ELIZABETH THORNTON

Autoarea bestsellerurilor: *PRINȚESA, NEÎNCREDERE* şi *ÎMPOTRIVA RĂȚIUNII*

Misterioasa Lady

ELIZABETH THORNTON

Misterioasa Lady

Traducere: MIHNEA COLUMBEANU

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

THORNTON, ELIZABETH
Shady / Elizabeth Thorton; trad.: Mihnea Columbeanu – Bucureşti: Orizonturi 2004

ISBN 973-9342-91-4

821.111-31=135.1

SHADY LADY
2004 by Mary George

PROLOG

Aprilie, 1817: Brinsley Hall, Oxfordshire

Bărbatul ştia cu precizie în ce moment o vorbă aruncată la întâmplare de unul dintre oaspeţi făcuse să se aprindă o luminiţă în memoria ei excelentă. Ceva i se putea citi în privire – nu bănuială, nici înţelegere. Un cuvânt mai potrivit ar fi fost *speculaţie.* O cunoştea pe Chloë. Îşi întipărise în minte informaţia, pentru mai târziu. Trebuia s-o ucidă înainte de a înţelege totul.

Nu-şi putea îngădui să-şi facă scrupule, şi nici să piardă vremea – mai ales acum. Trebuia s-o amuţească înainte de a-şi striga bănuielile în gura mare.

Era vremea să se ducă la culcare. Lacheii aşteptau cu lumânările pregătite ca să lumineze drumul până sus. Nimeni nu zăbovea. Petrecerea se sfârşise. Unii oaspeţi plecaseră deja. Câţiva, care rămăseseră, aveau bagajele făcute şi erau gata să pornească la drum a doua zi în zori.

Ajuns în camera lui, se întinse pe pat, îmbrăcat, cu mâinile sub ceafă, ascultând sunetele din casa care se pregătea pentru noapte. Aşteptă un ceas, apoi se ridică şi părăsi încăperea.

După ce concedie camerista, Chloë se aşeză la secreter, îşi deschise caietul şi începu să scrie impresii despre dineul care tocmai se terminase. Descrise lista de bucate, vesela, musafirii – cum fuseseră îmbrăcaţi, cum arătaseră şi ce spuseseră. Erau oameni influenţi, cu legături în cercurile înalte ale societăţii. Se cam lăudaseră cu aceşti prieteni, şi ea notă conştiincios acest lucru.

O conversaţie îndeosebi îi stăruia în minte, ceva ce spusese lady Langston. Când îşi aminti totul, puse tocul jos. Gândurile începură să i se învălmăşească cu repeziciune. Nu-i venea să creadă că era cu putinţă. Poate că o înşela memoria. Nu putea să acuze pe nimeni fără să verifice câteva fapte, însă dacă avea

dreptate, însemna că se afla în pericol de moarte.

Cu câteva clipe înainte, îi fusese destul de cald. Acum simţea frigul până-n măduva oaselor.

Tresări când cineva ciocăni încetişor la uşă.

— Chloë?

Glasul lui!

— Vreau să-ţi vorbesc. Deschide uşa, Chloë.

Nici moartă!

Se duse repede la fereastră şi trase draperiile, apoi se aşeză la secreter şi căută hârtie într-un sertar. Cutia cu coli pe care o găsi conţinea file veline de cea mai bună calitate, cu blazonul lordului Brinsley pe fiecare pagină. În alte împrejurări, ar fi fost impresionată, acum însă suspină.

Avu nevoie doar de câteva clipe ca să scrie ceea ce avea de spus. Nădăjduia, se ruga, ca acea scrisoare să nu fie necesară, ca ea să rămână în viaţă pentru a spune cu gura ei povestea. N-ar fi vrut s-o amestece pe Jo, dar nu mai avea pe altcineva la care să apeleze.

Lady Brinsley se oferise să pună la poştă scrisorile oaspeţilor. Nu trebuia decât să le lase pe masa din hol.

Poate că intrase în panică degeaba. Poate ar fi fost mai bine să-l invite în cameră ca să vorbească pe îndelete.

Mânerul uşii fu zgâlţâit.

— Chloë, ştiu că eşti trează. Am văzut lumină pe sub uşă. Aş dori să-ţi vorbesc.

— O clipă!

Slavă Domnului că uşa era încuiată!

Împinse jurnalul în secreter şi puse scrisoarea pe consolă, sperând ca servitoarea să se ocupe de ea. Înhățându-și pelerina, se strecură fără zgomot pe uşa care dădea direct pe scara de serviciu.

În timp ce cobora treptele, mintea îi lucra cu viteza fulgerului. Dacă ţipa din răsputeri, ar fi auzit-o cineva? Şi dacă o auzeau, ar fi ajuns la ea la timp? Ar fi crezut-o? Unde să se ducă, ce să facă…?

Părăsi casa pe uşa din spate. După câţiva paşi se opri, aşteptând ca ochii să i se deprindă cu întunericul. Se înfioră.

Nu era singură.

O umbră păşi în faţa ei.

— Chloë?

În glas i se simţea amuzamentul.

În timp ce mâinile lui se întindeau s-o prindă, Chloë se strecură pe sub braţele întinse şi o luă la fugă.

1

— Trebuia să-mi dau seama că sunteţi femeie.

Jo Chesney, proprietara şi editoarea gazetei *Avon Journal,* tresări şi ridică privirea. Se afla la biroul ei, studiind ultima ediţie a ziarului, proaspăt ieşită de sub tipar, şi era descumpănită atât de prezenţa străinului, cât şi de cuvintele lui. Era joi, ziua în care apărea ziarul. Nu avea timp pentru discuţii.

În primul moment îşi zise că era actor. Era înalt, brunet şi mai curând interesant decât chipeş. Avea prestanţă. La urma urmei erau în Stratford-upon-Avon, locul naşterii lui Shakespeare, iar în acea perioadă a anului se juca mereu câte o piesă la teatru sau în aer liber.

Când necunoscutul făcu un pas spre ea, Jo nu se alarmă. În jur erau destui oameni, iar Mac Nevin, de la administrativ, se afla în biroul de vizavi. Nu trebuia decât să strige, şi imediat ar fi venit în fugă cineva.

În ciuda acestui fapt se afla în dezavantaj. Vizitatorul era îmbrăcat impecabil, iar ea purta un halat ca să-şi protejeze hainele. În plus, o domina cu alura lui de fiară de pradă uriaşă. Jo echilibră situaţia, ridicându-se în picioare.

Se vedea clar că omul era victima unei neînţelegeri. Probabil greşise clădirea şi o lua pe Jo drept altcineva. Totuşi, neînţelegere sau nu, tonul şi manierele lui erau jignitoare. Jo Chesney era o femeie respectabilă, care întâmplător mai avea şi o firmă de succes. Nimeni nu-şi putea permite să-i vorbească aşa.

Cu o privire la fel de îngheţată ca a lui, răspunse:

— Aici este redacţia gazetei *Avon Journal.* Dacă v-aţi rătăcit, vă arăt drumul cu plăcere.

— Nu m-am rătăcit. Sunteţi J. S. Chesney, presupun, patroana acestui gunoi de toată ruşinea?

Jo nu observase că avea un număr din *Journal,* decât atunci

când necunoscutul îl aruncă pe birou.

Gunoi de toată ruşinea! Dacă nu era actor, trebuia să fie politician. Niciun om întreg la minte nu vorbea aşa. Încerca s-o ofenseze. Nici nu-i trecea prin cap cât de bine reuşise. *Avon Journal* era mai mult decât un simplu ziar pentru ea. Fusese mândria şi bucuria răposatului ei soţ. După moartea lui John, păruse că gazeta avea să-l urmeze curând. Dar Jo nu îngăduise. Împotriva sfaturilor tuturor, îi luase locul şi ţinuse ziarul pe picioare. După părerea ei, John şi *Avon Journal* erau de nedespărţit.

— Da, spuse ea, eu sunt doamna Chesney. *Avon Journal* e proprietatea mea. Ce-am făcut, v-am ortografiat greşit numele? Am publicat o cronică defavorabilă?

— O cronică… Sprâncenele vizitatorului se îmbinară brusc. Credeţi că sunt actor?

Era clar că nu, dar din moment ce ideea părea să-l irite, Jo turnă gaz peste foc.

Îl studie un moment.

— Aţi putea trece drept eroul unei piese, dacă nu v-aţi mai încrunta aşa la mine şi aţi fi mai manierat.

Un moment avu impresia că mersese prea departe. Buzele străinului se strânseră, dar numai pentru o clipă. Apoi spuse încet:

— Am avut dreptate. Nu mă cunoaşteţi, nu-i aşa, doamnă Chesney?

— Ar trebui să vă cunosc?

— Scrieţi despre mine ca şi cum m-aţi cunoaşte… intim.

Lui Jo nu-i plăcea cum îşi alegea cuvintele, dar nu putea fi sigură dacă fusese o aluzie intenţionată sau una întâmplătoare. Se hotărî să-i acorde beneficiul îndoielii.

— Dacă aveţi vreo plângere, vă propun să vorbiţi cu domnul Nevin, directorul nostru administrativ. Eu sunt editoarea. Nu controlez tot ce apare în ziar.

— Un răspuns tipic feminin! Când toate celelalte încercări dau greş, găsiţi un bărbat să vă scoată basma curată. A, nu, doamnă Chesney! Numele dumneavoastră apare pe fiecare număr al ziarului – J. S. Chesney. Sunteţi cea care va plăti. Asta

dacă nu cumva sunteţi măritată, desigur. În acest caz soţul dumneavoastră, nefericitul, va fi făcut răspunzător de purtarea dumneavoastră reprobabilă.

Jo ar fi vrut să riposteze, biciuindu-l cu câteva vorbe bine alese. Se abţinu dându-şi brusc seama că omul părea serios. Suna a proces, tribunal, daune punitive. Trebuia să-l asculte până la capăt.

— Nu stau în umbra nici unui bărbat, spuse ea cu calm. Sunt văduvă, şi nu mă îndoiesc că ştiţi asta.

— Nu, n-am ştiut.

Străinul păru să ezite, ca şi cum ar fi fost gata să-şi prezinte scuzele, dar continuă:

— N-are nicio importanţă. Vreau ca toată povestea asta să înceteze.

Întinse mâna şi întoarse ziarul cu ultima pagină în sus. VIAŢA LONDONEZĂ, anunţa titlul cu litere de-o şchioapă. Era o rubrică destul de nouă, care comenta obiectiv activităţile londonezilor bogaţi şi faimoşi. Se părea că cititorii, chiar şi cei care locuiau atât de departe, în Stratford-upon-Avon, nu se mai săturau să citească despre acele celebrităţi – cum se îmbrăcau, ce mâncau, unde locuiau, ce făceau.

Prietena ei, Chloë, venise cu ideea. Ea scria articolele sub pseudonimul de lady Tellall, şi le trimitea de la Londra cu poşta expres, din două-n două săptămâni. Era persoana ideală pentru aşa ceva. Rămăsese văduvă, dar fusese măritată cu un om de succes şi urcase până-n cele mai înalte cercuri din lumea bună.

Lumea bună, după părerea lui Chloë, era oricum numai bună nu. Pe sub pojghiţa subţire pândeau curenţi primejdioşi, mocneau pasiuni explozive, clocoteau legături furtunoase. Pe scurt, spunea Chloë râzând, tot ceea ce face viaţa să fie mai interesantă. În fiecare săptămână, Jo publica din corespondenţa lui Chloë suficient pentru a umple ultima pagină cu secretele savuroase ale bogătaşilor vestiţi.

De când introdusese rubrica „Viaţa londoneză“, tirajul ziarului crescuse vertiginos.

Acum Jo înţelegea. Necunoscutul cel revoltat trebuia să fie

una dintre celebrităţile lui Chloë şi era clar să se simţea indignat de ceea ce scrisese aceasta despre el. Dar cine anume era?

Se rezemă de spătar, sprijinindu-şi mâinile pe birou, în timp ce-l măsura încet cu privirea. Era un bărbat cu constituţie atletică, puţin trecut de treizeci de ani, îmbrăcat impecabil într-o redingotă neagră şi pantaloni bej. Nu-i vedea ghetele, dar bănuia că trebuia să fie Hessian, lustruite ca oglinda. Părul îi era închis la culoare, dar nu negru. Avea luciri de mahon printre cârlionţii sârmoşi care-i ajungeau până la guler. Pe obrazul stâng, aproape de gură, se vedea o mică cicatrice, însă, ceea ce *ar fi trebuit* să observe şi *ar fi observat* dacă nu o ataca atât de brusc, era faptul că se rezema într-un baston cu mâner de argint.

— Sunteţi Waldo Bowman! exclamă ea.

Când vizitatorul înclină din cap în semn de încuviinţare, nodul de încordare dintre omoplaţii lui Jo începu să se desfacă treptat. O fi arătat el nepăsător şi periculos dar, potrivit lui Chloë, singurul lucru de care se făcea vinovat era că profitase de atracţia irezistibilă pe care le-o inspira femeilor. Un zdrobitor de inimi, cum îl numise Chloë, fără răutate. Îl admira pe Waldo Bowman.

Chloë avea o slăbiciune pentru aventurieri pe care Jo n-o împărtăşea.

Bowman o studia cu acelaşi interes cu care-l privea şi ea. Jo ştia că arăta jalnic în halat, cu îngrozitorul ei păr roşu strâns şi legat la spate cu o panglică, dar n-avea de gând să-şi prezinte scuzele pentru felul cum arăta. Editarea unui ziar nu era o treabă uşoară. N-avea niciun motiv să se simtă încurcată sau stânjenită, chiar dacă degetele îi erau pătate de cerneală. Îşi stăpâni impulsul de a şi le şterge pe furiş de halat.

— N-am auzit. Ce spuneaţi?

Urmă o scurtă tăcere, timp în care Waldo Bowman o privi gânditor. Într-un târziu, spuse:

— Nu frecventaţi cercurile mele, deci ştiu că nu dumneavoastră sunteţi autoarea acestei fiţuici de scandal.

Agită ziarul.

— Numele ei, doamnă Chesney. Daţi-mi numele ei.

Jo clătină din cap.

— Sursele mele sunt confidenţiale. Nu veţi afla niciun nume de la mine.

Bowman îşi rezemă o mână pe birou, cu degetele desfăcute. Privirea îi devenise tăioasă.

— Vreau să ne înţelegem. Nu voi îngădui ca numele meu să fie terfelit într-o hârţoagă de mâna a doua care satisface doar curiozităţi vulgare. N-aveţi pic de conştiinţă? Sau nu urmăriţi decât să vă vindeţi fiţuica?

Aluzia la conştiinţa ei o lăsă rece. Ceea ce o provoca era cuvântul *hârţoagă.* Hârţoagele erau ziare de-o pagină, incredibil de triviale şi, în general, dispreţuite de oamenii inteligenţi. Waldo Bowman îi administrase insulta supremă.

Când se ridică să-l înfrunte, pe obrajii lui Jo se aprinseseră două pete roşii. Prevăzător, Bowman făcu un pas înapoi, înainte ca Jo să iasă de după birou.

Vocea ei era scăzută şi tremura de furie.

— Public ştiri, domnule Bowman, iar întâmplător dumneavoastră sunteţi subiect de ştiri, la fel ca… smulse ziarul de pe birou, arătându-i prima pagină… la fel ca William Hogg, care şi-a omorât soţia şi i-a îngropat cadavrul sub podeaua hambarului. Aşa că nu-mi vorbiţi mie despre conştiinţă. Dacă aţi avea aşa ceva, n-aţi apărea în ziarul meu.

Ochii lui Bowman se îngustară periculos.

— Mă comparaţi cu un ucigaş?

— În niciun caz! Încerc doar să vă explic că prezentaţi interes. Cititorii mei vor să afle despre dumneavoastră, la fel cum vor să afle şi despre ducele de Wellington sau despre prinţul regent.

— Despre ei nu scrieţi niciodată de rău.

— Nu scriu de rău despre nimeni, nici chiar despre domnul Hogg. Scriu numai adevărul.

Un zâmbet insolent arcui buzele lui Bowman.

— Adevărul, aşa cum îl vedeţi dumneavoastră.

Jo îi imită întocmai expresia.

— Corectaţi-mă dacă greşesc. I-aţi dăruit sau nu ultimei

dumneavoastră curtezane un pandantiv cu smarald când aţi pus capăt legăturii?

Fălcile lui Bowman se încleştară, aşa că Jo continuă:

— Şi v-aţi luptat sau nu în duel, nu mai departe de luna trecută, cu lordul Hornsby, în Hyde Park?

Bowman îşi descleştă fălcile.

— Dacă publicaţi asta în ziar, vă dau în judecată pentru defăimare!

— Ha! Aţi pierde! Cum aş putea să defăimez un aventurier?

Îşi încrucişă braţele la piept, privindu-l cu îndărătnicie în ochi, ca şi cum l-ar fi provocat s-o contrazică.

Bowman îşi mută bastonul în mâna cealaltă, în timp ce o studia. Treptat, furia din ochii lui se stinse, fiind înlocuită de amuzament.

— Nu veţi publica povestea duelului nostru?

— Nu.

— Dar nu ca să mă scutiţi pe mine de o situaţie neplăcută, pun pariu. Prin urmare, vreţi să-l protejaţi pe Hornsby. Mi-aţi putea spune şi mie de ce?

— N-aş mişca un deget ca să-l protejez pe Hornsby.

— Atunci, de ce…

Jo îl întrerupse nervoasă:

— Lady Hornsby a suportat destulă ruşine din cauza indiscreţiilor soţului ei. Nu doresc s-o umilesc şi mai mult.

— Nu vreţi s-o umiliţi pe lady Hornsby, repetă încet Bowman, dar n-aveţi nicio ezitare să faceţi publice relaţiile mele?

— Dumneavoastră nu sunteţi căsătorit.

— Am o mamă, şi surori.

— Nu e acelaşi lucru.

— În ce sens?

— În sensul că… Jo ezită puţin. În sensul…

— Da?

— Of, ştiţi şi dumneavoastră în ce sens! Indiscreţiile pe care le săvârşiţi nu pot leza o mamă sau o soră tot atât de mult cum pot afecta o soţie.

— Cu riscul de a mă repeta, îmi îngădui să vă amintesc că

nu sunt căsătorit.

— Într-adevăr, se aprinse Jo, şi e cu atât mai bine aşa. Să fim cinstiţi, domnule Bowman. Nu sunteţi tocmai o partidă din punct de vedere matrimonial. Cu toate acestea, tinerele fete şi alte femei inocente, care ar trebui să aibă mai multă minte, sunt încântate când le învredniciţi cu atenţia dumneavoastră. Fiecare crede că e cea care vă va aduce pe calea cea dreaptă, însă pe toate le aşteaptă aceeaşi dezamăgire.

— Nu vreau să revin pe nicio cale dreaptă!

— Bineînţeles că nu vreţi. Băieţii răi nu vor niciodată aşa ceva. Iar dacă toate debutantele acelea londoneze şi mamele lor neghioabe ar citi *Avon Journal*, şi-ar da seama curând că sunteţi un caz fără nicio speranţă.

Nu părea furios, dar în ochii lui apăru o umbră, scurtă şi ameninţătoare. Când o înhăţă de încheietura mâinii, Jo trase scurt aer în piept.

— Am impresia că mă provocaţi, spuse el.

Nu purta mănuşi, iar căldura mâinii lui îi dădu o stare de nelinişte. În lumea bună, reprezentanţii sexelor opuse nu se atingeau într-un mod atât de intim decât dacă aveau legături strânse.

Intim! Iar cuvântul acela! Fără niciun motiv clar, Jo se înfioră.

— Poftim…?

Pierduse şirul conversaţiei.

Bowman nu mai era amuzat. Se încruntă uşor.

— Tremuraţi.

— Ba nu, cred că dumneavoastră tremuraţi.

Era o minciună, dar altceva nu putea spune ca să salveze aparenţele. N-avea de gând să-i dea motive să râdă de ea şi nu ţipă când Bowman îi strânse mai tare încheietura mâinii, trăgând-o spre el. Zâmbea cu cruzime, iar pulsul lui Jo începu s-o ia razna.

Bowman şopti:

— Dacă vă sărut, veţi scrie despre asta în ziar?

— Nu, reuşi ea să răspundă pe un ton incredibil de calm. Am să vă împuşc.

Râzând, Bowman îi dădu drumul.

— Vă dau un sfat, doamnă Chesney. Dacă vreţi să vă păstraţi bunul renume, nu-l luaţi pe al meu în deşert.

Jo avu prudenţa de a-şi ascunde mâinile printre faldurile halatului.

— Mă ameninţaţi că veţi răspândi minciuni pe seama mea?

— Aveţi o părere foarte proastă despre caracterul meu, nu-i aşa? Nu, mă gândeam la bunul renume pe care îl are *Journal.* Dacă vă dau în judecată şi pierdeţi, ziarul dumneavoastră va fi discreditat.

— N-am să pierd.

— Asta-i altă provocare?

Uşa se deschise şi intră un tânăr gentleman, îmbrăcat după ultima modă, pe care Jo îl cunoştea foarte bine. La treizeci şi doi de ani, Henry Gardiner era cel mai râvnit burlac al comitatului, în mare măsură pentru că tatăl lui, Sir Robert, era *proprietarul* a jumătate din comitat – sau cel puţin aşa susţineau localnicii.

— Waldo! exclamă noul-sosit. Ruggles a spus că n-o să dureze decât cinci minute. Îi zâmbi lui Jo. E o plăcere să vă revăd, doamnă. Sper să nu vă supere deranjul, dar ne aşteaptă trăsura şi nunta nu poate începe fără prietenul meu aici de faţă.

În mod inexplicabil, Jo avea senzaţia că domnul Gardiner o prinsese cu mâţa-n sac. La auzul ultimelor lui cuvinte însă se înveseli.

— Nuntă? repetă ea, privindu-l pe Waldo. Şi cine e norocoasa domnişoară?

Pe chipul lui Waldo se ivi o expresie amuzată.

— N-aţi nimerit-o, doamnă Chesney. Nu eu mă însor.

— Poftim?

Domnul Gardiner îi privi o clipă, apoi izbucni în râs.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el. Nu, nu, doamnă. Un prieten al nostru comun se însoară azi în Warwick, iar domnul Bowman urmează să-i fie cavaler de onoare.

— În Warwick? întrebă Jo. Până acolo sunt cel puţin opt mile. N-am să vă mai reţin. La revedere, domnule Gardiner,

domnule Bowman… Vă urez călătorie plăcută.

Jo făcu o reverenţă, cei doi gentlemeni îi răspunseră la salut şi părăsiră încăperea. Jo se rezemă de birou. În clipa următoare Waldo Bowman reveni.

— Ce mai e? întrebă ea nervoasă.

Waldo zâmbi ironic, ca şi cum ar fi ştiut cât o neliniştea prezenţa lui.

— Voi rămâne peste noapte în Warwick, spuse el, dar mâine am să mă întorc în Stratford. Poate reuşim să ne întâlnim şi să vedem o piesă, sau ce-o fi având Stratfordul de oferit?

Jo îşi dezgoli dinţii într-un zâmbet fals.

— Nu vă irosiţi farmecele cu mine, domnule Bowman. Sunt perfect imună. Nimic din ce spuneţi sau faceţi nu mă va determina să o deconspir pe corespondenta mea.

Waldo o privi câteva clipe gânditor, după care spuse:

— Un simplu nu, ar fi fost de ajuns. De mine vă temeţi, sau de dumneavoastră înşivă?

Vocea lui Jo se ridică puţin.

— Am mai auzit de vanitate, dar dumneavoastră…

Punându-i un deget pe buze, Waldo o făcu să amuţească.

— Nu strigaţi. Henry e afară, lângă uşă. N-ar fi bine să-i dăm impresia unei gâlcevi între amanţi.

O porni spre uşă şi se opri cu mâna pe clanţă. Nu mai zâmbea în felul acela care făcea inima lui Jo s-o ia razna.

— Am vorbit serios, doamnă Chesney. Aveţi grijă ce publicaţi în ziar. Nu căutaţi necazul cu lumânarea.

Jo rămase pe loc, abia respirând, până când le auzi paşii şi glasurile îndepărtându-se pe coridor şi uşa din capăt închizându-se. Era cât se poate de nedumerită. Când flirta cu ea, când o ameninţa…

Nu era aşa cum îşi închipuise. Chloë îl înţelesese greşit sau, cel puţin, îl subestimase. Nu avea numai farmec. Când voia, putea să intimideze o femeie. Acum, că-l cunoscuse personal, n-ar mai putea uita că luptase alături de Wellington, în Spania. Acolo îşi ologise piciorul şi, probabil, tot acolo dobândise o inimă de oţel pe care nu i-o putea ascunde nici tot farmecul din lume. Asemenea oameni erau obişnuiţi ca ordinele lor să

fie executate.

Însă nu de ea, şi n-ar fi stricat să ţină minte asta. În plus, războiul se terminase de mai bine de doi ani.

Jo îşi privi încheietura mâinii. Era foarte, *foarte* nemulţumită amintindu-şi cum tremurase sub atingerea lui, nu de frică – aşa ceva ar fi putut să-şi ierte –, ci pentru că o făcuse să fie conştientă de el ca bărbat. Nu era obişnuită cu bărbaţi ca Waldo Bowman. Gentlemenii din cercurile ei o tratau cu deferenţă, ştiind că era fidelă memoriei soţului.

Nu căutaţi necazul cu lumânarea.

Nu atât pentru sine se temea, cât pentru Chloë. Dacă Waldo Bowman ar da în judecată *Avon Journal*, ar pierde. Chloë nu afirma niciodată că spunea adevărul, ci numai că reproducea ultimele bârfe. Dar dacă, în urma unui proces, identitatea lui Chloë era dezvăluită, aceasta ar putea să-i creeze probleme. Prietena ei risca foarte tare să fie ostracizată de societate.

Nu! Bowman avea să dea vina pe persoana responsabilă – proprietara ziarului care publica textele lui Chloë.

Făcea din ţânţar armăsar. Chloë nu era parşivă, nici răutăcioasă. Dacă avea un cusur, acela era indiscreţia. Îi admira cu adevărat pe oamenii despre care scria. Probabil exista ceva ce-i scăpase, exista un motiv mai convingător pentru care Bowman o ameninţa cu justiţia dacă numele lui mai apărea în *Journal.*

Jo tresări când uşa se deschise din nou. De data asta era Billy, ucenicul tipograf, care-i aducea corespondenţa.

— Mai mult note de plată, anunţă el vesel, punându-i pe birou traista de pânză groasă. Şi o scrisoare de la prietena dumneavoastră, lady Webberley. I-am recunoscut scrisul.

O scrisoare de la Chloë. Neobişnuit lucru. De obicei, scrisorile personale ale lui Chloë ajungeau la ea acasă, pe Church Street, nu la redacţie. Jo n-avea timp s-o citească acum. O va face mai târziu.

Puse scrisoarea în buzunar şi i se adresă lui Billy:

— Dacă scăpăm de toate înainte de amiază, vei avea în buzunar o monedă de şase pence în plus.

Billy zâmbi radios. Avea treisprezece ani şi era singurul

sprijin al mamei sale. Şase pence în plus ar fi însemnat mult în gospodăria lor sărăcăcioasă.

— Contaţi pe mine, spuse el.

Ieşiră repede pe uşă, străbătând coridorul, până în camera pe care o foloseau pentru expediţie. Pe mese lungi erau înşirate paginile ziarului, şi toţi cei care lucrau în redacţie – tipografii şi ucenicii lor, vânzătorii de ziare, măturătorii, funcţionarii şi redactorii – le puneau în ordine sau legau cu sfoară teancurile de ziare şi le duceau la cărucioarele care aşteptau afară.

Jo se opri o clipă să savureze scena. Mac Nevin, cu mânecile cămăşii suflecate, o salută cu un gest vesel. Avea peste şaizeci de ani, era rumen la chip, iar coama argintie începuse să i se rărească. Unii credeau că titlul de *director administrativ* era exagerat pentru un ziar mic de provincie, dar nu şi Jo. Ea ştia cât de mult îi datora lui Mac. Fără el, habar n-ar fi avut cum se editează un ziar.

Într-o vreme, Mac era căutat de toate ziarele din ţară. Din păcate, slăbiciunea lui faţă de brandy pusese capăt acestei situaţii. Acum se cuminţise, iar *Journal,* după cum mărturisise cândva, îi adusese salvarea. Jo ar fi putut spune acelaşi lucru şi în ceea ce o privea.

Cu zâmbetul pe buze îşi suflecă mânecile şi se apucă de treabă.

2

— Ce-a fost asta? întrebă Henry, în timp ce trăsura pornea.

— Nu i-a plăcut ce-a scris cucoana despre el, răspunse onorabilul Douglas McNab, cunoscut prietenilor ca „Ruggles".

Avea un accent englezesc cultivat, dar părul său roşcat şi pistruii îl făceau să arate de parcă ar fi fost cules din împrejurimile Scoţiei, de unde şi venise, cu ani în urmă, când era şcolar. El continuă:

— Şi cum tot eram în trecere pe-acolo, s-a hotărât să i-o spună-n faţă. Habar n-avea că e femeie, până n-a văzut-o.

— Cum? se miră Henry.

Ruggles, care stătea pe bancheta din faţa lui, îi dădu un exemplar din *Avon Journal.*

— Ultima pagină. Lady Tellall.

Henry aruncă o privire pe foaie, apoi azvârli ziarul într-o parte.

— Gogoşi! Pe Waldo îl doare-n cot ce spun oamenii despre el. Ia zi, Waldo, de ce te interesează doamna Chesney, de fapt?

— Hmm?

Waldo nu fusese atent. Se gândea că rareori întâlnise o femeie căreia să nu-i pese de părerile lui. Ba mai mult, îl judecase şi găsise că lăsa de dorit. *Nu sunteţi tocmai o partidă din punct de vedere matrimonial.* Avea dreptate, deşi existau destule femei care n-ar fi fost de aceeaşi părere. Moştenise o avere şi o moşie apreciabile. În ochii mamelor ambiţioase cu fete de măritat, acestea erau nişte virtuţi care acopereau o mulţime de păcate.

Altceva îl intriga. Era frumoasă, şi totuşi nu-şi dădea nicio osteneală cu înfăţişarea ei. Nu prea conta. Halatul mohorât nu-i putea ascunde formele feminine şi nici nu făcea să pălească strălucirea acelui splendid păr roşu ca flacăra şi a ochilor verzi-cenuşii. Cât despre petele de cerneală de pe bărbie… Oare îi păsa? În niciun caz! Era o femeie care îndeplinea o misiune.

Avea de publicat un ziar.

Căscă. Aprecia cu totul altceva la o femeie. Ochii lui erau invariabil atraşi către femeile care ştiau să-şi pună în valoare frumuseţea, femei fermecătoare care se pricepeau să încânte un bărbat, asemeni ultimei lui amante, Caroline Walters.

Avuseseră o scurtă aventură care se terminase anul trecut, când Waldo petrecuse o lună în Scoţia, cu Ruggles. N-o uitase pe Caro, şi nici ea nu-l uitase pe el.

Doar gândindu-se la Caro, începea să se simtă mai bine dispus.

Spre marea lui nemulţumire, gândurile i se întoarseră la Jo Chesney. Îi stârnea curiozitatea, asta era tot. Se întreba dacă era genul pe care-l dispreţuiau toţi bărbaţii sau numai cei ca el, care ştiau să se bucure de viaţă. *Băieţii răi*, cum îi numea ea.

Îşi privi prietenul.

— De cât timp e văduvă?

După un moment de tăcere, Henry izbucni în râs.

— Ai un noroc porcesc, prietene. De trei ani, dacă ţii morţiş să ştii, dar n-o să-ţi prea folosească. Au încercat şi alţii, mai grozavi ca tine, şi cu intenţii onorabile. John Chesney a fost marea iubire a vieţii lui Jo. Va rămâne măritată cu el până-n ceasul morţii.

Waldo zâmbi mânzeşte.

— Ţineţi imaginaţia-n frâu, Henry. N-am obiceiul să-mi fac de cap cu tinerele respectabile.

Vorbea serios. Îşi petrecuse anii care puteau fi cei mai frumoşi din viaţă luptând pentru ţară şi rege. Acum că împlinise treizeci de ani nu voia decât să-şi scoată pârleala pentru timpul pierdut. Tinerele femei respectabile erau un risc pe care încerca să-l evite.

— Jo? murmură Ruggles. Pare-mi-se, Henry, c-o ştii destul de bine pe văduvioară.

Henry zâmbi.

— Nu chiar atât de bine, dar nu fiindcă n-aş fi încercat. Singurul lucru la care ţine cu adevărat e să cinstească memoria soţului ei făcând un ziar de succes din *Journal*.

— E văduvă de război? întrebă Ruggles.

— Nu, răspunse Henry. John a murit de aprindere de plămâni. Era un tip voinic şi robust, dar într-o noapte l-a prins o furtună şi a ajuns acasă ud leoarcă. După două zile era mort. A fost pentru ea un adevărat şoc. În orice caz, Jo e acum stăpână pe viaţa ei. Poate să facă aproape tot ce-i place, şi ceea ce-i place e să conducă ziarul soţului ei. De fapt, l-a transformat. Până l-a luat ea în primire, nu făcea două parale. E o mititică galantă.

— Este una din femeile astea „noi", nu-i aşa? remarcă Ruggles amuzat.

— Femei noi? îl privi nedumerit Henry. N-am auzit niciodată de ele. Cine sunt?

— Pe două dintre ele ai să le cunoşti la nuntă, observă Waldo laconic. Nevasta lui Hugh Templar, Abbie, şi mireasa lui Case. Abbie are un magazin de cărţi rare, iar Jane scrie articole pentru diverse publicaţii.

Lui Henry îi căzu faţa.

— Pentru bani?

— A, desigur. Am auzit că asta le face să se simtă mai independente. Se pare că nu orice femeie se mulţumeşte să-şi petreacă timpul aranjând flori, cântând la pian, brodând şi aşa mai departe. Vor să fie de folos cu ceva.

Henry clătină din cap.

— Dumnezeule mare! Nu ştiu ce-o să se aleagă de lumea asta! Totuşi nu cred că descrierea i se potriveşte şi lui Jo. Nu conduce ziarul ca să fie utilă, ci în cinstea memoriei soţului ei, cum ţi-am spus.

Waldo tăcea, gândindu-se la întâlnirea cu Jo. *O femeie nouă.* În niciun caz genul lui.

— Tot nu mi-ai spus de ce te-ai dus la ea, insistă Henry. Să nu-mi mai vii cu balivernele alea despre obiecţiile faţă de ce-a scris despre tine în ziar.

Waldo îşi desfăcu mâinile, într-un gest de neputinţă.

— Dar tocmai *de-asta* m-am dus s-o văd. Am avut o experienţă foarte neplăcută din cauza articolului ei şi n-am niciun chef s-o mai repet.

Tăcerea lui Waldo îl îndemnă pe Ruggles să reia povestea.

Cu o licărire în ochi, spuse:

— Ca să n-o mai lungim, mama lui Waldo a primit o scrisoare de la o prietenă care o felicita pentru apropiata nuntă a lui Waldo. Citise despre ea în *Journal*, înţelegi – prietena, vreau să zic – sau, mai bine zis, citise o speculaţie despre o posibilă nuntă. Şi asta i-a fost de-ajuns.

Henry dădu din cap, semn că înţelegea prea bine.

— Iar mama ta a început să te bată la cap, bănuiesc, şi l-a băgat în ciorbă şi pe tatăl tău. Bietul Waldo. Te compătimesc sincer.

Henry înţelesese doar pe jumătate. Cea mai arzătoare dorinţă a mamei lui Waldo era să-şi vadă fiul însurat. Tatăl, pe de altă parte, se spălase de mult pe mâini în ce-l privea pe fiul şi moştenitorul său.

— A fost mai rău decât atât, spuse Ruggles. Mama lui, fără să-l anunţe, a invitat-o pe fată la o petrecere de familie.

Henry rămase cu gura căscată.

— Asta-i cea mai mare *mişelie!* Cine era fata?

— Lady Elizabeth Beauchamp, cântă Ruggles.

— Nu cumva aia cu harpa călătoare?

— Exact!

Deşi expresia lui Ruggles era stoică, umerii începuseră să i se scuture de râs.

Henry se strâmbă, apoi izbucni în hohote. Ruggles i se alătură. Când râsetele se potoliră, Henry spuse:

— Mă mir că nu i-ai sucit gâtul lui Jo, Waldo.

— Mi-a trecut prin minte.

— Sunt sigur că acum, după ce i-ai explicat cum stă treaba, o să fie mai atentă pe viitor. E fată bună.

Waldo nu-şi contrazise prietenul, deşi era de părere că dacă doamna Chesney descoperea ce necazuri îi cauzase, avea să folosească orice ocazie ca s-o facă din nou.

— Cunosc zâmbetul ăsta, Waldo, remarcă Ruggles. Ce ticluieşte mintea aia a ta vicleană?

— Hmmm? Zâmbetul lui Waldo se lărgi. Îmi planificam strategia. Încerc să stabilesc cum pot descoperi numele femeii care mi-a cauzat atâtea greutăţi.

— De la Jo n-o să-l afli, declară Henry.

— Ai curaj să pariezi?

Era un comentariu retoric, fără intenţia de a fi luat în serios. Henry, însă, nu-l interpretă aşa.

— Nu, răspunse el încruntându-se. Las-o pe doamna Chesney în pace. Nu-i una din zvăpăiatele tale, Waldo. E o fată simplă, de la ţară.

Waldo scoase un sunet ce exprima dispreţ.

— Ai dreptate, nu-i zvăpăiată, dar nici simplă nu e. Dacă a făcut tot ce susţii c-a făcut, înseamnă că e o femeie de afaceri foarte abilă.

— Sunt gata să pariez, Waldo, interveni Ruggles. Pe zece guinee că n-ai să obţii adevăratul nume de la doamna Chesney. Şi, ca să fie mai interesant, hai să fixăm şi-o limită de timp. Până duminică la miezul nopţii, să zicem. Trei zile de-acum încolo.

— N-am vorbit serios! protestă Waldo. Era doar o figură de stil. Şi nici nu mă gândeam să închei rămăşaguri pe seama doamnei Chesney. Mi-ar face zile fripte pentru asta. Mă gândeam să vorbesc cu directorul administrativ, domnul Nevin – ştii, ca de la bărbat la bărbat.

Henry râse afectat. Ruggles căscă. Waldo oftă.

— În regulă, se învoi el. Pe zece guinee să fie. Eşti satisfăcut?

— Sunt! declară Henry, zâmbind radios. Ruggles, trebuia să pui la bătaie o sută de guinee. N-ai cum să pierzi. Jo n-o să-i spună nimic.

— Mai vedem noi, replică Waldo, pe un ton lipsit de convingere.

3

Agitaţia mai domnea încă în redacţia ziarului când Jo plecă acasă să-şi ia cina. De obicei lucra până la amiază, însă joia era ziua ei cea mai plină.

Când ieşi din clădire ploua, însă nu prea tare. Oricum, venise pregătită. Îşi desfăcu umbrela şi porni cu paşi repezi spre Holy Trinity Church, de-a lungul râului Avon. În aceeaşi direcţie mai mergeau câţiva trecători răzleţi, mai ales pelerini veniţi să-şi aducă omagiul bardului din Stratford. Shakespeare era înmormântat în naosul bisericii Sfânta Treime.

Jo nu intră în biserică. Mormântul pe care voia ea să-l viziteze era în curte, lângă zidul de la miazăzi. Pe piatra funerară se afla o inscripţie simplă:

În memoria lui
John Saxon Chesney
1783-1814
În Dumnezeu ne e credinţa

Era a treia comemorare a morţii lui John.

În curtea bisericii aerul părea mai cald şi ploaia mai slabă. De-a lungul pereţilor creşteau pâlcuri dese de narcise. Lui John i-ar fi plăcut mult – aminteau de Wordsworth, poetul lui favorit. Jo îl preferase pe Shelley, până când acesta fugise cu o femeie, zdrobind inima soţiei lui. După aceea, spre marele amuzament al lui John, Jo refuzase să-i mai citească poemele.

Nimeni altcineva din familia Chesney nu mai era înmormântat acolo. Familia lui John era din Bath, şi singurul lui frate rămas în viaţă se stabilise în America. Motivul pentru care John se mutase aici era că un unchi îi lăsase casa din Church Street şi *Journal.*

John nu s-ar fi bucurat să vadă că Jo îi comemora decesul în acel mod. Fusese cel mai puţin sentimental om pe care-l cunoscuse vreodată – nu putea suferi lacrimile şi

sentimentalismele.

Înghiţind în sec, Jo spuse:

— Ziarul merge foarte bine. În ritmul ăsta, curând vom avea banii necesari pentru a cumpăra una din tiparniţele alea Stanhope pe care ţi le-ai dorit întotdeauna.

La asta, John ar fi chicotit.

Ploaia încetase. Jo se chinuia să-şi închidă umbrela, când ceva o lovi în spate destul de tare pentru a o face să se clatine. Se îndreptă şi întoarse suficient de repede capul, pentru a vedea un băiat de vreo şapte-opt ani, cu o claie de păr zburlit, dispărând după colţul bisericii. Îl cunoştea. Era Eric Foley şi locuia cu bunica lui într-o casă din apropiere de Orchard Street.

Aruncase în ea cu o ceapă. Data trecută fusese un ou. Bine măcar că nu ajunsese încă să dea cu pietre. Ce copil nesuferit!

Problemele ei cu Eric începuseră când acesta sosise în Stratford, cam cu o lună în urmă. Jo ştia cine era de vină. Doamna Foley, bunica lui Eric, o antipatiza fiindcă vicarul îi ceruse să fie îngrijitoarea altarului. Se părea că doamna Foley considera că ei i s-ar fi cuvenit funcţia. După părerea lui Jo era mult zgomot pentru nimic. Tot ce avea de făcut era să aranjeze în fiecare duminică flori proaspăt culese în sanctuar. Ar fi renunţat bucuroasă la acel post, dar doamna Foley, furioasă, se retrăsese.

Toate acestea se întâmplaseră cu ani în urmă, când Jo venise la Stratford ca mireasă, dar doamna Foley n-o iertase niciodată pentru că-i uzurpase poziţia în ligă. Acum, Eric azvârlea cu cepe şi ouă stricate în numele bunicii lui.

Prima întâlnire a lui Jo cu Eric avusese loc în redacţia ziarului, lângă una dintre tiparniţe. Nu fusese deloc încântat când îl dăduse pe uşă afară. A doua oară îl întâlnise după ce-i vorbise doamnei Foley despre comportamentul lui. Copiii şi tipografiile erau o combinaţie periculoasă, îi spusese ea bunicii. A doua zi, îşi găsise uşa din faţă mânjită de ouă. Nu se vedea nici urmă de Eric, dar Jo intuise că el era făptaşul. Bunica lui nu-l putea ţine sub control.

Afurisita de ploaie începuse din nou! Jo se chinui să-şi

deschidă umbrela. După ce reuşi, porni printre pietrele funerare, spre pridvorul bisericii. Deoarece întrevederea cu bunica băiatului nu avusese niciun efect, se hotărâse să discute cu domnul Sutherland, vicarul. Poate reuşea el să-l ţină pe copil în frâu, până nu intra în cine ştie ce necaz.

Părăsi biserica simţindu-se eliberată. Vicarul îi spusese că bunica lui Eric, care avea inima slabă, se simţea în ultimul timp mult mai rău. O vecină se îngrijea de băiat, întrucât acesta era orfan şi nu avea alte rude la care să se ducă. În dimineaţa următoare, Eric urma să plece la o şcoală din Barnet.

În ciuda celor întâmplate, pe Jo o cuprinsese compasiunea şi, până la urmă, se oferise să ajute nefericita familie. Vicarul îi mulţumise pentru gândul cel bun, dar îi spusese că nu era necesar. Urma să se ocupe el de toate.

Când ajunse acasă, mătuşa ei văduvă, doamna Daventry, o aştepta în camera de zi.

— Vino să te încălzeşti lângă foc, o chemă ea.

Doamna Daventry era o femeie durdulie şi binevoitoare, o companie plăcută. Avea o casă la Londra şi un fiu căsătorit care locuia în apropiere, la Oxford. Din când în când, se ducea la el în vizită, dar nu pentru mult timp, întrucât nora ei nu prea se străduia s-o facă să se simtă bine. Jo, în schimb, se bucura întotdeauna să-şi vadă mătuşa.

În timp ce doamna Daventry turna ceaiul, Jo se întinse şi luă o prăjitură de casă. Simţi un junghi în spate şi se strâmbă.

— Iar Eric Foley, spuse ea, ca răspuns la privirea întrebătoare a mătuşii sale.

Doamna Daventry sorbi din ceai, în timp ce-i asculta povestea. În cele din urmă, spuse:

— Am auzit despre şcoala unde se duce Eric. E foarte strictă. Se spune că domnul Harding, directorul, e un maniac al disciplinei. Bietul Eric…!

— Sunt sigură că vicarul nu l-ar trimite acolo dacă ar fi atât de rău. În ceea ce priveşte disciplina, Eric are nevoie de ea.

Mătuşa ei dădu din cap şi după o clipă, întrebă:

— De unde vin banii pentru şcoală? Nu-i o şcoală de

caritate. Cineva trebuie să plătească cursurile, şi nu cred că bunica lui dispune de bani.

— De la biserică, răspunse Jo, încercând să-şi aducă aminte ce-i spusese vicarul. Sunt sigură că aşa a spus. I-am oferit ajutorul, dar el a zis că acum nu pot face nimic.

Ceaşca doamnei Daventry zăngăni în farfurioară, când o puse pe masă.

— Nu poţi face nimic?

— A spus că se ocupă el de toate. Eric pleacă la şcoală mâine.

— Ei, încă n-a plecat, nu? Mai avem timp să-i facem un pachet, nu-i aşa?

— Ce fel de pachet?

— Genul de pachet pe care un băiat abia aşteaptă să-l primească de-acasă când e plecat la şcoală. Bunătăţi, Jo. Înţelegi ce vreau să spun – prăjituri, dulciuri, prune zaharisite, gemuri, jeleuri. Mâncarea de la şcoală poate fi destul de uniformă şi nu cred că domnul Harding le face băieţilor toate chefurile.

— Asta n-ar însemna că-l răsplătim pe Eric pentru reaua lui purtare? Aşa o să creadă. Data viitoare o să arunce în mine cu pietre, sperând să primească un pachet mai mare.

— Prostii! Doar nu-i dai o sută de lire. Prăjituri şi câteva prune – râzi de mine!

— Nu, de mine râd. Nici măcar nu-mi place băiatul ăla. Şi, cu siguranţă, nici eu nu-i plac lui. În plus, nu-s sigură că ar accepta ceva de la mine. Mă gândeam să-i dau vicarului o sumă de bani pe care s-o folosească, cum găseşte de cuviinţă pentru băiat şi bunica lui. Nu vreau să se simtă nimeni îndatorat faţă de mine.

— Băiatul are nevoie de mai mult decât de un ajutor material. E orfan, Jo. Are nevoie de un prieten.

— Bine. Atunci, împrieteneşte-te tu cu el.

— Jo…

— Nu. Jo oftă, ridicând uşor din umeri. Mătuşă, mă cunoşti. Mă simt stânjenită în preajma copiilor. Niciodată nu ştiu ce să le spun, iar ei profită de mine. Nu-i găsesc deloc dulci şi

inocenţi. Îi consider răutăcioşi şi şmecheri. Sunt sigură că vina e a mea, dar n-am ce face.

Când sprâncenele mătuşii sale se ridicară puţin, Jo îşi regretă spusele. Amândouă ştiau care era adevărata problemă. Nu faptul că era stângace cu copiii, ci acela că, pierzându-l pe John, pierduse şi şansa de a avea propriii copii.

Jo şi John îşi doriseră să aibă copii. De fapt, când se mutaseră în casa cea nouă, primul lucru pe care-l făcuseră fusese să mobileze viitoarea cameră pentru copii. Apoi, începuseră să aştepte naşterea celui dintâi. Şi aşteptaseră, şi tot aşteptaseră. Nu-şi pierduseră speranţa – sau, cel puţin, aşa îşi spuneau. Erau încă tineri. Apoi, după patru ani, se întâmplase ceea ce nimeni n-ar fi conceput.

Dintr-o dată, durerea pe care crezuse că şi-o zăvorise bine în suflet reînvie ca şi cum ieri l-ar fi pierdut pe John. N-ar fi trebuit să se întâmple asta – nu lui John. Era un om bun, un om blând, decent şi onorabil. Lumea era plină de ticăloşi. De ce-l luase Dumnezeu tocmai pe el?

Nu-şi amintea clar săptămânile care urmaseră. Încetase să mai mănânce. Nu mai ieşea din casă şi nici nu mai primea vizite. Ştia că prietenii şi rudele îşi făceau griji pentru ea, dar nu-i păsa. Nu voia decât să fie lăsată în pace.

Momentul de cotitură sosise când primise preavizul de la directorul administrativ de la *Journal,* la şase săptămâni după moartea lui John. Fără John la cârmă, spunea el, ziarul se prăbuşea, aşa că hotărâse să se transfere.

Când Jo nu găsise pe nimeni care să-i ia locul, Chloë o încurajase să preia ea conducerea. Ideea îi şocase pe toţi. Doamnele respectabile nu-şi mânjeau mâinile făcând comerţ. Asta era o muncă de bărbat.

Slavă Domnului c-o ascultase pe Chloë! *Avon Journal* îi dăruise un scop în viaţă. Nu mai avusese timp să-şi plângă de milă. Dar, oricât de mult îi plăcea, munca în redacţie nu reuşise niciodată să ia locul lui John.

Fu smulsă din gânduri când mătuşa ei se ridică.

— Ce spuneai?

Ochii doamnei Daventry erau blânzi şi înţelegători. Îi spuse

cu bunătate:

— Bucătăreasa mă poate ajuta să pregătesc pachetul.

Jo se grăbi să adauge:

— Iar eu îi voi da vicarului suma de bani pe care i-am promis-o.

Şi aşa rămase.

În timp ce doamna Daventry se duse să se consulte cu bucătăreasa, Jo urcă la etaj să se schimbe pentru cină. După ce se spălă, îşi studie imaginea reflectată în oglindă. Unchiul Daventry spusese cândva că era leită maică-sa, dar Jo nu reuşea să-şi dea seama. Era adevărat că avea aceiaşi ochi verzi-cenuşii, însă părul mamei fusese închis la culoare, ca lemnul de mahon. Al ei era o pacoste. Nu numai că nu putea face nimic cu el, dar detesta şi culoarea, nici roşcată, nici blondă.

Mama ei era o frumusețe recunoscută; toţi o spuneau. Jo nu voia să fie frumoasă. Ceea ce dorea era să arate inteligentă. Voia să fie luată în serios.

Acesta era adevărul, dar nu tot adevărul. Şi mai dorea să nu fie comparată cu părinţii ei.

Tatăl ei, Sir Vivian Moore, era un dramaturg celebru. Mama fusese o perioadă actriţă. Nu avuseseră niciodată o viaţă aşezată, aşa că Jo trecuse de la o rudă la alta, în timp ce ei îşi vedeau de carierele lor.

Nu uitase niciodată remarca unchiului Daventry când ea împlinise şase ani şi îi fusese prezentată. „Doamne Sfinte! E bucăţică ruptă Gertrude! Să sperăm că asemănarea se opreşte aici.“ Mătuşa Daventry îl potolise, dar cuvintele lui se întipăriseră în mintea lui Jo, întărite de alte comentarii pe care le auzise ulterior despre părinţii ei.

La optsprezece ani, se mutase la părinţii ei, ceea ce se dovedise a fi un adevărat dezastru. Descoperise că nu erau ocupaţi doar cu profesiunea lor, mai ales tatăl ei. Femeile erau atrase de el ca muştele de miere, iar mama ei îşi găsea consolarea prin alte părţi.

Revenise la mătuşa Daventry mult mai înţeleaptă decât ar fi justificat cei optsprezece ani ai ei. Îşi iubea părinţii, dar nu voia

să ajungă ca ei şi nici să trăiască asemenea lor. Îşi dorea o viaţă liniştită de care în copilărie nu avusese parte; voia stabilitate şi securitate şi le găsise pe toate alături de John.

Întrucât era comemorarea morţii lui John, iar ea şi mătuşa ei nu plecau de-acasă nici nu primeau musafiri, Jo nu făcu decât să se pieptene şi să-şi lege părul cu o panglică nouă.

Abia aştepta să petreacă o seară liniştită acasă. Relaţiile ei sociale deveniseră un adevărat calvar, în mare măsură pentru că prietenii ei erau hotărâţi s-o ajute să se recăsătorească. La aproape toate petrecerile unde se ducea dădea peste câte un bărbat „fără obligaţii", de obicei văduv, invitat anume pentru ea. Prietenii aveau intenţii bune, dar Jo se simţea umilită. Avea senzaţia că era o marfă în vitrina unei prăvălii. Faptul că niciodată nu apăreau cumpărători, îi convenea de minune. Dacă nu mai putea avea parte de ceea ce avusese cu John, nu-şi dorea nimic altceva.

Când coborî la parter, găsi un ceainic plin aşteptând-o. În ziua aceea, servitorii o răsfăţau. Ştiau că era comemorarea morţii lui John.

Camerista îi lăsase lângă ceainic corespondenţa. Primise două scrisori. Se aşeză şi deschise plicul scris de mâna mamei sale.

Sir Vivian şi lady Moore erau în vizită la nişte prieteni din Waterford şi se simţeau straşnic de bine. Urma o listă de nume ale noilor lor prieteni, pe care mama lui Jo îi descria extaziată. Jo ar fi putut reproduce pe de rost ultimele câteva rânduri din scrisoarea mamei sale, atât de des le citise. „Sunt atât de mulţi gentlemeni tineri şi distinşi, scria lady Moore, care ştiu cum să farmece o femeie." Dacă Jo ar fi vrut, s-ar fi putut mărita în mai puţin de-a lună, concluziona mama ei.

Aceasta îi aminti de Waldo Bowman şi se întrebă ce părere ar fi avut lady Moore despre el. Probabil ar fi încercat să-l adauge pe lista ei de cuceriri. Mama ei încă se mai credea aceeaşi frumuseţe din urmă cu treizeci de ani.

Waldo Bowman avea mai multe calităţi decât se putea deduce din descrierea făcută de Chloë. Caracteristicile lui erau umorul capricios şi farmecul dezinvolt, pe care nu se deranjase

să şi le folosească în prezenţa ei.

O invitase la teatru, crezând că va putea smulge de la ea numele lui Chloë. Oare spera că farmecul lui va fi mai eficient decât ameninţările cu care dăduse greş? Nu era chiar atât de proastă.

Următoarea scrisoare era de la Lydia Langston. Jo n-o cunoştea personal pe lady Langston, dar era familiarizată cu numele ei. Participase la multe dintre petrecerile unde fusese prezentă şi Chloë. Amândouă erau pasionate de grădinărit şi se împrieteniseră.

Jo parcurse repede scrisoarea, apoi o reciti mai încet. Esenţialul era că nimeni nu avea habar unde dispăruse Chloë. Se ştia că era imprevizibilă. S-ar fi putut întâlni cu nişte prieteni, cu care să plece. Totuşi ar fi fost normal să le trimită vorbă servitorilor, cei care îi sugeraseră lui lady Langston să-i scrie lui Jo. Pentru a-i linişti pe toţi, scria Lydia Langston, dacă Jo ştia cumva unde se afla Chloë, aştepta un răspuns cu poşta retur. Iar dacă nu ştia, ce-i recomanda să facă? Pe scurt, n-ar fi putut Jo să vină în oraş ca să rezolve problema?

Jo clătină din cap. Lady Langston omisese foarte multe amănunte. De cât timp dispăruse Chloë? Cine o văzuse ultima oară? Ce aveau de spus prietenii şi vecinii ei?

Jo nu era deosebit de alarmată. Chloë era nu doar imprevizibilă, ci şi necugetată, nu în sensul rău al cuvântului, dar nu se gândea la consecinţele faptelor ei. Impulsivă, şocantă, amuzantă, o companie distractivă – asta era Chloë.

Citi din nou scrisoarea lui lady Langston şi îşi zise că poate ar fi îngrijorată dacă n-ar şti că sosise o scrisoare de la Chloë în aceeaşi dimineaţă. Se afla încă în redacţia gazetei *Journal*, nedesfăcută. Ceea ce nu sosise în acea zi, deşi Jo aşteptase, era textul lui Chloë pentru următoarele două numere din ziar. Chloë nu se lăsa niciodată convinsă să scrie în fiecare săptămână. Uneori nu primea nimic de la ea, şi trebuia să găsească soluţii pentru a umple ultima pagină. Se întrebă dacă nu cumva scrisoarea sosită în dimineaţa aceea conţinea scuzele lui Chloë pentru întârziere. Intenţionase s-o ia cu ea acasă, dar uitase. Trebuia să se întoarcă la birou şi s-o citească, pentru a-i

putea scrie lui lady Langston că totul era în regulă.

O va face însă după cină. Fără îndoială, până atunci se va mai potoli şi ploaia.

Începuse să se întunece şi continua să plouă când porniră, doamna Daventry spre casa parohială, cu pachetul pentru Eric, iar Jo spre biroul ei din Waterside ca să ia scrisoarea lui Chloë. Redacţia gazetei *Journal* nu era departe de biserică şi hotărâseră ca după ce-şi terminau treburile să se întâlnească la jumătatea drumului şi să se întoarcă acasă împreună.

În redacţie domnea liniştea. Jo îşi lăsă jos umbrela şi merse pe dibuite spre masa de pe coridor unde era lampa. Cutia cu iască era ţinută în sertar. În timp ce bâjbâia s-o găsească, auzi ceva – o uşă deschizându-se, un pas pe palier… putea fi orice.

— Mac? întrebă ea. Eu sunt, Jo.

Niciun răspuns.

Pesemne i se păruse.

Aprinse lampa şi, din câţiva paşi, ajunse în biroul ei. Puse lampa pe birou şi se duse la dulapul unde-şi ţinea halatul. Scrisoarea era încă în buzunar.

Se aşeză la birou, rupse sigiliul şi deschise scrisoarea lui Chloë. Pecetea din capul paginii reproducea un cap de leopard.

Jurnalul meu îţi va explica totul.
Ai grijă, Jo. Dacă nu mă înşel, s-ar putea să fim amândouă în pericol de moarte.

Asta era tot.

Şocată, Jo se rezemă de spătar şi reciti mesajul. O întrerupsese oare cineva pe Chloë? Dacă da, atunci cine expediase scrisoarea? Şi ce voia să spună cu *s-ar putea să fim amândouă în pericol de moarte?*

Ştia de jurnalul lui Chloë. Era un caiet de care nu se despărţea niciodată. După fiecare petrecere, făcea însemnări ca să nu uite niciun detaliu când venea vremea să-şi scrie articolul pentru *Journal.* Dacă jurnalul nu era la Chloë, atunci unde putea fi?

Întoarse coala şi se uită la ştampila poştei. Scrisoarea fusese expediată din Oxfordshire, dar asta nu-i spunea mare lucru. Unele ştampile poştale aveau şi data, spre deosebire de aceasta. Toată corespondenţa din ţară trecea prin Londra. N-ar fi putut face mai mult de două zile până la Stratford. Şi totuşi, din scrisoarea lui lady Langston reieşea că Chloë dispăruse de mai mult timp.

Privi din nou capul de leopard de pe antetul scrisorii. Putea fi un blazon de familie. Sau emblema unui han.

Flacăra lămpii pâlpâi, făcând-o să ridice privirea. Un curent rece se strecurase pe uşă.

— Mac? strigă ea.

O cuprinse neliniştea. Nici nu era de mirare, după ce citise mesajul lui Chloë. În clipa următoare, încremeni. Auzea clar nişte paşi uşori pe coridor, urmaţi de ţăcănitul unui zăvor.

Stătu mult timp nemişcată, cu urechile ciulite şi inima bătându-i nebuneşte. Nimic. Apoi se ridică şi privi în jur după un obiect pe care să-l poată folosi ca armă. Văzu un vătrai în faţa sobei. Îi putea fi de folos.

Cu lampa într-o mână şi vătraiul în cealaltă, porni prudentă trecând din cameră în cameră. În magazia din spatele clădirii găsi o fereastră întredeschisă. Nu fusese forţată. Cineva lăsase foraibărul tras – din neatenţie sau anume –, astfel încât intrusul se putuse strecura înăuntru.

În rest, toate păreau la locul lor.

Atunci, cine fusese acolo, şi cu ce gând?

Căută din nou, mai atentă, şi descoperi că ceva lipsea – o mapă cu textele lui Chloë pentru ultimele numere din *Journal.*

În minte îi străfulgeră un nume – *Waldo Bowman.* Îşi amintea cum, nu cu multe ore în urmă, Bowman o întrebase cine-i dădea informaţiile pentru rubrica de scandal din ultima pagină, şi o ameninţase cu darea în judecată.

Waldo Bowman! Începu să se enerveze. Acum nu mai avea nevoie de vătrai. Nu-i era frică de Waldo Bowman. Bineînţeles că nu venise el să spargă redacţia. Un tip ca el ar fi tocmit pe alţii să-i facă treburile murdare. Ca să nu mai vorbim că nu şi-l putea închipui pe Waldo Bowman fugind pe furiş, chiar dacă

ar fi surprins asupra faptului.

Mai întâi vizita lui Bowman, apoi scrisoarea de la lady Langston, urmată de enigmaticul mesaj al lui Chloë, iar acum spargerea… Jo era răvăşită.

Londra nu se afla prea departe. Dacă pleca în zori, putea ajunge acolo până la căderea nopţii. Mac era un tip capabil. Avea să se ocupe de treburile redacţiei în lipsa ei.

Când plecă, Jo se asigură de două ori că toate uşile şi ferestrele sunt zăvorite bine.

4

Cu atâtea treburi pe cap, nu porniră spre Londra decât a doua zi, aproape de amiază. Pur şi simplu aveau prea multe lucruri de făcut, prea multe amănunte de pus la punct. Unul dintre aceste detalii era un pachet cu haine pentru tânărul Foley, pe care trebuia să-l ia de la soţia vicarului, care-l uitase în dimineaţa când plecase la drum cu băiatul. Întrucât oraşul Barnet nu era departe, Jo acceptă cu plăcere să-l ducă.

Toate aceste amânări aveau s-o împiedice să ajungă la Londra în seara aceea, doar dacă nu cumva se încumeta să treacă prin Finchley Common la asfinţit, riscând să întâlnească tâlhari la drumul mare. Nici Jo şi nici mătuşa ei nu aveau chef de aşa ceva. Călătoriile pe drumurile regelui erau periculoase chiar şi în cele mai favorabile împrejurări, aşa că doamna Daventry, spre marele amuzament al lui Jo, nu pornea niciodată la drum lung fără pistolul răposatului ei soţ. Şi asta nu pentru că ar fi ştiut cum să-l folosească, ci pentru că o făcea să se simtă mai în siguranţă. Însă reputaţia lui Finchley Common era atât de cunoscută, încât numai soldaţii sau spadasinii cu experienţă îndrăzneau să treacă pe acolo după căderea întunericului. Nu le mai rămânea decât să înnopteze la Barnet, preferabil la Red Lion, dacă găseau o cameră liberă. Ajunse la Londra, aveau să locuiască în casa mătuşii ei.

În timp ce trăsura îşi vedea de drum, Jo nu acorda prea multă atenţie satelor şi cătunelor pe care le lăsau în urmă, deoarece recitea scrisorile pe care le primise de la Chloë în ultimele două luni, căutând vreun indiciu despre ceea ce-ar fi putut-o îndemna pe prietena ei să-i scrie răvaşul acela criptic. Nu găsi nimic ciudat sau ieşit din comun. Lui Chloë îi plăcea să facă târguieli, să primească musafiri şi să participe la petreceri. În nicio scrisoare nu făcea aluzie la nimic suspect sau periculos.

Jo avea senzaţia că se legăna într-un balansoar. Ba se simţea

convinsă că Chloë urma să apară, veselă şi nevătămată, şocată de faptul că-şi alarmase toţi prietenii, ba o încerca teama de tot ceea ce putea fi mai rău.

Waldo Bowman.

Dacă citise însemnările lui Chloë, ştia că ea era autoarea paginii „Viaţa londoneză". Asta dacă el fusese făptaşul spargerii…

— De ce oftezi?

Tresărind, Jo ridică privirea. Mătuşa ei o privea curioasă.

Îi spusese tot ce ştia, dar nu-i destăinuise şi bănuielile ei.

— Waldo Bowman, răspunse ea simplu. Sunt aproape sigură că el este răspunzător de spargerea de aseară.

Doamna Daventry o privi descumpănită.

— Nu se poate!

— Era hotărât să afle cine-mi dă informaţii pentru „Viaţa londoneză".

— Totuşi, nu-mi vine să cred. Din câte îl cunosc nu s-ar coborî până acolo, încât să facă o spargere.

Jo îşi privi mirată mătuşa.

— Îl *cunoşti?*

— L-am întâlnit o dată, anul trecut, când eram în vizită la Roger şi Liza.

— La Roger, fiul tău? Vărul meu?

— Da, dragă. De ce te miri aşa?

— Nu mi-ai spus niciodată!

— A, ba ţi-am spus! El era acel gentleman care m-a invitat la cină, mai ştii, când Roger mi-a promis, dar a uitat cu totul de mine.

Jo îşi amintea incidentul, dar uitase numele gentlemanului. Se întâmplase înainte ca Bowman să înceapă să figureze într-o poziţie atât de proeminentă în reportajele lui Chloë. *Gentlemanul cel drăguţ şi şchiop,* aşa i-l descrisese mătuşa ei, iar Jo crezuse că era vorba de un gentleman bătrân şi amabil, care se complăcuse într-un flirt cu o doamnă vârstnică şi singură.

Îşi privi mătuşa.

— *Acela* era Waldo Bowman?

Doamna Daventry chicoti.

— Toate femeile de-acolo m-au invidiat. A, ştiu că e un nebunatic, dar ticălos nu-i. Nu e vina lui că toate femeile-i cad la picioare. Şi, din câte ştiu, ăsta e singurul lui viciu.

Urmă un oftat prelung, languros.

— Pot spune cinstit că ora pe care am petrecut-o în compania domnului Bowman a fost partea cea mai interesantă a vizitei. De-aş fi fost cu zece ani mai tânără… mă rog, poate cu douăzeci…

Cu sprâncenele îmbinate, Jo îşi privi lung mătuşa. Doamna Daventry ar fi trebuit să fie la fel ca ea – raţională, întreagă la mine şi cu o judecată limpede. De-asta se înţelegeau atât de bine. De când îşi cunoştea mătuşa, niciodată n-o văzuse chicotind sau fandosindu-se. Şi nu ştia dacă ar fi putut să suporte una ca asta.

— Doamne, copilă, n-ai de ce să te încrunţi aşa. A încântat şi el o femeie bătrână, pentru o oră, două. Ce-i rău în asta?

— Nimic, răspunse Jo pe un ton care sugera exact contrariul.

— Hmm…

Doamna Daventry privi absentă peisajul de afară. Într-un târziu, rosti:

— Totuşi, am să-ţi spun un lucru: e un mister la mijloc. Domnul Bowman lucrează în nu ştiu ce calitate la Ministerul de Interne, dar nu vorbeşte niciodată despre asta. Nimeni nu ştie cu ce se ocupă.

— Mătuşă, pe-asta ai aflat-o din rubrica lui Chloë, iar pe Chloë o ştii cum e. Exagerează pentru ca reportajele să sune mai interesant.

— Serios? Cred că ai dreptate. Totuşi, sunt unele lucruri pe care le *ştiu* despre el. E singurul băiat, dintr-o familie cu cinci copii. Poate că de-asta atrage femeile. Le înţelege.

Jo râse.

— Are patru surori. Pariez c-a fost incredibil de răsfăţat. Biata doamnă Bowman, cu patru fete de măritat…

— N-o cheamă doamna Bowman, o cheamă lady Fredericka. E fiica unui conte. Cât despre tată, domnul Bowman senior are relaţii foarte sus-puse, deşi nu posedă

niciun titlu. Doar fata cea mai mică, Cecy, e nemăritată. Îşi va face intrarea în societate anul acesta.

Jo nu era numai amuzată, ci şi uimită.

— Mătuşă, de unde ştii atât de multe despre el?

— De la domnul Bowman însuşi, cu ocazia acelei cine. Şi, înainte să spui ceva denigrator despre el, află că nu, nu e unul dintre acei oameni care vorbesc numai despre ei înşişi. N-a făcut decât să-mi răspundă la întrebări.

Jo ridică mâinile.

— N-am scos o vorbă.

— Ştiu şi eu să-ţi ghicesc gândurile, replică mătuşa ei.

Apoi conversaţia trecu la alte subiecte, dar Jo nu reuşea să-şi ia gândul de la Chloë. Oare descoperise vreun secret cumplit despre Waldo Bowman? Ar fi avut sens. Aşa s-ar fi explicat criptica scrisoare a lui Chloë, precum şi spargerea de la *Journal.*

Avea sens, dar… Dar Jo nu voia să aibă sens. Din cine ştie ce motiv, dorea să-i acorde lui Waldo Bowman prezumţia de nevinovăţie, iar asta o nemulţumea.

Când intrară în curtea hanului Red Lion din Barnet, începuse să se întunece. Hangiul le spuse că mai avea o singură cameră liberă. Mereu se întâmplă aşa, pe înserat, adăugă el. Puţini călători aveau curaj să înfrunte Finchley Common noaptea, aşa că în toate hanurile camerele erau ocupate.

Nu se simţiră deloc norocoase când slujnica le conduse într-o cămăruţă sărăcăcioasă şi întunecată din spatele hanului. După ce se sfătuiră câteva minute, hotărâră s-o accepte. Nu exista niciun salon privat liber şi nicio masă neocupată din sala publică pentru a lua cina. Servitoarea le spuse că dacă n-aveau nimic împotrivă să aştepte vreo oră, două, le putea aduce în cameră supă, friptură rece şi pâine.

După ce se spălară şi se aranjară, hotărâră să iasă la o plimbare, ca să se mai dezmorţească. Luară cu ele pachetul pentru Eric şi avură surpriza plăcută să afle de la hangiu că şcoala era foarte aproape.

— Dacă nu ţi-e cu supărare, mătuşă, spuse Jo, în timp ce

porneau pe High Street, n-o să-l vizităm pe Eric, îi lăsăm doar pachetul. Oricum, la ora asta cred că e în pat.

— Cred că ai dreptate. De altfel nici eu nu ţin cu tot dinadinsul să-l văd. La urma urmei, nici n-a avut timp să se obişnuiască. Ştiai că a mai fost aici şi a fugit? Mi-a spus soţia vicarului. De-asta l-a luat bunica lui la ea. Acum, că nu mai poate avea grijă de el, a trebuit să se întoarcă la şcoală.

Jo o privi atentă pe doamna Daventry. Îşi cunoştea bine mătuşa. Avea o inimă bună. Oamenii profitau încontinuu de ea.

— Băiatul are nevoie de disciplină. Aşa a spus vicarul, deci să nu ne amestecăm în ceea ce nu ne priveşte.

Nu aflară nimic despre şcoală. Portarul le întâmpină la intrare şi refuză să le lase să intre în clădire.

— Numai pe bază de programare, spuse el, adăugând că dacă binevoiau să revină a doua zi, îşi puteau programa o vizită la director.

Cum urmau să plece în zori, acceptară să predea pachetul. La poartă era şi o servitoare care-i adusese portarului mâncarea. Aceasta luă pachetul şi le promise că i-l va da lui Eric.

Pe drumul de întoarcere la han, vorbiră foarte puţin, fiecare fiind adâncită în gândurile ei. Când slujnica le aduse cina, li se mai ridică moralul. Nu era numai o supă excelentă, ci şi o budincă de rinichi cu friptură, cartofi noi şi legume.

Doamna Daventry se culcă imediat, însă Jo era prea agitată ca să doarmă, aşa că se aşeză la masă şi reciti scrisorile lui Chloë, făcând o serie de însemnări, care nu-i serviră la nimic. Chloë părea să nu aibă nicio grijă, până la acel ultim mesaj enigmatic.

Bătu cu degetele în masă, neliniştită, apoi se ridică şi făcu câţiva paşi prin cameră. Avea impresia că era închisă într-un ţarc, dar nu avea unde să se ducă. Dacă ar fi fost bărbat, altfel ar fi stat lucrurile. Ar fi putut să plece şi să vină când poftea.

Încetini pasul, şi se opri. Chloë i-ar fi spus că era patroana şi editoarea unui ziar de mare succes. Făcuse lucruri la care alte femei abia dacă puteau să viseze. Atunci, de ce se codea? Dacă

voia să iasă la o plimbare ca să-şi limpezească mintea, cine putea s-o oprească?

Se duse la dulap şi, după ce-şi luă pelerina, mănuşile şi boneta, ieşi repede din cameră.

Orăşelul Barnet, aflat la o răscruce de drumuri, forfotea de călători, majoritatea în drum spre Londra. Toate hanurile şi pensiunile erau pline, însă nimeni n-o băga în seamă. Nu intenţiona să se ducă departe, ci numai până-n capătul High Street.

Plimbarea o ajută. În loc să fiarbă în suc propriu cu gândul la Chloë şi spargerea de la *Journal,* începu să studieze cu interes diversele hanuri şi pensiuni pe care le întâlnea în drum. La toate ferestrele ardeau lumini. Călătorii coborau din vehicule de tot felul care apoi intrau prin porţile boltite spre curţile grajdurilor. Roţile huruiau pe caldarâm, caii nechezau, ştafetele şi birjarii strigau unii la alţii. Oraşul părea să nu doarmă niciodată.

La un moment dat, Jo fu prinsă într-un pâlc de oameni, dintre care unii încercau să intre la Green Man, iar alţii să iasă. Ca o bărcuţă pe valuri, fu împinsă încoace şi-ncolo până când unul dintre clienţii hanului o luă pe după umeri. Râzând, cu răsuflarea tăiată, ridică privirea spre salvatorul ei. În clipa următoare, zâmbetul îi pieri de pe buze, şi se smulse din braţele lui.

— Dumneata! exclamă ea, rostind cuvântul ca şi cum ar fi fost o sudalmă.

Waldo Bowman îşi scoase pălăria. Privirea lui Jo trecu dincolo de el. Două femei tinere pudrate şi boite, stăteau agăţate de braţele unui gentleman înalt şi roşcovan; toţi trei o priveau cu atenţie.

Femeile erau îmbrăcate după ultima modă, cu genul de veşminte pe care le-ar fi putut purta şi Chloë – cape luxoase de catifea, bonete înalte şi ţuguiate, cu panglici de satin. Jo era conştientă de ţinuta ei de drum – pelerina gri, searbădă şi veche. În schimb era practică, asta fiind tot ce putea spune de bine despre ea.

De ce trebuia să arate ca o sărăntoacă întotdeauna când se pomenea faţă-n faţă cu Waldo Bowman?

— Doamnă Chesney, exclamă Waldo. Prin urmare, aţi luat-o pe drumul spre Barnet. Când mi s-a spus că nu v-aţi cazat la Red Lion, am presupus că aţi luat-o spre Oxford. Nu mă aşteptam, totuşi, să vă găsesc hoinărind la ora asta, fără escortă.

Ochii lui Jo se îngustară, iar buzele i se strânseră. Iar îi găsea cusururi! Abia apoi îşi dădu seama ce spusese.

— M-aţi căutat la Red Lion?

— Acum câtva timp. Pesemne am ajuns înaintea sosirii dumneavoastră.

— De ce?

Waldo zâmbi uşor.

— Amândoi mergem la Londra. M-am gândit că poate v-ar face plăcere compania mea, ca să nu mai pomenesc de confortul caleştii mele. Apropo, unde e doamna Daventry?

Pe un ton bănuitor, Jo îl întrebă:

— De unde ştiţi că eu şi mătuşa mea mergem la Londra?

— Servitoarea dumneavoastră mi-a spus, azi-dimineaţă când am trecut să vă caut, după ce l-am lăsat pe Henry în Stratford. Se pare că am ajuns imediat după plecarea dumneavoastră. După felul în care mă priviţi îmi dau seama că tare aţi mai dori să-mi spuneţi câteva cuvinte de soi. Perfect. Dar nu aici. Permiteţi-mi să vă conduc până la han.

Le spuse ceva însoţitorilor lui, care se întoarseră şi intrară la Green Man, apoi îi indică o caleaşcă oprită lângă trotuar, şi o invită să urce. Ca la comandă, unul dintre lachei coborî de pe capră şi-i deschise uşa. Se părea că domnul Bowman şi prietenii lui erau pe cale să-şi continue drumul, când dăduse peste ei.

Jo se întoarse spre el, dar cuvintele îi amuţiră pe buze. Pe chipul lui se citea ceva care o avertiza să fie cu băgare de seamă.

— Mergem? întrebă el.

Jo ezită, doar o clipă. Nu voia să facă o scenă în faţa atâtor oameni, iar instinctul îi spunea că lui Waldo Bowman puţin îi

păsa dacă o făcea sau nu. Era hotărât să câştige acea luptă.

Străduindu-se să păşească cu demnitate, se lăsă condusă spre trăsură.

Waldo abia se aşezase pe banchetă, când Jo se şi stropşi la el:

— Sunteţi îngrozitor de nesuferit! Şi arogant! Şi, fără îndoială, unul dintre cei mai prost crescuţi oameni pe care i-am întâlnit vreodată!

Waldo răspunse pe un ton blând:

— Trebuie să vă corectez într-o anumită privinţă. Sunt oricum, numai prost crescut nu. De fapt, genealogia mea ajunge până la regele Harold – îl ştiţi, cel care a pierdut Bătălia de la Hastings.

— Din câte înţeleg, spuse arţăgoasă Jo, nu negaţi faptul că sunteţi nesuferit şi arogant.

Waldo îşi stăpâni un zâmbet.

— Mi s-a spus şi de o manieră mai dură.

Frustrată, Jo scoase un oftat zgomotos.

Waldo era fascinat de felul în care Jo reacţiona – atacurile, retragerile, privirile sfredelitoare pe sub sprâncene… de obicei femeile nu-l tratau aşa. Dacă nu-i cădeau la picioare, măcar flirtau. Dar cele mai multe nu-l considerau un adversar. Era o experienţă nouă pentru el, un duel al voinţelor şi al spiritelor, cu replici tăioase. Îi venea s-o sărute ca s-o facă să tacă. Sau, şi mai bine, să-i dea câteva peste funduleţ. Dac-ar fi avut vreun cuvânt de spus în viaţa ei, ar fi ţinut-o din scurt. Nu se cădea să umble noaptea prin Barnet fără escortă. Oraşul colcăia de ţapi tineri puşi pe năzbâtii.

Apoi, îi veni în minte un alt gând. Dacă ar fi avut vreun cuvânt de spus în viaţa ei, ar fi insistat să-şi lepede hainele mohorâte de doliu şi să se îmbrace după ultima modă. Acel devotament faţă de răposatul ei soţ era, după părerea lui, nesănătos şi nu tocmai credibil.

Îl făcea să se întrebe în legătură cu John Chesney…

Jo îl privea, dornică să audă de ce venise după ea. Waldo ar fi vrut să-şi poată explica sieşi de ce o făcuse. Rămăşagul nu

avea nicio importanţă. I-ar fi putut plăti uşor suma datorată lui Ruggles, când ajunseseră la uşa ei şi aflaseră de la servitoare că stăpâna ei şi însoţitoarea acesteia plecaseră spre Londra. Dar el pornise după ea, anticipând probabil plăcerea de a încrucişa spadele cu acea amazoană focoasă. Era doar un joc, un leac contra plictiselii pe drumul obositor de la Stratford la Londra. Iar Jo nu-l dezamăgise.

— Ei? întrebă ea nerăbdătoare, rupând în sfârşit tăcerea. Aştept, domnule Bowman. De ce m-aţi urmărit până la Barnet? Şi de data asta vreau să aud adevărul, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Fără să pomenească nimic despre pariu, care oricum nu conta, Waldo răspunse:

— V-am spus, am trecut pe la dumneavoastră, în drum prin Stratford, sperând să mă achit pentru, să zicem, manierele mele de data trecută. Servitoarea dumneavoastră mi-a spus că sunteţi în drum spre Londra, şi că urma să înnoptaţi la Red Lion, în Barnet. Nu v-am găsit acolo, aşa că am presupus că o luaserăţi pe drumul ce trece prin Oxford.

— Ăsta nu-i un răspuns. De ce v-aţi dat atâta osteneală?

— Ca să vă ofer protecţia mea până la Londra. Finchley Common nu e pentru cei slabi de inimă, iar două doamne singure pot fi o pradă uşoară pentru tâlhari.

Ochii i se îngustară, privindu-i faţa.

Vocea lui Jo deveni mai scăzută, când îl întrebă:

— Unde-aţi fost aseară, domnule Bowman?

— Ştiţi bine unde. În Warwick, la nunta unui prieten.

— Poate cineva să confirme asta?

Urmă o scurtă tăcere, timp în care Waldo o studie cu băgare de seamă.

— Zeci de oameni, răspunse el simplu. De ce?

— Cineva a spart biroul meu aseară şi a furat nişte hârtii pe care mi le trimisese corespondenta noastră din Londra – ştiţi despre cine vorbesc, cea al cărei nume eraţi atât de dornic să-l aflaţi.

— Şi credeţi că s-ar putea ca eu să am vreun amestec?

Pe un ton sec, Jo răspunse:

— Tot ce pot să spun e că nu cred în coincidenţe.

— Vă închipuiţi că aş merge atât de departe doar ca să aflu numele unei femei care răspândeşte bârfe pe seama mea?

— Şi dacă sunt mai mult decât simple bârfe? Dacă a aflat ceva compromiţător pe care vrea să-l publice în ziar? Atunci cât de departe aţi merge ca s-o opriţi?

Totul se întâmplă atât de repede, încât Jo nu avu timp să protesteze. Cu o mişcare fulgerătoare, Waldo o prinse de braţe şi o trase până pe marginea banchetei.

Glasul îi era încordat de furie.

— Ascultă-mă bine, Jo Chesney. Asemenea vorbe ar putea să te coste viaţa, şi nu numai pe dumneata, ci şi pe corespondenta dumitale. Dacă eu aş fi într-adevăr hoţul? Dacă aş avea ceva de ascuns? Mă ameninţi cu demascarea. Dacă ţineam cu atâta disperare să-mi păstrez secretul, ar fi trebuit să mă debarasez de amândouă. Înţelegi ce vreau să spun?

Jo dădu din cap, incapabilă să vorbească.

— Eşti sigură că ai dovezi incriminatoare împotriva cuiva?

— Nu, răspunse ea repede. E doar o teorie la care mă gândesc ca să-mi explic furtul.

Waldo oftă, şi îi dădu drumul.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat, dar ai mers prea departe. Nu poţi acuza pe cineva fără să te aştepţi să te ia în seamă. Există destui oameni răi pe lumea asta şi nu-i poţi cunoaşte doar privindu-i. Fii atentă pe unde calci şi, mai ales, ia seama ce vorbeşti.

Jo începea să înţeleagă că sfatul lui Waldo nu era lipsit de înţelepciune. Gura ei neferecată o pusese în pericol. Acum ar fi putut să zacă fără suflare.

— Te rog să mă scuzi, spuse ea, n-ar fi trebuit să-ţi vorbesc aşa. Cum spuneam, e doar o teorie, şi nici măcar bine întemeiată.

Cuvintele ei nu-l impresionară. Era adevărat că voia să ştie numele corespondentei ei din Londra, şi asta din simplul motiv că acea femeie îl deranja. Jo Chesney avusese îndrăzneala să-i pună la îndoială integritatea. Un hoţ! Asta credea despre el? Dacă nu era femeie, până acum ar fi strâns-o

de gât.

În privirea lui desluşi ceva care o îndemna la prudenţă. Trăsura încetini. Înainte de a se opri, Jo coborî. Waldo o surprinse şi de data asta. Deşi era şchiop, se mişca rapid. Mâna lui o prinse de cot, silind-o să încetinească pasul.

— Acum ce mai e? îl întrebă, dezolată că vocea îi tremura.

— Oferta mea rămâne în picioare. Mi-ar face plăcere să vă invit în trăsura mea, pe dumneata şi doamna Daventry, şi să vă duc până la Londra.

Gândul de a sta ore întregi închisă cu el în aceeaşi trăsură o îngrozea.

— Mulţumesc, nu. Ne-am instalat aici pentru noapte.

— N-am nimic împotrivă să aştept până mâine dimineaţă.

Când ajunseră la uşa din spate a hanului, Jo se întoarse spre el.

— S-ar putea ca tovarăşii dumitale să aibă ceva de spus în legătură cu asta.

— Tovarăşii…? A… Waldo zâmbi. Vrei să spui, prietenul meu Ruggles şi fermecătoarele domnişoare cu care l-am lăsat la Green Man. Am luat cina cu ele, atât şi nimic mai mult.

— Nu e nevoie să-mi dai explicaţii.

Ca şi cum nici n-ar fi auzit-o, Waldo continuă:

— Miss Hill şi Miss Evans nu vor veni cu noi. Sunt actriţe, înţelegi, şi se află în drum spre Stratford, unde joacă în *Furtuna.*

Jo n-avea niciun chef să intre într-o discuţie despre teatru şi actriţe, nu voia decât ca Waldo Bowman s-o lase în pace.

— Una dintre piesele mele favorite, declară ea veselă, adăugind apoi apăsat: *Noapte bună,* domnule Bowman.

Waldo îşi ridică bastonul, tăindu-i calea spre uşa hanului.

— Nu mi-ai spus totul. Aş dori să te ajut. Ştiu că ai un necaz. De ce nu-mi spui despre ce e vorba?

O clipă, Jo şovăi, apoi buzele i se arcuiră într-un zâmbet cinic.

— Farmece, ameninţări, iar acum generozitate. Nu ţine, domnule Bowman. *Nu* am de gând să-ţi spun cine scrie rubrica de scandal din ziarul meu.

— Acela a fost un joc. Spargerea, însă, e treabă serioasă. Nu-mi dai voie să te ajut, Jo?

Era prea nerăbdătoare să scape de el ca să-l mustre pentru că i se adresase pe numele mic. Clătină din cap.

— Ai năluciri.

Waldo ştia că nu avea năluciri, iar refuzul ei de a i se confesa, în chip surprinzător, îl dezamăgea. Oftă.

— Ascultă, dacă ai nevoie vreodată de un prieten, mă găseşti la Albany, pe Piccadilly. Am nişte camere acolo.

— Îţi mulţumesc. Vrei să mă laşi să trec?

Waldo coborî bastonul.

— Noapte bună, domnule Bowman, zise Jo şi dispăru în han.

Waldo porni spre trăsură, bodogănind. Era una dintre cele mai exasperante femei pe care le întâlnise vreodată. Îi oferise protecţia lui, iar ea refuzase de parcă i-ar fi înmânat un tăciune aprins. Femeia asta era prea independentă, în detrimentul binelui ei. Independentă, încăpăţânată, năzuroasă şi focoasă – aceste cuvinte îi veneau în minte când se gândea la Jo Chesney. Şi mai era şi galantă – sau, cel puţin, aşa spusese Henry. Şi nechibzuită. O combinaţie mortală, după părerea lui. Orice nătâng şi-ar fi putut da seama că avea un necaz. Nu putea s-o lase de izbelişte.

Nu-i mărturisise motivul neaşteptatei sale călătorii la Londra. Waldo încercase s-o descoasă pe servitoare, dar fie aceasta nu ştia, fie i se ordonase să tacă. Acum se întreba dacă era ceva în legătură cu lady Tellall. Cineva, un hoţ, îi descoperise identitatea. Poate că Jo se ducea s-o avertizeze. Dar de ce nu-i trimisese o scrisoare? De ce se deplasa personal?

La mijloc trebuia să fie mai mult decât atât.

În ciuda faptului că-i refuzase ajutorul, principiile lui nu-i îngăduiau să-i considere refuzul ca pe ceva definitiv. Nu-i mai rămânea altceva de făcut, decât să-i ignore obiecţiile, să le viziteze, pe ea şi mătuşa ei, dimineaţă la prima oră, şi să insiste să le însoţească până la Londra. Cu Ruggles şi doamna Daventry în trăsură, conversând civilizat, poate reuşea să afle

ce anume o tulbura.

Şi dacă nici asta nu mergea, dacă Jo avea să-i refuze din nou ajutorul, va pleca fără să privească înapoi.

Jo urcă în fugă scara, intră în camera pe care o împărţea cu mătuşa ei şi închise repede uşa. Respira sacadat şi tremura.

Waldo Bowman. Încerca s-o zăpăcească? Păruse atât de sincer când spusese că voia s-o ajute, încât Jo fusese cât pe ce să-i înşire toată povestea în legătură cu Chloë. Ar trebui să aibă mai multă minte. Era omul care dăduse buzna în biroul ei, ameninţând-o că o va da în judecată. Voia să afle numele lui Chloë. O urmărise până la Barnet. Nu putea, nu trebuia să aibă încredere în el.

Şi totuşi, păruse sincer şocat şi furios când îl acuzase de spargerea redacţiei.

Dacă ai nevoie vreodată de un prieten, mă găseşti la Albany…

N-avea de unde să ştie cât de mult o impresionaseră aceste cuvinte. Doar dacă…

Jo clătină din cap. Nu ştia ce să creadă. Oricum, până afla mai mult despre dispariţia lui Chloë, era mai înţelept să nu aibă încredere în nimeni.

Intră în cameră şi privi în jur nedumerită. Încăperea era goală şi hainele mătuşii sale dispăruseră. Rămăsese doar manşonul. Jo îl luă în mână şi simţi greutatea pistolului.

Mătuşa ei nu s-ar fi dus prea departe fără manşon. Nu-şi termină gândul, când se auzi o bătaie în uşă. Era servitoarea, cu un bilet de la doamna Daventry.

Jo citi:

> *Eric Foley are nevoie disperată de ajutor, aşa că m-am dus la şcoală să-l salvez. Grăbeşte-te, Jo. E grav. Te aştept acolo.*

Jo îndesă pistolul în propriul ei manşon şi ieşi repede din cameră.

5

Când Jo ajunse la şcoală, în aripa de vest a clădirii ardeau luminile. Avusese noroc şi găsise un cupeu liber. În timp ce unul dintre vizitii vedea de cai, celălalt o însoţi până la ghereta portarului. Spre marea ei surprindere şi uşurare, portarul nu se afla acolo, iar poarta era descuiată.

Jo se opri o clipă, adunându-şi curajul şi reamintindu-şi că era o femeie obişnuită să fie luată în serios. Nu ştia ce anume o aştepta dar, indiferent ce-ar fi fost, era hotărâtă să facă faţă. Încă mai spera că temerile ei sunt neîntemeiate şi că totul este doar o neînţelegere îngrozitoare.

Îi deschise uşa o servitoare cu şorţ alb şi bonetă, o fată de vreo paisprezece ani; ochii i se umplură de lacrimi la vederea lui Jo. Părea că ştia cine este şi o aştepta.

— Trebuie s-o ajutaţi! se tângui ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. L-au trimis pe portar să cheme comisarul. Înţelegeţi, n-a vrut să plece de bunăvoie, fără băiat. Şi totul a fost numai din vina mea. N-ar fi trebuit să vorbesc, dar nu ştiam cui altcuiva să-i spun, înţelegeţi?

— Ai vorbit cu mătuşa mea?

Fata suspină.

— E aşa de cumsecade! Eram aici când aţi venit cu pachetul. V-am auzit spunând că vă duceaţi înapoi la Red Lion ca să luaţi cina. M-am furişat afară şi am chemat-o.

Jo îşi amintea de servitoare. Era cea care luase pachetul ca să i-l dea lui Eric.

— Ce s-a întâmplat cu Eric? întrebă ea cu blândeţe.

Tonul ei binevoitor provocă un nou acces de plâns.

— Domnul Harding l-a bătut îngrozitor, şi apoi l-a închis în debara. Bietul băieţaş plângea şi gemea şi… şi… şi nu ştiam ce să fac…

Jo clătină din cap, nevenindu-i să creadă că astfel de lucruri se puteau întâmpla într-o asemenea şcoală. Nu era una pentru

săraci. Era o clădire bine îngrijită şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Până şi lumânările erau de cea mai bună calitate. Nu fumegau şi nu miroseau ca spermanţetul. Numai părinţii înstăriţi îşi puteau permite să-şi trimită fiii la o asemenea şcoală.

Îşi aminti spusele mătuşii ei, potrivit cărora domnul Harding era un maniac al disciplinei şi se întrebă dacă nu cumva servitoarea exagerase cele întâmplate.

— De ce s-a supărat domnul Harding aşa de rău pe Eric? întrebă ea.

— Fiindcă a fugit de la şcoală.

— Şi unde e Eric acum?

Fata arătă spre etaj.

— În debara, prima uşă după infirmerie.

— Şi doamna Daventry?

Fata arătă o uşă din stânga lui Jo.

— Acolo.

Din spatele uşii închise nu se auzea niciun sunet.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, servitoarea spuse:

— I-au pus căluş şi au legat-o de un scaun, până la sosirea comisarului Harding.

Jo rămase cu gura căscată.

— Au legat-o şi i-au pus căluş? repetă ea stupefiată.

Apoi îi trecu prin minte ceva.

— Comisarul *Harding*, ai spus?

Fata dădu din cap.

— E fratele domnului Harding.

Şocată, Jo se uită mai întâi la vizitiu, apoi la servitoare. Era un adevărat coşmar. Contase pe ajutorul autorităţilor, dacă situaţia scăpa de sub control, iar autorităţile aveau să intervină, probabil, pentru a o aresta pe mătuşa ei, iar pe Eric îl vor lăsa în seama directorului.

Vizitiul o avertiză:

— N-ar fi bine să vă confruntaţi cu domnul Harding, domnişoară. E un adevărat diavol când se înfurie. Şi are legea-n buzunar, dacă-nţelegeţi ce vreau să zic.

Acest mic discurs avu efectul unei flăcări pe-o bucată de

iască. Pe obrajii lui Jo apărură două pete roşii.

— O să mai vedem noi, declară ea. Dar, toate la timpul lor.

Aruncă o privire către scară, apoi spre uşa ce ducea spre sălile de clasă.

— Întâi Eric şi apoi mătuşa mea. Haideţi. Am nevoie de ajutorul amândurora.

În timp ce urcau, le află şi numele. Vizitiul, un băiat scund şi vânos, de douăzeci de ani, se numea Roy, iar pe servitoare o chema Phoebe. Phoebe era nerăbdătoare să-i conducă, dar Roy părea dornic să fie oriunde, numai acolo nu. Jo mai află şi de ce nu se vedeau nicăieri elevi. Dormitoarele se aflau în cealaltă parte a clădirii, şi numai băieţii de la infirmerie aveau voie în această aripă.

Nimeni nu-i opri din drum şi, cât ai bate din palme, Jo răsuci cheia în broască şi deschise uşa debaralei.

— Acum poţi să ieşi, Eric, spuse ea.

Singurul răspuns fu o tuse seacă şi un scâncet.

În debara era întuneric, aşa că Jo îl trimise pe Roy să aducă o lumânare. Apoi, se aplecă şi se uită înăuntru. Nu văzu decât o grămadă de zdrenţe.

— Eric, spuse ea încet. Am venit să te iau de-aici.

Zdrenţele se mişcară şi apăru un obraz mic şi alb, cu ochi enormi.

— O vreau pe mama mea! ţipă băiatul. Pleacă!

O, Doamne, ce-ar putea să-i răspundă? Întinse mâna spre el, dar copilul se feri speriat.

— Grăbiţi-vă, doamnă, insistă Phoebe neliniştită. Comisarul poate ajunge aici din clipă-n clipă.

Jo se simţea complet neputincioasă. Eric nu voia să iasă, căci o considera duşmancă. Încercă din nou adresându-i-se pe un ton blând şi liniştitor:

— Îţi place de Phoebe, nu-i aşa, Eric? Ei bine, ea o să te scoată din locul ăsta îngrozitor, iar Roy o s-o ajute.

În cele din urmă, Roy fu cel care-l scoase pe băiat din debara. Eric abia se mai ţinea pe picioare şi, când vizitiul îl săltă în braţe, scânci jalnic. Jo îi atinse mâna. Era rece ca gheaţa.

— În curând o să te ducem la căldură, spuse ea, zâmbind ca să-şi ascundă furia.

Ochii lui Eric o urmăreau cu teamă în timp ce ea îşi scotea pelerina şi-l învelea.

— Şi acum, hai, să-l luăm de-aici, spuse Jo.

Înainte de a apuca să facă un pas, auziră pe cineva urcând scara.

— Supraveghetoarea, şopti Phoebe, când o femeie scundă şi negricioasă, cu ochi pătrunzători, apăru de după colţ. Acum chiar că am păţit-o!

— Dumneata cine eşti? întrebă supraveghetoarea, privind-o pe Jo cu asprime.

— Mulţumesc, răspunse Jo, luând paharul cu apă din mâna supraveghetoarei. Presupun că ăsta e pentru Eric, nu? Îi dădu paharul lui Phoebe şi continuă: Eu sunt mătuşa lui Eric, zise ea pe un ton politicos. Mătuşa Jo. Bună seara.

Supraveghetoarea îi privi pe toţi patru, apoi se uită spre uşa deschisă a debaralei.

— Mă duc să-l chem pe domnul Harding, spuse ea. O să rezolve el totul.

Se întoarse să plece, dar Jo fu mai rapidă. O înhăţă de talie, o îmbrânci în debara, apoi trânti uşa şi o încuie. Imediat, supraveghetoarea începu să bată cu pumnii în uşă, strigând după ajutor.

Trei perechi de ochi o priviră pe Jo cu uimire.

— Chiar eşti mătuşa mea? întrebă Eric.

— Desigur, răspunse Jo.

Nu avea timp pentru explicaţii. Apoi luă paharul cu apă de la Phoebe şi-l apropie de buzele lui Eric.

— Bea, îl îndemnă.

De astă dată, băiatul nu se mai feri. Fără s-o scape din ochi, luă două înghiţituri zdravene, după care clătină din cap, semn că-i era de ajuns.

Nimeni nu-i mai acostă în timp ce coborau, iar dacă ar fi încercat cineva, Jo nu s-ar fi codit să-l ţină la distanţă cu pistolul mătuşii sale. Într-adevăr, după ce văzuse în ce hal era Eric, se înfuriase suficient de mult ca să-l folosească. Deşi nu

avea urme vizibile de violenţă şi nici vreo fractură, băiatul scâncea la fiecare pas al vizitiului care-l ducea în braţe.

Ajunşi la baza scării, Jo îi spuse lui Roy să-l ducă pe Eric la trăsură şi s-o aştepte, apoi i se adresă lui Phoebe:

— Nu mai poţi rămâne aici. Ştii asta, nu-i aşa? Supraveghetoarea a văzut că m-ai ajutat. Ai rude în Barnet, pe cineva la care să te duci?

Phoebe zâmbi.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, domnişoară. Am să le spun că m-aţi *forţat* să vă arăt unde era Eric şi, ţinând cont de ce i-aţi făcut supraveghetoarei, sunt convinsă că mă vor crede.

Ochii lui Jo sclipiră.

— A, da, şi eu mă aştept să te creadă, dar ca să ne asigurăm că nu te paşte niciun pericol, spune-le că te-am ameninţat cu pistolul.

Phoebe făcu ochii mari.

— Doar nu vorbiţi serios…!?

— A, ba da, cât se poate de serios. Uite-aici.

Jo scoase pistolul din manşon şi i-l arătă lui Phoebe.

— Nu mai face mutra asta speriată. Nu cred că e încărcat. Şi acum, ascultă-mă. Te duci să mă anunţi, apoi o dezlegi pe mătuşa mea şi mă ajuţi s-o scot de-aici. În regulă?

În timp ce rostea aceste cuvinte, Jo îşi zise că s-ar putea ca lucrurile să nu fie chiar atât de simple.

Phoebe dădu din cap, fără prea multă convingere.

Jo spera ca teama ei să nu fie la fel de vizibilă ca a servitoarei. Încercând s-o încurajeze, continuă:

— Domnul Harding e un om căruia îi place să se ia de cei slabi şi neajutoraţi. Ei bine, dacă va încerca şi cu mine, o să aibă şocul vieţii lui. Gândeşte-te la ce-a păţit supraveghetoarea, dacă nu mă crezi.

Cuvintele ei îşi făcură efectul.

— Mare scorpie mai e! exclamă Phoebe. Nici nu ştiu cum aţi reuşit!

— Uită-te bine la mine! răspunse Jo, pe un ton mult prea convingător pentru o femeie căreia începeau să-i tremure genunchii.

Ascunse pistolul între faldurile rochiei.

— Ia-o înainte, Phoebe, o îndemnă pe fată. Vin în urma ta.

După ce Phoebe o anunţă, Jo cercetă camera dintr-o privire. Era o clasă tipică, plină de bănci şi pupitre. Mătuşa ei era legată pe scaunul de la catedră şi gemea prin căluş. Legăturile, nu prea rezistente, erau din cârpe, nu din frânghii sau curele de piele. Când o văzu pe Jo, ochii femeii se luminară.

La apariţia lui Jo, doi domni se întoarseră spre uşă. Nu-i fu greu să-şi dea seama care era domnul Harding. Mai vârstnic, cu un obraz rotund, avea chipul întunecat de o expresie cruntă.

Glasul îi era pe măsura privirii.

— N-am dat permisiunea să intre nimeni. Cine eşti dumneata şi ce doreşti?

— Sunt doamna Chesney, răspunse Jo, şi am venit să văd de ce întârzie mătuşa mea. Se prefăcu surprinsă, de parcă abia atunci o văzuse: Mătuşico! Ce ţi-au făcut?

Apoi, se întoarse spre Phoebe:

— Dezleag-o imediat!

Când Phoebe se grăbi să se conformeze, Harding îi tăie calea.

— A, nici gând! Femeia asta e dementă! Am trimis după comisar, şi…

Cuvintele i se opriră pe buze, când Jo ridică pistolul, îndreptându-l spre pieptul lui.

Mâna îi tremura, ceea ce nu era rău. O femeie nervoasă putea fi şi mai periculoasă.

— Nu vreau să avem necazuri, spuse ea, surprinsă să audă cât de calmă-i era vocea. Putem conveni că a avut loc o neînţelegere. Nu doresc să împuşc pe nimeni. Vreau doar s-o scot de-aici pe mătuşa mea.

Bărbatul cel tânăr părea destul de speriat.

— Domnule Harding, spuse el, poate-ar fi mai bine să facem cum zice. N-aş…

Harding făcu un gest tăios cu mâna, retezându-i cuvintele.

— Ţi-ai pierdut minţile, femeie? Pesemne eşti nebună, dacă năvăleşti aici, ameninţându-mă cu pistolul. Te sfătuiesc să-l

laşi jos până nu ţi-l iau.

Jo vorbi cu cea mai tăioasă voce de care era în stare:

— Încearcă şi ai să vezi ce se întâmplă.

Doamna Daventry se ridicase în picioare şi-şi scosese căluşul.

— Eu nu plec de-aici fără Eric, declară ea.

Mintea lui Jo funcţiona cu repeziciune, căutând un şiretlic pentru a câştiga timp şi a scăpa. Nu credea că-l va putea închide cu forţa pe domnul Harding într-o debara şi, oricum, nu voia să se apropie prea mult de el, ca să nu-i ia pistolul.

— Tu de-acolo! îi strigă ea lui Phoebe. Arată-i mătuşii mele unde-i băiatul. Imediat!

Doamna Daventry păru gata s-o mustre că-i vorbise pe un ton atât de dur lui Phoebe, pe care o considera aliată, dar ceva din expresia nepoatei sale o preveni să-şi ţină gura, aşa că o porni după fată.

Harding rămase pe loc, încleştându-şi şi descleştându-şi furios palmele. Jo număra secundele, încercând să calculeze de cât timp avea nevoie mătuşa ei ca să ajungă la cupeu. Acum regreta că nu le spusese să plece fără ea, la primul semn de pericol.

După o tăcere lungă, ridică uşor din umeri.

— N-a fost chiar atât de rău, nu-i aşa? Vă sfătuiesc să nu veniţi după mine.

În timp ce vorbea, se retrase din faţa lor. Tânărul părea foarte uşurat s-o vadă plecând. Domnul Harding, pe de altă parte, o urmă. Braţul o durea din cauza pistolului greu, dar nu îndrăznea să-l coboare.

În hol, răsunau strigătele şi bătăile în uşă ale supraveghetoarei, închisă în debaraua de sus. Privirea lui Harding se îndreptă într-acolo, iar Jo profită de ocazie şi ţâşni pe uşă afară înainte ca directorul s-o poată prinde.

Aproape imediat auzi un strigăt, care o soma să se oprească. În loc să se conformeze alergă şi mai repede. Aproape ajunsese la trăsură, când o mână o apucă de braţ, smucind-o înapoi. Acţionând din instinct, lovi cu pumnul strâns.

Harding scoase un urlet de durere şi-şi acoperi nasul cu

mâinile făcute căuş. Sângele i se prelinse printre degete.

— Mi-ai spart nasul, ţipă el gutural.

— Ai s-o păţeşti şi mai rău dacă încerci să mă opreşti.

Jo tremura atât de tare încât fu nevoită să ţină pistolul cu ambele mâini ca să nu-l scape.

— Ridică mâinile şi îndepărtează-te! ordonă ea. Şi tu la fel, Phoebe.

Tremurând de furie, Harding se conformă.

— N-o să scapi aşa uşor. Răpirea de copii e o crimă capitală! O să pun să te spânzure pentru asta!

— Atunci, n-am nimic de pierdut dacă te împuşc, nu-i aşa?

Convins în sfârşit că avea de-a face cu o nebună, Harding se retrase cu un pas.

Jo se urcă în cupeu.

— Repede, înapoi la han! le strigă ea birjarilor, având grijă să nu rostească numele hanului.

Trăsura porni cu o smucitură şi se îndepărtă cu roţile huruind pe caldarâm. Jo se înghesui într-un colţ, pentru a-i face lui Eric mai mult loc. Nu exista decât o banchetă, iar el o ocupa aproape pe toată. Deşi în interiorul întunecos al trăsurii nu se vedea bine, îi simţea privirea aţintită asupra ei. Ar fi vrut să-l liniştească, dar amintindu-şi cum reacţionase faţă de ea la şcoală, se hotărî să-l lase în seama mătuşii ei.

Doamna Daventry îi vorbea pe un ton tandru lui Eric, în timp ce se agita în jurul lui. Convinsă că totul era în regulă cu el, îi spuse lui Jo:

— Slavă Domnului că ai avut prezenţa de spirit să aduci cu tine pistolul meu. Când am plecat eram atât de panicată, încât nici nu m-am mai gândit la el.

— Da, a avut efect. Nu ştiu ce-aş fi făcut fără el.

Urmă o tăcere încordată, apoi doamna Daventry întrebă:

— Crezi c-o să ne reclame la poliţie?

— A, n-am nici cea mai mică îndoială.

— Şi-atunci, ce ne facem?

Jo încercă să se concentreze, dar nu reuşi să se gândească decât la următoarele două ore.

— Vom achita camera de la Red Lion, spuse ea încet, şi vom

pleca spre Londra înainte ca Harding să-şi asmuţă fratele pe urmele noastre. Apropo, el e comisarul.

— Da, ştiu. Mi-a spus Phoebe. E o nedreptate. Dar, draga mea, sper că nu vrei să trecem prin Finchley Common noaptea, nu-i aşa? Aruncând o privire spre Eric, întrebă mai încet: Cum rămâne cu tâlharii?

Jo era prea obosită ca să mai comenteze.

— N-avem încotro. Şi-n plus, am un pistol. Dacă văd un tâlhar, am să-l împuşc.

Eric, care urmărise cu interes conversaţia, spuse cu glasul lui subţire:

— Mătuşa Jo nu se teme de nimic.

Doamna Daventry râse, iar Jo izbuti să zâmbească fără vlagă.

Trecură pe lângă Green Man. Domnul Bowman şi trăsura lui nu se vedeau nicăieri. Probabil o crezuse pe cuvânt şi se hotărâse să-şi continue drumul spre oraş. Jo îşi zise că ar fi trebuit să-i accepte oferta. Avea atâtea pe cap – Chloë, Eric, iar acum şi autorităţile. Avea impresia că Waldo Bowman era genul de bărbat capabil să le rezolve pe toate. Oboseala îşi spunea cuvântul. De fapt nu avea nevoie de un bărbat care să se ocupe de problemele ei. Era absolut capabilă să şi le rezolve singură. De altfel l-ar fi impresionat pe domnul Bowman. Conform lui Chloë, lui îi plăceau frumuseţile ademenitoare şi sofisticate, care cultivau adevărată artă pentru a-i încânta pe bărbaţi. Femei ca mama ei. Ei, dar ideea asta de unde-i mai venise? În niciun caz de la Chloë.

Cupeul trecu printr-o groapă, zgâlţâindu-i pe toţi trei. Eric scoase un ţipăt şi se cuibări în braţele lui Jo. Cu un gest nesigur, ea îl cuprinse de umeri ca să-l sprijine. Băiatul nu mai tresări, nici nu încercă să se retragă, iar Jo se întrebă dacă ştia cine-l luase în braţe.

— Eric? întrebă ea încet.

Băiatul ridică ochii ca s-o privească.

— Mmm?

Poate că n-o vedea bine, în întuneric.

— Eu sunt, mătuşa Jo.

— Da, ce e?

O cuprinse o senzaţie stranie.

— Nimic, răspunse ea, înghiţind un nod.

Când trăsura coti în curtea grajdurilor de la Red Lion, doamna Daventry preluă iniţiativa.

— Nu, Jo, tu rămâi pe loc, ca să ai grijă de Eric. Am să plătesc şi am să aduc bagajele.

Porni urmată de unul dintre birjari. Eric tăcea, dar respiraţia lui era rapidă şi sacadată, iar Jo începea să se neliniştească, zicându-şi că trebuie să-l ducă la un doctor, însă nu înainte de a scăpa din Barnet. Dacă îi prindeau autorităţile, nu încăpea nicio îndoială că aveau să i-l ia pe Eric, iar Jo n-avea de gând să permită aşa ceva.

Cu toată blândeţea de care era în stare, se retrase de lângă el, luă pistolul, îl rezemă de antebraţ şi rămase cu privirea aţintită spre intrarea în curte. Până acum, toate bune.

Doamna Daventry reveni, bagajele fură puse în coşul trăsurii şi imediat după aceea porniră la drum. Abia după ce lăsară în urmă luminile oraşului Barnet, doamna Daventry îi dădu vestea cea proastă.

— Portarul de la şcoală era la han, Jo. Nu, nu m-a văzut, dar cred că nu peste mult vor fi pe urmele noastre.

Cu glas tremurător, Eric întrebă:

— Ce-o să facem, mătuşă Jo? De data asta, domnul Harding o să mă omoare pentru c-am fugit din nou. Chiar el mi-a spus-o.

Constatând spaima lui Eric, propriile ei temeri deveniră fără importanţă. Jo îi răspunse băiatului cât se poate de hotărâtă:

— Atunci, nu-mi va mai rămâne decât să-l împuşc.

Doamna Daventry râse, Eric zâmbi, iar Jo le strigă vizitiilor să mâne mai repede.

6

Vicontele Morden ridică din umerii săi laţi, în timp ce valetul îi peria redingota de seară, simplă, dar elegantă. Deşi vicontele era abia trecut de treizeci de ani, începutul de chelie îl făcea să pară mai vârstnic. Nu era un bărbat chipeş, dar arăta impresionant. Ca unic fiu şi moştenitor al contelui Brinsley, fusese crescut încă din leagăn spre a deveni capul unei case mari şi nobile, şi stăpânul unei averi considerabile. Era conştient de valoarea lui şi asta se vedea.

Acum se afla în casa lui din Piccadilly, magnifica locuinţă de oraş a familiei Brinsley, şi se îmbrăca pentru o recepţie dată de părinţii săi în cinstea logodnicei lui.

— E bine aşa, Bates, spuse el, cu obişnuitul său zâmbet pe jumătate. Mă gândeam la ce mi-ai spus şi sunt unele puncte pe care aş vrea să le revedem. Ce-ar fi să stăm jos?

Bates se aşeză pe scaunul indicat de viconte, lângă foc, dar refuză paharul de brandy. Deşi îi plăcea gestul, ştia prea bine în ce consta legătura dintre un stăpân şi servitorul său. Oricât respect şi încredere reciprocă îi unea, nu aspira să fie tratat ca un egal.

Bates lucra în slujba familiei de peste patruzeci de ani. Începuse ca lustragiu, la vârsta de unsprezece ani, după care urcase treptat până la poziţia de acum. Era mai mult decât un valet, mai mult decât un lacheu. Era servitorul personal al vicontelui şi nu răspundea decât în faţa acestuia. Cu timpul, devenise confidentul stăpânului. Lordul Morden îl numea adesea mâna lui dreaptă, iar Bates încerca să se ridice la înălţimea acestei aprecieri. Nu i-ar fi refuzat nimic stăpânului său.

Acum era vorba de afacerea lady Chloë Webberley. Bates nu cunoştea toate amănuntele şi nici nu voia să le ştie. Când făceau aluzie la ea, vorbeau în termeni vagi, deşi în mintea lui Bates nu încăpea nicio îndoială că lady Webberley îşi

pecetluise soarta când amenințase că avea să-l ruineze pe viconte. În orice caz, femeia nu mai punea probleme. Acum nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să păstreze bine secretul stăpânului său şi să distrugă jurnalul lui lady Webberley, precum şi orice eventuală corespondenţă incriminatoare. În acest scop, angajase personal un detectiv, dar acesta se întorsese cu mâinile goale, lucru care nu părea să-l tulbure prea mult pe viconte. Acesta era convins că dacă ştia cineva unde se afla jurnalul, aceasta nu putea fi decât cea mai bună prietenă a lui lady Webberley, doamna Chesney. Trebuia doar să aştepte ca doamna Chesney să facă prima mişcare.

Vicontele duse scaunul în cealaltă parte a şemineului, trase din ţigara subţire de foi pe care şi-o aprinsese de la o lumânare şi suflă un fuior de fum.

— Detectivul ăsta, Taggart, este un om de încredere?

— Absolut, Domnia voastră. L-am mai folosit şi înainte. Nu-l interesează să afle cine-l plăteşte, e mulţumit să-şi primească bani.

Vicontele dădu din cap.

— Atunci poţi începe prin a-mi spune încă o dată, în amănunt, tot ce s-a întâmplat aseară în Barnet. Cum de i-a pierdut urma? Şi ce amestec are Waldo Bowman în toată povestea asta?

— A fost un ghinion. Se pare că doamnele se retrăseseră pentru noapte, aşa că Taggart s-a hotărât să stea cu ochii pe domnul Bowman. I s-a părut suspect că Bowman a apărut tocmai când doamna Chesney a făcut mişcarea pe care o aşteptam noi.

— Dar întâlnirea lor nu are nimic suspect?

— Se pare că nu. Din câte spune Taggart, s-au întâlnit întâmplător. Au schimbat doar câteva cuvinte. N-a fost tocmai o ceartă, dar pe-aproape. Domnul Bowman a insistat s-o conducă pe doamna Chesney înapoi la han. Taggart nu i-a putut urmări pentru că era pe jos, aşa că a aşteptat ca domnul Bowman să se întoarcă la prietenii lui. La un moment dat, l-a auzit pe domnul Bowman spunându-i însoţitorului său, domnul Ruggles, că dimineaţa vor trece din nou pe la doamna

Chesney ca s-o escorteze până în oraş.

Pe un ton sec, vicontele spuse:

— Prin urmare, Taggart s-a dus să se culce şi, în timp ce el dormea, prada i-a scăpat printre degete.

— Mă tem că da. Nici Bowman n-a avut mai mult noroc. Azi-dimineaţă, când s-a înfăţişat la Red Lion, a fost surprins să afle că doamna Chesney şi însoţitoarea ei hotărâseră să pornească spre oraş în timpul nopţii. Oricum, e doar o chestiune de timp s-o găsească, asta dacă nu cumva s-a ascuns.

Vicontele se încruntă.

— L-a zărit pe Taggart? Ştie că a fost urmărită?

— Nu. Taggart bănuieşte că pe domnul Bowman încearcă doamna Chesney să-l evite.

— Înţeleg… După un moment de gândire, vicontele continuă: Ei bine, sper că avem pe cineva care nu scapă din ochi casa lui lady Webberley. Doamna Chesney va apărea acolo, mai devreme sau mai târziu.

Bates îşi îngădui un zâmbet.

— M-am ocupat deja de asta. Unul dintre grădinari e omul lui Taggart.

— Ar fi mai bine să fie unul dintre servitorii din casă.

— Nu există lachei în slujba lui lady Webberley, se bazează pe grădinari pentru a ajuta servitoarele la treburile mai grele.

— Ai grijă ca omul nostru să afle ce urmăreşte doamna Chesney.

Vicontele sorbi din brandy şi trase din ţigară, reflectând în tăcere la felul în care acţionase pentru a-şi proteja poziţia în societate. Îi spusese lui Bates că lady Webberley ameninţase că-l ruinează. De fapt, nu ajunsese atât de departe, însă nu se îndoia că ar fi făcut-o, dacă n-o va opri la timp. Aflase că era lady Tellall şi scria pentru *Journal.* Şi că n-ar fi ezitat să publice în rubrica ei ceea ce ştia. Chiar dacă nu putea dovedi nimic, vicontele nu-şi putea permite scandalul care ar fi urmat, mai ales că era pe punctul de a se căsători cu fiica marchizei de Kintyre. Chloë nu mai era o problemă, dar până nu punea mâna pe jurnalul ei şi nu-l distrugea n-avea să se simtă în siguranţă.

Ca să fie cinstit, Taggart fusese meticulos. Nu aflaseră unde era jurnalul lui Chloë, dar ştiau unde nu era – nu se găsea în casa ei, nici în casa doamnei Chesney şi nici la redacţia gazetei *Journal.* Jo Chesney era ultima lui şansă de a-l găsi. Dacă nici ea nu-l putea conduce la jurnal, nimeni altcineva n-ar putea-o face. Se îndoia că Jo ştia ce ameninţare reprezenta jurnalul la adresa lui. Nici chiar Chloë nu înţelesese, până în acea ultimă noapte de la petrecere.

Dacă ar fi judecat limpede, nu s-ar fi încurcat niciodată cu ea. Era mai mare decât el şi mai sofisticată. Îl ameţise. Dar, ameţit sau nu, nicio clipă nu se gândise la însurătoare. Ştia ce datora familiei lui. Reputaţia miresei sale trebuia să fie nepătată, ori Chloë era o femeie de lume. Păcat că nu se putuse abţine să-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala.

Îşi turnă încă un brandy. Sorbind încet, începu să se gândească la raportul lui Taggart. Apoi întrebă:

— Băiatul ăsta, Eric Foley, cine e? S-a abătut din drum ca să-l viziteze la şcoală. De ce? Şi ce conţinea pachetul?

— Taggart cercetează legăturile ei cu băiatul. Probabil e ceva inofensiv. La fel şi în legătură cu pachetul. În fond, soţia vicarului i l-a dat.

— Ştiu asta. Ceea ce vreau să spun e că Taggart are nevoie de ajutor. E o treabă prea grea pentru un singur om. Nu-mi pot permite să aştept până le verifică pe toate. Eu am nevoie de răspunsuri *acum.*

La asta, Bates nu răspunse, deşi găsea nedrept un asemenea comentariu. Domnia sa nu voise mai mult decât un om, cel mult doi, care să rezolve treaba. *Cu cât află mai puţini despre afurisitul acela de jurnal, cu atât mai bine* – aşa spusese.

— N-ai de ce să te încrunţi, Bates. Nu sunt alarmat. E prea devreme. Cu puţin noroc, doamna Chesney ne va duce direct acolo unde dorim.

Farmecul vicontelui îşi făcu efectul. Înseninându-se la chip, Bates dădu uşor din cap.

— Acum, vorbeşte-mi despre vizita domnului Bowman la *Journal.* S-a certat cu doamna Chesney?

Bates îşi stăpâni un oftat. Discutaseră totul şi înainte. Cu

toate acestea, spuse pe un ton binevoitor:

— Domnul Bowman era furios. Se pare că nu i-a plăcut ceea ce a apărut în *Journal* despre el şi a ameninţat că o dă în judecată pe doamna Chesney.

— Şi au continuat să se certe şi când s-au întâlnit la Barnet?

— Cred că mai mult doamna s-a certat.

Vicontele tăcu. Calcula posibilităţile, întrebându-se dacă cearta lui Bowman cu doamna Chesney putea fi în avantajul lui, în caz că femeii i se întâmpla ceva. Nu stărui prea mult asupra acestui gând. Dacă toate mergeau conform planului avea să pună mâna pe jurnal, să-l distrugă şi să termine întreaga poveste.

— Sir?

Îşi fărâmiţase ţigara. Cu un mormăit dispreţuitor, o aruncă în foc.

— Bowman, spuse el, ca şi cum acest cuvânt ar fi explicat sacrificarea ţigării. N-aş fi crezut, dar a luptat alături de Wellington, în Spania. Şi acum, uită-te la el! E un libertin în toată regula. Şi îi pasă cuiva de asta? Nici pomeneală! A ajuns cel mai popular om din Londra! Cucoanele oftează după el, gentlemenii vor să-l numească „prieten“, iar mămicile drăgăstoase îşi împing înainte fetele nemăritate ori de câte ori apare.

Râse fără chef.

— Vasăzică, e adevărat ce se spume. Aventurierii cuceresc pe toată lumea.

Bates îl înţelegea şi îl compătimea. Vicontele fusese crescut pentru a ajunge un om aşa cum îşi dorea tatăl lui. Simţul datoriei şi loialitatea faţă de familie era mai presus de orice. I se aranjase o căsătorie cu o tânără potrivită, nu-şi alesese singur mireasa. Tatăl lui o făcuse. Poate că-l invidia pe Bowman pentru libertatea de care se bucura.

— Nu tuturor le sunt dragi aventurierii, spuse Bates. Doamna Chesney, de pildă… Un birjar a auzit-o spunând nişte lucruri foarte urâte despre domnul Bowman. Lichea, cred că aşa l-a numit.

— Lichea?

De astă dată, zâmbetul vicontelui fu sincer.

— Şi pe urmă, mai este şi tatăl lui. Potrivit bârfelor, nu se face risipă de afecţiune. Nimeni nu ştie de unde a pornit conflictul, dar se vorbeşte că domnului Bowman i-a părut rău când s-a terminat războiul, fiindcă nu mai avea nicio scuză să mai stea departe de casă.

— Dar e moştenitor. Într-o bună zi, toate îi vor aparţine lui.

— Adevărat. Însă nu se străduieşte să treacă prăpastia care-i desparte, nici să câştige favorurile tatălui său.

Vicontele clătină din cap. Viaţa lui era dedicată scopului de a-şi face tatăl să fie mândru de el. Se uită la ceas, îşi goli paharul şi se ridică.

— E timpul să mergem, spuse el.

Ajuns la uşă, adăugă:

— Spune-i lui Taggart să angajeze oamenii de care are nevoie. Vreau să ştiu ce rol joacă Bowman şi băiatul acela în toată tărăşenia. Iar doamna Chesney să fie ţinută sub supraveghere zi şi noapte.

— Am înţeles, Domnia voastră.

Bates aşteptă ca stăpânul lui să coboare scara, apoi închise uşa.

Dacă vicontele Morden ar fi dorit să ştie cum avea să arate peste patruzeci de ani, nu trebuia decât să se uite la tatăl lui. Puţinul păr care mai rămăsese pe capul contelui era alb ca zăpada, dar în rest tatăl şi fiul semănau leit. Lordul Brinsley era lat în umeri şi se ţinea bine pentru vârsta lui. Avea o privire pătrunzătoare, care-i sfredelea pe cei ce îi aţâţau furia. Vicontele fusese de multe ori „beneficiarul“ acelui temperament vulcanic. În seara aceea, însă, tatăl lui era mulţumit de el.

Se aflau în bibliotecă, bând brandy şi împărtăşind un moment care ar fi trebuit să fie amical, după ce invitaţii la cină plecaseră, iar lady Brinsley se retrăsese în dormitor. Vicontele, însă, nu reuşea niciodată să fie relaxat în preajma tatălui său. Mereu se străduia să-l mulţumească. Începând din copilărie, nu reuşise să se ridice la înălţimea dorinţelor contelui.

Logodna cu lady Margaret, fiica unei marchize, titlu superior celui de conte, îi ridicase considerabil creditul.

Contele spuse:

— Ţine minte fiule, nu trebuie să circule nicio bârfă, înainte de nuntă, altfel s-ar putea să nu mai *fie* nicio nuntă. Viitorul tău socru e topit după fiica lui. Crede că vă luaţi din dragoste şi vreau să creadă asta, până după ce tu şi lady Margaret veţi depune jurămintele.

Vicontele nu răspunse. În sinea sa, reflecta la căsnicia părinţilor lui. Nici ei nu se căsătoriseră din dragoste, însă păreau resemnaţi cu soarta lor. Greu ar fi putut fi smulsă mama lui de pe moşia lor de la ţară, din apropiere de Henley. Tatăl lui prefera să locuiască în oraş. Evident, avea o amantă. Care bărbat nu avea? Însă contele era discret. Iar dacă mama lui ştia, era prea bine crescută ca să arate.

Parcă citindu-i gândurile, contele spuse:

— N-o fi lady Margaret cea mai frumoasă femeie din lume, dar e o fată bine crescută. Pe lângă asta, mai e şi moştenitoare. Nici că se putea s-o nimereşti mai bine.

Vicontele îşi asigură tatăl că era absolut mulţumit de fata pe care i-o alesese.

După o vreme contele rupse tăcerea:

— Nu putem spera decât că fata e şi puioasă, zise el trăgând o duşcă zdravănă. Apoi continuă: Fără fii care să ne ducă neamul mai departe, toată afacerea devine un exerciţiu zadarnic. Înţelegi ce vreau să spun.

Vicontele râse şi se ridică în picioare.

— Nicio grijă, tată. Îmi cunosc datoria. Dă-mi paharul, să ţi-l umplu din nou.

Se duse la biroul masiv de mahon, umplu ambele pahare şi îşi reluă locul pe scaun.

— Vei avea un cârd întreg de nepoţi.

— Ha! făcu contele, în timp ce lua paharul din mâna fiului său. Nu-i chiar atât de simplu. Uită-te la maică-ta şi la mine. Nu că n-ar fi putut concepe, dar nu putea ţine sarcinile până la termen.

— Până am apărut eu.

— Când ajunsesem aproape la bătrâneţe şi eram cât pe ce să-mi pierd orice speranţă. O bătrâneţe viguroasă, înţelegi…

Cei doi schimbară un zâmbet complice.

— Trebuia să insistăm. Oamenii în poziţia noastră…

Vicontele mai auzise asta. Fără un fiu care să le moştenească, moşiile şi titlul ar fi revenit unei rude îndepărtate, dintr-o ramură a familiei pe care tatăl lui o detesta şi pentru care datoria faţă de familie nu era cel mai important lucru. De aceea trebuia să pună mâna pe jurnalul lui Chloë şi să-l distrugă. Nu putea permite ca familia să fie făcută de ocară.

Gândurile îi zburară din nou la Waldo Bowman. Se întreba ce principii îi călăuzeau acţiunile… şi ce se ascundea, de fapt, dincolo de relaţia lui cu doamna Chesney.

7

Nu departe de Piccadilly House, în St. James's Square, avea loc o petrecere. Gazda, Caroline Walters, se simţea foarte mulţumită de sine însăşi. Contrar aşteptărilor, Waldo îşi scurtase vizita la Warwick şi se întorsese pentru a fi prezent la recepţia ei. O lua ca pe un compliment faţă de ea şi un semn clar că Waldo dorea să reînnoiască legătura.

Nu trebuia să pară prea încrezătoare, aşa cum fusese, în mod fatal, Dulcie Congram: ea făcuse o gafă de neiertat când încercase să provoace gelozia lui Waldo, încurajând atenţiile lordului Hornsby. Urmase un duel. Lordul Hornsby pierduse, dar triumful lui Dulcie fusese de scurtă durată. Nu-i mai rămăsese decât un pandantiv cu smarald, ca amintire a legăturii ei cu Waldo. Trecuse mai mult de-o lună de-atunci. Acum, se făceau speculaţii, lumea aşteptând să vadă ce cucoană avea să atragă privirea lui Waldo.

Cina luă sfârşit şi oaspeţii se adunară în salon s-o asculte pe Maria Fellini, celebra soprană de la Milano. Cei cărora nu le plăcea muzica aveau la dispoziţie camera de jocuri. Caroline ştia că Waldo se afla acolo, dar nu putea să lase totul baltă pentru a fi cu el. Ca gazdă, avea anumite îndatoriri, de care se achita cu graţie şi dezinvoltură. Îi plăcea să creadă că este o femeie rafinată şi cu gust. Totul, în casa ei, fusese ales pentru a da această impresie – porţelanurile fine, cristalurile de Waterford, covoarele de Aubusson şi argintăria cu incrustaţii ornamentale. Culorile ei preferate erau argintiul şi lavanda, pentru că-i scoteau în evidenţă nuanţa violet a ochilor şi tenul palid ca petalele de magnolii.

În timp ce trecea din salon în camera de jocuri, se opri un moment să-şi privească imaginea reflectată în oglindă. În seara aceea îmbrăcase o rochie de mătase violet, care foşnea când mergea şi-i reliefa gâtul graţios şi umerii albi. Foarte mulţumită de sine însăşi, intră în camera de jocuri.

Waldo nu se afla la niciuna din mesele de joc. Caroline scrută încăperea şi-l descoperi lângă glasvand, pe terasă, fumând o ţigară subţire alături de prietenul lui, Ruggles. Mai erau acolo şi alţi domni, care fumau. Ştiind că prezenţa unei lady nu era bine venită când gentlemenii se adunau să fumeze, Caroline se întoarse şi schimbă câteva cuvinte cu alţi oaspeţi, fără a-l scăpa din ochi pe Waldo. Acesta era îmbrăcat neglijent, spre deosebire de răposatul ei soţ, dar asta nu făcea decât să-i sporească farmecul. Era genul care s-ar fi comportat la fel de firesc în budoarul unei doamne, ca şi într-o încăierare prin mahalalele Londrei. Avea o fire activă, evidenţiată de constituţia lui suplă şi musculoasă. Şchiopătatul atesta, dacă cineva s-ar mai fi îndoit, că era un om care ducea o viaţă periculoasă.

Caroline privi fascinată cum buzele lui senzuale suflau un nor de fum. Avea părul negru, trăsăturile accentuate şi aspre, iar ochii strălucitori puteau fi calzi şi atrăgători sau îngrozitor de reci.

Caroline fu readusă la realitate de vocea răguşită a contesei de Allenvale.

— Pari lihnită, Caro. Ei bine, n-ai să găseşti nimic de mâncare pe terasă. Îţi propun să încerci în sufragerie.

Remarca răutăcioasă stârni câteva chicoteli din partea domnişoarelor de la masa lui lady Allenvale. Caro se prefăcu că nu înţelege, răspunse cu un comentariu evaziv şi ieşi din camera de jocuri.

— Cioară bătrână, mormăi ea când ajunse destul de departe ca să nu mai fie auzită.

Privirea admirativă a lui Ruggles o urmări pe Caroline Walters în timp ce ieşea din camera de jocuri.

— Diavol norocos, zise el, privindu-şi prietenul. Ţi-a căzut la picioare. De fapt, majoritatea femeilor fără obligaţii de aici sunt la cheremul tău. N-ai vrea să-mi spui şi mie ce ai tu şi mie-mi lipseşte?

Waldo zâmbi ironic.

— Un picior schilod. Îşi închipuie că m-am ales cu el dintr-o

încăierare sau un duel. Din cine ştie ce motiv, mă face să arăt ca un erou în ochii femeilor.

— Glumeşti.

— Ia-mi cu împrumut bastonul, dacă nu mă crezi.

Ruggles râse.

— Ai putea încerca să le spui adevărul.

Waldo trase cu poftă din ţigară, apoi aruncă mucul în grădină.

— Că e o rană din război? Le-am spus. Lady Tellall a denaturat adevărul, în rubrica ei. M-a făcut să par un alt Lord Byron – înţelegi, nebun, rău şi cu un avantaj periculos. Tare-aş vrea să-i sucesc gâtul femeii ăleia.

— Lui lady Tellall?

— Lui Jo Chesney.

Ruggles întoarse capul pentru a-şi ascunde zâmbetul. Rămăseseră peste noapte în Barnet cu unicul scop de a le escorta pe doamna Chesney şi prietena ei la Londra, însă dimineaţa, când se duseseră la Red Lion, descoperiseră că doamna Chesney se răzgândise şi plecase în seara trecută. Waldo vorbise foarte puţin în timp ce se îndreptau spre casă. Afirmase doar că doamna Chesney era cea mai exasperantă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Proasta dispoziţie îi mai trecuse când Ruggles propusese să meargă la petrecerea doamnei Walters, însă de când sosiseră nu făcuseră altceva decât să joace cărţi, să fumeze şi să bea şampanie.

Waldo continuă gânditor:

— Fuge de mine, sau are vreo problemă? Asta mă tot întreb.

Ruggles ridică din umeri. Auzise despre spargerea de la *Journal* şi despre faptul că doamna Chesney îl acuzase pe Waldo de cele petrecute.

— Dacă ţii neapărat să ştii, de ce nu-i dai de urmă ca s-o întrebi?

— N-am niciun chef să alerg după ea.

Ruggles îşi privi curios prietenul.

— Perfect. Atunci, las-o în pace. Ascultă, Waldo, nu te poţi aştepta ca *toate* femeile să-ţi cadă la picioare.

Waldo făcu o mutră dezgustată.

— Nu mă aştept la aşa ceva. De fapt, nicio femeie nu mi-a căzut la picioare, iar dacă ar fi să se întâmple una ca asta, aş chema un doctor.

— Prea le iei pe toate la propriu! Voiam să spun că…

— Ştiu ce voiai să spui şi te asigur că nu sunt bosumflat pentru că doamna Chesney m-a tratat cu antipatie.

— „Antipatie"? izbucni Ruggles în râs. Recunoaşte adevărul, Waldo. Te *detestă.* N-are încredere în tine. Nu că ai merita-o, desigur. De vină e lady Gură-de-Petice, sau cum o cheamă. Pariez că doamna Chesney îşi închipuie că i-ai luat în cătare virtutea.

Waldo pufni cu dispreţ, refuză tabacul de prizat pe care i-l oferi prietenul său şi privi gânditor spre ocupanţii camerei de jocuri. Doamnele în voaluri diafane şi mătăsuri irizate îi atraseră atenţia. Ştia că pielea lor era fină şi parfumată. Jo Chesney ar fi fost eclipsată total de acele femei atrăgătoare şi nu înţelegea de ce nu şi-o putea alunga din minte.

— Nu merge, spuse el absent, exprimându-şi cu glas tare gândurile. N-ar fi trebuit să vin aici.

— Poftim? se încruntă Ruggles.

— Hai să mergem la Bell, propuse Waldo. Am chef de societate masculină. Toţi prietenii noştri sunt acolo.

Ruggles îl privi uimit.

— Vrei să spui că ai renunţa la Caro Walters pentru o noapte de dezmăţ cu prietenii?

— Mă plictisesc, răspunse Waldo.

Prietenul său stătu un moment pe gânduri.

— Care prieteni? Începu să-i numere pe degetele de la o mână: Case e însurat, Richard e însurat, iar Freddie şi Robert sunt încă în Warwick. Mai rămânem doar noi doi.

— Perfect. Atunci să mergem în apartamentul meu din Albany şi să punem de-o petrecere în doi.

Lămurit, Ruggles zâmbi.

— Înţeleg că doamna Chesney ţi-a făcut o impresie puternică. Sfatul meu este s-o uiţi. Conform lui Henry, o să rămână măritată cu răposatul ei soţ până-n ceasul morţii. Îi aruncă lui Waldo o privire piezişă. Păcat, nu-i aşa? Atâta

frumusețe şi pasiune n-ar trebui să se irosească. Trebuie să sperăm că într-o bună zi va apărea bărbatul potrivit. El şi doamna Chesney vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Şi nu mai face mutra asta cinică. Se mai întâmplă.

— Eşti un romantic, Ruggles.

— Într-adevăr.

Waldo plecă de la petrecere fără Ruggles, după ce-i prezentă gazdei scuzele sale. Nu era singurul care pleca. În timpul Sezonului aveau loc atât de multe petreceri şi întruniri, încât oamenii îşi făcuseră un obicei din a participa la cât mai multe posibil. Nu-i spuse lui Caro că se duce acasă să petreacă de unul singur. Şi cu toate acestea, femeia îl privi de parcă ar fi vrut să-l strângă de gât. Dacă l-ar fi muştruluit aşa cum merita, poate că Waldo s-ar fi răzgândit, dar îşi coborî genele şi când îl privi din nou, frumoşii ei ochi erau limpezi.

Lui Waldo îi veni să caşte.

O dată ajuns acasă, îşi turnă un pahar mare de brandy şi se aşeză lângă foc să-l savureze. *Se plictisea.* Căzu pe gânduri şi ajunse la concluzia că nu se înşela. După doi ani de indolenţă şi de distracţii necontrolate, îl ajunsese plictiseala.

Nu Jo Chesney îl făcuse să se gândească la asta. O mai făcuse, numai că nu voia să recunoască. Nu se simţea vinovat pentru felul cum trăia; şi nu voia să se schimbe. Ceea ce-i lipsea erau scopul şi direcţia clară pe care le avusese cât timp servise sub ordinele lui Wellington.

Fusese militar mai bine de şapte ani, timp în care dusese o viaţă ordonată. Fuseseră încrezători în ei înşişi, el şi prietenii lui, tineri aleşi pe sprinceană de Wellington pentru misiuni speciale sau ca aghiotanţi. Pe Ruggles îl *cunoscuse* când fuseseră selecţionaţi pentru însărcinări deosebite. Până atunci nu-l apreciase just pe scoţianul calm şi interiorizat. Nu-i trebuise mult ca să descopere că, atunci când situaţia era gravă, nu exista altul mai bun care să-i acopere spatele.

Apoi, războiul se sfârşise, iar cei doi îşi pierduseră toate ţelurile care-i animaseră. Reveniţi în Anglia, nu mai ştiuseră încotro s-o apuce. Încercaseră să-şi reia vieţile dinainte, dar nu

mai exista cale de întoarcere. Lumea se descurcase foarte bine şi fără ei.

O vreme, amândoi continuaseră să lucreze în Serviciul Secret, dar Waldo descoperise că nu-l mai interesa. Sentimentul de urgenţă şi precizia scopului se pierduseră. Pe timp de pace, spionajul nu mai avea aceeaşi claritate ca atunci când trebuia câştigat un război, aşa că-şi dăduse demisia. Ruggles primise o funcţie în Branşa Specială, o secţie nouă care se înfiinţase în urmă cu vreo doi ani, o poliţie în cadrul forţelor de poliţie, care depista elementele subversive şi ajuta autorităţile locale în cazurile dificile. I se solicitase şi lui Waldo să se înroleze, dar el ceruse timp de gândire. Acum trebuia să se decidă ce va face mai departe. Sorbi încet din pahar, în timp ce analiza posibilităţile.

Se trezi brusc, complet lucid, simţind prezenţa cuiva, şi mâna i se duse automat la teacă, după pistol. Numai că nu avea niciun pistol şi nu exista niciun inamic care să se apropie pe furiş. Era în Anglia, în biblioteca lui, moţăind în fotoliul său favorit, iar Mellowes, valetul, intrase în cameră, probabil pentru a vedea dacă stăpânul său avea nevoie de ceva înainte de a se duce şi el la culcare.

Waldo îşi destinse muşchii amorţiţi, îşi frecă piciorul bolnav, apoi se încruntă când observă expresia valetului său.

— Ce e, Mellowes?

— A venit un curier din Bow Street. Vrea să vă vorbească.

— La ora asta?

Waldo se ridică. Nu era alarmat. Înainte de a-şi fi dat demisia din serviciul secret, mai avusese de-a face din când în când cu cei din Bow Street Office şi-i cunoştea pe cei mai mulţi dintre magistraţii şi ofiţerii care lucrau acolo, însă pentru prima dată unul dintre ei îl căuta acasă.

— Ei, condu-l pe ofiţer înăuntru, Mellowes.

Bărbatul care intră arăta mai mult a fierar decât a ofiţer.

Mâinile mari şi cărnoase erau pe măsura restului făpturii.

— Ofiţer Stoppes, nu-i aşa?

Curierul dădu din cap.

— Ce te aduce aici?

— E vorba de sora dumneavoastră. Magistratul Vine s-a gândit că poate vreţi să ştiţi. Am închis-o pentru că a opus rezistenţă la arestare.

Waldo îl privi uimit.

— Trebuie să fie o greşeală sau un prieten mi-a făcut o farsă.

— Nu e nicio farsă, domnule. I s-au adus acuzaţii serioase – răpirea unui minor şi tulburarea liniştii publice.

Lui Waldo îi căzu faţa.

— Cum? *Maude?*

— Nu, domnule. Cealaltă soră a dumneavoastră, doamna Chesney.

— Doamna…

Waldo înjură printre dinţi.

— *Este* o farsă, spuse el. Îmi pare rău că ai fost pus să vii până aici. Mă tem că prietenul meu Ruggles… adică, domnul McNab… mi-a copt-o.

— Nu ştiu nimic despre aşa ceva, domnule, dar vă pot asigura că nu e nicio glumă. A făcut ditamai tărăboiul în Bow Street Office, iar magistratul Vine pare nebun de legat.

Treptat, Waldo începu să înţeleagă.

— Şi a menţionat numele meu? întrebă el.

Fruntea ofiţerului Stoppes se încreţi.

— Păi, da, domnule. Şi i-a spus domnului Vine unde puteţi fi găsit.

— Şi altceva, ce-a mai spus?

— Doar că o veţi scoate pe cauţiune.

Waldo se amuză în sinea lui.

— Ei, pe-asta trebuie s-o văd, spuse el. Mellowes, pălăria şi bastonul, dacă eşti bun.

Deşi Waldo îl bombardă cu întrebări pe ofiţerul Stoppes în timpul scurtului drum cu trăsura până pe Bow Street, nu află nimic în plus cu privire la împrejurările arestării lui Jo. Magistratul Vine, spuse Stoppes, era cel care-l trimisese să-l aducă pe Waldo. Cât despre doamna Chesney, ea aştepta închisă într-o celulă până când domnul Vine hotăra ce era de

făcut cu ea.

Lui Waldo nu-i venea să creadă că Jo se afla într-o situaţie care nu putea fi rezolvată. Nu era o criminală, însă ştia, din experienţă, că dacă cineva i se punea de-a curmezişul, putea să scuipe flăcări. După părerea lui, nu era nevoie decât de tact şi diplomaţie ca să pună lucrurile în ordine. Iar domnul Vine era un om înţelegător. Îl cunoştea bine.

Când intră în clădire, încetini paşii. Era sâmbătă seara şi constată că elementele criminale din Londra ieşiseră la treabă. Pungaşii, tâlharii, beţivii, prostituatele şi peştii lor erau mult mai numeroşi decât ofiţerii care-i păzeau. Duhnea a sudoare, fum de lumânări şi gin. Nicio doamnă adevărată n-ar **fi** trebuit să îndure aceste mizerii.

Ofiţerul Stoppes îl conduse pe Waldo la cabinetul magistratului.

— Vă aşteaptă, îi spuse el.

Omul care se ridică în picioare la apariţia lui Waldo era îndesat, aproape corpolent, iar părul alb ca zăpada şi expresia zâmbitoare îl făceau să pară un unchi cumsecade. Nu era o impresie falsă, dar nici completă. Magistratul Vine putea fi dur ca granitul, când situaţia i-o cerea.

Cu o voce egală, Waldo spuse:

— A fost neapărată nevoie s-o încuiaţi într-una din celulele voastre?

Vine se aşeză la birou, şi-i zâmbi lui Waldo.

— Ia loc, Waldo. Dacă n-ar fi încălcat legea, sfidându-mă şi pe mine în continuare, aş fi de-a dreptul cucerit de această doamnă Chesney. Apropo, când ţi-a devenit soră?

Waldo se aşeză pe scaunul din faţa biroului.

— Cred c-ai speriat-o îngrozitor, Archie, înainte să-ţi spună asta.

— S-o sperii pe *doamna Chesney?* Nu mă face să râd. Când o apucă, nimic n-o mai poate potoli. Tot ce-ţi cer, Waldo, e să mi-o iei de pe cap cât mai repede, şi să ai grijă să nu mai dea de vreun necaz.

Era prea uşor. După o scurtă tăcere, Waldo spuse:

— Să vedem dacă am înţeles bine: o laşi să plece, cu condiţia

ca eu să… ce?

Râzând, Vine clătină din cap.

— Fără şmecherii, Waldo. Doar o cauţiune de-o mie de lire sterline…

— O mie de lire sterline!

— … ca să asiguri buna purtare a doamnei.

— O mie de lire!

— Şi ia băiatul ca să i-l dai în primire directorului…

— Care băiat?

— … iar eu voi renunţa la toate acuzaţiile împotriva doamnei Chesney.

Waldo oftă prelung.

— Cinci sute de lire sterline, niciun penny mai mult.

— S-a făcut, răspunse Vine radios, asta pentru că eşti un coleg pe care-l stimez.

Deşi se îndoia de spusele lui Vine, Waldo se hotărî să nu insiste. Pentru moment.

— Şi acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

Vine avu nevoie doar de câteva minute ca să-i schiţeze povestea. Băiatul era Eric Foley, şi se părea că Jo şi o doamnă mai în vârstă îl răpiseră de la şcoală, sub ameninţarea armei, numai pentru că directorul îl bătuse pe băiat cu nuiaua deoarece acesta fugise de la şcoală. Evident, fuseseră informate autorităţile, şi când o ajunseseră din urmă pe doamna Chesney, ea făcuse iar uz de armă, dându-le posibilitatea doamnei mai vârstnice şi băiatului să scape. Unde erau acum nu ştia decât doamna Chesney, care refuza să spună.

Waldo era copleşit. Situaţia părea mai gravă decât se aşteptase.

— Trebuie să fie mai mult decât atât, spuse el.

Magistratul se ridică.

— Astea sunt faptele. Nu contează în ce a constat provocarea. A opus rezistenţă la arestare. Sper că poţi să-i bagi minţile-n cap. Băiatul trebuie să se întoarcă la şcoală cât mai curând posibil. Ofiţerul Stoppes te va duce la ea. Trebuie s-o convingi că dacă mai apare în faţa acestei magistraturi, tu îţi vei pierde cauţiunea, iar ea se va întoarce în puşcărie.

La uşă, Waldo se opri.

— Care-i adevăratul motiv pentru care o laşi pe doamna Chesney să plece?

Buzele lui Vine se subţiară o clipă, apoi îi scăpă un oftat greu.

— A avut temeritatea să mă ameninţe cu demascarea în ziarul ei, şi nu numai pe mine. Ne va numi nişte brute, pentru că am atacat o biată femeie fără apărare şi un copil. Ei bine, parcă văd ce impresie va face asta la Ministerul de Interne. M-aş trezi cu ai voştri suflându-mi în ceafă înainte să fac un pas.

Waldo clătină din cap.

— Şi totul numai de hatârul unui băieţel.

Glasul lui Vine se înăspri.

— E încăpățânată ca un catâr. Sper să o faci să-şi bage minţile în cap. Şi încă ceva, spuse el, cu o lucire veselă în ochi. Sper că o să mă inviţi la nuntă. Şi, cu un hohot de râs, închise uşa.

— Foarte comic, mormăi Waldo spre uşa închisă.

Waldo îi plăti unui conţopist cauţiunea, îl găsi pe ofiţerul Stoppes şi-l urmă până la celula lui Jo.

Uşa avea o ferestruică, iar Waldo stătu un moment s-o studieze pe Jo printre zăbrele. Nu arăta ca scorpia pe care o descrisese magistratul Vine. Părea un copil adunat de pe stradă. Stătea pe un taburet, cu capul plecat, strângându-şi umerii cu braţele ca să se încălzească.

Când uşa se deschise scârţâind şi Waldo intră în celulă, Jo înălţă capul. Singura lumină provenea de la o lumânare pusă în mijlocul unei mese. Jo părea atât de fragilă – ca un bibelou care risca să se spargă la cea mai mică atingere.

În mintea lui Waldo apăru imaginea lui Jo la prima lor întâlnire – mândră, sfidătoare, provocatoare şi se simţi indignat că fusese atât de înjosită.

Privirile li se întâlniră. O auzi inspirând profund şi expirând uşurată. Jo îşi îndreptă şira spinării.

— Mult ţi-a mai luat până să ajungi aici, spuse ea.

— Am venit imediat ce am aflat.

Jo se ridică.

— Mi s-a părut un veac. Aşa se întâmplă când eşti în închisoare. Pierzi noţiunea timpului. Îmi pare rău că m-am răstit la dumneata. Îţi mulţumesc că ai venit. Nu ştiam dacă o vei face sau nu.

Privind mai atent celula şi simţind temperatura scăzută, Waldo fu şi mai revoltat. Singurele obiecte de mobilier erau taburetul, o masă şubredă, o rogojină de paie pe duşumea şi o oală de noapte.

În minte îi reveni petrecerea de la care plecase, casa elegantă şi doamnele elegante şi parfumate. Acolo era locul lui Jo Chesney, nu într-o celulă ca asta.

Jo privi pe lângă el, spre uşa deschisă.

— Sunt liberă să plec?

— Ai fost lăsată în custodia mea.

Waldo nu vorbea pe un ton aspru, dar nici prea blând. Trebuia s-o facă să înţeleagă cum stăteau lucrurile între ei.

Fruntea lui Jo se înnegură.

— În… ce?

— În custodia mea, am spus.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că am depus o cauţiune de cinci sute de lire sterline drept garanţie pentru buna ta purtare şi, dacă nu respecţi legea, am să-mi pierd banii. Asta n-o să se întâmple, pentru că n-am să te scap din ochi până…

— Până când ce?

Fusese gata să spună: *până când băiatul va ajunge acolo unde-i e locul,* dar ştia că ar fi provocat o scenă şi Jo risca să rămână închisă.

— Până lămuresc eu lucrurile.

Îi opri protestul, punându-i un deget pe buze.

— Vorbim mai târziu. Acum, hai să ieşim de-aici până nu se hotărăsc să ne închidă pe amândoi. Unde ţi-e pelerina?

O convinsese, pentru că era sleită de oboseală sau se afla încă sub efectul şocului.

Jo trase aer în piept, ezită, apoi spuse:

— Mi-au luat-o.

— Atunci, hai s-o recuperăm.

8

Waldo opri o birjă.

— Încotro, şefu'? întrebă vizitiul.

O privi pe Jo.

— Unde-i băiatul?

Jo ezită o clipă.

— Cu mătuşa mea, doamna Daventry.

— Jo?

În sfârşit, Jo pufni.

— Pe Greek Street. Lângă Soho Square.

— În Greek Street, îi porunci Waldo birjarului.

După ce o ajută pe Jo să se suie, se urcă şi el în birjă.

— Acum, îi ceru el, spune-mi ce anume s-a întâmplat în Barnet după ce ne-am despărţit.

În ochii ei apăru un fulger de mânie. Waldo nu-şi putu da seama dacă era la adresa lui sau a celor întâmplate în Barnet.

— O servitoare de la şcoală a venit la Red Lion, în timp ce eu eram plecată să mă plimb. A găsit-o pe mătuşa mea singură. Era acolo, înţelegi – servitoarea, vreau să zic – la şcoală, când noi am dus un pachet cu haine pentru Eric.

— Pachetul pe care ţi-l dăduse soţia vicarului?

— De unde ştii?

— Mi-a spus servitoarea ta, înainte să plec din Stratford. De-asta aţi ocolit prin Barnet, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Dar atunci nu l-am văzut pe Eric. De fapt, nu l-am văzut decât pe portar, care n-a vrut să ne lase să intrăm.

— Servitoarea v-a văzut?

— Da. A luat pachetul de la noi. Apoi a venit la han şi i-a spus mătuşii mele că Eric fusese bătut cu sălbăticie pentru că fugise de la şcoală. Phoebe – aşa o cheamă – era foarte speriată. Ea îl ajutase pe Eric să fugă prima dată. Fata zice că domnul Harding se tot lua de Eric, dându-l ca exemplu negativ, însă de data asta a mers prea departe. Făcu o pauză, adunându-şi

gândurile, apoi continuă: Mătuşa mea mi-a lăsat un bilet, spunându-mi să vin imediat la şcoală, ceea ce am şi făcut.

Strânse pumnii.

— A avut loc un mic conflict, dar am reuşit să-l salvăm pe Eric. Era închis într-o debara. Nu l-am putut lăsa cu brutele alea. Ştiam că aveau să se ia după noi, aşa că am pornit la drum imediat.

Îl privi cu o expresie provocatoare. Waldo întrebă cu falsă indiferenţă:

— Un mic conflict? Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun, răspunse hotărâtă Jo, că i-am ameninţat că voi trage cu pistolul în prima persoană care va încerca să mă oprească.

— Aveai un pistol?

— Era al mătuşii mele. L-am luat cu împrumut.

Aceeaşi privire provocatoare. Waldo n-o luă nici de data asta în seamă.

— Magistratul Vine a spus că ai opus rezistenţă la arestare. Cum s-a întâmplat?

— Oricine se poate da drept om al legii. Nici nu purtau uniforme. Au dat buzna peste noi azi-dimineaţă, în timp ce ne luam micul dejun.

— Unde s-a întâmplat asta?

— La Clarendon Hotel, pe Bond Street. Azi-noapte, când am ajuns la Londra, era prea târziu ca să-i mai trezim din somn pe servitorii doamnei Daventry şi să ne instalăm în casă, aşa că ne-am hotărât să rămânem peste noapte la un hotel.

Waldo stătu câteva clipe pe gânduri, după care spuse:

— Vorbeşte-mi despre agentul care a încercat să te aresteze. Eraţi la micul dejun. Pe urmă ce s-a întâmplat?

— A încercat să-l ia pe Eric cu forţa, ca să-l trimită înapoi la şcoala aceea îngrozitoare. Am făcut ceea ce-ar fi făcut orice persoană civilizată. L-am oprit, până când mătuşa Daventry şi Eric au scăpat.

— Tot cu pistolul?

Jo dădu afirmativ din cap.

— Parcă spuneai că băiatul era într-un hal fără de hal.

— Şi-a mai revenit, după ce l-am scos din… *închisoarea* aia.

Waldo clătină din cap.

— Se vede că nu te prea pricepi la şcolile de băieţi. Disciplina poate părea aspră, însă dacă n-ar fi aşa, profesorii i-ar scăpa de sub control. Şi, apoi, bătaia cu nuiaua vatămă mai mult demnitatea unui băiat, decât dosul.

— Aşa ai de gând să-ţi creşti *şi dumneata* copiii, bătându-i cu nuiaua?

— Nu, probabil am să…

— Ce?

Waldo zâmbi.

— Cine-a spus că o să am copii?

— Eşti singur la părinţi, nu-i aşa, iar proprietăţile tatălui dumitale au nevoie de un moştenitor.

— De unde-ai auzit asta?

Jo râse provocator.

— Am citit în *Journal.* Eşti dator să asiguri următoarea generaţie în familia Bowman, pentru ca averea şi moşiile tatălui tău să rămână intacte.

— Nicio lege nu mă obligă să-mi fac datoria.

Înclinând capul, Jo îl privi atentă.

— Asta-i problema cu dumneata, domnule Bowman. Niciodată nu e clar dacă vorbeşti serios sau îţi arde de glumă.

Waldo îşi încrucişă braţele la piept.

— În problema lui Eric Foley, vorbesc cât se poate de serios. Dacă nu se rezolvă aşa cum vrea magistratul Vine, voi putea pierde o sumă considerabilă, iar tu vei fi acuzată de o ofensă gravă. Acum, începe cu începutul şi spune-mi ce anume ai făcut şi cum a ajuns o doamnă respectabilă să fie închisă într-o celulă din Bow Street.

Casa doamnei Daventry era o clădire modestă, cu trei etaje şi un bovindou aspectuos la parter. Servitoarea care le deschise uşa abia îşi stăpâni lacrimile la vederea lui Jo.

— O, domnişoară, cât mă bucur că vă văd! izbucni ea cu vocea înecată de plâns.

— Nu mai puţin decât mă bucur şi eu că te văd, Rose.

Unde-i doamna Daventry?

Tonul calm al lui Jo păru s-o liniştească pe servitoare.

— Sus, cu băiatul.

Doamna Daventry le ieşi în întâmpinare în capul scării. Când îl văzu pe Waldo, rămase cu gura căscată.

— Domnul Bowman… murmură ea cu voce slabă.

— E-n regulă, mătuşă. Jo o cuprinse cu un braţ pe după umeri. Domnul Bowman e aici ca să ne ajute. Am să-ţi explic mai târziu. Acum, du-ne la Eric. Ce face?

— Doarme.

Waldo interveni:

— Aşa e, doamnă Daventry. Am venit să vă ajut.

Doamna Daventry continua să se holbeze la el. Treptat, trăsăturile i se destinseră şi pe buze îi apăru un zâmbet.

— Cine spune că Dumnezeu nu răspunde la rugăciuni? Veniţi pe-aici. E neliniştit. Acum că ai venit, Jo, o să se mai calmeze.

Ea rămase în urmă, în timp ce Jo şi Waldo se apropiară de pat. Jo privi copilul adormit. După câteva clipe, îi puse mâna pe frunte.

— Are febră, spuse ea, iar cămaşa îi e udă de transpiraţie.

— A trimis cineva după medic? întrebă Waldo.

— Da, răspunse doamna Daventry. Nu ştiu de ce întârzie. Îşi muşcă buza.

— N-am ştiut ce era mai bine să fac. Nu-mi dădusem seama că Eric are febră.

Waldo spuse pe un ton liniştitor:

— Probabil nu e nimic grav. Copiii sunt predispuşi la accese ciudate de febră. Totuşi, să mai chemăm un medic. Încercaţi la Mercer, pe Baker Street, şi spuneţi-i că-l chem eu.

— Trimit imediat pe cineva, spuse doamna Daventry.

În timp ce doamna Daventry se ducea să trimită un servitor după doctorul Mercer, Jo căută într-un sertar şi reveni la pat cu o cămaşă de noapte curată.

— E a nepotului mătuşii mele, spuse ea.

Când îl strigă încet pe Eric, acesta începu să geamă.

— Mami? întrebă el. Mami?

Jo răspunse:

— Sunt eu, Jo, Eric. Am să-ţi schimb cămaşa de noapte, ca să te simţi mai bine. Vrei?

Băiatul deschise ochii şi o privi clipind.

— I-ai rupt nasul domnului Harding, spuse el.

— Nu i l-am rupt. Aşa spune. În realitate i l-am sucit puţin.

— Era plin de sânge, replică Eric, vizibil încântat.

— Da, chiar aşa? Dacă se mai apropie de tine o s-o păţească din nou.

Waldo îşi acoperi ochii cu o mână, clătinând din cap.

— Jo, spuse el pe un ton prevenitor.

La auzul glasului lui Waldo, Eric scoase un ţipăt şi încercă să se ridice din pat. Jo îl cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Uite cine-i aici, spuse ea. Domnul Bowman. E prietenul nostru. A venit să ne ajute. Dacă n-ar fi fost el, mai eram şi acum închisă în Bow Street. Nu va permite să ţi se întâmple nimic rău, nu-i aşa, domnule Bowman?

Waldo i se adresă băiatului:

— Vom vorbi când te simţi mai bine, îl linişti el cu blândeţe, însă privirea pe care i-o aruncă lui Jo nu avea nimic blând, ci făgăduia o pedeapsă promptă pentru că făcea promisiuni în numele lui, promisiuni pe care el poate nu va reuşi să şi le ţină.

Doamna Daventry se întoarse cu un pahar de ciocolată caldă.

— Pentru durerea de gât, spuse ea.

— Să-l schimbăm mai întâi, propuse Waldo. Eşti gata, Jo?

Când îi scoaseră cămaşa de noapte, Eric miorlăi ca un pisoi bătut.:

— Ştiu, spuse Waldo, imitând tonul firesc al lui Jo, ţi-e cald şi eşti obosit şi vrei să te lăsăm în pace, dar înţelegi tu, Eric…

Când băiatul rămase gol, Waldo amuţi.

— Aduceţi lumânarea, îi ceru el doamnei Daventry, şi ţineţi-o cât mai sus.

Lumina îl făcu pe Eric să se ferească, şi să încerce să se ascundă sub pătură, dar Waldo îl apucă de braţ.

— Ce-avem noi aici? întrebă el.

Pe umerii şi spinarea băiatului se vedeau nişte dâre vinete şi

urâte, dar nu acelea atrăseseră atenţia lui Waldo. O vânătaie uriaşă şi aproape neagră cobora din mijlocul pieptului până între picioare.

— De unde ai asta, Eric?

Glasul îi era la fel de binevoitor ca înainte, şi nu trăda prin nimic furia care-l copleşise.

— Domnul Harding m-a îmbrâncit pe scări.

Jo era şocată.

— Acum aud prima oară de asta! Eric, trebuia să ne spui!

Izbucnirea ei păru să-l alarmeze pe băiat, care strigă cu glas ascuţit:

— N-am să mai fac!

— Ce n-ai să mai faci, Eric? întrebă blând Waldo.

— N-am să mai fug de la şcoală!

Chipul lui Waldo se crispă de furie.

— Aşa e, n-ai să mai fugi, pentru că nu te vei întoarce acolo. Iar dacă domnul Harding îşi arată mutra pe aici, îl voi face să-i pară rău că a auzit vreodată de numele Eric Foley.

Eric o privi pe Jo. Aceasta îşi trase nasul şi spuse:

— Vrea să spună că îl va bate pe domnul Harding mult mai rău decât l-am bătut eu. Şi acum, hai să te îmbrăcăm. Pe urmă poţi să-ţi bei ciocolata.

În timp ce aşteptau să sosească medicul, Waldo le puse lui Jo şi mătuşii ei mai multe întrebări pentru a-şi forma o idee mai clară despre posibilele rezolvări ale problemei lui Eric Foley. În curând deveni clar că ştiau foarte puţin despre viaţa băiatului, cu excepţia faptului că era orfan şi fusese dat în grija bisericii.

— Sunteţi sigure de asta?

Jo şi doamna Daventry schimbară o privire scurtă.

— Păi, nu, nu ştim sigur, spuse Jo. De-asta am refuzat să-l dăm pe mâna autorităţilor. Voiau să-l ducă înapoi la şcoala aceea îngrozitoare, până se lămurea totul. Oricum nu poate fi vorba ca Eric să se întoarcă acolo, fie şi numai pentru o oră.

Waldo era de acord. Avusese şi el parte de bătăi pe când era elev, dar nu se comparau cu ceea ce suferise Eric.

Vorbeau în şoaptă, într-un capăt al camerei, ca să nu-l trezească pe băiat. Când acesta se întoarse pe cealaltă parte, tresări vizibil şi scânci în somn.

Cu vocea tremurând de furie, Jo spuse:

— Acum înţelegi ce vreau să zic? Îl voi face pe Harding să plătească pentru felul în care s-a purtat cu Eric.

— Dar ce poţi face tu, o biată femeie, draga mea? întrebă mătuşa ei.

Deşi se străduia să vorbească încet, Jo nu încercă să-şi ascundă mânia:

— Voi folosi puterea ziarului meu ca să-l fac de ruşine, da, şi-am să-l aduc în faţa justiţiei, dacă magistraţii nu acţionează!

Waldo replică tăios:

— N-ai să faci nimic fără consimţământul meu! Am motive serioase ca să mă asigur de buna ta purtare, Jo, să nu uiţi!

— Banii! Numai la asta eşti în stare să te gândeşti?

— Nu. Dar nu vreau să stârnim necazuri fără rost, în faza asta. Gândeşte-te, Jo. Dacă autorităţile descoperă unde se ascunde Eric, îl vor lua cu forţa şi-l vor duce înapoi la şcoală. Ne vom ocupa de Harding mai târziu, după ce Eric va fi într-un loc sigur.

Waldo avea dreptate, dar era împotriva firii lui Jo să nu facă nimic. Nu voia ca şi alţi băieţi să pătească ceea ce păţise Eric.

Cu tact, doamna Daventry schimbă subiectul:

— Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat în Bow Street. Cum aţi ajuns să vă implicaţi, domnule Bowman?

— Jo a trimis după mine, răspunse el, şi avu plăcerea să vadă obraji acesteia îmbujorându-se.

Cu o voce şovăitoare, Jo spuse:

— M-am gândit… mi s-a părut… ei bine, ştiam că domnul Bowman are influenţă, şi când magistratul a început să mă ameninţe…

— După ce l-ai ameninţat tu pe el, interveni Waldo.

— … mi-am amintit că domnul Bowman…

— Te rog, o întrerupse el din nou. După toate prin câte-am trecut împreună, n-ai să tuşeşti dacă-mi spui pe numele de botez, nu?

Jo fu cât pe ce să tuşească, dar continuă:

— Mi-am amintit că *Waldo* mi-a spus să apelez la el dacă am vreodată nevoie de un prieten.

— Aşa că, iată-mă aici! încheie Waldo vesel.

Jo adăugă:

— Am fost uimită să văd cum s-a schimbat atitudinea magistratului după ce am menţionat numele domnului Bowman. Mi s-au deschis toate uşile şi am fost liberă să plec.

— Nu tocmai liberă. Îţi reamintesc că există anumite condiţii.

Doamna Daventry se uita de la unul la altul, cu o expresie ciudat de inocentă. În clipa următoare, glasul plângăreţ al lui Eric le atrase din nou atenţia.

— Pot să mai primesc puţină ciocolată?

În sfârşit, sosi medicul şi confirmă bănuielile lui Waldo: băiatul avea leziuni ale coastelor, deşi niciuna nu părea fracturată. Doctorul Mercer îi arătă lui Jo cum să bandajeze toracele dureros de slab al lui Eric, îi recomandă odihnă şi linişte şi plecă.

După ce Eric fu culcat la loc, Waldo îi ceru lui Jo să-l însoţească până afară. Voia să discute cu ea între patru ochi. Dorea s-o avertizeze să nu-şi facă prea mai speranţe, deoarece dacă Eric avea un tutore, nu vor putea face mare lucru. Mai presus de orice, dorea să sublinieze cât de important era să nu mai aibă probleme. Cu magistraţii şi agenţii nu era de joacă, şi cu atât mai puţin când îi ameninţi cu pistolul.

Waldo luă o lumânare şi intră în încăperea destinată micului dejun şi puse lumânarea pe consolă. Jo îl privi, aşteptând ca el să înceapă. Avea obrajii palizi şi ochii adânciţi în orbite.

— M-am răzgândit, spuse Waldo. Asta poate să mai aştepte. Culcă-te acum şi te odihneşte, putem vorbi şi mâine.

Jo miji ochii.

— N-ai să ne trădezi, nu-i aşa? Vreau să zic, nu vei spune autorităţilor că suntem aici, da?

Abia rostise acele cuvinte, că le şi regretă. Expresia lui Waldo nu se schimbase, dar îi simţea furia şi observa

încrâncenarea cu care-i răspunse:

— Am să-ţi scuz vorbele astea, fiindcă ştiu cât de obosită eşti. Dar aş dori să ştiu de ce nu ai încredere în mine.

— Am încredere în tine. Nu m-am gândit. Nu ne putem mulţumi cu atât?

— Încă mă mai bănuieşti că am intrat în biroul tău noaptea?

— Nu!

În răspunsul ei nu se mai simţea nicio ezitare. Jo se grăbi să adauge:

— Un om ca tine ar folosi alte mijloace pentru a obţine informaţiile pe care le doreşte.

— Un om ca mine? repetă el, cu glas blând.

Exercita presiuni asupra ei, iar asta o făcea să fie imprudent de sinceră.

— Eşti un… vreau să zic, te pricepi la femei… Of, înţelegi ce vreau să spun!

— Că sunt un aventurier, nu-i aşa?

— Păi… da…

Îl privi cu oarecare teamă cum îşi punea deoparte bastonul.

— Ce faci? întrebă ea precaut.

— Vreau să-ţi dovedesc ceva.

Când mâinile lui calde îi cuprinseră umerii, Jo deveni rigidă şi încercă să-l respingă. Waldo nu se clinti. Sub vălul des al genelor se putea citi nervozitate şi o ironie curioasă. Când buzele lui le acoperiră pe ale ei, Jo fu prea surprinsă ca să se mai zbată. Îl privi doar, cu ochi mari.

Waldo nu săruta o femeie, ci făcea dragoste cu gura ei, deschizându-i buzele printr-o apăsare uşoară, muşcând încet, folosindu-şi limba pentru a le despărţi şi sonda blând. Era de un erotism dulce. Apoi sărutul deveni mai fierbinte, mai poruncitor. Jo se rezemă de el, doar ca să-şi ţină echilibrul. Capul i se învârtea.

Buzele lui Waldo le părăsiră pe ale ei, începând să-i exploreze adâncitura decolteului, obrajii, ochii. Raţiunea încerca să intervină, dar mintea lui Jo era amorţită de oboseală. Se întâmpla acolo ceva mai presus de cunoştinţele ei, ceva ce nu putea – sau nu voia – să controleze…

Brusc se simţi abandonată. Şocată, ameţită de oboseală şi excitaţie, ridică privirea spre Waldo.

— Ce naiba te-a apucat? întrebă masându-şi gâtul, într-un efort zadarnic de a-şi controla respiraţia.

Waldo răspunse calm:

— Mă comport pe măsura reputaţiei mele proaste. Dar, după cum ai observat, ştiu când să mă opresc.

Când îşi luă bastonul şi porni spre uşă, Jo îl urmă.

— Ascultă aici, Waldo Bowman… Abia reuşea să-şi stăpânească frustrarea. Ţi-ai format o idee greşită despre mine şi nu pot permite asta. Nu-s una din muieruștele tale zburdalnice.

Waldo ripostă nepăsător:

— Într-adevăr, dar cred că ţi-ar plăcea să fii.

Rămase descumpănită un moment, apoi păli.

— Sunt o văduvă respectabilă! Crezi că m-aş înhăita cu un destrăbălat? Am mai mult respect pentru mine însămi, da, şi pentru răposatul meu soţ.

— A, cucernicul John. Mă întrebam când ai să mi-l arunci în faţă.

Se răsuci pe călcâie atât de repede, încât se ciocni de el, după care se retrase un pas.

În ochii lui Waldo se citea amuzamentul.

— S-a repezit vreodată la tine să te sărute până simţeai că-ţi plesnea inima în piept?

— Da, dar el se gândea la căsătorie. Dumneata ce-oi fi având în minte, domnule Bowman?

Sprâncenele lui Waldo se înălţară.

— Din motive de prudenţă, nu cred că e bine să răspund la întrebarea asta.

Waldo se întoarse şi o porni spre uşa din faţă.

Fierbând de furie, Jo se luă după el.

— Nu te apropia de mine, înţelegi? Să nu te mai apropii de mine.

Pălăria şi mănuşile lui erau pe masa din antreu. Waldo şi le luă şi se întoarse spre ea. Era destulă lumină ca să-i vadă expresia. Privirea dură contrazicea tonul catifelat.

— Te înţeleg perfect. Nu asta e important. Dar, tu mă înţelegi pe *mine?* Ai fost lăsată în custodia mea şi am depus o cauţiune pentru buna ta purtare. Consideră-mă paznicul tău, iar pe tine însăţi, protejata mea. Evident, ne vom vedea foarte des, cel puţin în viitorul foarte apropiat.

Ochii verzi şi scânteietori ai lui Jo îi întâlniră pe ai lui, cenuşii şi reci, într-o bătălie fără cuvinte a voinţelor.

— Nu eu am stabilit termenii ăştia, continuă blajin Waldo. Magistratul i-a hotărât. Dacă nu-ţi convin, îţi propun să discuţi cu el.

— Nu va fi necesar.

— Aşa cred şi eu. Şi încă ceva. S-ar putea să lipsesc o zi sau două, ca să mă interesez în legătură cu Eric. Sper că în acest scurt răstimp nu vei face nimic care să atragă asupra noastră furia magistratului Vine.

Jo expiră şuierând printre dinţi.

Pe buzele lui Waldo se ivi un zâmbet.

— Câtă stăpânire de sine! Dar pe mine nu mă păcăleşti, Jo Chesney. Ţi-am gustat pasiunea.

Jo îi deschise uşa. Pe treapta din faţa casei, Waldo se mai întoarse o dată spre ea.

— Dar săruţi ca o novice. De ce?

Jo îi trânti uşa în nas.

Waldo porni pe Greek Street spre Soho Square, unde găsi o birjă care să-l ducă acasă. Nu aveau mult de mers, dar drumul era aglomerat de vehicule care veneau şi plecau de la diverse case. Sezonul londonez era în plină desfăşurare, şi toţi cei ce aspirau la statutul de persoane mondene sau chiar celebre erau obligaţi să participe la tot felul de baluri, recepţii, serate muzicale şi alte genuri de petreceri, ca să fie văzuţi şi luaţi în seamă. Nu aveai scăpare. Erai dator faţă de părinţi şi faţă de propriile surori nemăritate. Mai ales faţă de surorile nemăritate. Săptămâna următoare, la aceeaşi oră, Waldo trebuia să-şi însoţească mama şi surorile de la o recepţie la alta. Se întreba ce părere ar fi avut familia lui despre Jo Chesney. Întrebarea nu-şi avea rostul, pentru că familia lui n-

avea s-o cunoască niciodată. Problema cu Eric urma să se rezolve nu peste mult timp, apoi el şi Jo Chesney aveau să se despartă pentru totdeauna.

Sărutarea fusese o greşeală. Jo îi aruncase una dintre irezistibilele ei provocări, iar el, evident, muşcase momeala. Trăseseră cu săgeţi unul în altul de când se întâlniseră. Lui Waldo îi plăcuse jocul. Îl privea de sus pentru că era un aventurier, sau cel puţin aşa presupunea ea, iar el o ridiculiza considerând-o puritană.

Nu voise decât să-i dea o lecţie şi totul se terminase într-un veritabil sărut pasional. Va trece mult până va uita sărutul acela.

Nu se va alege cu nimic. Nimeni nu putea să se ridice la înălţimea cuviosului ei soţ. Şi-n plus, o femeie ca Jo Chesney nu s-ar fi mulţumit cu o legătură, ci doar cu o căsătorie. Dacă i-ar fi spus ce-şi pusese în minte, probabil că i-ar fi rupt nasul – sau chiar mai rău.

Zâmbetul care îi destinse buzele pieri când îşi aminti cum arăta Jo în celula din Bow Street. Nu trebuia să îngăduie să se mai întâmple aşa ceva. Trebuia să plece din oraş pentru o zi, poate două. Oare putea avea încredere că va evita orice necazuri până la întoarcerea lui?

Şi mai era ceva – problema spargerii de la redacţia gazetei *Journal*. Încă nu avea încredere în el, încă nu-i dezvăluise motivul acelei călătorii neaşteptate la Londra.

Următorul lui gând se îndreptă spre sergentul Harper, un veteran al Campaniei din Spania, aflat acum în permisie de la Brigada Specială din cauza rănilor suferite în ultima misiune. Sergentul Harper se pierdea în peisaj. Ca urmare, când trebuia supravegheat sau protejat cineva, numele lui îi venea întotdeauna în minte.

Sergentul Harper. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea cel mai potrivit om.

Jo fusese sigură că avea să se prăbuşească pe pat şi să doarmă o sută de ani. Dar nu, se sucea, se învârtea şi, din timp în timp, cel puţin aşa i se părea – se trezea cu inima bătându-i

şi respiraţia întretăiată, ca şi cum tocmai i-ar fi trecut un fulger prin creier.

La un moment dat se ridică, îşi îmbrăcă halatul şi se duse să vadă ce face Eric. Camerele lor erau alăturate, şi lăsase uşa deschisă pentru cazul în care băiatul avea nevoie de ajutor sau plângea noaptea. Pe consolă ardea o lumânare, astfel ca, dacă se trezea, să ştie unde se află. Jo se apropie de pat şi privi copilul adormit.

Şuviţele de păr îi căzeau pe frunte. Îşi stăpâni imboldul de a i le da la o parte cu vârfurile degetelor. Părea atât de mic şi de inocent… Cuvântul *angelic* n-ar fi fost exagerat. Nu-i venea să creadă că cineva putea să-i facă rău unui copil nevinovat.

Dacă n-ar fi fost mătuşa ei, Eric ar mai fi stat şi acum închis în debaraua din şcoala domnului Harding. Lui Jo îi plăcea să se considere generoasă şi bună, dar în Eric văzuse doar un băiat care o necăjea, nu un copil care striga după ajutor.

Cum putuse fi atât de oarbă?

Acum lucrurile stăteau altfel. Curând, Eric urma să afle că vorbise serios. Orice s-ar fi întâmplat, n-avea să-l părăsească.

După ce-i acoperi cu plapuma umerii slabi, se întoarse tiptil în camera ei. Somnul, însă, continua s-o ocolească. O frământau atâtea gânduri, şi toate îngrozitor de apăsătoare. Ce-avea să facă în legătură cu Eric? Dar cu Chloë? Şi ce putea face cu Waldo Bowman?

În noaptea aceea, făcuse o descoperire foarte neliniştitoare despre sine înseşi. Un bărbat îi putea trezi simţurile chiar dacă dragostea nu intra în combinaţie. Ştia că asemenea lucruri se întâmplau – propriii ei părinţi erau dovada vie dar niciodată n-ar fi crezut că o va păţi şi ea. I se părea că, cedând sărutării unui aventurier, pângărise memoria lui John.

Cucernicul John, cum îl numise Waldo. Nu ştia de unde-i venise ideea asta, dar în niciun caz de la ea. La fel ca orice om, John avusese slăbiciunile lui. Era nepriceput în gestionarea banilor, aşa că în curând îi dăduse ei această corvoadă. Uita zilele de naştere şi aniversările căsătoriei, dar se achita întotdeauna mai târziu. Niciodată nu era punctual, şi manifesta nepăsare faţă de el însuşi. Cu toate acestea, în

problemele cu adevărat importante era neclintit.

Un lucru era sigur. Femeile nu se număraseră niciodată printre slăbiciunile lui John – spre deosebire de alţi bărbaţi al căror nume îi scăpa.

Îi era dor de el, îi lipseau calmul şi judecata lui pe care se putea conta în momentele de criză. Îi lipsea umorul acela calm şi plimbările lungi. Îi lipseau discuţiile despre cărţile şi autorii lor favoriţi. Dar cel mai mult îi lipsea iubirea…

Cu ochii închişi, încercă să-i revadă chipul, însă nu John i se înfăţişă, ci Waldo.

Trase brusc plapuma până sub nas şi-şi impuse să adoarmă.

9

Nu semăn cu mama mea. Aceste cuvinte îi veniră în gând lui Jo în clipa când se trezi. Nu le putea pune în legătură cu nimic anume şi, de îndată ce-şi dădu plapuma la o parte, alte gânduri o năpădiră – Chloë, Eric şi umilitoarea perspectivă de a trebui să respecte toate dorinţele lui Waldo Bowman, ca şi cum ar fi fost tutorele ei.

Se spălă repede şi, peste câteva minute, intra în camera lui Eric. Mătuşa ei era acolo, cu coşul ei de cusut. Eric dormea încă.

Doamna Daventry îi spuse încet:

— S-a trezit mai devreme şi a băut două ceşti de ciocolată.

— Îi face bine?

— Rău n-are de ce să-i facă. Sper că-l vei putea face să mănânce *cu adevărat*, când o să se trezească.

— Eu? Jo îşi privi mirată mătuşa. Ce pot eu să fac?

— O cucerire ai şi făcut, chicoti doamna Daventry. Nici nu mai vorbeşte despre altceva decât despre cum l-ai înfruntat pe domnul Harding. Trebuie să spun că şi eu am fost impresionată. Eric este în stare să facă orice i-ai cere ca să te mulţumească.

Jo privi băiatul adormit şi simţi că i se strângea inima. Arăta atât de mic, în patul acela uriaş – mic şi plăpând.

— Nu voi permite să i se întâmple nimic rău, adăugă ea încet, vorbind mai mult pentru sine.

Doamna Daventry înclină capul, studiind-o un moment. În cele din urmă, spuse:

— Cu sprijinul tău şi al domnului Bowman sunt sigură că Eric o s-o ducă foarte bine. Ceea ce-mi aminteşte că a trecut pe-aici mai devreme – domnul Bowman, vreau să zic.

— A fost aici? De ce nu m-ai trezit?

— Fiindcă mi-a cerut să te las să dormi.

— Ce voia?

— Ţi-aş spune, dacă m-ai lăsa să-mi trag răsuflarea.

Doamna Daventry făcu o pauză, iar când Jo tăcu, continuă:

— A zis că pleacă la Stratford s-o viziteze pe bunica lui Eric şi să se consulte cu vicarul. Dacă totul merge bine, ar trebui să fie înapoi mâine, când va trece iar pe la noi ca să ne spună ce-a aflat. Lui Eric i-a spus că acum e în siguranţă şi n-are de ce să se mai teamă de domnul Harding. O să aibă el grijă.

— Frumos din partea lui, zise Jo cu conştiinciozitate.

— Sunt de aceeaşi părere.

— Da, dar… Jo oftă. Oare îl putem crede?

— De ce n-am face-o?

— Nu neg că are intenţii bune, dar un om cu poziţia lui… Ei, înţelegi ce vreau să spun. E faimos. Lumea îl caută. Un băieţel şi problemele lui n-au să-i reţină gândurile multă vreme.

Doamna Daventry stătu un moment pe gânduri, apoi clătină din cap.

— Nu, draga mea. Sunt sigură că te înşeli. Domnul Bowman nu mi-a făcut impresia unui frivol. Când spune că face ceva, face.

Pe buzele lui Jo se ivi umbra unui zâmbet.

— Înţeleg. Ţi-ai format o opinie favorabilă despre caracterul lui numai fiindcă te-a invitat o dată la cină?

— Ai memorie scurtă, replică mătuşa ei. Ai uitat că noaptea trecută te-a salvat din Bow Street? Nu mai ţii minte ce şocat a fost când a văzut vânătăile sărmanului Eric? Nu înţeleg de ce priveşti cu suspiciune tot ce face.

Obrajii lui Jo se înroşiră.

— Nu privesc cu suspiciune. Doar că… abia dacă-l cunoaştem. Vreau numai să spun că n-ar trebui să ne aşteptăm la prea multe din partea lui.

— Ca să nu fii dezamăgită?

Jo zâmbi.

— Oare *ce* vrei să insinuezi cu remarca asta?

Doamna Daventry se concentră asupra lucrului de mână.

Făcu câteva împunsături mărunte, înainte de a răspunde:

— Ştii ce vreau să spun, Jo. Pe fiecare bărbat care-ţi iese-n

cale îl compari cu John şi, desigur, niciunul nu se poate ridica la înălţimea lui. O privi pe nepoata ei cu atenţie. Dacă-i dai domnului Bowman o şansă, s-ar putea să fii surprinsă.

— Să-i dau o şansă! pufni Jo cu dispreţ. Mătuşă, e un fante. Se bate în dueluri. Îşi schimbă curtezanele la fel de des ca lavalierele.

Pe acelaşi ton placid, mătuşa ei continuă:

— Nu-l confunda pe domnul Bowman cu tatăl tău. Faţă de noi s-a comportat întotdeauna ca un gentleman desăvârşit.

Înclină capul într-o parte, studiind roşeaţa uşoară din obrajii lui Jo. Deci, aşa stau lucrurile! declară ea..

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Nu? A, uite că se trezeşte Eric. Ia uite, Eric, cine-i aici! Mătuşa Jo. Puse deoparte lucrul de mână şi se ridică. Am pregătit un rasol de vită şi o cremă de ouă, Jo. Vezi dacă-l poţi convinge să mănânce.

O vreme, Jo rămase cu privirea aţintită la uşa pe care ieşise mătuşa Daventry. Oftând profund îşi îndreptă atenţia spre Eric. Ochii lui mari şi căprui exprimau o încredere totală. Jo îşi dădu seama că o considera o combinaţie între îngerul lui păzitor şi regina războinică Boadicea. Cum se va putea ridica la înălţimea unor asemenea aşteptări?

— Eric… începu ea cu un zâmbet forţat. Apoi tăcu. Se simţea ca o femeie gata să-şi folosească şiretlicurile pentru a convinge un bărbat să-şi calce principiile numai ca să facă ce voia ea.

— Ce?

Băiatul o privea încruntat, ca şi cum ar fi ştiut ce urma şi ar fi fost dezamăgit de ea.

Jo îşi drese vocea:

— Ţi-ar plăcea să câştigi o monedă de şase pence?

Ar fi fost multe de spus despre mită şi corupţie, reflecta Jo. Eric mâncase până la ultima îmbucătură şi toată lumea era mulţumită.

— Nu se poate spune că nu-i place carnea de vită fiartă şi crema de ouă, îi spuse Jo mătuşii sale, însă n-a mai gustat

niciodată aşa ceva.

Stătuse o jumătate de oră cu el înainte ca Eric să adoarmă din nou, încercând să afle care erau mâncărurile lui favorite, astfel încât să nu fie nevoită să-l mituiască ca să mănânce de fiecare dată. Din păcate, lista de bucate era jalnic de scurtă.

— Pâine, cartofi, supă de varză şi păsat de ovăz – asta le dădeau la şcoală. Vocea îi devenise tăioasă. Cârnaţi doar o dată pe săptămână şi, din când în când, peşte sau plăcintă cu carne. Nici nu-i de mirare că e slab şi palid şi nu vrea să încerce nimic nou. Ştii, mătuşă, că cel care nu mănâncă tot ce i se pune în faţă e îndopat cu forţa? Monitorii le bagă mâncarea pe gât. Scrâşni din dinţi, înainte de a continua: Acum chiar aş vrea să-i fi rupt nasul lui Harding. Nu pot înţelege de ce legea nu ia nicio măsură. N-ar trebui să lase să existe asemenea şcoli!

— Nu cred că mâncarea de la Harrow sau de la Eton e mult mai bună, replică doamna Daventry. De-asta le trimit părinţii pachete copiilor.

— La fel ai făcut şi tu cu Roger când era la şcoală?

— Desigur. Şi de-asta am şi propus să pregătim un pachet pentru Eric. El nu are părinţi care să-i poarte de grijă.

Vocea lui Jo tremura de indignare.

— Mă întreb ce părinţi pot fi atât de lipsiţi de inimă încât să-şi trimită fiii în asemenea locuri.

— Dar băieţii vor să se ducă, protestă mătuşa ei. Şi taţii lor insistă.

— Ei bine, Eric nu vrea să se mai ducă la şcoală, iar tată n-are.

— Nu, Jo. Eric nu vrea să se ducă la şcoala domnului Harding din cauza bătăilor. Hai să aşteptăm până vom afla ce are de spus domnul Bowman. Nu va lăsa să i se întâmple niciun rău lui Eric.

Jo rămase cu Eric, cât timp mătuşa ei se duse la biserică, dar după masă îl lăsă în grija doamnei Daventry şi luă o birjă până acasă la Chloë. Locuia pe celălalt mal al râului, aproape de Lambeth Palace, şi avea o casă mult mai mare decât cea de pe Greek Street. Răposatul soţ al lui Chloë, Sir Ralph, moştenise o

avere. Nu avea nici o altă obligaţie, astfel că la moartea lui totul îi revenise lui Chloë.

Casa, construită pe un lot de teren propriu, era conac în stil georgian cu trei caturi şi o seră mare în spate. Majoritatea camerelor erau închise, iar mobila fusese acoperită cu huse de olandă. Casa era prea mare pentru o singură persoană, dar Chloë nu voia să se despartă de ea. Spunea că o leagă prea multe amintiri fericite. Dacă închidea ochii, simţea prezenţa lui Ralph. Nu putea să vândă casa şi să lase memoria lui Ralph pe mâna unor străini.

Suna morbid, însă Chloë era oricum, numai morbidă nu. Dimpotrivă, compania ei era o adevărată plăcere. Avea o energie şi o dragoste de viaţă molipsitoare, dar şi un mare cusur. Când îi veneau toanele, se apuca de tot felul de năzbâtii fără să spună nimănui ce avea de gând.

Jo intenţionase să facă acea vizită imediat ce sosea în oraş, dar se încurcase cu necazurile lui Eric. De fapt, când venea la Londra, obişnuia să locuiască la Chloë, nu la mătuşa ei.

Opri birja la poarta casei Webberley, îl plăti pe vizitiu şi porni pe aleea cu pietriş spre uşa din faţă. Îi deschise o servitoare. Chloë nu avea valeţi, ci doar un grădinar bătrân pe nume Sykes şi ajutoarele lui. O femeie singură, spunea ea, trebuia să aibă de două ori mai multă grijă să nu dea naştere la bârfe. Ar fi fost acceptabil ca numele ei să fie asociat cu al unui bărbat cu sânge albastru, dar nu şi cu al unui slujitor.

Nu asta era realitatea. Lui Chloë îi plăcea să şocheze oamenii şi să-i smulgă din amorţeală.

— Vreo veste de la lady Webberley? întrebă Jo, în timp ce servitoarea o ajuta să-şi scoată pelerina.

— Nu, coniţă. Speram să aveţi dumneavoastră ştiri pentru noi. Doamna Paige e foarte îngrijorată, deşi încearcă să nu arate. O să se bucure că aţi venit.

La fel ca menajera, Jo încercă să-şi ascundă îngrijorarea.

— Atunci, ar fi bine să vorbesc cu ea imediat. Spune-i c-am să fiu în camera de mic dejun, Libby.

— Da, coniţă.

Când o văzu că ezita, Jo întrebă:

— Ce este, Libby?

— Nu vă văd cuferele.

— Cuferele… a, valiza mea, vrei să spui? Păi, de data asta, stau la mătuşa mea.

Pe faţa lui Libby se ivi o expresie de dezamăgire, şi Jo se grăbi să adauge:

— Până la începutul săptămânii viitoare. Apoi, mai vedem.

Slujnica făcu o reverenţă şi plecă grăbită. Oftând prelung, Jo rămase locului şi privi în jur. Lumina se revărsa prin fereastra veneţiană, făcând să strălucească interiorul elegant. Pereţii şi covorul de pe scară erau de un cenuşiu pal, un fundal perfect pentru petele vii de culoare ale mobilei tapiţate cu piele carmin şi ale florilor de seră puse într-o vază de cristal pe mescioara rotundă Boulle. Chloë avea un ireproşabil simţ al culorilor. Ar fi putut să se facă pictoriţă sau să-şi câştige existenţa din amenajarea grădinilor decorative.

Florile se numărau printre pasiunile lui Chloë. Primise sera ca dar de nuntă de la soţul ei şi, după cum bănuia Jo, acesta era unul dintre principalele motive pentru care nu voia să se despartă de Webberley House. Prietena ei ştia mai multe decât grădinarul despre cultivarea şi îngrijirea florilor, ceea ce nici nu era de mirare, deoarece erau specimene exotice, aduse de pe meleaguri străine – mai bine zis, din toate locurile unde lucrase Sir Ralph, ca diplomat britanic.

Şi în camera de mic dejun erau flori – plante înflorite în jardiniere de teracotă, cu boboci albicioşi pe tulpini lungi, lemnoase. *Orhidee,* sau cam aşa ceva. S-ar fi zis că erau nepreţuite, pentru că puţini oameni din Anglia le aveau. Plantele rare erau pentru Chloë mai valoroase decât rubinele sau diamantele.

Camera era ca o osie a casei. Servea ca odaie pentru micul dejun, birou şi salonaş comod. Glasvandul dădea pe o terasă, dincolo de care se întindea o peluză superbă, punctată cu plante înflorite. În capătul proprietăţii, se găsea magnifica seră gotică.

Jo se duse la glasvand şi-l deschise. Era o zi minunată de primăvară. Păsările ciripeau, iar aerul călduţ mirosea a narcise,

iacinte şi alte flori, cărora nu le ştia numele. Era atât de cald, încât în casă nu fuseseră aprinse focurile, rămânând ca acest lucru să se facă la apusul soarelui.

În minte îi apăru o amintire: Chloë, cu foarfecele în mână, tăind florile uscate şi chemând-o cu un gest ca să-i arate ceva.

Închise brusc glasvandul şi se întoarse să se uite prin cameră. Dacă ar fi fost acolo Chloë, camera ar fi dat pe din afară de cărţi, reviste şi, desigur, ultimul număr din *Journal.* Pe tăblia secreterului din lemn de trandafir ar fi fost împrăştiate scrisori şi invitaţii la diverse recepţii. Se vedea clar că servitoarele puseseră totul în ordine.

N-avea încotro. Trebuia să caute printre lucrurile lui Chloë, dar se codea să înceapă. Cele mai negre temeri ale ei păreau mai aproape ca oricând de realitate.

Calendarul întâlnirilor lui Chloë se afla în sertarul de sus. Jo întoarse cu nerăbdare paginile, până ajunse la datele pe care le căuta. Nu figurau decât două nume: lady Brinsley, Oxfordshire, şi Jo, Stratford. Dacă ar fi urmat acest itinerar, Chloë ar fi ajuns la Stratford cu mai bine de două săptămâni în urmă.

Jo se rezemă de spătar, îngândurată. Ce intervenise, după ce Chloë o vizitase pe lady Brinsley, în Oxfordshire? O invitaţie pe care nu putuse s-o refuze? Un bărbat nou în viaţa ei? În pofida iubirii veşnice pe care şi-o exprima pentru răposatul ei soţ, Chloë atrăgea bărbaţii şi se simţea atrasă de ei. Jo nu putea fi sigură, dar după lucrurile pe care le lăsase Chloë să-i scape, se întreba dacă nu cumva avusese din când în când câte un amant după ce rămăsese văduvă. Înainte de a apuca să se controleze, în minte îi apăru chipul lui Waldo. Chloë i-ar fi acceptat sărutul din mers, fiindcă şi pentru ea ar fi însemnat la fel de puţin ca pentru el. De fapt, din unele puncte de vedere, ea şi Waldo semănau foarte mult, deşi de Chloë era mai mult gura, în vreme ce Waldo îşi onora reputaţia.

Cu coatele rezemate de secreter, Jo îşi propti bărbia pe degetele înlănţuite, gândindu-se la Chloë şi la felul în care ajunseseră prietene atât de apropiate. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa. Erau diferite ca ziua şi noaptea.

Journal fusese cel care le apropiase. Crescută în Stratford, Chloë devenise o abonată fidelă şi, ori de câte ori o solicita pentru o cauză nobilă, răspundea cu o generozitate fără margini. Scrisorile ei nu erau niciodată simple. Punea întrebări şi comenta articolele din ziar care cereau un răspuns, iar John îi dăduse lui Jo sarcina de a-i răspunde. Astfel începuse o corespondenţă încântătoare care acoperea toată gama, de la mărunţişuri (cum se scoate o pată de muştar de pe mătasea albă) până la subiecte serioase (de ce era Anglia în război cu Franţa).

John fusese surprins de prietenia lor, mai ales când o cunoscuse pe Chloë, deoarece se aşteptase să semene cu mama lui Jo. Într-adevăr, se îmbrăca elegant, flirta şi era o frumuseţe, dar asemănările se opreau aici. Mintea lui Chloë era tăioasă ca un brici. O interesau toţi şi toate, în vreme ce principala ocupaţie a mamei lui Jo era aceea de a-şi menţine înfăţişarea.

La o lună după moartea lui John, Chloë bătuse la uşa lui Jo. Rămăsese la ea o săptămână, îmbiind-o şi ameninţând-o, silind-o să mănânce, scoţând-o cu forţa la câte o plimbare. Când Chloë se întorsese la Londra, Jo căzuse din nou în letargie. Următoarea vizită a lui Chloë fusese făcută la cererea lui Jo, când *Journal* era la un pas de faliment. Datorită lui Chloë, Jo găsise forţa necesară pentru a prelua ziarul lui John şi a face din el un periodic de mare succes.

Îi datora mult lui Chloë.

— Chloë, unde eşti? şopti ea.

Chiar dacă se ivise ceva interesant, Chloë n-ar fi contramandat niciun angajament ca să accepte. Doar dacă ar fi fost în Stratford. Dacă nu, Jo nu-şi făcea nicio grijă. Ea şi Chloë nu-şi pierduseră niciodată vremea cu chestii formale.

Jo bănuia că Chloë îşi respectase întâlnirea cu lady Brinsley, la proprietatea acesteia de la ţară. Poate că şi lady Langston fusese acolo. Toate trei erau pasionate de grădinărit. Oare asta să fi fost legătura? Avusese loc o petrecere în casa de la ţară?

Şi-atunci, unde se dusese Chloë după aceea?

Mai erau şi alte puncte notate în calendar, petreceri şi chefuri pe care Chloë le ratase, şi unele care tocmai urmau. Era

punctul culminant al Sezonului londonez. Chloë nu l-ar fi ratat pentru nimic în lume.

Atunci, unde era?

Jo scotoci sertarele secreterului. Găsi câteva note de plată, mai multe invitaţii la baluri şi serate muzicale, dar nu şi ceea ce căuta – ceva care să semene cu un jurnal. În bibliotecă găsi exact ceea ce se aşteptase să găsească: un raft dedicat operelor literare, iar în rest, un talmeş-balmeş de cărţi şi broşuri, toate despre grădinărit şi cultivarea plantelor de seră. Apoi se duse la debara, unde nu-şi putu stăpâni un zâmbet la vederea dezordinii care domnea. Pe rafturile de jos zăceau teancuri de ziare şi reviste vechi, fără nicio rânduială. Deasupra lor erau nişte cutii de lemn. Jo îşi aduse un scaun şi se urcă pe el ca să vadă mai bine. Nu găsi decât reţete şi un vraf de articole de îmbrăcăminte şi gospodărie de parcă Chloë le-ar fi adunat pentru săracii din parohie.

Pe gheridon era un platou de argint cu mai multe cărţi de vizită, ale doamnelor care vizitaseră casa în lipsa lui Chloë. Vizitatoarele lui Chloë aveau un lucru în comun: toate locuiau în Mayfair, cel mai apreciat cartier rezidenţial din Londra. Jo nu recunoscu decât un singur nume, pe cel al lui lady Langston. Se întrebă dacă lady Brinsley venise în oraş după petrecerea din casa ei de la ţară. Sau, poate, nu avusese loc nicio petrecere în acea casă. Ştia că lady Brinsley şi Chloë erau prietene. Poate că…

Aceste speculaţii interminabile o scoteau din minţi. Trebuia să găsească nişte răspunsuri. Trebuia să ia urma deplasărilor lui Chloë înainte ca aceasta să dispară. Dar de unde să înceapă?

Auzi o bătaie în uşă şi în încăpere intră menajera. Doamna Paige – o femeie trecută de cincizeci de ani – era înaltă, frumoasă şi, cum spunea mereu Chloë, făcea cinste meseriei pe care o avea. Casa mergea ca un ceasornic bine uns, chiar şi în lipsa stăpânei. Multe doamne încercaseră s-o convingă pe doamna Paige să dezerteze de la Chloë, dar fără niciun rezultat. Secretul de a păstra servitorii buni, îi spusese odată Chloë lui Jo, este să-i plăteşti bine. Nu avea decât parţial

dreptate, gândi Jo. Servitorii lui Chloë o adorau.

— Intră, doamnă Paige, spuse ea, şi haide să vedem ce putem lămuri din toată încurcătura asta.

Jo o chestionă nu numai pe menajeră, ci şi pe servitoare. Mai erau şi grădinarii, dar cum aceştia nu locuiau pe proprietate, îi lăsă în pace pentru moment.

Ceea ce auzi îi confirmă propriile păreri. Trecuseră două săptămâni şi mai bine de când Chloë pornise spre Oxfordshire, în compania unor prieteni, ca să participe la petrecerea din casa lordului şi a lui lady Brinsley. Atunci fusese văzută pentru ultima oară. Când menajera începuse să se neliniştească – deşi nu recunoştea că era alarmată –, îi ceruse lui lady Langston să-i scrie lui Jo şi să-i explice toată situaţia. Prin urmare, lui Jo îi revenea sarcina de a hotărî ce era de făcut.

Jo ascultă, dând din cap, apoi le întrebă pe rând dacă nu ştiau unde-şi ţine lady Webberley jurnalul. Nu ştia nimeni. Servitoarele nu-şi dădeau seama ce rost aveau întrebările lui Jo, iar ea nu le explică.

Apoi Jo porni din cameră în cameră, pentru a căuta într-un mod sistematic jurnalul. Începu cu sufrageria, apoi trecu în salon şi, la sfârşit, în dormitoare. Servitoarele păstraseră o ordine desăvârşită. Nimic nu-i atrase atenţia; nimic nu părea mutat din loc.

În dormitorul lui Chloë, se opri la fereastră, privind în jos spre sanctuarul prietenei sale – inimoasa, fermecătoarea grădină împrejmuită cu ziduri. Totul părea armonios – totul, cu excepţia lui Jo şi a vagilor ei incertitudini. Oare Chloë şi-ar fi lăsat grădina neîngrijită atâta vreme?

Era timpul să anunţe autorităţile. Trebuia să se ducă în Bow Street şi să discute cu magistratul. Nu, nu mergea. N-ar fi luat-o în serios, după cât le dăduse de furcă.

Ar trebui să aibă ceva concludent ca să le arate… Avea scrisoarea lui Chloë, dar nu credea că asta i-ar fi determinat să treacă la acţiune, din moment ce provenea de la ea.

Şi atunci, ce să facă?

Hotărî să înceapă cu o vizită la lady Langston, apoi să treacă pe la cât mai multe dintre prietenele lui Chloë. Numele acestora erau pe cărţile de vizită adunate în lipsa ei. Şi, întrucât toate locuiau în Mayfair, sau la periferia cartierului, ca mătuşa Daventry, n-ar fi fost o treabă prea dificilă.

Deşi ardea de nerăbdare să înceapă, trebuia să aştepte până a doua zi. Nimeni nu făcea vizite duminica, dacă nu era invitat. Acum că hotărâse cum să procedeze, simţea că i se mai ridicase moralul. Reveni în camera de mic dejun, găsi un plic mare şi puse înăuntru toate cărţile de vizită, invitaţiile şi scrisorile care se aflau în secreterul lui Chloë. Calendarul de birou nu încăpea, aşa că-l luă sub braţ.

Într-un fel sau altul, avea să dea de urma prietenei sale. Cu acest gând părăsi încăperea.

*

Imediat ce o văzu pe doamna Chesney plecând cu o birjă, Jacob Fry – pe care de fapt nu-l chema aşa – ieşi din seră şi se prezentă la uşa din spate. Fusese angajat ca om la toate cu jumătate de normă, când titularul suferise un accident, pe care Fry îl pusese la cale doar cu o săptămână în urmă. Era doar o fractură de braţ, dar îl împiedica pe domnul Cable să-şi facă datoria. În afară de muncile mai grele din grădină, omul la toate trebuia să alimenteze cuptorul din seră, să aducă lemne şi cărbuni pentru numeroasele sobe, să cureţe şi să umple lămpile cu ulei şi, în general, să se facă de folos. Era un paravan perfect pentru cineva care voia să ţină sub supraveghere atât casa, cât şi împrejurimile, fără a trezi bănuielile nimănui.

Desigur, trebuia să scape de ochii vigilenţi ai bătrânului Sykes şi ai doamnei Paige, dar Jacob se pricepea să treacă neobservat. De asta era atât de solicitat acest agent din Bow Street care trecuse de partea fărădelegii. Dacă preţul era bun, accepta orice.

În ziua aceea, fiind duminică, avea mână liberă. Sykes trebuia să vină luni, iar doamna Paige citea din Biblie. Nimeni nu stătea cu ochii pe el.

De data asta, nu mai trebuia să caute prin camerele casei. O făcuse deja, căutând orice caiet asemănător cu un jurnal, dar nu găsise nimic. Ceea ce căuta acum erau informaţii. Nu putea să se gândească la faptul că persoana care găsea jurnalul avea să câştige o avere, vânzându-l cui oferea mai mult.

Libby îi deschise uşa. Ştia cum s-o joace pe degete. Era doar o slujnică, dar o trata ca pe o ducesă.

— Mai bine curăţ şi pun ulei acum în lămpile alea, spuse el, asta dacă nu cumva ai să-mi dai de făcut alte treburi.

Râzând, Libby îl primi în casă.

— Nu conteneşti niciodată, nu-i aşa, dom'le Fry?

— Pentru asta sunt plătit, duduie Libby. O zi de muncă cinstită pentru leafa cinstită pe-o zi, asta-i vorba mea.

— Vorbeşti taman ca tatăl meu. Pe faţa lui Libby se ivi o expresie nostalgică. De cinci ani s-a prăpădit, şi tot mai mi-e dor de el.

Fry ştia foarte bine asta.

— Un om pe plăcu' inimii mele, spuse el şi fu răsplătit cu un zâmbet recunoscător.

— Merg să pun ibricu', spuse Libby, şi după ce vezi de lămpi, o să bem un ceai bun, înainte să pleci.

Exact asta voia Jacob Fry să audă.

O oră mai târziu, ieşi din casă abătut. Nu părea să aibă şansa de a vinde niciun jurnal. Doamna Chesney îi întrebase pe toţi servitorii dacă ştiau ceva despre jurnalul stăpânei lor, dar nimeni nu auzise de aşa ceva.

Acum nu-i mai rămânea decât să dea raportul. Doamna Chesney nu ştia unde era jurnalul. Nu ştia nici unde dispăruse lady Webberley – sau, cel puţin, aşa spunea. Fry era sigur c-ar fi putut smulge informaţiile de la ea, dacă ar reuşi s-o prindă singură. Pentru asta, trebuia ca ea să se afle mai departe de casă. Îi veni în minte sera.

Era o temă de gândire. Între timp, avea de dat un raport.

10

A doua zi dimineaţa, Jo se îmbrăcă cu mare grijă. Londra era în plin Sezon. Urma să viziteze doamne din înalta societate şi nu voia s-o creadă o ţoapă de la ţară.

Garderoba ei era lipsită de panaş. Aşa-i spunea Chloë, *panaş*. Prin asta se înţelegea „stil" şi „fler". După moartea lui John se implicase în activitatea ziarului şi considerase că n-avea rost să se îmbrace elegant, deoarece nu voia să cucerească pe nimeni. Nu era o bădărancă, dar nici nu ţinea pasul cu ultima modă. Acum, în timp ce-şi studia imaginea reflectată în oglindă, îşi dorea s-o fi ascultat pe Chloë. Arăta ca o mică guvernantă insipidă.

Afară era plăcut, când Jo coborî din birjă în Berkeley Square, în faţa casei lui lady Langston. Îi plăti birjarului cursa, urcă treptele şi fu întâmpinată de o servitoare veselă care-i spuse să aştepte până se ducea ea să vadă dacă stăpâna ei este acasă. Acesta era un mod politicos de a spune că avea s-o întrebe dacă dorea s-o primească pe acea vizitatoare sau nu. Jo era sigură că urma să fie bine venită. În fond, lady Langston era cea care o chemase.

Tocmai începea să se simtă prost, la gândul că poate va fi refuzată, când un foşnet de jupoane pe scară o înştiinţă că gazda cobora.

— Draga mea doamnă Chesney, o salută lady Langston, apropiindu-se cu mâna întinsă. Sunt încântată să vă cunosc în sfârşit. Chloë mi-a povestit atât de multe despre dumneavoastră! Am un salonaş comod, mult mai confortabil decât salonul ăsta unde este curent. Ceva îmi spune că putem fi prietene şi nu e nevoie de ceremonie.

De aceeaşi manieră caldă, plin de efuziune, o conduse la etaj.

Salonaşul se dovedi a fi o cameră de toaletă spaţioasă, care-i amintea lui Jo de odaia de mic dejun a lui Chloë. Secreterul era

plin de corespondenţă; pe etajeră şi gheridon zăceau de-a valma o mulţime de cărţi, iar câteva vaze cu aceleaşi flori numite orhidee tronau pe o masă de lângă fereastră.

— Avem nevoie de o tratație, spuse lady Langston, trăgând de cordonul clopoţelului de lângă şemineu.

Jo o privi cu atenţie. Părea să aibă între cincizeci şi cinci şi şaizeci de ani. Obrajii ei bucălaţi erau luminaţi de un zâmbet, iar în ochi i se citea un interes prietenos. Purta o rochie de tafta de culoarea prunei, care nu-i avantaja cu nimic silueta plinuţă. Lui Jo îi trecu prin minte imaginea canapelei cafenii umflate din salonul mamei sale. Era foarte confortabilă.

După ce se aşezară amândouă, lady Langston o întrebă:

— Ce veşti ai de la Chloë?

Jo clătină din cap.

— Cred că dumneavoastră trebuie să ştiţi mai mult decât mine. Abia ieri am aflat că a vizitat-o pe lady Brinsley în casa ei din Oxfordshire.

— Brinsley Hall, confirmă lady Langston dând din cap. N-am menţionat asta în scrisoarea mea?

— Nu, nicio vorbă.

— Vai de mine!

Faţa lui lady Langston se întunecă.

— Eram sigură că ştii. A fost o petrecere de câteva zile, un grup puţin numeros, toţi membri ai Societăţii Horticole. Elinor ne invitase să ne arate îmbunătăţirile pe care le adusese serei. Era acolo şi contele, dar n-a stat mult, şi ne-am simţit minunat vorbind despre grădini şi plimbându-ne pe proprietate. Ştii, are o istorie deosebită.

— Elinor, aţi spus? Adică lady Brinsley?

— Da. Şi era acolo şi fiul ei, vicontele Morden, un tânăr foarte drăguţ.

Jo ştia multe despre Societatea Horticolă. Era una dintre pasiunile lui Chloë. Acolo o cunoscuse pe lady Brinsley. Chloë spunea că era o modalitate de a-i deschide multe uşi lui lady Tellall. Avea astfel ocazia să facă însemnări interesante pentru rubrica ei despre „Viaţa londoneză“.

— Vicontele e şi el un membru al societăţii dumneavoastră?

Lady Langston râse.

— Nu-l văd pe Morden mânjindu-şi mănuşile şi cizmele cu pământ. E prea spilcuit pentru noi, iar noi prea bătrâne pentru el. Nu, Elinor i-a cerut să ne fie ghid. Ţi-am spus că proprietatea are o istorie deosebită. Primii au venit acolo romanii, deşi n-au mai lăsat decât vreo câteva statui şi alte relicve. Au urmat călugării, care au construit o mănăstire peste ruinele vilei romane. Morden le ştie pe toate, şi se pricepe foarte bine să conducă vizitatorii. E extrem de educativ.

— Şi cu mănăstirea ce s-a întâmplat?

— Aceea a devenit Brinsley Hall – renovată, desigur, ca să fie mai confortabilă.

Jo nu-şi putea exprima cu voce tare gândul care-i trecuse prin minte. Îşi spunea că, la fel ca Morden, Chloë era prea tânără pentru grupul grădinăreselor.

Ştia câte ceva despre Morden din rubrica lui Chloë, dar nu-şi amintea decât că provenea dintr-o familie mândră şi ilustră şi se pregătea să se însoare cu descendenta unei alte familii la fel de ilustre. Cei de sânge albastru, spunea Chloë, ţineau morţiş la asemenea lucruri.

— Când aţi văzut-o ultima dată pe Chloë? întrebă ea.

— În ultima seară, înainte de a ne duce cu toţii la culcare. Cum ştiam că voia să plece a doua zi dimineaţă devreme, nevăzând-o la micul dejun nu mi s-a părut nimic suspect. De-atunci, am mai vorbit cu Elinor şi cu câteva prietene comune, şi nici ele nu mai ştiu nimic despre ea.

— Aţi vorbit cu lady Brinsley?

— Da.

— Aici, în oraş?

— Da. Dar acum nu e aici. Elinor găseşte viaţa la oraş mult prea obositoare. Preferă viaţa la ţară. Totuşi, există unele întruniri la care trebuie să facă efortul de a participa. A venit aici doar pentru o zi sau două, ca să prezideze o recepţie cu ocazia logodnei fiului ei. Mai sunt planificate şi alte petreceri la care trebuie să fie prezentă, deci cred că nu va trece mult până am s-o văd iar în oraş.

— Înţeleg.

Cu toate acestea, Jo nu părea să aibă vreo şansă de a vorbi cu lady Brinsley în viitorul apropiat.

Lady Langston îşi privi mâinile împreunate. Când ridică ochii, avea o expresie gravă.

— Gândeşti la fel ca mine, nu-i aşa? întrebă ea. Te temi că lui Chloë trebuie să i se fi întâmplat ceva cumplit, cine ştie ce accident îngrozitor?

— Nici nu ştiu ce să mai cred, răspunse Jo.

Se întrebă dacă să-i spună sau nu lui lady Langston despre îngrijorătorul mesaj al lui Chloë, dar preferă să tacă. Chloë o prevenise să fie prudentă, avertizând-o că putea fi în pericol, iar ea îi lua avertismentul în serios.

Însă biletul îi amintea de ceva, drept care spuse cu grijă:

— Mă mir că Chloë nu mi-a scris de la Brinsley Hall, măcar ca să mă anunţe când s-o aştept. Ştia că mi-ar fi plăcut să am o mostră din hârtiile de scris ale lui lady Brinsley.

Lady Langston o privi un moment deconcertată, apoi înţelese.

— A, vrei să spui, cu blazonul contelui gravat pe antet?

— Un cap de leopard, completă Jo.

— Într-adevăr. Cred că ai dreptate. Poate a vrut să ia o coală cu ea când a plecat.

O piesă de puzzle îşi găsise locul. Chloë scrisese acel mesaj când era la Brinsley Hall, probabil în ultima noapte. În acest caz, scrisoarea ar fi trebuit să sosească în urmă cu mai bine de două săptămâni, nu doar cu patru zile. De ce întârziase?

Începu să-şi piardă speranţa. Rezolva o problemă, doar ca să apară alta în locul ei.

— Lady Langston, spuse Jo, cred că aţi fost una dintre ultimele persoane care au văzut-o pe Chloë. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat la petrecerea aceea. Mă interesează numele tuturor celor prezenţi, ce anume s-a spus, şi dacă s-a întâmplat vreun lucru ieşit din comun. Cineva trebuie s-o fi văzut pe Chloë plecând. Nu se poate să fi dispărut pur şi simplu. Gândiţi-vă pe îndelete şi spuneţi-mi tot ce vă mai aduceţi aminte.

Un moment, lady Langston o privi pe Jo cu tristeţe, ca şi cum ar fi înţeles că ezita să se gândească la ce putea fi mai rău,

apoi începu să vorbească:

— Chloë şi cu mine am avut norocul de a fi fost invitate de lordul şi de lady Skene să călătorim împreună cu ei. Am ajuns seara, într-o dispoziţie excelentă, şi după ce ne-am despachetat bagajele ne-am îmbrăcat pentru un supeu târziu, care a fost pregătit în sufragerie. Se întrerupse, clătinând din cap, după care continuă: Seara jucam cărţi sau cântam la pian. Petreceam o parte din zi în sera lui Elinor sau admirând terenurile şi grădinile. Altceva nu ştiu ce să-ţi spun.

Jo îi înţelegea frustrarea. Nici ea nu ştia de unde să înceapă. După ce stătu un moment pe gânduri, întrebă:

— Ce s-a întâmplat în ultimă seară? Cine era acolo? Ce s-a discutat? Poate că cineva a invitat-o pe Chloë la altă petrecere sau i-a dat ideea de a se duce cine ştie unde… Nu încercaţi să alegeţi numai ceea ce vi se pare important. Recapitulaţi doar ultima seară aşa cum v-o amintiţi.

Lady Langston încerca să-şi amintească, dar se vedea clar că începea să se simtă hărţuită. Totuşi, două fapte ieşiseră la lumină. Primul era acela că Chloë închiriase un cupeu ca s-o ducă la Stratford, întrucât nu se înapoia cu ceilalţi invitaţi la Londra. Al doilea fapt era că bagajele sale nu se mai aflau la Hall.

— Bagajele? repetă Jo.

— Pentru haine. Cutiile fuseseră aduse jos încă de seara pentru cei care voiau să plece la drum cu noaptea-n cap. Ale lui Chloë nu erau acolo. Când am întrebat despre ea, mi s-a spus că plecase cu mult înainte de micul dejun.

— Cine v-a spus asta?

— A… unul dintre servitori, cred.

Conversaţia se întrerupse când un valet şi o cameristă intrară cu serviciul de ceai. Jo se lămuri de ce gazda ei avea probleme cu silueta. Ceaiul şi biscuiţii erau un adevărat festin. Pe tavă se aflau chifle cu frişcă, cornuri unse cu unt, prăjituri şi o gamă variată de biscuiţi, toate puse pe un suport cu trei etaje, într-un aranjament care făcea să-ţi lase gura apă.

În timp ce demolau etaj după etaj dulciurile, conversaţia deveni generală. Apoi Jo reveni la ceea ce o interesa –

petrecerea din casa Brinsley. Nu fuseseră decât doisprezece musafiri, majoritatea nume cunoscute. Cele care ieşeau în evidenţă erau numele despre care citise în rubrica lui Chloë sau aparţineau doamnelor care-şi lăsaseră la ea acasă cărţile de vizită.

— Cum îţi spuneam, zise lady Langston, nici ele nu ştiu mai mult decât mine, cel puţin cele cu care am vorbit. Nimeni nu pare să se preocupe din cale-afară. Toţi vor să creadă că Chloë o să apară când va găsi ea de cuviinţă. Apoi îi veni o idee. Ar trebui să vorbeşti cu Elinor. În curând va veni în oraş ca să facă pregătirile pentru balul pe care-l va da săptămâna viitoare, ca să sărbătorească logodna fiului ei cu lady Margaret Kintyre – o ştii, fiica marchizei.

La scurt timp după acest schimb de replici, Jo se ridică să plece. Lady Langston o conduse până la uşa din faţă. Se despărţiră nu înainte de a-şi promite că se vor ţine la curent una pe alta, dacă apărea ceva nou.

O dată ajunsă pe trotuar, Jo îşi consultă ceasornicul şi hotărî că mai avea timp destul să le facă o vizită doamnelor ale căror cărţi de vizită le luase din casa lui Chloë – sau cel puţin acelora care fuseseră la Brinsley Hall. Cel mai mult dorea s-o chestioneze pe lady Brinsley, dar trebuia să aştepte până când aceasta sosea în oraş.

11

Se înapoie la Greek Street după mai puţin de-o oră, ajunsă la capătul răbdării, fără niciun chef şi obosită. „Zdrobită“ ar fi fost un cuvânt mai potrivit, dar nu voia să-nceapă să-şi plângă singură de milă, aşa că se concentră asupra mâniei.

Niciuna dintre doamnele pe care le vizitase nu fusese „acasă“, deşi presupunea că toate minţiseră. Din nefericire, ea nu avea nicio carte de vizită să le înmâneze servitoarelor înfumurate şi nici nu era îmbrăcată după ultima modă. Putea ghici ce le spuseseră servitoarele stăpânelor lor, pentru că, în foarte scurt timp, îi fusese arătată uşa.

Jo dispreţuia înalta societate londoneză şi aerele acesteia.

Totuşi, încă nu terminase. Era ziaristă şi n-avea de gând să se dea bătută atât de uşor. Acum nu era vorba de un simplu articol, ci de soarta lui Chloë.

Rose o ajută să-şi scoată capa şi îi şopti de parcă i-ar fi dezvăluit un secret de stat:

— E aici, doamnă. Domnul Bowman, vreau să zic. Un gentleman aşa de fin şi de politicos… E cu domnişorul Eric.

Un hohot de râs copilăresc le făcu pe amândouă să ridice privirea spre tavan.

— Şi, adăugă Rose, se pricepe foarte bine la copii. Domnişorul Eric şi-a mâncat tot prânzul, până la ultima bucăţică, de parcă n-ar mai fi văzut mâncare de-un an.

Jo pufni, apoi conchise că se purta ţopârlăneşte şi zâmbi forţat.

— Domnul Bowman ştie să se poarte cu toată lumea, Rose.

— Nu-i aşa? A, şi doamna Daventry a zis să vă spun că s-a dus să cumpere haine pentru domnişorul Eric. Domnul Bowman s-a oferit să stea cu băiatul până vă întoarceţi. E un gentleman aşa de finuţ…

— Plin de consideraţie, fu Jo de acord.

Se duse mai întâi în camera ei, iar după ce-şi aranja părul

porni pe coridor către odaia lui Eric. Spre marea ei surprindere, acesta nu era în pat. Se sculase, se îmbrăcase şi stătea la o măsuţă din faţa focului, jucând cărţi cu Waldo.

Jo traversă camera, într-un foşnet de fuste, şi se trânti pe marginea patului înainte ca Waldo să aibă timp să se ridice în picioare. Se gândea la piciorul lui olog şi-şi spunea că n-ar trebui să se ridice doar pentru că în încăpere intrase o femeie. Constată că-şi făcuse griji degeaba. Nimeni nu păru s-o ia în seamă. Cei doi erau concentraţi asupra jocului.

Jo expiră scurt, şuierător.

— Bună ziua, domnule Bowman, salută ea. Eric… Dădu din cap spre băiat. Nu vă deranjaţi din cauza mea.

Cu excepţia unui murmur de salut, cei doi se conformară.

Fierbând de-a binelea, Jo continuă:

— Ei, cum a mers treaba în Stratford? Ce-a avut de spus vicarul?

Waldo ridică privirea, zâmbind.

— Am aranjat totul spre deplina noastră satisfacţie. Domnul Sutherland nici n-ar fi putut să fie mai mulţumit. Am să-ţi povestesc imediat ce terminăm partida.

Eric îi ţinu isonul:

— Nu trebuie să mă mai întorc la şcoala domnului Harding, mătuşă Jo. Nu sunt obligat să fac nimic ce nu aprobă unchiul Waldo să fac.

— Şi mătuşa Jo, completă Waldo cu un zâmbet dezarmant. Şi părerea ei contează. Nu, Eric, nu poţi să joci cartea asta. Stai, lasă-mă să-ţi arăt…

Jo privi în tăcere continuarea partidei. Era clar că în ziua aceea nimeni n-o lua în seamă – mai întâi doamnele din *lumea bună,* iar acum, Eric şi Waldo. Se uita la ei cum jucau cărţi. *Întărâtată* ar fi fost un cuvânt prea tare pentru felul cum se simţea. *Dezamăgită* era mai aproape de adevăr. Nu i se întâmpla prea des să aibă senzaţia că este invizibilă.

Într-un fel preocuparea lui Waldo pentru joc rezolva problema. Se purta ca şi cum sărutul acela nu s-ar fi întâmplat niciodată. Jo se bucura, deoarece astfel erau amândoi scutiţi de a face faţă unei situaţii penibile.

În sfârşit, îşi pierdu răbdarea şi întrebă, întristată:

— Asta-i tot ce ai să-mi spui? Ai aranjat totul? Vicarul e mulţumit? Eric nu mai trebuie să se ducă la şcoala domnului Harding? Ce-ai stabilit? De ce se bucură domnul Sutherland? Ce se întâmplă?

Waldo zâmbi.

— Răbdare, Jo, răbdare. Lupt aici pe viaţă şi pe moarte. Eric s-a hotărât să mă anihileze. Nu pot lăsa să se întâmple asta. Când terminăm partida, vom sta de vorbă.

Îi aruncă o privire grăitoare. Între patru ochi.

Cuvintele lui o potoliră. Greşise, desigur. Era clar că Waldo nu voia ca Eric să afle ce descoperise.

Se lăsă din nou tăcerea şi jocul continuă. Jo începea să se neliniştească. N-o mulţumea deloc ideea că Eric îşi pierdea timpul jucând cărţi, când ar fi trebuit să-şi facă lecţiile.

Îşi exprimă gândul prin viu grai.

— N-ar fi mai bine ca Eric să-şi petreacă timpul citind sau făcând exerciţii la aritmetică?

— *Citeşte* şi face şi *aritmetică.* Uită-te la el.

Aşa era. În faţa lui Eric se aflau un creion şi o hârtie cu cuvinte şi numere. În plus, îşi socotea şi cărţile.

Waldo continuă:

— Rostul învăţăturii e să-ţi dea cunoştinţele. Asta facem noi. Dacă Eric nu ştie să citească şi să socotească, nu poate nici să joace cărţi – cel puţin cu mine.

Această camaraderie nou-formată între Eric şi Waldo o făcea pe Jo să se simtă marginalizată. Se părea că ea şi Waldo aveau păreri total diferite despre modul în care trebuie crescut un băiat.

Nu-şi putu ascunde tonul tăios.

— Trebuie să se găsească aplicaţii mai bune pentru învăţătură decât jocul de cărţi!

— Toţi băieţii de la şcoală ştiu să joace cărţi, spuse Eric.

— Ăsta nu-i un motiv să le urmezi exemplul.

Waldo o privi uşor încruntat.

— Aici te înşeli, Jo. Un băiat trebuie să se integreze între cei de-o seamă cu el. Trebuie să poată face faţă singur.

— Atu! răcni dintr-o dată Eric, făcând-o pe Jo să tresară. Am câştigat! Am câştigat!

— Ce-i drept, e drept, consimţi Waldo.

— Ei, reluă Jo, cedând puţin, cred că e destul de inofensiv, dacă nu se joacă pe bani. De vreme ce te-ai vindecat ca prin miracol, tinere, mâine treci la lecţii.

Zâmbetul fericit de pe chipul lui Eric pieri.

— Dar…

Îl privi pe Waldo.

Nepăsător, acesta răspunse:

— I-am promis să-l învăţ cum să se bată. Hai, nu face mutra asta de parcă ai fi înghiţit o prună nemestecată. E un sport. Orice gentleman care se respectă ştie să se apere.

— Vreau să învăţ cum să mă lupt, mătuşă Jo, ciripi Eric, ca să mă lase în pace băieţii.

— Şi au să te lase, confirmă Waldo cu convingere.

Expresia lui era cât se poate de elocventă. Jo înţelese.

Fără îndoială, Eric avusese de-a face cu destui bătăuşi în şcoala lui Harding. Totuşi, o deranja faptul că Waldo luase iniţiativa fără s-o consulte şi pe ea.

Waldo şi Eric o priveau atenţi, aşteptându-i răspunsul.

— Detest violenţa sub orice formă, spuse Jo.

Sprâncenele lui Waldo se înălţară, apoi izbucni în hohote.

— Asta spune-i-o magistratului Vine şi domnului Harding.

— Păi…

Jo pufni, neputincioasă:

— Ce era să fac? Doar nu-i puteam lăsa să-l ia pe Eric, nu?

— Nu! strigă băiatul.

— În niciun caz, răspunse Waldo. Ai făcut ce trebuia. Uneori, o demonstraţie de forţă e singura soluţie onorabilă. Indiferent dacă pierdem sau învingem, trebuie să luptăm. Apoi adăugă pe un ton mai blând: Am să-l învăţ pe Eric doar cum să se apere.

Ochii lui vedeau prea multe. Era conştient că pe Jo o nemulţumea influenţa lui.

Jo clătină din cap.

— Abia aştept să văd. Grozavă pereche mai faceţi: tu, Eric,

cu coastele învineţite, şi tu, cu…

Se întrerupse şi roşi uşor.

— Piciorul schilod, completă calm Waldo. Nu te jena. Găsesc că e mai stânjenitor când oamenii se codesc să-l pomenească.

Ochii lui Eric străluceau de emoţie.

— Unchiul Waldo nu s-a lăsat oprit de asta în timpul războiului. La asediul Bada… Bada… cum îi zice, el şi maiorul Somerset şi-au scos spadele şi au luptat cu toţi oamenii răi care încercau să le bată pe fiicele guvernatorului.

— Asediul Badajoz-ului, murmură Jo, cu un surâs afectat. Chloë scrisese despre acel incident în rubrica ei, dar lui Jo îi scăpase. Acum îşi amintea totul, cum căpitanul Bowman şi maiorul Somerset împiedicaseră soldaţii armatei britanice victorioase să le răpească şi să le violeze pe fiicele guvernatorului. Badajoz avea să rămână întotdeauna una dintre cele mai negre zile din analele armatei britanice, deşi Wellington îi spânzurase pe infractori.

Ea îi aruncă lui Waldo o privire uşor amuzată.

— Nu trebuie să crezi tot ce citeşti în ziare.

— Incidentul a fost menţionat în depeşe, protestă el. Oricum, încercam să-l conving pe Eric că un om de onoare îi apără întotdeauna pe cei slabi, indiferent de consecinţe.

— La fel am să fac şi eu când voi creşte mare, spuse Eric. Am să fiu un om de onoare, la fel ca voi, mătuşă Jo şi unchiule Waldo.

Jo începu să râdă apoi, dându-şi seama că vorbea serios, îi făcu o reverenţă elegantă.

— Ei, Eric, acesta e cel mai frumos compliment pe care mi l-a făcut vreodată un gentleman.

Eric zâmbi radios.

Waldo se ridică.

— Am să sun să vină Rose, i se adresă lui Eric, şi-i poţi spune că meriţi o jumătate de ceaşcă de ciocolată. Nu una întreagă, ci o jumătate. Ai înţeles?

Băiatul dădu din cap.

— Deci aşa l-ai convins pe Eric să-şi mănânce prânzul. Ăsta-

i şantaj.

— Nu înţeleg de ce te hlizeşti. N-am făcut decât să aplic o tactică de-a ta. Da, Eric mi-a spus. Numai că şase pence înseamnă cam puţin pentru mine.

Jo pufni.

— Iar pe tine ciocolata n-o să te coste niciun penny.

— Deşteaptă fată.

— Pleci, unchiule Waldo? întrebă Eric.

— Da, dar ne vedem mâine. Între timp, poţi exersa scamatoriile alea cu cărţi pe care le-ai învăţat de la mine. Şi, ţine mine, să nu dezvălui nimănui cum le faci. E secretul nostru.

— Pe cuvântul meu de onoare, zise Eric cu convingere.

Jo îl conduse pe Waldo până într-un salonaş aflat la câteva uşi distanţă.

— Lui Eric îi place să ne ştie apropiaţi, spuse ea. De fapt, ne-a urmărit tot timpul. Nu vrei să bei ceva – un ceai, o cafea sau poate o tărie?

— Mulţumesc, nu. Doamna Daventry m-a îndopat deja cu ceai şi cornuleţe.

— Aha…

Începea să se simtă nervoasă şi nu ştia de ce. În camera de culcare a lui Eric, Waldo fusese relaxat, aproape jucăuş. Acum părea încordat.

După ce se aşeză într-unul dintre fotoliile care încadrau şemineul şi Waldo îl ocupă pe celălalt, expresia de încordare îi dispăru de pe chip. El spuse în stilul lui dezinvolt:

— Ţi-am simţit lipsa la masă.

Intuind că-i întindea o cursă, Jo răspunse cu prudenţă:

— Am mâncat cu lady Langston. O cunoşti?

— Numai după nume. Ea e condeiera ta secretă, Jo?

— Condeiera… Nu! Şi asta-i tot ce-am să-ţi spun.

Waldo o privi îngândurat, apoi continuă:

— Ai plecat singură, neînsoţită nici măcar de o cameristă.

Jo râse.

— Am trecut de vârsta când aveam nevoie de însoţitori!

— La ţară, poate, dar nu şi la Londra.

Când Jo dădu să răspundă, Waldo îi puse un deget pe buze.

— O doamnă cu reputaţia ta nu-şi poate permite să facă niciun pas greşit.

Această reamintire lipsită de subtilitate a încarcerării ei din Bow Street făcu să i se strepezească dinţii.

— Dacă te referi la… la conflictul mea cu legea, dă-mi voie să-ţi reamintesc că nu mai demult decât acum câteva minute ai aplaudat ceea ce-am făcut.

În colţurile gurii lui Waldo apăru un zâmbet.

— Mă refer, spuse el, la faptul că risc să pierd o sumă de bani considerabilă dacă mai ai probleme cu legea.

— Asta n-o să se întâmple.

— Mă bucur să aud, dar deocamdată mă vei asculta pe mine. Când ieşi din casă, ai să iei şi o servitoare cu tine.

Ochii lui Jo se îngustară ameninţător. Se întrebase dacă n-ar fi trebuit să-i acorde încrederea ei, dar atitudinea lui autoritară o făcu să se răzgândească. I-ar fi putut interzice să continue investigaţiile, şi n-avea de gând să îngăduie asta.

Waldo continuă:

— Dacă nu-ţi convin termenii mei, poţi oricând să te întorci acasă, la Stratford. De fapt, asta doreşte şi magistratul Vine.

Şi, după cum dădea de înţeles, la fel gândea şi el. Ca şi ea de altfel, dar nu înainte de a descoperi ce se întâmplase cu Chloë.

— Am venit în oraş ca să vizitez câteva prietene şi să fac nişte cumpărături. Şi o voi face. Aşadar, ce-ai aranjat pentru Eric?

Jo comise greşeala de a se uita direct în ochii lui şi fu prinsă de privirea lui iscoditoare, care părea să-i ghicească gândurile. Nu-şi dădu seama că nu mai respira decât atunci când Waldo o eliberă din vraja privirii lui, clipind scurt.

— Dă-mi voie să te liniştesc, spuse el. Vicarul e mandatarul lui Eric. Tatăl lui Eric a lăsat o mică sumă de bani pentru studiile băiatului, iar domnul Sutherland nu-i va cheltui pe instituţia domnului Harding, după cele ce a auzit de la mine. Aşadar, cu consimţământul lui, am depus cerere la Chancery pentru custodia temporară a lui Eric. Nu e nicio grabă, desigur, dar primul lucru pe care am să-l fac va fi să-i găsesc o

şcoală potrivită.

Asta n-o liniştea prea mult pe Jo.

— Băiatul are nevoie de o familie, nu de altă şcoală. Nu de disciplină duce lipsă, ci de iubire. Dacă eu aş fi ocrotitoarea lui legală şi ar locui cu mine, şi-ar putea vedea bunica oricât de des doreşte. De altfel, aşa e şi firesc. Un bărbat cu situaţia ta n-are timp să se ocupe de un băieţel. În schimb eu am. Iar când bunica lui va…

— Jo, o întrerupse Waldo, bunica lui e grav bolnavă. S-ar putea să nu se mai vindece niciodată.

Aceste cuvinte o reduseră la tăcere. Apoi oftă şi spuse:

— Bietul Eric. Nu va mai avea pe nimeni. Nu e drept. E un băiat atât de bun… Mătuşa mea şi cu mine suntem uimite să vedem cât de bine s-a adaptat. Nu pare timorat sau speriat. Părinţii lui ar fi mândri de el, dacă ar vedea cât de mult a evoluat.

— Sunt sigur că ar fi mândri.

— Nu vorbeşte niciodată despre ei, şi preferăm să nu ne băgăm nasul. E ca şi cum ar fi tras un văl peste acea parte a vieţii lui. Trebuie să fi aflat ceva despre trecutul lui, de la vicar. Ţie ce ţi-a spus?

Waldo nu răspunse imediat şi îşi aranjă haina. Lui Jo îi trecu prin minte că, dacă ar fi însoţit-o în acea dimineaţă, ar fi intrat pe fiecare uşă care ei îi fusese trântită în nas. Fără să fie după ultima modă, croiala redingotei lui albastre şi a pantalonilor bej era impecabilă. Şi nu numai atât. Avea un aer care impunea respect – nu tocmai arogant, dar sigur pe sine şi deloc ostentativ.

Jo se gândea foarte rar la felul în care arăta, dar în prezenţa lui Waldo se simţea nevoită s-o facă. Acum, după ce fusese refuzată la toate uşile la care bătuse, îşi dorea să fi avut o îmbrăcăminte mai elegantă decât cea simplă şi modestă pe care o purta.

— Eric e un copil nelegitim, spuse Waldo.

— Cum? exclamă ea, şocată.

— N-ai înţeles? Numele bunicii lui e Foley. Şi al mamei lui la fel.

Jo clătină din cap.

— Credeam că doamna Foley e bunica lui Eric după tată.

— Nu.

Waldo nu părea dispus să continue, însă Jo era prea curioasă ca să se mulţumească doar cu atât.

— Şi tatăl lui? Stai, nu-mi spune – presupun că era deja căsătorit!

— Cam aşa ceva, însă întotdeauna a trimis bani pentru Eric şi mama lui. Era un om de treabă, Jo. A lăsat bani pentru studiile băiatului şi pentru întreţinerea mamei acestuia.

— Cam puţin, dacă vrei să ştii părerea mea.

Jo rămase tăcută. După un timp, îl privi cu o expresie rugătoare în ochi.

— Nu-ţi dai seama că ar fi mai bine dacă eu i-aş fi tutore lui Eric? În Stratford e o şcoală excelentă, la care a învăţat cândva şi Shakespeare. Eric ar putea merge acolo ziua şi s-ar întoarce acasă în fiecare seară. De ce tot clatini din cap?

— Fiindcă nu gândeşti. Eşti o femeie singură, văduvă. Niciun tribunal din ţară nu ţi-ar îngădui să-i devii tutore, decât dacă tatăl lui ar fi stipulat asta în testament, ceea ce nu s-a întâmplat.

— Bineînţeles că nu s-a întâmplat! Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl lui Eric!

— Nu te înfuria pe mine! Nu eu am făcut legile.

Privirea ei era ostilă. A lui, voalată.

Jo rupse prima tăcerea. Pe un ton mai împăciuitor, spuse:

— Mă gândeam la un aranjament neoficial. Dacă tu şi domnul Sutherland sunteţi de acord, legea n-o să se pună de-a curmezişul.

— Dar eu nu sunt de acord.

Pumnii lui Jo se strânseră.

— Poate vrei să-mi spui şi mie de ce?

— Bineînţeles! Îl cunoşti pe Eric doar de foarte puţin timp. Dacă vei descoperi, cu vremea, că nu e aşa cum ţi-ai dorit?

— N-am să-l abandonez, dacă la asta te gândeşti. Când îmi iau un angajament, mi-l ţin!

— Da, ştiu. E unul dintre lucrurile care-mi plac la tine.

— Atunci, de ce eşti atât de ostil?

Waldo zâmbi.

— Te-aş putea întreba şi eu de ce eşti atât de nerezonabilă. Nu, Jo, ascultă-mă. Tot ce încercăm să facem, vicarul şi cu mine, e să respectăm dorinţele tatălui lui Eric.

Jo se aplecă spre el, cu o expresie rugătoare în privire.

— N-ar fi putut să prevadă situaţia asta, când Eric a rămas singur pe lume, fără nicio rudă care să-l ajute…

— Cred că a prevăzut-o, dar nu merge. O femeie necăsătorită, cu un copil, ar da naştere bârfelor de cea mai joasă speţă.

— De parcă-mi pasă mie de asta! replică ea.

— Poate că nu-ţi pasă, dar poţi să pariezi cu ultimul gologan din pungă că vicarului îi pasă. Şi nici pentru Eric n-ar fi bine.

Mai existau şi alte argumente pe care le-ar fi putut folosi, dar îi era clar că nimic din ce-ar fi spus nu-i putea schimba hotărârea. În consecinţă, făcând apel la demnitate îl întrebă despre şcolile pe care le considera potrivite pentru Eric. Niciuna dintre ele nu se afla în apropiere de Stratford. Jo avu impresia că anume le alesese aşa.

Când se produse o pauză în conversaţie, ea îl întrebă:

— Când te aştepţi să plece Eric la şcoală?

— Nu e nicio grabă. Mai întâi trebuie să i se vindece coastele. Aş prefera să rămână la Londra, unde pot sta cu ochii pe el, aşa că dacă plănuieşti să te întorci la Stratford, anunţă-mă, ca să fac alte aranjamente pentru Eric.

O clipă, Jo rămase mută, apoi se grăbi să protesteze:

— Dar e intolerabil! Dacă n-ar fi fost mătuşa mea şi cu mine, Eric s-ar fi aflat şi acum în şcoala aceea îngrozitoare, la cheremul monstrului ăluia! Noi l-am salvat! Acum intervii tu, devenit dintr-o dată tutorele lui şi vrei să ni-l iei?

— Am intervenit fiindcă m-ai invitat tu, replică tăios Waldo. Şi nu-mi amintesc să fi spus că vreau să vi-l iau pe Eric. Se va duce la şcoală, în cele din urmă, ca orice băiat. Până atunci, în calitate de tutore al lui, am dreptul să spun şi eu câte ceva despre cum e bine să i se rânduiască viaţa. În următorul

interval de timp voi rămâne la Londra. Dacă-l duci la Stratford, îmi va fi foarte greu să-l văd.

Se priviră în ochi.

Waldo rupse primul tăcerea:

— Cum preferi, Jo? întrebă el calm. Te întorci la Stratford sau rămâi în oraş?

Cu o voce rece ca gheaţa, Jo răspunse:

— Nu mă grăbesc să mă întorc la Stratford.

— Şi *Journal?*

— Am un coleg excelent care se poate descurca singur câteva săptămâni.

— Aha…

— Ce vrei să spui cu asta?

Waldo îşi desfăcu mâinile.

— Că sunt impresionat. Nu mi se întâmplă-n fiecare zi să întâlnesc o femeie care are o firmă de succes şi o conduce atât de bine.

Jo căută un semn de ironie în expresia lui, dar nu se zărea niciunul.

— Îţi mulţumesc.

Urmă o nouă tăcere, mai lungă de astă dată. Nu ştia de ce mai zăboveau. Cu siguranţă că îşi dădea seama că ea abia aştepta să-l vadă plecând.

Se învinovăţi pentru asta. În fond, fără ajutorul lui, nu ştia ce s-ar fi ales de Eric, şi chiar de ea însăşi. Nu-i putea pretinde să gândească la fel ca ea în toate situaţiile. Asta era problema. Oare de ce se *aştepta* ca Waldo să aibă exact aceleaşi păreri ca ale ei, cel puţin în legătură cu Eric, iar când n-o făcea, se simţea iritată?

Căuta în minte un subiect neutru de conversaţie, când Waldo spuse pe un ton binevoitor:

— Prietenul nostru comun, Henry Gardiner, mi-a spus că *Journal* era pe ducă, înainte de a-l lua tu în primire.

Acesta era adevărul, dar i se părea o trădare faţă de John dacă ar recunoaşte.

— Am avut noroc, spuse ea. Am recrutat câţiva autori care scriau ceea ce voia publicul să citească. Nimic mai simplu.

— Autori ca prietena ta, lady Tellall?

Îl privi din nou cu ostilitate. Nu putea să uite că se referise cândva la *Journal,* numind-o hârţoagă. Insulta încă o mai ustura.

— Nu toată lumea e avidă de texte literare, şi nici de politică. Unora le face plăcere să citească articole despre oameni adevăraţi. Nu mi-am ales ziarul *Times* ca model. Dacă o făceam, majoritatea cititorilor mei şi-ar fi anulat abonamentele. Prefer *Courier.* Ştirile serioase şi reportajele din parlament sunt încă prezente, dar nu pe prima pagină.

Waldo spuse cu blândeţe:

— Jo, nu-ţi căutam cusururi. Îţi aplaud succesul. Făcu o pauză. Dar lady Tellall asta…! Scrie despre oameni reali, însă îi caracterizează greşit.

Jo îşi înclină capul şi-l privi întrebător.

— Îi poţi scrie oricând redactorului-şef o scrisoare cu toate nemulţumirile tale şi voi avea grijă să fie publicată.

Waldo zâmbi.

— Nici prin gând nu-mi trece să mă cobor la nivelul ăsta.

— Hmm… Păcat. S-ar vinde mai bine ziarul. Dar ai putea încerca să mă dai în judecată. Ai pierde, desigur, dar şi asta ar ajuta vânzările.

Waldo o privi o clipă, după care izbucni în râs. Când se ridică, Jo procedă la fel şi îl urmă până la uşă.

— Ziceai că ai face alte aranjamente pentru Eric dacă m-aş întoarce la Stratford. La ce fel de aranjamente te refereai?

Când se întoarse cu faţa spre ea, Waldo râdea.

— Nu te dai bătută niciodată?

— Niciodată!

— Eric ar putea să stea la sora şi la cumnatul meu. Au şi ei copii. Cred că lui Eric i-ar plăcea acolo.

— Înţeleg, răspunse ea, cu o voce acră. Existenţa unui soţ schimbă totul!

— Mă tem că da. Desigur, dacă te-ai mărita… Se întrerupse, aşteptându-i răspunsul.

Jo se întrebă unde dorea Waldo să ajungă. Putea fi caustic când voia, iar ea nu dorea ca limba lui ascuţită să-i ia în râs

căsnicia.

— Mă îndoiesc că am să mă mai mărit vreodată, răspunse ea cu prudenţă. John şi cu mine am fost foarte fericiţi. Ne înţelegeam foarte bine. Nu mă aştept să întâlnesc alt bărbat cu care să mă potrivesc măcar pe jumătate la fel de bine. De asta n-am să mă recăsătoresc.

— Pare să fi fost un om excepţional.

Jo distinse ceva în voce, nu amuzament, ci o schimbare de intonaţie.

— Dacă a fi bun şi decent e totuna cu excepţional, atunci cred că aşa era. Nu semăna cu tine. Nu era un om de lume. Nici deosebit de chipeş sau fermecător. Apoi, zâmbi ca pentru sine. Putea să fie foarte morocănos, când voia, însă era blând, generos şi de o cinste desăvârşită. Ăsta era John. Îl privi cu curiozitate. De ce voiai să ştii?

Pe chipul lui Waldo se produsese o schimbare. Ochii cenuşii deveniseră adumbriţi, dar numai pentru un moment. În clipa următoare, redeveni acelaşi Waldo pe care-l cunoştea – cinic şi sarcastic.

— Din niciun motiv anume, răspunse el. Aveam impresia că între voi a fost o mare pasiune şi se pare că m-am înşelat. Aşa e?

Remarca lui ironică era mai degrabă jignitoare decât iritantă, dar Jo refuză să reacţioneze şi încercă să zâmbească la fel de dezinvolt ca el.

— Pasiunile sunt trecătoare, domnule Bowman. Încă n-ai descoperit asta? John şi cu mine am fost atât prieteni, cât şi amanţi. Căsnicia noastră se baza pe prietenie şi respect reciproc.

— Asta înseamnă da sau, dimpotrivă, nu?

Mersese prea departe.

— Nu-ţi bate joc de ceea ce nu cunoşti! replică ea, crispată.

Waldo, în schimb, părea că se amuză.

— Acum ştiu, Jo, *pasiune.* Dacă n-ai cunoscut-o, ai fost înşelată.

Jo făcu un efort ca să-l înfrunte.

— Acum ştiu de ce săruţi ca o novice, şopti el şi ieşi

chicotind.

Jo stătu pe loc câteva clipe, încercând să-şi revină, înainte de a se întoarce la Eric. Jucară cărţi, dar gândurile îi zburau aiurea. Căută nişte riposte zdrobitoare care să şteargă zâmbetul acela afectat de pe buzele lui Waldo Bowman. Când se mai calmă, îi trecu prin minte că nu-i răspunsese la întrebare. De ce-l interesa atât de mult John?

Când Waldo depăşi colţul dintre Greek Street şi Soho Square, sergentul Harper i se alătură. Avea în jur de patruzeci de ani şi chipul său ars de soare era încontinuu încruntat. Hainele elegante, deşi croite pe măsura trupului său îndesat păreau să nu-i fie comode. Când era în uniformă, însă, arăta impozant şi autoritar.

Parcurseră distanţa scurtă până la una dintre cafenelele care apăruseră recent în zonă. Waldo era preocupat. Se gândea la Jo Chesney şi la felul în care îl înălţase pe răposatul ei soţ pe un piedestal. Niciun bărbat nu s-ar fi putut ridica la înălţimea aşteptărilor pe care le avea Jo faţă de un partener de viaţă. Se purtase aspru cu ea pentru binele ei. Nu se îndoia că John Chesney fusese un om civilizat şi cumsecade, dar zăcea în mormânt de trei ani. Era timpul ca Jo să taie legăturile cu trecutul şi să privească în viitor.

Mai era şi altceva care-l irita, ceva ce-i spusese Eric, când jucau cărţi, în timp ce Jo şi mătuşa ei erau plecate. Se părea că băiatul auzise frânturi de conversaţie care nu erau în niciun caz destinate urechilor lui. Mătuşa Jo se temea pentru o prietenă a ei. Nimeni nu ştia unde dispăruse. De aceea venise mătuşa Jo în oraş, ca să-şi găsească prietena.

Waldo nu-i pomenise despre asta, pentru că nu voise să-l trădeze pe băiat. Încă mai spera că Jo îi va spune ce-o frământă. Faptul că până acum n-o făcuse îl irita.

Harper îl conduse la o masă de lângă fereastră. Deşi de-acolo nu se vedea casa doamnei Daventry, aveau o bună vedere spre scuar şi puteau vedea pe oricine venea şi pleca din Greek Street.

Waldo comandă cafea. Harper, care nu mâncase, ceru

plăcintă cu carne şi cartofi noi.

Harper cunoştea motivul călătoriei lui Waldo la Stratford, aşa că în următoarele câteva minute acesta din urmă îi relată ce făcuse. Încheie cu cuvintele:

— Nu pleacă nicăieri, cel puţin pentru o vreme de-acum încolo. Nu-l va lăsa pe băiat cu servitorii. O să aştepte până se întoarce acasă mătuşa ei.

— Încă mai crezi că s-ar putea să fugă cu băiatul?

— Nu. Are altele pe cap. Dar, dacă mă înşel, se va duce la Stratford, fie şi numai ca să se ocupe de *Journal.* Ziarul ăla înseamnă enorm pentru ea. Nu va fi dificil să-l găsim pe Eric acolo.

— Vrei s-o ţinem în continuare sub supraveghere?

Waldo căzu un moment pe gânduri, apoi clătină din cap.

— Voi sta eu cu ochii pe ea de-acum încolo.

Lui Harper îi plăcuse întotdeauna să aibă relaţii familiare cu ofiţerii sub comanda cărora lucrase. Căpitanul Bowman era altfel. Nu prea ştia ce să creadă despre el. Omul care-şi folosise farmecul pentru a-şi croi drum prin cele mai exclusiviste saloane ale Londrei nu mai era acelaşi pe care-l cunoscuse în Spania, când amândoi lucraseră pentru Serviciul britanic de informaţii. Căpitanul Bowman era cunoscut ca având nervi de oţel. Nu tolera incompetenţa din partea oamenilor aflaţi sub comanda lui. Cei care colaborau îndeaproape cu el îl venerau. Ceilalţi, asemenea lui Harper, care nu făceau parte din acel grup de elită, îşi sugeau burţile şi-şi trăgeau umerii înapoi ori de câte ori căpitanul apărea în câmpul lor vizual.

Waldo, care urmărise succesiunea emoţiilor pe faţa lui Harper, spuse glumind:

— Harper, mă dezamăgeşti. Mi se dăduse de înţeles că eşti îngrozitor de guraliv. Nu te abţine numai din respect faţă de mine. Arzi de curiozitate să pui o întrebare. Despre ce e vorba?

— Am două întrebări, replică Harper, a cărui privire pătrunzătoare deveni aproape ostilă.

— Ei?

— De ce nu poate pleca băiatul cu doamna Chesney la Stratford? Par să ţină unul la altul, cel puţin aşa reiese din câte

mi-aţi spus. După părerea mea, ar fi cea mai bună soluţie pentru toată lumea.

Waldo îi dădu acelaşi răspuns pe care i-l dăduse şi lui Jo: că ar fi dat naştere la speculaţii şi bârfe, iar vicarul n-ar fi îngăduit niciodată aşa ceva.

— Dacă sunteţi tutorele băiatului, continuă cu încăpăţânare Harper, nu mai contează ce vrea vicarul.

Waldo zâmbi.

— Următoarea întrebare, spuse el.

Sprâncenele stufoase ale lui Harper se înălţară.

— Tocmai aţi răspuns, domnule. Voiam să vă întreb ce s-a întâmplat cu acel căpitan Bowman pe care l-am cunoscut în Spania, dar văd că e viu şi nevătămat. Nici atunci nu vă confesaţi nimănui.

— Harper, îl dojeni cu blândeţe Waldo, eram agent secret. Nu avem voie să ne confesăm oamenilor.

— Nu mă refer la secrete de genul acela. Ştiţi ceva ce ţineţi numai pentru dumneavoastră.

— *Dezastruos de guraliv* e puţin spus. Dar destul cu jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica. Ai de dat un raport, sergent, şi aş dori să-l aud. Deci, cu ce s-a ocupat doamna Chesney în lipsa mea?

Harper îşi supse burta, îşi trase umerii înapoi şi dădu raportul.

Waldo se afla în casa lui din Albany, îmbrăcat pentru cină, sorbind un vin de Xeres în timp ce aştepta să apară prietenul său Ruggles. Se gândea la comentariile indiscrete ale lui Eric şi la raportul sergentului Harper. Dacă aduna unu şi cu unu, îşi putea face o idee destul de clară despre ceea ce se întâmpla.

Chloë dispăruse. Ea era prietena pentru care-şi făcea griji Jo şi motivul acelei călătorii precipitate în oraş. Conform celor aflate de Harper, lady Webberley îşi luase rămas-bun de la servitorii ei cu două săptămâni în urmă, şi de-atunci nimeni nu mai auzise nimic despre ea.

Chloë şi Jo. Nu şi le putea imagina prietene. Acea Chloë pe care o cunoştea el – şi cine n-o cunoştea pe Chloë? – era viaţa şi sufletul oricărei petreceri. Pe Jo nu putea s-o vadă în chip de

petrecăreață. Cu toate acestea, întrezărea o legătură între Chloë şi *Journal.* Cine se pricepea să povestească despre prieteni şi cunoştinţe mai bine decât omniprezenta şi mult dorita văduvă din lumea bună?

Ea trebuia să fie lady Tellall. Aşa, totul începea să aibă sens.

Gândurile i se abătură spre Eric şi spre schimbul de cuvinte aprins pe care-l avusese cu Jo. Aceasta nu cunoştea toate circumstanţele, iar Waldo nu putea să i le explice. În consecinţă, Jo credea că-i găsea cusururi, şi nimic *nu era* mai departe de adevăr. Waldo se simţea sincer ataşat de băiat. Şi tocmai asta era problema.

Se ridică în picioare când îl auzi pe Mellowes deschizându-i uşa lui Ruggles. Lua cina cu prietenii, la Bell, în Covent Garden. Era chiar după colţ, în Soho Square. Putea trece pe la Jo în drum spre casă. Venise vremea să aibă cu ea o discuţie fără ascunzişuri despre Chloë Webberley.

12

Se întunecase deja când Jo ajunse acasă la Chloë însoţită de o servitoare – Maggie, o novice de doisprezece ani. Respecta astfel cererea lui Waldo de a nu mai ieşi în lume neînsoţită. Nu încerca să nesocotească regulile pe care i le impusese Waldo. Pur şi simplu, doamna Daventry nu avea servitori de prisos, iar Maggie fusese singura pe care putuse s-o ia cu sine.

După ce se sfătui cu doamna Paige şi-i explică motivul vizitei, Jo urcă până în camera lui Chloë, urmată de Maggie. Nimeni nu putea să aibă vreo obiecţie faţă de ceea ce voia să facă. Chloë le spusese întotdeauna limpede servitorilor că Jo îi era ca o soră şi trebuia să fie tratată ca atare.

Între timp concepuse un plan pentru a fi acceptată de prietenele lui Chloë ca una de-a lor. Primul pas consta în a se îmbrăca pe măsura rolului unei doamne moderne din lumea bună. Toate veşmintele de care avea nevoie le putea lua cu împrumut din imensa garderobă a lui Chloë. N-ar fi fost prima oară când împrumuta o rochie de la Chloë. O cusătură ici, un pliu colo, şi nimeni nu şi-ar fi dat seama că rochiile nu erau croite anume pentru ea. Dacă le-ar fi purtat la Stratford, oamenii şi-ar fi dat seama deoarece hainele lui Chloë făceau capetele să se întoarcă.

Ceea ce dorea cu adevărat era să se instaleze în casa lui Chloë astfel încât să fie prezentă când soseau vizitatori. Pentru asta avea nevoie de permisiunea lui Waldo, ceea ce presupunea să-i acorde încredere deplină. Se simţea tentată, dar nu putea ignora avertismentul din mesajul lui Chloë, nici coincidenţa apariţiei lui Waldo în scenă chiar atunci când Chloë dispăruse. Iar dacă el refuza să-i dea permisiunea de a continua investigaţiile asupra dispariţiei lui Chloë, Jo nu ştia ce-ar mai putea face, Waldo şi-ar fi pierdut cauţiunea, iar ea s-ar fi întors în Bow Street.

Deşi îşi spusese întotdeauna că rochiile lui Chloë erau puţin

cam prea ţipătoare pentru gusturile ei, se pomeni oftând de plăcere în timp ce le studia una câte una. Culorile erau bogate, iar materialele plăcute la atingere. Nu avu nevoie de mult timp pentru a alege ceea ce-şi dorea. Cuvintele lui Maggie îi confirmară alegerea.

— În viaţa mea n-am mai văzut asemenea minunăţii… şopti micuţa slujnică.

Jo încuviinţă dând din cap. Pe pat erau întinse accesorii de catifea chihlimbarie, rochii de tafta verde ca smaraldul, tul argintiu şi o răpitoare toaletă de seară din mătase roşie cu jachetă asortată, care se încheia sub sâni.

Deşi ştia că roşul nu se potrivea cu părul ei roşcat – nu-i spusese întotdeauna aşa mama ei? – începu să-i lase gura apă. Ţinând rochia în faţa ei, trecu în faţa oglinzii de toaletă, luând diferite poziţii în timp ce-şi privea imaginea reflectată. Nu era decât o iluzie datorată luminii, îşi spuse ea, constatând că arăta într-adevăr elegant.

— O, coniţă, dar rochia asta pare făcută anume pentru dumneavoastră, şopti impresionată Maggie. Arătaţi minunat.

Jo oftă. Cu regret, puse rochia deoparte. Văzând privirea nedumerită a lui Maggie, spuse:

— E nouă. N-am mai văzut-o până acum. Sunt sigură că lady Webberley m-ar ucide dacă aş lua-o cu împrumut. Pune-o la loc, Maggie.

Fata oftă dezamăgită şi strânse rochia în braţe.

— Stai! strigă Jo.

Atinse cu degetul mătasea, admirându-i lucirile în lumina lumânărilor.

— N-ar strica s-o încerc.

Maggie zâmbi radios.

Jo îşi scoase rochia şi îmbrăcă minunea roşie a lui Chloë. *Elegantă* nu era cuvântul cel mai potrivit. Mătasea se mula pe trupul ei ca ceara topită. Decolteul adânc al corsajului nu lăsa nimic în seama imaginaţiei. Acum ştia de ce mama ei o avertizase să nu se îmbrace în roşu. Nu arăta elegantă, nici măcar ca o lady, ci provocatoare ca una dintre uşuraticele cu care umbla Waldo.

Maggie îi întinse jacheta scurtă.

— Asta ar trebui să vă facă să arătaţi mai cuviincios, coniţă.

Jo ignoră aprecierea. Numai la cuviinţă nu-i stătea mintea. Îşi desfăcu panglica care-i ţinea părul şi-şi trecu degetele printre şuviţele învăpăiate. Neruşinat de cochetă, i se adresă ea imaginii din oglindă. Făcu o reverenţă, apoi o mică piruetă. Când văzu faţa lui Maggie, reveni încet, încet cu picioarele pe pământ.

— Dacă m-ar vedea acum, spuse ea, ar leşina.

— Cine, coniţă?

— Ei, prinţul meu, desigur. Nu mai face mutra asta şocată. E doar un joc, Maggie. Nu te-ai jucat niciodată aşa?

Maggie dădu din cap.

— Ba da, când eram mititică. Să împachetez rochia?

Lui Jo nu-i venea să renunţe la rochie.

— Lasă-mă să mă gândesc.

În încăpere intră Libby cu perniţa de ace şi aţă. O măsură pe Jo cu privirea.

— Nu rochia roşie, spuse ea.

Hotărârea cameristei de a o lăsa fără rochia roşie o provoca pe Jo s-o păstreze.

— Mai ales rochia roşie, spuse ea cu convingere. Dintotdeauna mi-am dorit o rochie roşie, dar niciodată nu mi s-a îngăduit să am una.

În clipa aceea, îi era silă de rochia sărăcăcioasă şi anostă care o făcea să arate, după părerea ei, ca o ţărancă necioplită, îmbrăcă unul din capoatele diafane ale lui Chloë, şi, cu lumânarea în mână, ieşi din cameră parcă plutind.

Nu se duse departe, doar până alături, în dormitorul pe care-l ocupa când venea în vizită. Husele de pe mobilă fuseseră scoase şi camera arăta de parcă ar fi aşteptat-o gata pregătită. Simţea mirosul de ceară de albine cu care fusese lustruit mobilierul, cel de lavandă din aşternut şi parfumul florilor din buchetul pe care Chloë însăşi îl aranjase în vaza de cristal pusă pe masa din dreptul ferestrei.

Pe consolă era un policandru pe care-l aprinse cu lumânarea adusă din camera lui Chloë. Lumânările pâlpâiră, apoi se

aprinseră, răspândind o lumină aurie. Era o odaie decorată în verde şi galben-auriu, dar nu peste măsură de feminină. Nu conţinea volane sau alte nimicuri. Totul era foarte simplu, reţinut.

Reţinut. Aşa cum fusese şi viaţa ei. Doar o dată, măcar, i-ar fi plăcut să iasă din tipare şi să fie genul de femeie care-i plăcea lui Waldo, o femeie ca aceea pe care o vedea reflectată în oglinda mesei de toaletă. Nu arăta şi nici nu se simţea ca Jo Chesney. Se simţea eliberată, totalmente feminină şi gata de orice.

Aşa ar arăta o femeie de lume înainte ca amantul ei s-o ducă la culcare. Ar săruta-o cu pasiune, ar atinge-o intim, iar ea i-ar răspunde cu aceleaşi mângâieri.

Zâmbi şi închise ochii, savurând fantezia. Când îşi dădu seama că, în visul ei, erau buzele şi mâinile lui Waldo, scoase un uşor ţipăt şi fugi din faţa oglinzii.

Bătaia în uşă o făcu să tresară..

— Intră, răspunse ea, cu sufletul la gură.

Doamna Paige intră cu o tavă de ceai în mâini.

— N-aţi vrea să aprind focul? întrebă ea, punând tava pe masă.

Jo îşi drese vocea:

— Nu va fi necesar. Se simţea stânjenită, ca şi cum menajera i-ar fi putut citi gândurile. N-am să stau mult.

Doamna Paige nu păru să observe schimbarea lui Jo. Nici măcar nu clipi, iar Jo se simţi cam dezamăgită.

— Ceai şi cornuleţe, anunţă doamna Page. Ştiu că sunt favoritele dumneavoastră.

Jo strecură puţină căldură în voce.

— Ce drăguţă eşti. Îţi mulţumesc, doamnă Paige.

După ce menajera plecă, Jo se duse la masă. Ceai şi cornuleţe – ei, da, asta era mai în stilul ei. Ora împopoţonărilor se terminase. Îşi turnă o ceaşcă, dar nu se atinse de cornuleţe. În timp ce sorbea din ceaiul fierbinte, îi veni în minte Chloë.

Brusc, se simţi copleşită. O încerca sentimentul ciudat că, dacă revenea pe urmele propriilor paşi, avea s-o găsească pe Chloë aşezată la masa de toaletă, pieptănându-se.

Trase adânc aer în piept, luă o înghiţitură de ceai, apoi încă una, şi puse ceaşca pe masă, în dreptul ferestrei. Camera aceea se afla în partea din spate a casei, cu vedere spre grădină. Îndepărtă perdelele de tul şi se uită afară. La ora aceea nu era mare lucru de văzut.

Grădina era mândria şi bucuria lui Chloë. Sykes făcea toate muncile grele, dar Chloë se ocupa de planificare şi de o bună parte din plantări. Nu avea răbdare cu grădinile formale din Franţa, cu bordurile şi gardurile lor vii tunse cu grijă. Prefera stilul decorativ englezesc, îmbrăţişat de Capability Brown şi de alţi grădinari englezi celebri. Dacă cineva voia să se ia la ceartă cu Chloë, era suficient să se manifeste dispreţuitor la adresa lui Capability Brown.

Grădina nu era cufundată în întuneric. Lui Chloë îi plăcea să se plimbe seara şi instalase felinare în poziţii bine alese, care luminau punctele de interes – heleşteul cu nuferi, grota, chioşcul, fântâna de marmură şi, desigur, sera. Când Chloë era plecată de-acasă, ca acum, erau aprinse doar câteva felinare.

Pe Jo o cuprinse teama. Când n-o putea găsi pe Chloë în casă, o găsea invariabil în seră. Clătină din cap. Chloë nu era nici în casă, nici în seră. Nimeni nu ştia unde era, nici ce i se întâmplase. Vorbise cu servitorii, dar nu şi cu grădinarii. Poate că ei ştiau ceva ce slugile din casă nu aflaseră. Cel puţin unul dintre ei trebuia să fie prin apropiere, altfel felinarele n-ar fi fost aprinse.

Văzu o umbră mişcându-se. Umbra dobândi conturul unui bărbat şi intră în seră. Trebuia să fie Sykes sau unul dintre ajutoarele lui.

Jo îşi ridică poalele rochiei şi ieşi în fugă din cameră. Cameristele încă mai lucrau. Pe pat se afla rochia ei ponosită. Nu-i putea vorbi lui Sykes îmbrăcată doar în capot, aşa că şi-l scoase, îmbrăcă rochia şi ieşi fără să schimbe o vorbă cu servitoarele surprinse.

Jo se opri în dreptul uşii din spate. Începuse să plouă – nu prea tare, dar suficient s-o facă să ezite. Între casă şi seră se întindea o pajişte mare. Dacă ploaia se înteţea, avea s-o ude până la piele.

— Sykes! strigă ea. Sykes!

Nu primi niciun răspuns, dar văzu o lumină aprinzându-se în seră. Luă un felinar de lângă uşă şi porni. Când ajunse la jumătatea curţii, burniţa uşoară se transformă în aversă şi, în câteva momente, Jo fu udă leoarcă. Ar fi trebuit s-o ducă mintea să nu iasă în ploaie fără haină sau umbrelă. Nemulţumirea dispăru, alungată de îngrijorare, când ceva o lovi pe obraz. Se calmă constatând că nu era decât o insectă care căzuse dintr-un copac. Cu toate acestea, intră în alertă.

Cele câteva felinare aprinse ici şi colo abia dacă risipeau bezna neagră ca smoala. Afară putea fi o armată întreagă, ascunsă în tufişuri, fără ca ea să-şi dea seama.

Dacă nu s-ar fi simţit ca un şobolan pe jumătate înecat, s-ar fi întors în loc şi ar fi pornit înapoi spre casă. În fond, putea foarte uşor să-i chestioneze pe grădinari a doua zi. Dar nu, nu putea ceda. Încetini paşii când ajunse la intrarea în seră şi se strecură înăuntru, fără zgomot.

Avea impresia că a intrat într-o pădure tropicală – nu că Jo ar fi fost vreodată într-o asemenea pădure tropicală, dar aşa descria Chloë atmosfera din seră. Era îmbălsămată, umedă şi, presupunea Jo, perfectă pentru şerpi şi şopârle. Lui Jo nu-i plăcuse niciodată mirosul, o combinaţie de covor mucegăit şi pământ de fermă ud. Când vremea se încălzea, cuptorul era lăsat să se stingă, şi ţevile se răceau. Acum îşi dădea seama, după temperatură, că focul din cuptor duduia din plin.

La picioarele ei se forma o băltoacă. Dacă mai stătea, avea să se îmbolnăvească de pneumonie. Nu mai putea rămâne acolo. Trebuia să se întoarcă în casă sau să meargă înainte.

Ploaia răpăia pe acoperişul de sticlă. Începuse să bată şi vântul. Cineva se mişca undeva în faţă. Avea un felinar. Trebuia să fie Sykes sau unul dintre grădinari. Jo nu-şi putea permite să se lase pradă imaginaţiei. Încurajată de acest gând, ridică felinarul şi porni după omul din faţa ei.

13

Deşi felinarul ei nu răspândea prea multă lumină, în seră nu era beznă. Lumina felinarelor de afară pătrundea înăuntru, argintind frunzele şi trunchiurile palmierilor care se înălţau până la acoperiş. Cărări porneau în mai multe direcţii, dar Jo o urmă pe cea pe care se afla, îndreptându-se chiar spre centrul clădirii, unde se auzea murmurul cascadei miniaturale. Acela era locul favorit al lui Chloë.

— Domnule Sykes!

Trase aer în piept şi încercă din nou:

— Domnule Sykes!

Nu primi niciun răspuns, însă lumina din faţa ei se stinse brusc. Tăcerea care se lăsase se prelungea, părând să absoarbă totul – sunetul cascadei, propria ei respiraţie, ploaia care cădea pe acoperişul de sticlă. Auzi nişte paşi venind uşor spre ea, încet şi pe furiş. Simţi că i se usucă gura; şi inima i se stinse. Umbrele pâlpâitoare, marile arcade gotice şi atmosfera apăsătoare îi treziră instinctele. Individul o pândea ca o fiară de pradă gata să-şi atace vânatul. Dacă o lua la fugă, avea să se repeadă asupra ei.

Suflă în felinar şi păşi într-o parte de pe cărarea pietruită, pe pardoseala lată care ocolea rondurile de flori. Dacă o ataca, îi va da cu felinarul în cap. Numai de nu i-ar mai tremura mâna…

O umbră se mişcă, luă forma unui bărbat şi trecu pe lângă ea. Jo aşteptă să-şi recapete respiraţia, apoi porni în direcţie opusă, spre cascadă.

Petrecuse multe ore în seră împreună cu Chloë, aşa că ştia fiecare ungher, fiecare cotlon. Ca să ajungă la cea mai apropiată ieşire trebuia să părăsească pardoseala înconjurătoare şi să treacă prin faţa cascadei. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Trebuia să ajungă înapoi în casă înainte ca necunoscutul să-i taie retragerea. Fără un sunet,

porni înainte, cu felinarul pregătit. Apoi ţipă când în faţa ei se înălţă umbra unui bărbat. Acum era momentul să-l lovească cu felinarul şi să-i spargă capul, dar nu putu s-o facă. Scăpă felinarul din mâini, îl îmbrânci pe necunoscut şi trecu pe lângă el. În clipa următoare, individul o prinse de la spate şi o răsuci în loc. Jo se împiedică de ceva şi căzu, lovindu-se la cap.

— Jo, spuse Waldo Bowman, ce dracu' se întâmplă?

Îi recunoscu glasul.

— Tu… gâfâi ea. Tu erai intrusul…

Waldo îngenunche alături şi o apucă de umeri.

— Ai păţit ceva?

— Nu! Da! Ar fi trebuit să-ţi sparg capul cu felinarul pentru că m-ai speriat aşa!

Waldo părea la fel de furios ca ea.

— Ai noroc că nu ţi-am spart *eu* capul. Ce te-a apucat, să te furişezi aşa pe întuneric?

— Mi s-a părut că l-am văzut pe Sykes!

Waldo o ajută să se ridice. Jo îşi trase nasul şi se uită la el. Nu-i mai era frică.

Waldo îşi scoase haina şi o puse pe umeri.

— Eşti udă leoarcă.

Braţele lui o cuprinseră într-o îmbrăţişare caldă, încurajatoare.

— Ai nevoie de un brandy.

— Nu…

Tremura, dar nu numai din cauza spaimei. În minte îi mai stăruia imaginea femeii pe care o văzuse în oglindă, iar trupul viguros şi suplu, lipit de al ei completa imaginea. Era Waldo, bărbatul pe care-l dorea cum nu mai dorise vreodată un alt bărbat.

Mâinile lui strângeau reverele hainei. Avu nevoie de un efort foarte mic pentru a o trage mai aproape. Respiraţia lui îi încălzea buzele. Glasul îi era răguşit, senzual.

— Atunci, ce vrei?

— Asta, răspunse ea şi îl sărută.

Sărutul ei agresiv îi luă pe amândoi pe nepregătite. O clipă, Jo ar mai fi putut să se răzgândească, dar braţele lui o

încercuiră strâns, şi mintea i se goli de orice alte gânduri.

Era la fel ca atunci când Waldo o sărutase prima oară. Jo constată că ceda nu faţă de el, ci faţă de propriile-i porniri pe care acum şi le descoperea. Nu se mai simţea ca o novice; era femeia în rochia roşie, seducătoare, dorită şi dornică să-şi îmbrăţişeze amantul.

I se opri respiraţia când degetele lui îi desfăcură nasturii corsajului. Apoi când mâna lui îi cuprinse sânul şi degetul mare îi mângâie sfârcul întărit, îşi reprimă un scâncet şi se abandonă în braţele lui.

Waldo fu cel care puse capăt îmbrăţişării. Chipul lui cu trăsături aspre se afla chiar deasupra feţei ei şi, cu toate că erau învăluiţi în întuneric, avu impresia că se crispase de durere.

— E o nebunie, spuse el, respirând sacadat. De obicei nu-s aşa de stângaci. Nu e nici locul, nici momentul potrivit. Trebuie să vorbim.

Jo se înfioră. Nu voia să vorbească. Fiecare părticică din trupul ei jinduia după atingerea lui.

Waldo o îndepărtă la o lungime de braţ.

— Dumnezeule, murmură. Ce fac? Tremuri. Eşti în stare de şoc. Aş merita să fiu bătut pentru că am profitat de tine.

Nu asta voia să audă Jo.

— Nu e vina ta, zise ea. Se simţea zdrobită. Un moment zburase, şi în clipa următoare se prăbuşise la pământ.

— Jo, te simţi bine?

— Mă simt… cam ameţită…

Waldo o luă în braţe, după care, murmurând printre dinţi blesteme şi fără să încetinească pasul, ca şi cum piciorul infirm i s-ar fi vindecat printr-un miracol, o duse spre casă.

Nimic nu e mai eficient decât căldura unui şemineu, un pahar de grog fierbinte şi un schimb de haine uscate, pentru a ajuta o femeie să-şi vină în fire. Acestea erau gândurile lui Jo în timp ce-l privea pe furiş pe Waldo. Îi veni în minte rochia roşie. Dacă nu i-ar fi aparţinut lui Chloë, ar fi făcut-o ghem şi ar fi aruncat-o în foc. Auzise de femei seduse de bărbaţi, dar nimeni nu-i spusese că putea fi sedusă şi de senzaţia mătăsii pe piele. Nu

se mai îmbrăcase în roşu, şi nu avusese de unde şti că această culoare o va face să se simtă mai îndrăzneaţă, mai liberă. Acum, după cele întâmplate jură să nu mai îmbrace niciodată rochia aceea.

Şi o mai tulbura şi altceva – John, bărbatul care ar fi trebuit să fie iubirea vieţii ei. Ştia că John nu s-ar fi supărat dacă ea se recăsătorea cu un om cumsecade asemeni lui, dar era sigură că această jinduire neruşinată după îmbrăţişarea unui bărbat de lume, cu experienţă, l-ar fi şocat la fel de mult cum o şoca şi pe ea.

Nu putea da vina pe Waldo. De fapt, el se comportase ca un gentleman desăvârşit. Păcat că ea nu-şi amintise că era o lady!

Se aflau în casa lui Chloë. Jo zăcea întinsă pe canapea, în faţa focului, acoperită cu unul din capoatele de catifea ale lui Chloë, iar Waldo stătea în picioare, cu spatele la ea, cu un pahar de brandy în mână şi privea pe geam la Sykes şi unul din ajutoarele lui care căutau prin curte şi prin seră urmele unui eventual intrus.

Jo ezita între recunoştinţă şi iritare faţă de neaşteptata lui intrare în scenă. O spionase. Asta era concluzia. De când o salvase din Bow Street, pusese pe cineva s-o supravegheze ca să fie sigur, după cum spunea el, că nu fugea cu băiatul şi nu va da *cu adevărat* de necaz, mai ales când el lipsea şi nu putea rezolva lucrurile. Evident, câinele de pază o urmărise până acasă la Chloë, iar mintea pătrunzătoare a lui Waldo adunase doi şi cu doi. Aflase că lady Tellall era Chloë, ştia că dispăruse şi mai ştia că ea, Jo, venise în oraş ca s-o găsească. Sub impresia celor petrecute în seră, îi răspunsese la toate întrebările. Aşadar, acum ştia şi despre mesajul criptic al lui Chloë. De fapt, ştia la fel de mult ca ea, dar asta nu-l împiedica să o bombardeze cu întrebări. Era ca un buldog. O dată ce-şi înfigea dinţii în ceva, nu-i mai dădea drumul.

Când se întoarse de la fereastră, Jo avu impresia că avea să reînceapă cu întrebările şi se grăbi să i-o ia înainte. Nu era singurul care dorea răspunsuri.

— De ce nu m-a salvat în seara asta dulăul tău? Nu aşa trebuia să facă?

— Dulăul…

Waldo zâmbi. Se părea că erau sortiţi să scoată scântei la cel mai mic contact. Bănuia când s-ar fi potolit, dar considera că Jo mai avea mult până să recunoască de ce-şi folosea limba tăioasă ca să-l ţină la distanţă.

Se aşeză în fotoliul adânc de lângă foc, şi o privi întrebător.

— Nu ţi-am spus? I-am dat la loc comanda. Dacă aş fi ştiut că ai primit mesajul acela alarmant de la Chloë, aş fi dublat paza. Nu înţeleg cum poate o fătucă să intre în asemenea încurcături.

Înţepată, Jo replică:

— Nu-i cinstit. Nu eu am căutat necazul – el m-a găsit pe mine.

— Te cred. Bine că am venit aici. După cină, am trecut prin Greek Street, iar mătuşa ta mi-a spus că ai plecat în vizită la lady Webberley.

— Mătuşa mea ţi-a *spus?* Cred că numai cu forţa i-ai putut smulge numele lui Chloë!

— De ce eşti aşa de indignată? Mi-a făcut impresia că te-ai bucurat văzându-mă.

— Mi-a părut bine, dar n-a lipsit mult să-ţi sfărâm ţeasta cu felinarul!

— Şi când colo, m-ai sărutat. Ei, ce să înţeleg eu din asta?

Ar fi trebuit să ştie că nu se putea abţine să se umfle în pene.

— Nimic. În momentul ăla aş fi sărutat şi un vrăjitor dacă-mi închipuiam că mă salvează.

Waldo clătină din cap, lăsând să-i scape un oftat.

— Mincinoasă mică! Jo, sărutul ăla a fost lasciv. Nu te mai juca cu mine.

De fapt, sărutul îi mai potolise furia ce-l cuprinsese când aflase că nu avusese încredere în el şi-l suspectase că ar fi amestecat în dispariţia lui Chloë.

Dacă s-ar fi temut de el, ar fi fugit. În loc de asta, îl îmbrăţişase, ceea ce-l luase pe nepregătite. În clipa aceea îi pierise totul din minte – motivele pentru care se afla acolo, rochia ei udă de ploaie, menajera care aştepta neliniştită o veste, grădinarul care căuta prin curte – şi chiar dacă şi-ar fi

adus aminte, nu i-ar mai fi păsat. Era copleşit de pasiunea sărutului lui Jo.

Era o femeie periculoasă, Jo Chesney, şi dacă el avea cât de cât minte, trebuia s-o ia la sănătoasa.

După ce sorbi o înghiţitură de brandy ca să-şi ascundă zâmbetul, spuse:

— Încă nu sunt convins că am priceput toate subtilităţile povestirii tale. Să începem cu momentul în care ai surprins un spărgător în redacţia de la *Journal.*

Mai discutaseră despre toate astea, dar ori de câte ori Jo se abătea de la povestea iniţială, Waldo îi cerea amănunte. În consecinţă, reluă totul, minut cu minut – răvaşul criptic al lui Chloë, fără dată sau ştampilă de la poştă, intrusul, dosarul dispărut şi ceea ce aflase de la lady Langston despre petrecerea din casa Brinsley. În final Jo îi povesti despre planul de a se infiltra în rândurile prietenelor lui Chloë.

Sprâncenele lui Waldo se înălţară.

— Vasăzică, eşti gata să lepezi doliul?

Nu-l corectă. Greşeala lui o scutea de explicaţia ruşinoasă a faptului că hainele de pe ea erau cele mai bune pe care le avea.

— Voi face tot ce e necesar ca s-o găsesc pe Chloë, răspunse ea.

Waldo dădu din cap.

— Totuşi, nu-s sigur că vreau să te las să te muţi în casa ei. Dă-mi voie să mă mai gândesc.

Jo îşi muşca limba ca să nu-i răspundă aşa cum ar fi trebuit. Waldo era în avantaj, desigur, dar o dată ce Chancery stabilea custodia asupra lui Eric, ameninţarea magistratului Vine şi riscul ca ea să se întoarcă în Bow Street aveau să-şi piardă valabilitatea.

Pe buzele lui Waldo se ivi un zâmbet fugar.

Jo se încruntă.

— Am spus ceva amuzant?

— A, nu… Schimbând tonul, Waldo continuă: Cât de mulţi oameni ştiau că Chloë era lady Tellall?

Jo fu bucuroasă să schimbe subiectul:

— Doar trei: Mac Nevin, care e directorul meu

administrativ, mătuşa mea şi cu mine. Chloë nu voia publicitate, pentru că oamenii s-ar fi temut să mai deschidă gura în prezenţa ei, ca nu cumva să-şi vadă spusele tipărite în ziar.

— Ei bine, mai ştia şi altcineva că ea era lady Tellall – cineva care avea ceva de ascuns.

— Aşa se pare. Jo întinse mâna după paharul cu grog fierbinte.

Waldo continuă pe un ton blând:

— Să lăsăm asta pentru moment. Vorbeşte-mi din nou despre mesajul lui Chloë – nu despre conţinut, ci despre data când a sosit.

— Ţi-am spus. Scrisoarea a sosit la scurt timp după ce ai plecat tu din biroul meu, prima dată când ne-am întâlnit.

— Iar atunci petrecerea din casa Brinsley se terminase de mult şi Chloë lipsea de cel puţin o săptămână.

— Mai degrabă două săptămâni. Unde vrei să ajungi?

Pe buzele lui se ivi un zâmbet abia vizibil.

— Răbdare, Jo. Nu încerc decât să-mi imaginez ceea ce s-ar fi putut întâmpla pentru a întârzia sosirea scrisorii.

— Poate i-a dat-o cuiva s-o pună la poştă, iar persoana respectivă a uitat.

— Poate.

Ceea ce o tulbura pe Jo era conţinutul scrisorii. Waldo spunea că ar fi trebuit să rămână cu mintea deschisă în legătură cu posibilele intenţii ale lui Chloë. Probabil că încerca să-i menţină speranţele vii. Aşa se şi simţise, până când stătuse de vorbă cu lady Langston. Acum, după cele discutate, era convinsă că pe Chloë o pândea un mare pericol. Cineva de la petrecerea din casa Brinsley intenţiona să-i facă ceva rău lui Chloë.

— Ce este, Jo?

Se simţea din nou copleşită de sarcina pe care şi-o asumase.

— Mă gândeam… Ridică din umeri, neajutorată. Poate e timpul să anunţăm autorităţile. Am sperat că nu va fi necesar, că este doar o neînţelegere şi Chloë o să apară la un moment dat, însă acum încep să mă tem de tot ce poate fi mai rău.

Vorbind încet şi blând, Waldo spuse:

— Lasă asta în seama mea. Voi vorbi cu magistratul Vine şi îl voi anunţa că lady Webberley a dispărut. Să nu te aştepţi că va lăsa totul baltă s-o caute pe Chloë. Jurisdicţia lui nu se întinde până la Oxfordshire, şi e foarte posibil ca acolo să fi dispărut.

Avea nişte ochi atât de blânzi… Jo nu observase până atunci. Sau poate era doar un efect al luminii…

Stătu o clipă pe gânduri, apoi spuse:

— Dar Brigada Specială? Ei pot investiga oriunde, cel puţin aşa am auzit.

— Într-adevăr, dar… iartă-mă că vorbesc atât de direct… fără un cadavru, nu prea au ce să facă. Desigur, dacă ar fi vorba de un spion, sau de o ameninţare la adresa siguranţei naţionale, Brigada Specială ar acţiona imediat.

— Chloë nu e o ameninţare la adresa siguranţei naţionale.

— Nu, dar reprezintă o ameninţare la adresa cuiva, altfel de ce i-ar fi luat dosarul cu însemnările? Eşti sigură de asta, Jo? Eşti sigură că dosarul a dispărut?

— Absolut sigură. Mă întreb de ce l-ar dori cineva – toate textele de-acolo au fost deja publicate în *Journal*, le-a citit toată lumea…

— Înţeleg…

Waldo tăcu privind ţintă focul din cămin.

— Waldo, insistă Jo nerăbdătoare, la ce te gândeşti?

Waldo îşi întinse membrele amorţite.

— Mă gândeam la tine şi la Chloë. Sunteţi atât de diferite, încât nu pot să nu mă întreb ce anume v-a făcut să deveniţi atât de bune prietene.

Jo nu desluşi niciun pic de ironie în glasul lui.

— Dacă ne-am fi întâlnit în condiţii obişnuite, la vreo adunare sau în salonul unei doamne, probabil că n-am fi avut ce să discutăm. Ei îi place iureşul societăţii, în vreme ce eu sunt mai legată de casă.

Chicotitul lui o făcu să se încrunte. Observându-i reacţia, Waldo desfăcu larg mâinile:

— Iartă-mă. Tu şi Chloë sunteţi totuşi prietene. Continuă.

Sunt cu adevărat curios.

Părea sincer, aşa că Jo continuă:

— S-ar putea spune că primul nostru contact a fost de fapt o întâlnire între două spirite. Chloë s-a abonat la *Journal* şi a început să trimită la redacţie scrisori lungi, cărora le răspundeam eu. Cu timpul, am ajuns să corespondăm cu regularitate. Nu exista aproape niciun subiect asupra căruia să nu cădem de acord – războiul cu Franţa, Legile Corn, drepturile femeilor… Şi, în sfârşit, ne-am cunoscut, n-am fost dezamăgite, deşi eram foarte diferite una de alta.

Expresia feţei i se îndulci şi clipi repede înainte de a continua:

— Dar n-a contat. Într-un fel sau altul, pe parcursul bogatei noastre corespondenţe, ne-am împrietenit strâns. De fapt, am ajuns ca două surori.

Se rezemă de spătar, privindu-l pe Waldo.

— Chloë e cea care m-a convins să iau frâiele *ziarului,* după moartea lui John. Ea a fost cu ideea de a deveni lady Tellall. E cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. Dacă s-ar inversa rolurile, ar face totul ca să mă găsească. La fel voi face şi eu. Nu voi înceta s-o caut.

Zâmbetul lui Waldo o făcu să se încrunte.

— Acum la ce te gândeşti? îl întrebă.

— Mare noroc pe Chloë, să aibă o prietenă ca tine.

— Cred că voi avea nevoie de mai mult decât de noroc ca s-o găsesc. Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

— Ai început excelent! Hai să… cum spuneai tu… să ne infiltrăm în rândurile prietenelor lui Chloë şi să punem întrebări discrete. Sunt şanse mai mari să ne vorbească nouă, decât magistraţilor sau agenţilor din Bow Street. Dar să nu procedăm prea bătător la ochi. Nu e bine să speriem pe nimeni.

— Amândoi? întrebă ea cu speranţă în glas. Vrei să spui că o să mă ajuţi?

— Cum aş putea să nu te ajut? Waldo o privi pe sub gene. Niciodată n-am putut rezista la vederea unei doamne la ananghie.

Jo avu senzaţia că i se luase o piatră de pe inimă. Nu mai era singură.

În clipa următoare intră în încăpere Libby.

— A venit domnul Sykes, îi spuse ea lui Waldo.

— Să intre, răspunse acesta, ridicându-se.

Jo observă imediat că Sykes se ferchezuise pentru acea întrevedere. Părul rar îi era pieptănat cu grijă, haina îi era curată şi cizmele lustruite. Lucra pentru Chloë încă dinainte de căsătoria acesteia. Jo îşi reproşă faptul că nu vorbise cu el de la început. Sykes resimţea pierderea lui Chloë la fel de acut.

Cu chipul grav, grădinarul spuse:

— Avurăţi dreptate, doamnă Chesney. Careva ce n-avea să cate-aci fu-n seră. Călcă-n picioare unele din ăle mai de preţ plante-a lu' doamna. Neşte huligani, nici n-ar fi de mirare. Se-nvârte p-aci o seamă de băieţi puşi pe pozne la orce oră din zi şi din noapte. Prea multe parale şi prea mult timp pe capu' lor, zic io. Părinţii lor ar trebui s-aibe mai multă minte.

Jo îl privi pe Waldo, care fusese convins că în seră pătrunsese un intrus.

— Ce ţi-am spus eu?

Waldo îl privea fix pe Sykes.

— A mai fost şi altceva deranjat sau distrus? A dispărut vreun obiect de valoare?

— Din câte văzui io, nu. Da' ăle plante e de mare valoare. Lu' doamna n-o să-i placă deloc, când o să vază. Mai curând i-ar lăsa să fugă cu argintăria, decât să-i facă vun rău la bobocii ei scumpi.

— Cum au intrat?

Sykes se foi, stânjenit.

— Uşile nu-i niciodată-ncuiate. Doamna zicea că nu-i nevoie. Niciodată pân-acu' nu se mai întâmplă una ca asta.

— Câţi grădinari şi lucrători mai sunt aici?

— Patru, cu mine cu tot.

— Caută-i şi ne vedem în seră, să zicem, peste o jumătate de oră.

După ce Sykes plecă, Waldo o privi cu o expresie gravă.

— De-acum încolo nu vreau să te mai duci nicăieri singură.

Ai înţeles?

Încet, Jo întrebă:

— N-a fost mâna huliganilor, nu-i aşa?

— N-aş crede. Huliganii nu acţionează organizat. Aleargă ca nebunii şi sparg ferestrele serelor, nu calcă-n picioare doar câteva plante. Intrusul ăsta a fost foarte atent. Probabil nici nu şi-a dat seama că a strivit câteva dintre plantele valoroase ale lui Chloë. N-a vrut să se ştie că a trecut pe-aici.

— Nu crezi că s-ar putea să fi căutat jurnalul lui Chloë?

— Sunt sigur de asta.

— În seră? De ce să-l ascundă în seră?

— N-am idee. Poate că nici nu l-a ascuns acolo sau dacă intrusul nostru ştie mai multe decât noi, înseamnă că l-a găsit, şi de-acum n-o să mai auzim de el.

— Ar face bine să se uite în urmă, fiindcă am să mă ţin după el. N-am să mă opresc până nu-l găsesc pe el sau pe Chloë – jur!

Urmă o lungă pauză, apoi Waldo zâmbi.

— Pentru nimic în lume n-aş vrea să fiu în pielea lui. Iar acum, termină-ţi grogul şi hai acasă. Vom mai discuta în trăsură şi vom hotărî încotro o apucăm.

Waldo îşi zise că nu era exclus ca intrusul s-o fi ademenit pe Jo în seră, cu intenţia de a o speria, ca să afle de la ea unde era ascuns jurnalul lui Chloë. Nici nu voia să se gândească ce i-ar fi putut face dacă descoperea că ea habar n-avea.

14

Eforturile pentru găsirea lui Chloë începură peste câteva zile, când Jo se mută în casa prietenei sale, împreună cu mătuşa ei şi cu Eric. Detesta să abuzeze de bunăvoinţa doamnei Daventry, dar nu-şi putea permite să şocheze societatea pe care voia s-o impresioneze, locuind singură, doar în compania servitoarelor. O doamnă de companie convenabilă reprezenta un accesoriu esenţial. Altfel stăteau lucrurile cu Chloë. Ea era o originală şi putea să încalce regulile înaltei societăţi, până la un punct.

Pe Waldo ideea nu-l încânta, mai ales după cele petrecute în seră, dar Jo reuşi să-l convingă. Dacă prietenele lui Chloë vor veni în vizită, voia să fie acolo pentru a le primi. Cât despre povestea cu intrusul, luase cu împrumut pistolul mătuşii ei şi nu se temea să-l folosească. Waldo cedase în cele din urmă, dar nu înainte de a face câteva aranjamente ca să-i asigure protecţia. Sergentul Harper se mută şi el în casă, şi fură angajaţi câţiva grădinari în plus, a căror principală sarcină era aceea de a patrula prin curte când Harper nu era prezent.

Înainte de a-şi desface bagajele, află un fapt interesant. Unul dintre grădinari, Jacob Fry, îşi luase zborul, după cum spunea Harper.

— Crezi că el a fost în seră? întrebă Jo.

— Căpitanul Bowman aşa bănuieşte, o înştiinţă Harper.

— Poate că a găsit jurnalul şi de-asta a fugit.

— N-a fugit decât când a aflat că era chemat în casă. Îi interogam pe toţi grădinarii. Ăsta are ceva de ascuns, ascultaţi-mă pe mine.

După această convorbire, Jo cercetă casa cameră cu cameră, scotoci în toate sertarele, dar nu găsi nimic. Din păcate nu ştia precis ce anume caută – un caiet, un registru, nişte scrisori, o cheie. Din câte ştia ea, în niciunul dintre scrinuri sau comode nu existau sertare secrete.

Trimise două scrisori la Stratford: una lui Mac Nevin, la *Journal*, informându-l despre situaţia ei şi prevenindu-l că s-ar putea să treacă încă vreo câteva săptămâni până să se întoarcă, iar cealaltă unei prietene şi vecine, Maeve Halliday, însoţită de o listă de haine şi alte accesorii de care avea nevoie pentru a-şi completa garderoba. Dimineţile şi le petrecea cu Eric, asigurându-se că-şi făcea lecţiile sau jucându-se cu el în curte, iar după-amiezile şi serile îi erau rezervate lui Waldo.

Jo ardea de nerăbdare să înceapă chestionarea tuturor prietenilor şi cunoştinţelor lui Chloë, nu numai a celor care fuseseră prezenţi la petrecerea din casa Brinsley.

Waldo îi recomandă să aibă răbdare. Era mai bine să-şi consolideze poziţia, înainte de a încerca să fie primită în saloanele păzite cu atâta străşnicie. Waldo era sigur că mama lui o va ajuta după ce va afla povestea dispariţiei lui Chloë. Între timp, nici el nu stătea cu mâinile-n sân. Îşi folosea relaţiile ca să afle mişcările lui Chloë înaintea dispariţiei.

În zilele care urmară, însoţite de Waldo, Jo şi doamna Daventry se duseră la operă, la teatru, la muzee şi la galerii de artă, cu scopul ca Jo să-şi lărgească cercul cunoştinţelor. La început, asta o enerva. Nu era obişnuită să poarte haine fine sau să-şi impună prezenţa într-o companie atât de aleasă. În ciuda acestui fapt încrederea în sine îi sporea de la o zi la alta şi, spre propria ei surprindere, constată că se distra din ce în ce mai bine. Waldo îşi aducea din plin contribuţia. Când Jo ezita, îi era alături, încurajând-o cu prezenţa lui. Când conversaţia lâncezea, completa discret golurile. Când cineva îi punea întrebări delicate, o îndruma cum să răspundă – vag, dar şi diplomatic. N-o putea ajuta însă în momentele acelea de nebunie când o privire de-a lui, sau un gest, îi provoca acele senzaţii neliniştitoare prin care trecuse când purtase rochia roşie.

Pentru prima oară Jo ieşea cu Waldo fără s-o mai însoţească şi altcineva. Acesta venise cu cabrioleta lui, o trăsură în care puteau sta comod doar două persoane, şi o luase cu el fără a-i lăsa timp de gândire. Se duseră în Hyde Park, ca să vadă şi să

fie văzuţi de toată lumea selectă care ieşise să ia aer. Jo ştia că era elegantă în hainele ei de împrumut – o capă de catifea chihlimbarie, cu bonetă asortată. Culoarea îi încălzea pielea şi-i atenua nuanţele roşcate din păr. Arăta bine şi constată asta când descoperi privirea admirativă a lui Waldo.

Abia acum Jo aprecia strategia lui Waldo. În timp ce făceau turul parcului, fu surprinsă să constate cât de multe feţe recunoştea. Din când în când, cabrioleta oprea, şi Waldo o prezenta. Îi era greu să memoreze atâtea nume, însă unul îi părea familiar.

— Morden, murmură Waldo printre dinţi. Moştenitorul lordului Brinsley; domnişoara care-l însoţeşte e logodnica lui, lady Margaret Kintyre.

Cuplul respectiv se desprinse dintr-un mic grup de pietoni şi porni spre cabrioleta lui Waldo. Doamnele făceau reverenţe, cu umbrelele săltând în adierea caldă şi lui Jo i se păru că vedea un câmp cu flori în culori delicate. I se păru că iese în evidenţă cu pelerina ei chihlimbarie şi se întrebă dacă cineva avea să o recunoască.

Vicontele i se păru cu un an sau doi mai în vârstă decât Waldo. De înălţime potrivită, era mai degrabă bine clădit decât atletic. Trăsăturile regulate erau dominate de ochii albaştri, pătrunzători. Putea fi considerat un bărbat atrăgător, dacă n-ar fi avut un aer delăsător care strica tot efectul.

Lady Margaret era perechea ideală pentru viconte, cel puţin la prima vedere. Înaltă, blondă cu ochi căprui, a căror expresie era lipsită de viaţă.

Waldo făcu prezentările, explicând că Jo venise în oraş ca să-şi viziteze prietena, pe lady Webberley, numai că aceasta era de negăsit.

Lady Margaret păru surprinsă, spre deosebire de Morden.

— Da, am auzit ceva în sensul ăsta, spuse el. Mama e destul de neliniştită deoarece, din câte ştim, nimeni n-a mai văzut-o pe lady Webberley de când a fost invitată la noi, în Oxfordshire.

— Aş dori foarte mult să vorbesc cu mama dumneavoastră, lord Morden. S-ar putea să ştie ceva despre Chloë – despre

lady Webberley, vreau să zic – sau să-şi amintească vreun lucru care m-ar putea ajuta s-o găsesc. E tot la Brinsley Hall?

Ochii lui Morden se dilatară uşor.

— Nu. A venit ieri în oraş, dar mă îndoiesc că ştie ceva. Totuşi, îi voi menţiona dorinţa dumneavoastră. Păru să-şi caute un moment cuvintele, apoi continuă: Din păcate, sănătatea ei e cam fragilă şi n-aş dori s-o tulbur.

— Înţeleg, răspunse Waldo pe un ton neutru, că lady Brinsley va prezida balul anual?

Morden se întunecă la faţă şi răspunse cam repezit:

— Chiar aşa. Doamnelor le face plăcere să organizeze baluri. După cum am mai spus, mama mea e foarte alarmată din pricina lui lady Webberley şi vorbesc şi în numele tatălui meu când spun că nu vrem să-i sporim neliniştea.

De astă dată, Waldo spuse pe un ton la fel de repezit:

— Desigur. Totuşi, dumneata şi tatăl dumitale nu puteţi avea nicio obiecţie să ne răspundeţi la câteva întrebări. Nu aici, cu siguranţă. Vă voi vizita când găsiţi de cuviinţă.

Cu ochii strălucind de curiozitate, lady Margaret întrebă:

— N-ar trebui să aduceţi la cunoştinţa autorităţilor dispariţia prietenei dumneavoastră, doamnă Chesney?

Pe faţa ei se citea un interes sincer, iar Jo îi răspunse cu căldură:

— Am şi făcut asta, dar mare lucru nu pot să facă. Înţelegeţi, prietena mea vine şi pleacă după cum pofteşte. S-ar putea ca eu să îmi fac griji prea devreme.

— Totuşi…

O privire a vicontelui o facu pe lady Margaret să tacă.

— Vino, Margaret, o chemă el, cu glasul tăios de nerăbdare. Însoţitoarea ta s-o fi întrebând ce s-a întâmplat cu noi. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, doamnă Chesney. Bowman…

Îşi ridică pălăria şi plecă ţanţoş, la braţ cu lady Margaret.

— Ei, comentă Jo. Ce-a mai fost şi asta?

— Probabil ţi-ai dat seama că nu pot să-l sufăr pe individ.

— De ce?

Waldo smuci de hăţuri şi cabrioleta se puse în mişcare.

— Morden, spuse el, are o părere exagerat de bună despre

sine, ca de altfel şi iubitorii lui părinţi, şi profesorii de la Eton, cel puţin pe vremea când l-am cunoscut. Niciodată nu făcea pozne, ca băieţii obişnuiţi. Temele lui erau gata întotdeauna la timp şi pupitrul în perfectă ordine. Nu se strecura la prăvălia de dulciuri când trebuia să fie în şcoală. De fapt, niciodată nu călca greşit. Îţi poţi imagina ce părere aveau colegii lui despre asta.

— Pare un monument al virtuţii.

— Într-adevăr, dar cui îi plac monumentele?

Îl privi tăios, întrebându-se dacă nu cumva făcea aluzie la John, însă Waldo îi susţinu privirea cu o expresie nevinovată.

— Am fost colegi de clasă, spuse el.

— Mă mir. Pare mai în vârstă decât tine.

— De fapt, e cu câteva luni mai tânăr. Ce părere ai despre el?

Jo se strâmbă făcându-l pe Waldo să izbucnească în râs.

Apoi, cineva îl strigă şi Waldo opri cabrioleta pentru a trece la următoarea rundă de prezentări.

Începuseră al doilea tur al parcului, când Jo remarcă faptul că Waldo avea un cerc foarte larg de prieteni.

Caii mergeau acum la pas, în urma unui şir de caleşti.

— Dacă n-ai sta lângă mine, nimeni nu mi-ar acorda nici cea mai mică atenţie. Tu eşti cea care le-a trezit curiozitatea. Devii cu repeziciune subiectul de discuţie al lumii bune.

Jo nu era sigură ce ar trebui să creadă despre asta.

— Ce spun?

— Te numesc „Doamna din umbră".

— *Cum?*

— Cu sensul de „femeia misterioasă".

— Nu înţeleg de ce mă consideră astfel. Abia am sosit în oraş. Ce aşteaptă de la mine – vor să-mi afle povestea vieţii?

Waldo râse.

— Da! Chiar şi familia mea e curioasă. *În special* familia mea.

— Ce le-ai spus?

— Nu le pot spune ce nu ştiu, iar din ce ştiu, le-am prezentat doar o versiune trunchiată a adevărului şi anume că

am făcut cunoştinţă prin intermediul unui prieten comun din Stratford, că ne-am întâlnit din nou pe drumul spre Londra şi, când ai aflat că prietena ta, lady Webberley, dispăruse, necunoscând pe nimeni în oraş, ai venit să-mi ceri ajutorul.

— Nu le-ai spus despre Bow Street!

Waldo zâmbi.

— Nu. Pe-asta o să le-o spun când te vor cunoaşte mai bine. N-am scos o vorbă nici despre rolul tău în editarea unui ziar.

Jo ştia că el o prevenea spre binele ei. Doamnele din înalta societate nu se coborau să facă afaceri. Îşi petreceau orele satisfăcându-şi plăcerile sau se dedicau operelor de caritate.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Waldo adăugă:

— Doi dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt însuraţi cu femei foarte asemănătoare ţie. Una are un magazin de cărţi rare, iar cealaltă scrie articole pentru diverse periodice.

Jo îl privi uimită.

— Şi soţii lor n-au nicio obiecţie?

— Se pare că nu.

Jo îl privi zâmbind ironic.

— Pare-mi-se, Waldo, că nu eşti sigur dacă-ţi convine sau nu ideea.

— Să zicem că încep să mă obişnuiesc cu ea. Dar soţul tău, Jo? S-ar fi supărat?

— A, John nu mi-ar fi dat voie. La fel ca majoritatea bărbaţilor, credea că locul femeii e în casă. Situaţia s-a schimbat când am rămas văduvă. Trebuia să găsesc ceva cu care să-mi ocup timpul, iar *Journal* îmi stătea la dispoziţie, îl privi întrebător şi continuă: Oricine simte nevoia să facă ceva util, Waldo, chiar şi tu.

Waldo o învrednici cu unul dintre zâmbetele lui leneşe.

— Eu am şi găsit ceva folositor de făcut, Jo.

— Zău? Ce anume?

— Te feresc pe tine de necazuri.

Un terrier alb le tăie dintr-o dată calea, speriind caii, dar mâinile puternice ale lui Waldo îi struniră cu uşurinţă. Jo se relaxă observând cu câtă îndemânare îşi mâna Waldo atelajul de murgi.

Un gând răzleţ îi trecu prin minte şi, înainte de a se putea stăpâni, nelinişte a simţurilor îi tăie respiraţia. Îşi amintea cum se mişcaseră mâinile acelea puternice pe trupul ei, mângâind-o şi excitând-o. Scrâşni din dinţi şi începu să numere oi.

Tocmai începea să se relaxeze, când Waldo spuse:

— Te rog nu te panica, mama şi surorile mele sunt dornice să te cunoască. Am acceptat să le însoţesc într-o după-amiază, săptămâna asta. N-ai niciun motiv să te temi. Sunt gata să te simpatizeze, fie şi numai ca să mă mulţumească pe mine.

Jo simţi aripi de fluturi palpitându-i în stomac. Se aşteptase ca Waldo s-o prezinte mamei şi surorilor lui, dar nu atât de curând.

— Ai menţionat mai multe surori, spuse ea. Care dintre ele?

— O soră măritată, Maude, care şi-a lăsat soţul şi copiii la ţară şi a venit în oraş s-o ajute pe mama cu Cecy. Cecy e cea mai mică, apropo, şi te previn că, deşi aparenţele înşală, e o adevărată vulpe, aşa că fii pregătită.

Jo zâmbi strâmb.

— Am auzit multe despre tine şi surorile tale, de la mătuşa mea.

— Aşa? Şi ce ţi-a spus?

— A, numai vorbe bune. Mătuşa Daventry e una din cele mai mari admiratoare ale tale.

— Ei, iată o femeie cu discernământ.

Jo râse.

După un moment, Waldo reluă:

— Ei bine, Doamnă din Umbră, ai de gând să mă mai ţii mult în suspans, sau te-ai hotărât să vorbeşti despre tine? De ce eşti atât de secretoasă?

Jo expiră scurt, crispată şi după o scurtă tăcere, spuse:

— Ce vrei să ştii?

— Poţi începe prin a-mi vorbi despre părinţii tăi.

— Tatăl meu scrie piese de teatru. Sir Vivian Moore. Poate ai auzit de el. Acum s-a retras şi locuieşte împreună cu mama pe o proprietate mică şi drăguţă de lângă Dublin.

— Sir Vivian e tatăl tău? Iar Gertrude Moore, mama ta?

— E chiar atât de uluitor?

— Sincer, da.

Jo bănuia la ce se gândea Waldo. Toată lumea îi ştia pe părinţii ei şi viaţa boemă pe care o duseseră. Nimeni n-ar fi crezut că era fiica lor.

Îl privi cu severitate.

— Credeai că tatăl meu e vicar?

Waldo izbucni în râs.

— Cam greu. Eşti prea întreprinzătoare pentru o fiică de vicar, deşi uneori aşa te îmbraci. Cred că ai voiajat mult când erai mică, nu?

Jo îşi privi mâinile înmănuşate.

— Nu, părinţii mei voiajau, însă mie mi-au asigurat o viaţă aşezată. M-au îngrijit nişte rude, bunica mea şi mătuşa Daventry. Am avut o copilărie absolut normală şi fericită.

Waldo se întoarse, pentru a-i studia profilul.

— Observ cumva o uşoară bravadă?

Ochii aceia cenuşii şi pătrunzători vedeau prea multe ca ea să se poată simţi bine. Ridică din umeri.

— Poate că în copilărie am avut impresia că părinţii mei m-au abandonat, dar când am crescut mi-am dat seama că ceea ce făcuseră fusese spre binele meu.

Şirul trăsurilor din faţa lor se micşora şi, un timp, Waldo se concentră asupra drumului. Nu trecu mult, şi, un nou şir de caleşti le blocă drumul.

Privirea lui Jo fu atrasă de una care se oprise pe marginea aleii. Avea o singură pasageră – o frumuseţe brunetă, cu un zâmbet atrăgător, îmbrăcată în violet, ca să se asorteze cu culoarea ochilor. Deşi caleaşca ei era înconjurată de mai mulţi gentlemeni, unii pe jos, alţii călare, zâmbetul acela insolent îi era adresat lui Waldo, iar privirea cu care-l sfredelea părea arzătoare ca para focului. Waldo o salută ridicându-şi pălăria, însă nu se opri ca să stea de vorbă.

Jo îi aruncă una dintre privirile ei ucigătoare.

— Cine mai e şi aia? întrebă ea.

— Doamna Caroline Walters, răspunse nepăsător Waldo.

Nu dădu alte amănunte şi nici nu era nevoie. Până şi Stratford avea parte de cucoane a căror virtute era discutabilă,

însă doamna în rochie violet era cea mai frumoasă.

Jo pufni şi întoarse capul, prefăcându-se că admiră peisajul.

Când o lăsă pe Jo la uşa din faţă, Waldo reluă subiectul vizitei mamei şi surorilor lui.

— Le-aş putea aduce mâine, propuse el.

Era prea curând pentru liniştea lui Jo.

— Nu, mai bine poimâine.

Cum Waldo oftă, Jo continuă grăbită:

— Vreau să stau un timp cu Eric. Mă vede foarte puţin. Azi am fost în Hyde Park. Mâine seară mergem la teatru. Nu-i pot pretinde mătuşii mele să aibă grijă de el, în vreme ce eu mă distrez.

— Atunci, poimâine să fie, se învoi Waldo.

— Ce i-ai spus familiei tale despre Eric?

— Foarte puţin. N-am considerat că este necesar să intru în amănunte.

— Va trebui să le spui la un moment dat că eşti tutorele lui – asta în cazul că nu doreşti să-l laşi cu mine.

Waldo o privi drept în ochi.

— Hai să aflăm mai întâi ce s-a întâmplat cu Chloë, apoi vom vorbi şi despre Eric, bine?

Având încă proaspătă în minte imaginea frumuseţii cu ochi violeţi, Jo răspunse cu răceală:

— Îmi dau seama de ce vrei să-l trimiţi la şcoală. În viaţa ta dezordonată nu e loc şi pentru un copil. S-ar simţi mult mai bine la mine.

Waldo se încruntă şi spuse pe un ton la fel de rece ca al ei:

— Iar citezi din cele scrise de Chloë pe seama mea. Ia seama, Jo. Într-o zi, ai să mergi prea departe şi mă voi ridica la înălţimea proastei mele reputaţii. Îţi doresc o zi bună, mai zise el şi smuci din hăţuri. Cabrioleta porni ca din puşcă pe alee.

Jo bătu din picior frustrată, apoi intră în casă. Îi vorbise cu răutate pentru că, oricât de elegantă se considera în hainele ei luxoase de împrumut, una dintre curtezanele lui o eclipsase. N-avea de ce să fie geloasă. Între ea şi Waldo nu putea să fie niciodată nimic. Ceea ce voia, Waldo obţinea de la femei ca

doamna Walters, iar ceea ce dorea ea se găsea acasă, în Stratford.

După ce-şi scoase pelerina şi boneta, se duse direct în camera de dimineaţă, la debaraua unde Chloë îşi ţinea tot felul de mărunţişuri, inclusiv numerele vechi din *Journal.* Le găsi sub un teanc de periodice. Aproape tot ceea ce ştia despre Waldo se afla în ziarele acelea.

Se întoarse la masă şi, începând cu cel mai recent număr, parcurse fiecare pagină. Deşi căuta doar numele doamnei Walters, îi atraseră atenţia numele multor persoane pe care le cunoscuse de când venise în oraş, precum şi ale altora pe care spera să le cunoască. Lordul şi lady Brinsley, scrisese Chloë, se retrăseseră pe moşia lor de la ţară, dar plănuiau să se întoarcă în oraş pentru balul anual. Fiul şi moştenitorul lor, vicontele Morden, fusese văzut la teatru cu o foarte curtată moştenitoare. Toţi se aşteptau la apariţia unui fericit anunţ în *Gazette,* înainte ca Sezonul să ia sfârşit. Chloë se menţiona chiar şi pe ea. Lady Webberley, scrisese ea pe un ton ironic, era răsfăţata înaltei societăţi, şi nicio petrecere sau serată nu putea fi considerată un succes în lipsa ei.

Jo mai citise toate acestea, dar nu le reţinuse, pentru că nu cunoştea persoanele implicate. Acum, că le cunoştea, se întrebă câte erau adevărate şi câte simple invenţii.

Îşi amintea că-i pusese aceeaşi întrebare lui Chloë, care răspunsese râzând că s-ar putea să exagereze puţin, dar niciodată nu recurgea la minciuni sfruntate. De multe ori cele scrise de ea fuseseră nişte presupuneri.

Jo revăzu ochii întunecaţi ai lui Chloë licărind şi buzele zâmbitoare. „Fără exagerare“, spusese Chloë, „pot declara că sunt o maestră a combinaţiilor. Ai fi surprinsă, Jo, să vezi că uneori ceea ce scriu l-a convins pe câte un peţitor sfios să ceară mâna alesei inimii lui.“

Cu Waldo nu mersese. Jo găsi curând articolul pe care-l căuta, şi altele despre care uitase. Nu era nici pe departe atât de chipeş şi fanfaron pe cât îl descrisese Chloë. Aşa cum era de aşteptat, numele lui fusese asociat cu mai multe femei, nu toate potrivite pentru a le aduce acasă şi a le prezenta mamei

lui. Doamna Walters nu era menţionată nominal, dar existau multe referiri la „doamna în violet“, şi Jo făcu imediat legătura.

Cu cât citea mai mult, cu atât era mai surprinsă că Waldo manifestase atâta reţinere când o încolţise în redacţia de la *Journal.* În locul lui, ar fi făcut un scandal de toată frumuseţea. Nimeni n-ar fi acceptat ca asemenea amănunte din viaţa sa privată să fie date publicităţii. Totuşi, reputaţia lui de bărbat desfrânat era susţinută cu fapte concrete. Dacă măcar jumătate dintre acestea erau adevărate, tot un aventurier era.

Jo continuă lectura. Nu toate cele scrise erau picante. Activitatea lui din război era impecabilă. Avea o familie demnă de tot respectul. Mama lui era fiica unui conte şi se măritase bine, deşi soţul ei nu poseda titluri nobiliare. Superba lor locuinţă, Palliser Park, se afla în Kensington, la zece minute de mers cu trăsura, dincolo de marginea apuseană a Hyde Park. La vremea lor, familia Bowman crescuse cinci copii – patru fiice şi un fiu – dintre care numai fata cea mai tânără nu se măritase încă. Evident, familia îşi pusese toate speranţele în Waldo; dacă el nu se însura ca să aibă moştenitori, casa şi moşiile aveau să revină celei mai apropiate rude de sex masculin.

Bietul Waldo. Toată povara speranţelor familiei apăsa pe umerii lui. Jo se întreba ce părere va avea familia lui despre ea – Doamna din Umbră, care bântuia prin tot oraşul. Dacă ar fi fost prezentă, Chloë ar fi relatat cu satisfacţie, în cele mai mici amănunte despre misterioasa femeie care captase interesul lui Waldo, iar cititorii s-ar fi repezit cu nesaţ, ca pisica la oala cu smântână.

Gândul acesta o readuse la realitate. Ediţia din acea săptămână a ziarului ei apăruse şi, desigur, nu conţinea rubrica lui lady Tellall. Ce-ar fi ca Jo s-o înlocuiască pe Chloë? Nu se gândea atât să distreze cititorii, cât să folosească *Journal* pentru a afla ce se întâmplase cu prietena ei.

Fără să ştie prea bine ce face, se aşeză la secreter, luă o coală de hârtie şi un toc şi începu să scrie. După câteva minute, se opri. Peniţa era tocită. Găsi într-un sertar o peniţă nouă, şi o

luă de la început. Imită stilul lui Chloë cât putu de bine. Scrise despre Waldo şi Doamna lui din Umbră; îi menţionă pe vicontele Morden şi lady Margaret Kintyre. Scrise despre petrecerea din casa Brinsley şi ceea ce aflase despre ea de la lady Langston. Făcu o referire la Chloë şi insinuă cu viclenie că o persoană care semăna cu ea fusese văzută pe feribotul de Calais, probabil cu destinaţia Paris.

O dată pornită, parcă nu mai putea să se oprească. Scrise despre oamenii pe care-i cunoscuse la teatru, la operă, în parc. Dacă nu ştia niciun amănunt despre ei le descria îmbrăcămintea şi le atribuia replici – cât mai inofensive, ca să nu-i pună în situaţii delicate. După o oră, scrisese mai mult decât suficient pentru rubrica „Viaţa londoneză". Din toată acea beţie de cuvinte, contau doar câteva: rândurile pe care le scrisese despre Chloë. Spera să redeştepte memoria cuiva. Poate cineva îşi va aminti că o văzuse pe Chloë, nu pe feribotul de Calais, ci în altă parte. Şi poate că acel cineva avea să-i scrie. În acest scop ea încheie cu următoarele rânduri:

„Lui lady Tellall îi place să primească scrisori de la cititorii ei. Scrieţi-i pe adresa de la *Journal*".

Nu-şi făcea speranţe prea mari cu privire la rezultat. Pe de altă parte însă, nu avea nimic de pierdut. Hotărî ca după cină, să cizeleze textul, să facă toate adăugirile sau tăieturile necesare, şi să-l trimită cu poşta expres lui Mac Nevin, în Stratford.

În apartamentul lui de la Albany, Waldo fuma ultima ţigară înainte de a se duce la culcare. Încercase să citească dintr-un roman al lui Walter Scott, dar gândurile îi zburau la Jo.

Era fiica lui sir Vivian Moore şi a unei actriţe. Ştia multe despre Sir Vivian. Omul, o legendă vie, fiul unui baronet, renunţase la avere şi privilegii când fugise la Londra ca să se alăture unei trupe de actori. În cele din urmă, ajunsese să scrie piese de teatru, comedii inspirate care cuceriseră Londra. La vremea lor, el şi soţia lui la fel de faimoasă, se impuseseră în cele mai distinse saloane ale Europei.

Nu-i venea să creadă că Jo era fiica lor.

De un lucru era sigur – Jo nu voia să păşească pe urmele părinţilor ei. Conform propriilor declaraţii, era ataşată de casă. Asta îi lipsise în copilărie – un cămin stabil, al ei şi numai al ei. Un cămin stabil, un bărbat stabil şi o viaţă stabilă – acestea erau lucrurile pe care le dorise Jo, şi le găsise alături de John Chesney.

Totul începea să devină limpede – hainele ponosite care-i ascundeau feminitatea, masca respectabilităţii convenţionale, dezgustul ei faţă de oamenii de lume, faţă de bărbaţii asemenea lui. Îl tratase ca pe un duplicat al tatălui ei, sau atât de asemănător încât micile diferenţe nu mai aveau nicio importanţă. Într-un fel se simţea măgulit. Sir Vivian era un om de calitate, cu multe trăsături admirabile. Pe de altă parte, Sir Vivian avea şi multe defecte deplorabile. Fusese un fustangiu notoriu. Lady Moore nu păruse să aibă nimic împotrivă. Îşi făcuse şi ea de cap, cu un şir întreg de amanţi.

Toate erau numai bârfe, desigur, iar Waldo ştia cât de puţin adevăr exista în bârfe. Cu toate acestea, nu putea trece peste faptul că soţii Moore duseseră o viaţă dezordonată şi neconvenţională.

Waldo trase din ţigară şi privi gânditor spirala de fum. Jo îşi alesese viaţa pe care o dorea alături de Chesney şi se părea că o satisfăcuse. Totuşi, afirmase că după moartea lui John lucrurile se schimbaseră.

După un moment de gândire, buzele lui Waldo se strânseră. Nu glumise spunându-i că principalul lui scop era acela de a o feri de necazuri. Jo Chesney reprezenta o forţă redutabilă; dacă n-ar fi fost aşa, Waldo nu ar fi folosit toate mijloacele care-i stăteau la dispoziţie ca să-i găsească prietena, Eric ar fi rămas încarcerat în şcoala lui Harding, iar el n-ar fi cerut custodia asupra unui băiat pe care nu-l cunoştea. Faptul că toate acestea îi făceau plăcere avea mai puţină importanţă.

Ce Dumnezeu îl apucase?

O fi ea o femeie puternică, dar avea un fel de a-l privi care-i trezea dorinţa de a-i lua toate poverile de pe umeri. Şi-l mai făcea să se întrebe ce s-ar întâmpla dacă ar rupe zăgazul izvorului de pasiune ce se ascundea sub aparenţe.

15

Lady Fredericka Bowman se considera o mamă afectuoasă, chiar dacă nu prea indulgentă, care punea pe primul plan interesele familiei. Nu se amesteca în treburile copiilor ei maturi, sau cel puţin aşa credea, decât atunci când situaţia o impunea. Iar acum se ivise una dintre acele situaţii. Waldo aranjase să i-o prezinte pe doamna Chesney în după-amiaza zilei următoare, ceea ce nu-i convenea. S-ar putea să fie prezenţi şi alţi vizitatori, ceea ce i-ar lăsa prea puţin timp de petrecut cu doamna Chesney. În plus, dorea să-şi formeze propria ei opinie despre femeia care primise porecla de Doamna din Umbră, fără ca Waldo să pândească prin apropiere, şi s-o intimideze cu privirea lui dură.

În consecinţă, în timp ce Waldo, fără să bănuiască nimic, se aşeza să ia un mic dejun copios în apartamentul lui de la Albany, lady Fredericka şi cele două fermecătoare fiice porniră cu trăsura spre oraş. Abia ieşiseră pe poarta de la Palliser Park, când Cecilia, fata cea mai tânără, îşi întrebă mama dacă doamna Chesney era cu adevărat o aventurieră.

— Cine ţi-a spus asta? întrebă pe un ton tăios lady Fredericka.

— Miriam Woolcot, ieri la serata muzicală a doamnei Towne. Spunea că a auzit de la sora ei, Ruth.

— Ruth Woolcot… începu lady Fredericka cu furie, apoi zise ridicând din umeri, neputincioasă: tocmai de asta ne ducem, să aflăm.

Fiica ei mai mare, Maude, scoase un mic sunet de nerăbdătoare. Era mai tânără cu un an decât Waldo şi-şi lăsase soţul şi copiii la ţară – spre marea lor uşurare – pentru a-şi ajuta mama s-o lanseze pe sora mai mică în societate. Asemănarea fizică a celor trei femei era vizibilă, dar în alte privinţe se deosebeau total. Maude o considera pe Cecy o răutăcioasă, nici fată, nici femeie. Cecy găsea că sora ei era

mult prea înţepată şi ar fi preferat-o pe Liza, o altă soră măritată, ca însoţitoare în timpul primului ei Sezon, însă tatăl ei nu fusese de acord. Liza era o aiurită, spusese el, şi nu şi-ar fi putut ţine sub control sora mai mică, la fel de aiurită. Cât despre lady Fredericka, aceasta era bunătatea întruchipată până nu o provoca cineva. Atunci, nimeni nu se mai îndoia că era fiica unui conte.

Lady Fredericka observă expresia fiicei sale mai mari şi se încruntă.

— Ce e? întrebă ea.

— Chiar crezi, mamă, că Waldo le-ar prezenta mamei şi surorilor lui o aventurieră? Îţi faci griji degeaba, iar vizita asta insuficient gândită nu va face decât să-l irite pe Waldo, zise Maude.

Lady Fredericka vorbi cu toată demnitatea rangului ei, atât ca mamă cât şi ca fiică de conte:

— Nu-mi fac decât datoria. Şi, desigur, nu cred că Waldo o consideră pe doamna Chesney o aventurieră. Bărbaţii pot fi complet orbi, când ţin cu tot dinadinsul.

Maude clătină din cap.

— Doar nu crezi că s-a îndrăgostit de ea.

— Ţi s-ar părea chiar atât de absurd?

— Când e vorba de Waldo, da. Ştii cât e de cusurgiu.

— Frumoasă părere mai ai despre fratele tău!

După această mustrare se lăsă tăcerea. Cum liniştea se prelungi, i se părea că subiectul „doamna Chesney“ era închis, Cecy se grăbi să remarce:

— Ruth a mai spus că Waldo şi-a părăsit toate curtezanele, inclusiv pe doamna Walters şi toţi cred că din cauza doamnei Chesney.

Lady Fredericka fu atât de surprinsă de această informaţie încât uită s-o dojenească pe Cecy pentru interesul ei necuviincios faţă de nişte lucruri despre care o fată ca ea n-ar fi trebuit să ştie nimic.

— A părăsit-o pe doamna Walters, vasăzică? Ei bine, mă bucur să aud asta. Niciodată nu mi-a plăcut. Pare extrem de rece. Nu cred că e capabilă să iubească.

După un moment, Maude spuse:

— Ce părere ai de povestea asta cu Chloë Webberley? Oare există vreun motiv de îngrijorare, ori s-ar putea ca totul să fie doar o neînţelegere? Trebuie să recunoşti, Chloë e o zăpăcită, în cel mai bun caz.

— N-o cunosc chiar atât de bine, răspunse îngândurată lady Fredericka, deci nu pot spune nimic. Ceea ce ştiu e că Waldo e foarte preocupat de dispariţia ei. A declarat-o dispărută în faţa autorităţilor, dar acestea habar n-au unde să înceapă s-o caute. De-asta s-a oferit s-o ajute pe doamna Chesney să-şi găsească prietena. Făcu o pauză, apoi adăugă cu subînţeles: Sau, cel puţin, aşa susţine. Oricum sunt hotărâtă să aflu adevărul.

Pe faţa lui Maude se ivi o expresie alarmată.

— Mamă, spuse ea, ai grijă ce vorbeşti. Dacă o faci pe doamna Chesney să se simtă prost, Waldo o să se supere foc.

Un moment, lady Fredericka păru descumpănită.

— Eu s-o fac pe doamna Chesney să se simtă prost? Te asigur, Maude, că voi fi plină de tact.

Maude nu spuse nimic, dar în sinea ei îşi dorea ca Waldo să fi fost cu ele, pentru a o ţine în frâu pe mama lor.

Jo se afla în grădină, unde-l învăţa pe Eric să joace crichet, când trei doamne elegante apărură dintr-o dată pe terasă, împreună cu doamna Daventry.

— Jo dragă, avem musafiri, gânguri mătuşa ei, afişând un zâmbet timid.

Jo o privi surprinsă. Doamnele nu făceau vizite la asemenea ore, nici nu dădeau buzna neinvitate pe domeniul privat al unei lady. În salon, acolo se cuvenea să fie primite. Era convinsă că mătuşa ei nu le-ar fi permis s-o vadă, decât dacă intraseră aproape cu forţa. Nu era îmbrăcată pentru vizite. Se echipase astfel încât să poată aduce înapoi bilele de crichet pe care Eric le trimitea pe tot terenul. Avea obrajii îmbujoraţi de atâta alergătură, părul i se desprinsese din agrafe, iar tivul rochiei gri îi era murdar de noroi.

În timp ce femeile se apropiau, în mintea lui Jo se produse un declic şi, cu toate că nu le mai văzuse niciodată, îşi dădu

seama cine erau şi de ce veniseră. Lady Fredericka – aflată în fruntea grupului – era de statură medie, brunetă, cu o osatură elegantă care o ducea pe Jo cu gândul la un cal de curse pursânge. Fiicele erau două versiuni mai tinere ale mamei lor. Cea mai vârstnică, doamna Daviot, părea vizibil încurcată, şi Jo o simpatiză imediat. Fata mai tânără, la fel de sfioasă, arăta ca o ciobăniţă de porţelan de Dresda, cu excepţia gropiţelor din obraji.

Doamna Daventiy îi aruncă lui Jo o privire disperată, înainte de a face prezentările. După o rundă de reverenţe, veni rândul lui Eric.

— Băiatul aflat în grija mea, îl prezentă Jo, eludând adevărul, deoarece nu era sigură că Waldo îi povestise mamei lui despre băiat.

— Sper că ne veţi ierta deranjul, doamnă Chesney. Vina îmi aparţine. I-am dat vizitiului instrucţiuni greşite, aşa că în loc să ne ducă la croitoreasa mea, al cărei atelier se află imediat după colţ, aproape de Vauxhall Gardens, ne-a adus aici. Mi s-a părut că ar fi păcat să pierdem ocazia unui *tête-à-tête* plăcut cu dumneavoastră şi doamna Daventry. Sper că nu am nimerit într-un moment nepotrivit, zise lady Fredericka.

Lui Jo nu-i mai rămânea decât să accepte explicaţiile. În plus, nu-şi putea permite să i se împotrivească femeii care, spera ea, avea să-i faciliteze intrarea în înalta societate. În consecinţă, se resemnă, dădu un răspuns potrivit şi le invită în salon.

— Foarte cuviincios, remarcă fără pic de subtilitate lady Fredericka.

Ochii ei albaştri trădau inteligenţă, dar şi curiozitate. Deşi pielea-i era netedă, la colţurile ochilor îi apăruseră riduri mărunte. Arăta ca o femeie care ştia să guste glumele, asemeni lui Jo, dar nu când acestea se făceau pe seama lor.

Jo o luă înainte, ţinându-l pe Eric de mână. Băiatul nu scosese o vorbă. Ea îi vorbi încet, şi-l lăudă că învăţase să joace atât de bine, încât abia mai putea ţine pasul cu el.

Cum băiatul continua să tacă, oftă şi îi spuse:

— Ce-ar fi să te duci la bucătărie şi să ceri o ciocolată

fierbinte?

Chipul lui Eric se lumină imediat.

— O ceaşcă sau o jumătate?

— Cum vrei tu.

Eric o porni într-acolo, apoi îşi aminti de bunele maniere şi se întoarse spre ea.

— Mulţumesc, mătuşă Jo, spuse cu convingere, după care o luă la fugă.

Cele trei doamne îl priviră pe Eric care ieşea pe uşă. Doamna Daviot se afla chiar lângă Jo. Amintindu-şi că şi sora lui Waldo avea băieţi, Jo spuse:

— Nu-i va face niciun rău, nu-i aşa? Ciocolata fierbinte, vreau să zic.

Maude zâmbi.

— Cu moderaţie, nu. Şi chiar dacă exagerează cu ciocolata, îl va durea burta, şi asta va fi o lecţie pentru el. Ştiţi, vorbesc din experienţă.

După ce râsetele încetară, Jo îşi conduse vizitatoarele până la uşa salonului, apoi se scuză ca să-şi aducă şalul Paisley din camera ei. În clipa când uşa se închise, se răsuci în loc şi o luă la fugă pe scară. Ajunsă sus, se privi în oglindă şi scoase un sunet, ceva între mormăit şi geamăt. Ce părere şi-or fi făcut despre ea!? Prima impresie era întotdeauna importantă! Mama lui Waldo încercase s-o surprindă, şi reuşise.

Abia aştepta să-l vadă pe Waldo! Ar fi trebuit s-o avertizeze că putea să se întâmple aşa ceva. Era cazul să-şi cunoască mama şi surorile. În seara aceea aveau bilete la teatru şi Jo hotărî să-i ţină o predică pe care să n-o uite o săptămână încheiată.

Cinci minute mai târziu, era gata. Se spălase pe faţă şi pe mâini, îşi schimbase rochia şi pantofii şi se pieptănase. Şalul îi era drapat pe umeri.

Trase adânc aer în piept în timp ce se apropia de uşa salonului. Ştia ce urmăreau. Veniseră să vadă dacă putea fi o soţie potrivită pentru fiul şi moştenitorul familiei şi Jo avea de gând să le lămurească.

Jo se înşela amarnic crezând că făcuse o primă impresie proastă. De fapt, lucrurile stăteau tocmai invers. Numai Cecy era dezamăgită. Sperase ca doamna Chesney să fie o gâsculiţă. Asta ar fi pus-o într-un anume avantaj în faţa prietenelor, dar Doamna din Umbră nu i se păru chiar atât de misterioasă.

În drum spre casă, lady Fredericka şi Maude discutau despre impresia pe care le-o făcuse Jo.

— Mi-a pierit graiul când am văzut-o, declară lady Fredericka. Am crezut că era una dintre servitoare. Ai văzut ce noroi avea pe rochie şi pe botine?

— Ceea ce-am văzut, răspunse doamna Daviot, cu o lucire în ochi, a fost o femeie care nu umblă cu nasul pe sus, ci poate să se joace cu un copil, deşi sunt sigură că ar fi preferat să facă altceva.

Jo Chesney îi plăcuse de la prima vedere, iar părerea nu făcuse decât să i se îmbunătăţească pe parcursul vizitei. Îşi dădea seama clar că doamna Chesney era o tutoare conştiincioasă, deşi cam neliniştită, care nu se jena să ceară ajutorul pentru a îngriji copilul încredinţat spre creştere şi educare. Ca mamă, doamna Daviot nu putea decât s-o admire.

— Cred că e spre lauda ei faptul că şi-a asumat sarcina de a creşte un băiat. Eric e foarte norocos.

— Bineînţeles că este, replică nervoasă lady Fredericka. Am remarcat şi eu. Mi-a fost teamă că e o femeie interesată doar de modă. M-am bucurat să constat că-i o tânără raţională, bună, căreia-i stă mintea şi la altele, nu numai la iureşul din înalta societate. Waldo putea s-o nimerească mult mai rău.

— Mamă, începu Maude, pronunţând fiecare cuvânt cu grijă. Doamna Chesney şi-a exprimat sentimentele cât se poate de clar. Nimic n-o va convinge să se recăsătorească. Nimeni nu poate lua locul soţului ei. N-a venit în oraş ca să stea cu Waldo, ci ca să-şi găsească prietena, pe lady Webberley. Sunt convinsă că prietenia lor se reduce la asta.

— Din partea ei, poate, dar de Waldo nu-s tot atât de sigură.

— De ce? întrebă Cecy, curioasă.

După un moment de gândire, lady Fredericka răspunse:

— Nu-mi dau seama de ce, însă Waldo îmi răspunde la

toate întrebările privindu-mă cu nişte ochi atât de mari şi de nevinovaţi, încât am început să-l bănuiesc.

— Mamă, replică Maude, faci din ţânţar armăsar. N-ai niciun motiv să fii bănuitoare.

Lady Fredericka expedie cu un gest al mâinii cuvintele fiicei sale.

— Acum, că am cunoscut-o, îmi dau seama ce îl atrage, faptul că e devotată mătuşii, copilului, prietenei, şi chiar răposatului ei soţ. Întotdeauna am admirat loialitatea.

— Deci îţi place, mamă? întrebă Cecy.

— Îmi place foarte mult. Şi mi-a plăcut îndeosebi felul cum ne-a salutat când am luat-o prin surprindere. A demonstrat multă prezenţă de spirit. Dacă nu ţi-e cu supărare, mi-aş dori să aibă câţiva ani mai puţin, şi să nu fi fost niciodată căsătorită şi tatăl ei să fie altul decât Sir Vivian Moore. Însă atunci n-ar mai fi femeia pe care o admiră Waldo.

Cecy se repezi curioasă:

— Ce-i în neregulă cu Sir Vivian?

Lady Fredericka răspunse fără să clipească:

— Nimic, decât că el şi lady Moore locuiesc atât de departe.

Maude îşi scoase mănuşile din piele de ied, apoi îşi fixă mama cu o privire pătrunzătoare.

— Ţi-o mai aminteşti pe domnişoara Beauchamp, mamă? Şi despre ea îţi făcuseşi o părere greşită. Iar înaintea ei a fost miss Reade. E nevoie să mai continuu? Ori de câte ori îi bagi lui Waldo o femeie pe gât, el rupe relaţia.

Lady Fredericka înghiţi dojana cu un zâmbet îngăduitor.

— Asta am şi sperat. Waldo căsătorit cu Sally Beauchamp? Sau cu Henrietta Reade? N-aş fi putut suporta!

Câteva momente domni o tăcere adâncă, apoi toate cele trei femei izbucniră în râs.

După micul dejun, Waldo se întâlni cu Harper şi Ruggles într-o cafenea din St. James's, aşa cum se înţeleseseră. Nu voise să-i întâlnească la Garda Călare, unde era sediul Brigăzii Speciale, pentru că aceasta încă nu se implicase. Ruggles îl ajuta ca să-i facă o favoare, iar Harper era într-o permisie

prelungită. Putea să facă ce voia.

După ce comandară cafea şi chifle de Bath, se aşezară să facă schimb de impresii.

— Începe tu, Harper, îi ceru Waldo.

Harper privi chiorâş spre tabachera de prizat pe care i-o oferise Ruggles şi clătină din cap. Considera prizatul de tabac o maimuţăreală. Bărbaţii adevăraţi, după părerea lui, fumau pipă.

— Până acum, nimic, spuse el. Am fost în Bow Street şi mi-am folosit relaţiile de-acolo ca să întreb la fiecare comisariat, de-aici şi din Oxfordshire. Nu duc lipsă de cadavre, dar nici unul dintre ele nu corespunde cu descrierea lui lady Webberley. Asta nu înseamnă prea mult. Ar fi putut să sufere un accident şi acum să zacă prin cine ştie ce spital. Nu avem cum să aflăm. Pur şi simplu nu există suficienţi ofiţeri ca s-o caute prin tot oraşul, şi cu atât mai puţin prin comitatele din jurul Londrei. De-asta ar fi nevoie de o forţă de poliţie naţională, cum există în Franţa.

Waldo dădu din cap, fiind de aceeaşi părere cu Harper. Majoritatea activităţilor poliţieneşti din Anglia erau desfăşurate de miliţie şi de comisarii locali. Oficiul din Bow Street, cu agenţii săi, reprezenta un pas în direcţia dorită, dar aceştia erau încă puţini la număr. În ce priveşte Brigada Specială, aceasta se ocupa în principal de problemele de securitate naţională.

— Să nu-i spuneţi doamnei Chesney că investigăm toate decesele din perioada când a dispărut prietena ei, le ceru Waldo celorlalţi doi. Cred că nu e gata să accepte ideea că s-ar putea ca lady Webberley să fi murit.

Harper dădu din cap.

— Înţeleg.

— Cred că nici tu nu te-ai descurcat mult mai bine, i se adresă Waldo lui Ruggles.

— Nu, răspunse acesta, deşi am petrecut vreo două ceasuri interesante la Brinsley Hall, chestionând servitorii. Există doi pădurari care-n noaptea respectivă ieşiseră să pândească braconierii. N-au văzut şi n-au auzit nimic neobişnuit. De fapt,

nu era niciun braconier. Nu umbla nimeni pe moşie. Desigur, n-au stat cu ochii pe casă. Au patrulat prin păduri şi pe malurile râului din spatele casei.

— Ce-ai aflat în legătură cu cupeul pe care-l comandase lady Webberley?

— Nici cu ăsta n-am avut noroc, zâmbi trist Ruggles. Parc-am căuta acul în carul cu fin. Am trimis scrisori la toate hanurile şi pensiunile, pe o rază de trei mile în jurul casei Brinsley. Doar câteva mi-au scris, iar răspunsurile au fost negative.

Se întrerupse când la masa lor sosi un chelner cu trei ceşti de cafea şi o farfurie cu chifle de Bath. Ca un adevărat veteran de război care îndurase foamea în campanii, Harper întinse automat mâna spre chifla cea mai mare. Apoi, amintindu-şi de bunele maniere şi dându-şi seama că nu mai avea motive să se întrebe când şi unde avea să ia următoarea masă, zâmbi vinovat şi puse chifla la loc.

— După dumneavoastră, spuse el politicos, oferindu-le celorlalţi doi meseni farfuria cu chifle.

Waldo şi Ruggles îşi aleseră chiflele, lăsându-i-o pe cea mai mare lui Harper.

După ce luă o gură de cafea, Ruggles continuă:

— Din câte-şi amintesc servitorii, în timpul petrecerii nu s-a întâmplat nimic neobişnuit. Nimeni nu ştie nimic despre vreo scrisoare pe care s-ar putea s-o fi scris lady Webberley. Pe scurt, am ajuns într-o fundătură.

— Şi acum ce facem? întrebă Harper.

Waldo îşi şterse degetele cu şervetul de pe masă, înainte de a răspunde:

— Trebuie să-i chestionăm pe membrii familiei Brinsley şi pe toţi cei care au participat la petrecere. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu cupeul care urma s-o ducă la Stratford. Unde-i sunt bagajele? A lăsat ceva în urmă, a dat cuiva un mesaj să-l pună la poştă şi aşa mai departe.

Ruggles râse fără chef.

— Mai bine du-te tu. Una e să mergi la moşia Brinsley când ştii că stăpânii nu sunt acolo şi să le iei servitorii la întrebări, şi

cu totul alta să te confrunţi cu contele.

— Perfect. Ocupă-te tu de musafiri, şi lasă casa Brinsley în seama mea.

Harper întrebă curios:

— Ce e atât de deosebit cu Brinsley?

— Relaţiile lui, răspunse prompt Ruggles. E prieten cu ministrul de Interne. Din fericire pentru noi, Waldo are şi el prieteni în poziţii sus-puse. Brinsley îi va răspunde lui Waldo la întrebări la care nouă nu ne-ar răspunde.

— Mă îndoiesc că vor da rezultate metodele poliţieneşti, preciză Waldo. În situaţia asta e nevoie să procedăm cu băgare de seamă – înţelegeţi, cu tact şi diplomaţie.

— Vrei să spui, replică Ruggles, zâmbind fără să vrea, că vom apela la aceleaşi metode pe care le-am folosit când eram în serviciul secret?

— Exact.

Harper ştia prea bine la ce se refereau. În ultimul caz la care lucrase Ruggles jucase rolul unui valet, iar căpitanul, care tocmai se retrăsese din serviciul militar, cel al unui fustangiu. Fusese uimit când descoperise că nu se retrăseseră şi încă mai lucrau la un caz. De-atunci învăţase multe, iar acum îi considera drept unii dintre cei mai periculoşi oameni din câţi cunoştea.

Nu-i dădea lui Brinsley şanse prea mari în faţa căpitanului Bowman.

— Zi-ne şi nouă gluma, să râdem şi noi, îi ceru Ruggles.

Zâmbetul lui Harper se lărgi.

— Mă întrebam, doar, dacă vreunul dintre dumneavoastră, domnilor, ar dori ultima chiflă de Bath.

Cei doi refuzară, aşa că Harper o luă şi muşcă din ea cu poftă.

16

Seara, Waldo ajunse tocmai la timp pentru a le escorta pe doamne la teatru. Avea în oraş o trăsură închisă, anume pentru asemenea ocazii, şi-şi pusese vizitiul s-o lustruiască, astfel că acum strălucea ca una nouă. Îşi propusese ca nicio doamnă din înalta societate să n-o eclipseze pe Jo. Jo nu va şti câtă osteneală îşi dăduse pentru ea, spre deosebire de prietenii lui care erau de părere că burlăcia lui Waldo se apropia de final.

În clipa când o văzu, ştiu că se anunţau belele. Era roşie la faţă şi se uita oriunde, numai la el nu. Doamna Daventry fu cea care, cu inocenţă, îl puse la curent cu cele întâmplate. Fermecătoarea lui mamă şi drăguţele lui surori le făcuseră o vizită în cursul dimineţii şi avuseseră o conversaţie plăcută.

Waldo reuşi să se controleze şi să nu-şi trădeze furia. În fond, nu era vinovat că familia lui dăduse buzna nepoftită. Jo n-avea niciun motiv să fie supărată pe el.

Se ocupă mai întâi de doamna Daventry. Când îi veni rândul lui Jo, încercă să spargă gheaţa spunându-i că arăta foarte bine. Şi nu exagera. De fapt, arăta de-a dreptul senzaţional, în rochia ei argintie cu corsajul decoltat şi mâneci bufante. Complimentul îi fu răsplătit cu un „Mulţumesc“ protocolar. Încercă din nou, de astă dată întrebând cum avea să se distreze Eric în lipsa lor.

— Harper îl învaţă să joace şah, răspunse Jo.

Apoi, se urcă în trăsură, se aşeză pe banchetă şi începu imediat o conversaţie animată cu mătuşa ei.

Waldo o urmă şi închise brusc portiera.

Lui Jo nu-i luă mult până să-şi vină în fire. Câteva priviri elocvente ale mătuşii sale îi potoliră mânia. După cum doamna Daventry subliniase deja, nu era cazul să-l acuze pe Waldo pentru faptele mamei lui. Şi-n plus, de ce să facă atâta caz? Lady Fredericka şi fermecătoarele ei fiice lăsaseră să se înţeleagă că vizita le făcuse multă plăcere.

Jo ştia deja toate astea, dar nu accepta faptul că numai la măritiş nu-i stătea gândul. Toţi păreau convinşi că pusese ochii pe Waldo pentru că acesta era o partidă. Chiar şi lady Fredericka, fiicele ei şi mătuşa Daventry credeau asta.

Ştia că Waldo nu era implicat. Ştia că era nedreaptă, dar trebuia să-şi exprime frustrarea, iar Waldo era la îndemână.

Când ajunseră la teatru, îşi ţinuse deja o predică în sinea ei şi era pregătită să se revanşeze exprimându-şi mulţumirea faţă de toate – trăsura cu suspensii bune, drumul prin oraş, reprezentaţia din acea seară şi spectatorii pe care urma să-i întâlnească. Îşi propuse să fie atentă cum vorbea şi să se poarte de o manieră desăvârşită.

Când coborî din trăsură, însă, şi privi în ochii reci ai lui Waldo, avu senzaţia că pierduse ceva nepreţuit care nu putea fi recâştigat cu ajutorul pocăinţei, ci numai cu cel al sincerităţii.

Cu vocea uşor răguşită, spuse:

— Îmi pare rău. M-am purtat ca un copil. Ştiu că nu tu le-ai trimis pe mama şi surorile tale la mine azi-dimineaţă, ca să mă pună într-o situaţie neplăcută. N-am nicio scuză. Nici măcar nu-mi pot explica de ce m-am purtat aşa cu tine.

Privirea lui se mai îmblânzi puţin. O privi lung preţ de o clipă, apoi o răsplăti cu unul dintre zâmbetele lui cuceritoare.

— Nu? Eu ştiu. Hai, nu te aprinde iar. Am venit aici să ne distrăm. Măcar pentru un timp, să declarăm un armistiţiu şi să încercăm să nu ne mai tot împungem unul pe altul. Bine?

Căuta intenţionat s-o întărite, cu remarcile lui provocatoare. În interesul armoniei, Jo se hotărî să nu muşte momeala.

— De acord, spuse ea.

Doamna Daventry, care stătuse prin apropiere prefăcându-se că nu-i auzea, exclamă dintr-o dată:

— Ei, slavă Domnului! Haideţi, copii, să ne ocupăm locurile până nu începe piesa.

Se juca piesa *Rivalii,* de Sheridan. Deşi Jo o văzuse de multe ori, încă mai râdea de comicăriile Lydiei Languish, deşi o preocupa în primul rând lumea din sală. În timpul pauzelor, spectatorii se plimbau pe coridoare şi se opreau să converseze

cu prietenii şi cunoştinţele, la fel ca atunci când se întâlneau în Hyde Park.

Nu putea să nu fie impresionată de ambianţa luxoasă şi de spectatoarele în toalete elegante de satin şi voal. La rândul ei, impresiona prin prezenţă. Vedea asta în expresia admirativă care licărea scurt în ochii lui Waldo când o prezenta prietenilor săi. Avea ciudata impresie că hibernase şi se trezise acum în mijlocul priveliştilor din jurul bârlogului ei.

Începea să semene cu Lydia Languish, dar această constatare nu-i diminua plăcerea. Era o ocazie emoţionantă, cu atât mai agreabilă cu cât era prezent şi Waldo. Nu-i era greu să înţeleagă de ce câştigase el simpatia mătuşii ei când o invitase la cină.

În timpul ultimei pauze, doamna Daventry se întâlni cu o prietenă din Greek Street şi le făcu semn lui Jo şi Waldo s-o ia înainte, pentru ca ea şi doamna Nairn să mai stea puţin la bârfa. Jo bănuia care erau adevăratele motive ale mătuşii sale, dar nu avea ce face.

Tocmai se întorceau spre loja lor, când îl întâlniră pe vicontele Morden, care era cu un grup de prieteni. La vederea lor, vicontele se posomorî. Lady Margaret însă, care era lângă el, îi salută cu căldură. Vicontelui nu-i rămase decât să-i prezinte însoţitorilor lui. Doi dintre ei prezentau interes pentru Jo: soţii Brinsley.

Waldo îi cunoştea destul de bine, după câte se părea. În timp ce conversau despre diverse nimicuri, Jo îi studie pe furiş.

Asemănarea dintre conte şi fiul său era frapantă. Aveau trăsături colţuroase, dar nu neplăcute. Părul vicontelui era castaniu şi rărit la tâmple, iar al contelui se rezuma la o coroană albă deasupra urechilor. Părea să se apropie de şaptezeci de ani, dar era încă în putere. Avea spatele drept şi o ţinută autoritară. Jo îşi zise că puţine scăpau ochilor lui de vultur.

O privi apoi pe lady Brinsley. Era de statură medie şi avea părul negru presărat cu multe fire argintii. Deşi trebuia să aibă peste şaizeci de ani, pe faţa ei delicată încă se mai citeau urme

ale frumuseţii din tinereţe. Dacă soţul ei emana sănătate şi încredere, ea părea destul de firavă.

Jo o studie apoi pe doamna care-i fusese prezentată ca fiind însoţitoarea lui lady Brinsley. Miss Dunn nu era mult mai tânără decât stăpâna ei şi avea o faţă severă şi o constituţie solidă. Stătea foarte aproape de lady Brinsley, dându-i lui Jo impresia stranie că-i era fie soră medicală, fie gardiană.

Când îl auzi pe Waldo menţionând numele lui Chloë, redeveni atentă la conversaţie.

— Ciudată afacere, comentă contele, adresându-i-se lui Jo.

În ochii lui nu se zărea urmă de interes. Părea să vorbească strict formal.

— Victor mi-a spus că lady Webberley a dispărut. Aş dori să vă pot ajuta, dar nici eu şi nici vreun alt membru al familiei mele nu avem nici cea mai vagă idee ce s-o fi putut întâmpla cu ea după ce a plecat de la Brinsley Hall.

— *Este* într-adevăr o situaţie stranie, confirmă Jo. Dar cineva trebuie să ştie ceva, indiferent dacă e conştient sau nu de acest lucru.

Se uită la lady Brinsley, dar aceasta îi răspunse cu o privire inexpresivă.

Waldo interveni pe tonul lui dezinvolt:

— Problema aceasta este mult prea serioasă ca s-o discutăm aici. Ţi-aş rămâne îndatorat, Brinsley, dacă ai fi acasă mâine după-amiază, ca să putem discuta în particular. Apoi îl privi pe viconte. Şi cu dumneata aş vrea să vorbesc, Morden.

Contele ridică o mână, împiedicându-şi fiul să vorbească şi i se adresă lui Waldo pe un ton tăios:

— Ţi-am spus deja că nu ştim nimic. N-ar avea niciun rost să discutăm chestiunea asta în particular.

— Perfect. Dacă-ţi convine să vorbeşti cu magistratul, se poate aranja, spuse Waldo pe un ton neutru.

Brinsley păru pe punctul de a-l lovi, dar se stăpâni şi făcu efortul de a se calma.

— Nu va fi necesar, spuse el. Am să fiu acasă mâine după-amiază.

Ca şi cum n-ar fi sesizat ostilitatea din acest schimb de

replici, lady Brinsley spuse:

— Lady Webberley este una dintre cele mai bune prietene ale mele. Sper, doamnă Chesney, că totul se va sfârşi cum nu se poate mai bine.

Brinsley îşi reduse soţia la tăcere cu o singură privire. Femeia îşi feri ochii, trăgându-se mai aproape de domnişoara ei de companie. Jo îl privi pe viconte, dar pe faţa acestuia nu se putea citi nimic. Doar logodnica lui părea tulburată.

Ca nişte oameni bine crescuţi ce erau, zâmbiră, îşi înclinară capul şi-şi văzură de drum.

Când familia Brinsley ajunse destul de departe ca să nu-i mai audă, Jo spuse:

— Ce om antipatic! De altfel n-am o părere prea bună nici despre fiul lui. Cine se cred?

— Aristocraţi, replică Waldo zâmbind. Îşi închipuie că au fost născuţi ca să stăpânească, şi nu suportă ca muritorii de rând să le pună cuvântul la îndoială.

— E valabil şi pentru lady Brinsley? Brinsley a amuţit-o doar din priviri.

— Da, răspunse îngândurat Waldo. Dar cred că a găsit o cale să scape de adunătura asta nesuferită.

Văzând privirea întrebătoare a lui Jo, continuă:

— Opiu. I se citeşte în ochi. Are pupilele ca două vârfuri de ace. Nu e ceva chiar aşa de ieşit din comun pe cât ai putea crede, şi se găseşte destul de uşor.

— Laudanum, completă Jo.

În fiecare cufăraş cu medicamente se găsea câte o sticluţă de laudanum. O picătură sau două într-un pahar cu apă putea diminua puterea unui om sau aduce somnul. Trebuia folosit cu multă grijă şi numai conform recomandărilor medicului, altfel putea produce dependenţă.

— Dar de ce i-ar permite asta lordul Brinsley? întrebă ea. Sau nu ştie?

— N-are cum să nu ştie. Prost nu e. Cred că-i îngăduie pentru că e singura cale ca lady Brinsley să funcţioneze.

— Miss Dunn, murmură Jo gânditoare.

— Domnişoara de companie? Ce-i cu ea?

— Cred că e soră medicală.

Ajunseseră aproape de loja lor, când atenţia lui Jo fu atrasă de femeia pe care o observase în Hyde Park, doamna Walters. Era îmbrăcată din nou în violet, şi avea un decolteu care dezvăluia mai mult decât considera Jo că este decent. Părul negru îi era presărat cu diamante. O însoţea un gentleman scund şi îndesat care privea cu o expresie afabilă lumea din jur. Când îl zări pe Waldo, zâmbi radios.

Nu era clar dacă Waldo îi observase sau nu pe cei doi. Tocmai deschisese uşa lojei pentru ca Jo să intre înainte dar, în pofida gestului său de a o conduce, punându-i o mână pe spate, ceva o făcu să se opună.

— Waldo, spuse ea pe un ton dulce, nu mă prezinţi prietenilor tăi?

Waldo o privi lung, printre pleoape.

— Dacă-mi promiţi că nu faci nimic care să ne ducă pe amândoi în Bow Street.

Jo îl privi uimită, după care, pricepând aluzia, spuse cu voce joasă şi crispată:

— Cred că ţi s-au urcat la cap cuceririle. Nu intenţionez să provoc o scenă. De fapt, nici nu mă interesează.

Waldo zâmbi.

— Mincinoaso, spuse el şi, înainte ca Jo să poată răspunde, se întoarse pentru a saluta cuplul care se apropia de ei.

Waldo făcu prezentările cu o detaşare îndelung exersată. Doamna Caroline Walters şi domnul Bruno Walters, intonă el politicos. Jo fu surprinsă că o femeie atât de frumoasă era căsătorită cu un omuleţ aşa de caraghios.

Domnul Walters îi câştigă imediat simpatia. Glumea, râdea şi zâmbea mult. Expresia doamnei Walters era cu totul diferită. O expedie pe Jo printr-o fâlfâire a genelor, aţintindu-şi ochii de pasăre de pradă asupra lui Waldo, ca şi cum ar fi fost următorul ei ospăţ. Jo fu nevoită să facă un efort considerabil pentru a-şi păstra zâmbetul pe buze. Îi trecu prin minte că dacă ar fi purtat rochia roşie a lui Chloë, doamna Walters ar fi luat-o puţin mai în serios.

Când intrară în lojă, Waldo spuse:

— Am dreptul la trecutul meu, Jo. Mai mult de-atât n-am să-ţi spun în legătură cu doamna Walters.

Jo replică rece:

— Încearcă să-i spui asta soţului ei. S-ar putea să nu fie la fel de îngăduitor.

Un moment, Waldo păru nedumerit, apoi chicoti.

— Caro nu e măritată, e văduvă. Bruno este cumnatul ei.

— Aha…

Dacă stătea să se gândească, avea sens.

— Prin urmare, după cum vezi, scurta noastră aventură n-a făcut niciun rău nimănui.

Jo era nedumerită. Dacă relaţia se sfârşise, Caro Walters nu părea să ştie. Sau, poate, brava. Nicio femeie nu se putea simţi bine în postura de amantă alungată.

— Jo?

Ridică brusc privirea spre el.

— Nu aştepta compasiune de la mine. Sunt sigură că nu vei rămâne singur multă vreme. Bărbaţii asemeni ţie nu sunt niciodată singuri.

În clipa aceea, doamna Daventry intră în lojă, simţi imediat atmosfera încărcată şi începu să debiteze fleacuri binevoitoare până la ridicarea cortinei.

Jo încă se mai gândea la Waldo şi la doamna Walters, în timp ce se pregătea pentru culcare. I se părea de neconceput că o femeie care atrăgea bărbaţii cum atrage o flacără fluturii de noapte se putea mulţumi doar cu o aventură, liberă fiind. Doar dacă nu cumva preţuia libertatea mai presus de orice. Când o femeie se căsătorea, toţi banii şi proprietăţile ei intrau sub controlul soţului. În acest caz, de ce nu îmbrăţişase viaţa de celibat, aşa cum făcuse ea?

Idioata! Nu toate femeile aveau sângele ei rece. Unele tânjeau după pasiune, la fel cum tânjea ea după succesul ziarului. Fiecare cu ale ei.

Se gândi la Waldo şi oftă. Merita ceva mai de soi decât un şir de aventuri cu femei de teapa lui Caro Walters. Era mai mult decât un seducător chipeş, mai mult decât un aventurier

fermecător. Avea numeroase calităţi pe care ea le admira cu adevărat.

Se aşează pe marginea patului, cu privirea pierdută în gol, catalogând tot ceea ce găsise de admirat la caracterul lui Waldo. Înainte de a apuca s-o alunge, prin minte îi străfulgera o amintire. Era în braţele lui, iar el o săruta cu pasiune. Buzele îi ardeau; îşi simţea sânii îngreunaţi; sfârcurile-i erau atât de sensibilizate, încât trebuia să şi le apese cu palmele pentru a-şi alunga durerea. Fierbinţeala o cuprindea, făcând-o să tremure. De pe buze îi scăpă un geamăt uşor.

Ţipă de ciudă, sări în picioare, alergă la spălător şi-şi stropi faţa şi trupul cu apă rece.

În după-amiaza următoare, aşa cum se înţeleseseră, Waldo se prezentă la somptuoasa reşedinţă a lordului Brinsley aflată pe Piccadilly. Casa în sine, la fel ca multe altele din vecinătate, era complet ascunsă privirii de un zid înalt din cărămidă care-l duse pe Waldo cu gândul la o închisoare. Fu nevoit să pătrundă mai întâi pe poarta de la intrare, înainte de a străbate o curte imensă care ar fi putut servi drept teren de paradă. Urcă apoi o scară lungă de marmură, ce ducea la uşa din faţă. Numără douăzeci de trepte şi, când ajunse la ultima, piciorul infirm îl durea îngrozitor.

Uşa se deschise înainte să bată, şi valetul care-l întâmpină îi ceru să aştepte o clipă ca s-o anunţe pe Excelenţa sa că sosise domnul Bowman. Waldo profită de ocazie pentru a privi atent în jur. Holul mare de la intrare, cu tavanul plin de decoraţiuni complicate, era înalt cât două niveluri. Tablourile de pe pereţi păreau de mare valoare. Sculpturile din firidele scării aparţineau faimosului Gibbons. Mobila era dintre cele mai elegante. Casa şi mobilierul îi informau pe vizitatori că intraseră pe domeniul unei familii semeţe şi privilegiate. Şi era doar casa din oraş a lordului Brinsley. Proprietatea din Oxfordshire o depăşea cu mult ca valoare, din toate punctele de vedere.

Întreaga avere şi privilegiile care o însoţeau aveau să-i revină într-o zi unei singure persoane: moştenitorului. Waldo

putea spune acelaşi lucru şi despre sine, deşi după standardele familiei Brinsley, averea lui era aproape egală cu zero.

Situaţia i se părea inechitabilă. Cei din clasa căruia îi aparţinea lordul îşi considerau bogăţia garantată, ca şi cum ar fi fost orânduită de divinitate. Familia, bănuia, era probabil mai înstărită decât majoritatea. Mama şi surorile lui lucrau neobosit pentru biserică şi diverse acţiuni de caritate. Totuşi, ar fi fost nevoie de mai mult decât atât ca să acopere uriaşa prăpastie dintre bogaţi şi săraci. Situaţia trebuia să se schimbe.

Valetul reveni şi Waldo îl urmă păşind pe pardoseala de marmură rece, până în biblioteca mare cât o sală se bal. Contele se apropie şi-i indică un fotoliu de piele. Era prezent şi vicontele, care de data asta zâmbea. Era o schimbare însemnată de atitudine, faţă de felul în care se comportase la teatru.

— Sper că treptele de la intrare nu ţi-au dat prea mult de furcă. Ar fi trebuit să ne întâlnim la unul dintre cluburile mele.

Zâmbetul condescendent al contelui şi cuvintele rostite de acesta îl făcură pe Waldo să strângă din dinţi. Procedase astfel pentru a sublinia beteşugul lui cu intenţia de a-l pune la punct.

Întrucât nu venise să se certe, ci ca să obţină nişte explicaţii, lăsă ofensa să treacă fără să răspundă.

— Nu te scuza, spuse el. Mişcarea îmi face bine.

După ce terminară cu amabilităţile, contele spuse:

— Aseară eram cam apăsat. Sănătatea lui lady Brinsley continuă să mă îngrijoreze. Dacă am vorbit cam repezit, te rog să mă scuzi. Victor şi cu mine dorim să te ajutăm.

Îşi privi fiul, în aşteptarea unei confirmări.

— Evident, răspunse vicontele, ca la un semnal.

— Evident, repetă şi Waldo, încercând să nu pară cinic. Atunci, poţi începe prin a-mi spune cum părea lady Webberley în timpul şederii la Brinsley Hall. Era sănătoasă? Conversa cu ceilalţi oaspeţi? S-a spus ceva care a părut s-o tulbure? A avut vreun motiv de a pleca atât de repede?

Lordul Brinsley păru încurcat. Nu fusese foarte atent, spuse el în cel din urmă, pentru că nu era genul de petrecere pe care s-o agreeze, astfel că plecase devreme şi se întorsese în oraş.

Invitatele erau prietene de-ale soţiei lui, probabil membre ale Societăţii Horticole. Abia dacă schimbase câteva cuvinte cu ele. Se simţea mai la largul lui cu bărbaţii, dar nu era sezon de vânătoare şi nici de pescuit. Numai conversaţii, cărţi şi biliard. O reuniune întru totul plictisitoare.

— Atâta doar că mama a părut să se distreze bine, adăugă vicontele. Iar ăsta a şi fost scopul petrecerii.

— Poate că, spuse Waldo, ar fi bine să-i pun câteva întrebări şi lui lady Brinsley.

Pe obrajii contelui apărură două pete roşii. Îl privi pe Waldo cu răceală.

— E clar că nu m-am explicat suficient de limpede, spuse el. Starea soţiei mele nu-i permite să răspundă la nicio întrebare, mai ales la una legată de regretabila dispariţie a uneia dintre prietenele ei.

Contele ezită, părând să-şi caute cuvintele pentru a explica un lucru pe care ar fi preferat să-l ţină pentru sine. Într-un târziu, spuse:

— Suferă de melancolie. M-am gândit că societatea câtorva prietene apropiate i-ar face bine. Şi aşa a şi fost, până când a aflat că lady Webberley n-a mai fost văzută după petrecerea din casa noastră. Îţi poţi imagina cât a afectat-o asta pe soţia mea. Aşa că înţelegi, domnule Bowman, că nu-mi pot permite să-i tulbur liniştea sufletească.

Scuza contelui nu-l convinse pe Waldo. Păstrându-şi tonul calm şi inofensiv, spuse:

— Îmi pare rău. Trebuie să fi fost un motiv de mare îngrijorare. Sper că lady Brinsley se va simţi destul de bine ca să participe la nunta dumitale, lord Morden.

În ochii vicontelui se putea citi amuzamentul şi o expresie uşor provocatoare.

— Sunt sigur c-o să încerce, spuse el. E cea mai mare dorinţă a oricărei mame să-şi vadă fiul căsătorit cu o fată acceptabilă. Şi-n plus, nunta va avea loc abia peste o lună. Cred că mama mea se va înzdrăveni îndeajuns până atunci.

Deşi cuvintele rămaseră nerostite, în mintea lui Waldo se contură vag imaginea unei femei ascunse în umbră, înainte de

a se mistui. Nu era genul de fată pe care soţii Brinsley s-o accepte pentru fiul şi moştenitorul lor. Nu simţi nevoia să riposteze. Îl privi pe viconte şi simţi un vag sentiment de milă. De la naştere, fusese crescut pentru a lua locul tatălui său, după moartea acestuia. Se îndoia că vicontele avusese voie să-şi aleagă singur măcar micul dejun, nicidecum fata cu care urma să se căsătorească. Tatăl lui nu era chiar atât de rău, la urma urmei, îşi zise Waldo.

Vicontele continuă:

— În orice caz, mătuşa mea va fi prezentă ca s-o asiste pe mama, aşa că nunta va avea loc cum am planificat.

Waldo simţi din nou un fior de milă – nu la fel de fugar, mai tulburător de astă dată. Îşi zise că ceea ce plănuiseră contele şi fiul lui avea să meargă înainte, cu sau fără prezenţa contesei. Poate că de-asta suferea de melancolie. Poziţia ei în familie era neglijabilă. Dacă n-ar fi avut-o pe domnişoara de companie, ar fi trăit complet izolată.

Contele se aplecă înainte, atrăgând atenţia lui Waldo asupra lui.

— Mai ai şi alte întrebări pe care doreşti să ni le pui, domnule Bowman?

— Mai multe.

Waldo începu cu cupeul închiriat care ar fi trebuit s-o ducă pe Chloë la Stratford. După douăzeci de minute, dându-şi seama că nu afla nimic, le mulţumi şi plecă.

*

De la fereastra dormitorului ei de la etaj, lady Brinsley îl privea pe Waldo traversând curtea. Când portarii închiseră poarta mare de fier în urma lui, se înfioră.

— Urăsc casa asta, îi spuse ea domnişoarei sale de companie. Parc-aş locui într-o închisoare. Îmi aminteşte de azil.

— Taci acum, Elinor. Şi nu era azil, ci un sanatoriu. Trebuie să încerci să te gândeşti la lucruri mai plăcute.

Miss Dunn, domnişoara de companie a lui lady Brinsley, stătea pe canapea, lângă masă, şi turna ceaiul în ceşti.

— Am *încercat,* protestă lady Brinsley, dar degeaba. Casa asta e de vină. Aş vrea să fiu în sera mea de la Hall.

Miss Dunn puse ceainicul pe tavă, se duse la fereastră şi, cuprinzând cu un braţ umerii lui lady Brinsley, o conduse spre un fotoliu tapiţat cu piele, din faţa focului.

— Ai nevoie de un ceai bun. Totul arată altfel după o ceaşcă de ceai.

Lady Brinsley se afundă în fotoliu. Acceptând ceaşca oferită, zâmbi vag.

— De cât timp eşti la mine, Harriet?

— Ştii bine. Dinainte de a te fi măritat.

Elinor Brinsley clătină din cap.

— Dinainte de a mă fi măritat. Nici nu-mi mai amintesc vremurile când nu eram măritată.

— Pentru că erai foarte tânără. Aveai doar optsprezece ani când te-ai căsătorit cu contele.

Atunci fusese invidiată de celelalte fete. Fete, asta erau. Nu ştiau nimic despre bărbaţi şi despre ambiţiile care-i împingeau înainte. Ghinionul ei fusese acela de a se fi născut moştenitoare. Nu avusese voie să se mărite cu omul pe care-l iubea. Se ocupase tatăl ei de asta. O vânduse contelui. Tatăl ei considerase mariajul un târg cinstit – banii lui pentru un titlu. Fiica sa urma să fie contesă, iar nepotul, aristocrat din naştere.

Harriet avusese nenorocul de a se naşte săracă. Niciun bărbat nu voia să-şi ia o nevastă fără zestre. Ea şi Harriet îşi încropiseră împreună un soi de viaţă. Dar se temea că iar pierdea controlul şi nu trebuia să se întâmple. Trebuia să plece cât mai curând din casa aceea.

— Un strop de laudanum, spuse ea. Doar de atâta am nevoie ca să-mi calmez nervii.

Însoţitoarea ei îi luă ceaşca şi farfurioara, le puse pe masă, apoi o prinse de mâini şi îi vorbi încet, liniştitor:

— Încercăm să te dezvăţăm de laudanum, Elinor, nu-ţi mai aduci aminte?

Lady Brinsley clipi de câteva ori, apoi trase aer în piept, adânc, încet, ca să se calmeze.

— Îmi amintesc. Încă nu s-a terminat, nu-i aşa, Harriet?

— Nu, încă nu s-a terminat. Dar nu te tulbura. Ştii bine că n-aş lăsa să ţi se întâmple nimic rău, ţie sau alor tăi.

Contesa oftă prelung. Ceaţa din minte i se risipi şi, pentru câteva momente, văzu totul cu o claritate deplină.

— Ştiu că trebuie să fiu puternică. De data asta nu voi mai da greş, nu-i aşa, Harriet?

Miss Dunn zâmbi.

— Nu, de data asta nu, spuse ea.

17

Vicontele Morden păli. Nu-i venea să creadă ce citea. Rubrica lui Chloë apăruse din nou în ziar. Pe parcursul ultimelor săptămâni, ziarul publicase o notă de scuze pentru absenţa ei, informându-şi cititorii că lady Tellall era indispusă.

Acum revenise cu înverşunare, iar numele lui era în capul listei.

Felicitări lordului Morden şi lui lady Margaret Kintyre cu ocazia logodnei lor. Se pare că nunta va avea loc în luna iunie. Ce va purta mireasa? Mai multe despre acest mic secret, în numărul viitor.

Dar asta era o nimica toată în comparaţie cu articolul despre lady Webberley.

Îi venea să rupă ziarul în bucăţi, dar procedând astfel n-ar fi făcut decât să atragă atenţia asupra lui. Era la club, iar ospătarul tocmai îi adusese ziarele la masă, împreună cu un pahar de porto. Dispreţuia *Journal* şi niciodată nu s-ar fi abonat la el, dacă n-ar fi descoperit că Chloë era lady Tellall. Până şi pseudonimul ei îl dezgusta. Îl mai făcuse de râs o dată în rubrica ei, şi luase măsuri ca aşa ceva să nu se mai întâmple. Nu putea permite ca ziarul să-i fie adus acasă. Nu voia ca tatăl lui să-l vadă şi să-nceapă să pună întrebări delicate, aşa că aranjase să-i fie predat la club.

Literele păreau să-i joace înaintea ochilor. Simţea broboane de sudoare pe frunte. Dacă cineva s-ar fi oprit să-i vorbească, n-ar fi putut rosti un cuvânt. Totuşi, atâta timp cât părea să citească ziarul, nimeni n-avea să-l deranjeze. Era una dintre regulile nescrise ale cluburilor de gentlemeni.

Parcurse din nou ultima pagină. Articolul spunea că lady Webberley fusese văzută pe feribotul de Calais şi că se ducea probabil să se întâlnească cu cineva la Paris.

Cum era cu putinţă?

Nu, nu se putea. Chloë murise. O ucisese cu propriile lui mâini, după care îi ascunsese cadavrul şi bagajele într-un loc unde n-avea să le găsească nimeni. După aceea, luase din camera ei toate obiectele personale, ca să lase impresia că plecase în călătorie.

Acum, că-şi revenise din şoc, începu să gândească logic. Ştia că Chloë era moartă. Asta însemna că altcineva îi scria rubrica şi acel altcineva nu putea fi decât Jo Chesney.

Nu trebuia să-şi piardă capul. Nimeni nu putea dovedi ceva. În schimb, Jo putea să-i creeze mari probleme. Era băgăcioasă şi obositoare. Trebuia să ia măsuri în legătură cu ea.

Şi acesta nu era singurul lucru care-l îngrijora. Dacă mai afla cineva că era abonat la *Journal,* se putea face legătura între el şi Chloë. Nu putea permite să se întâmple asta. Îşi va anula imediat abonamentul.

Pe de altă parte, însă, voia să ştie tot ce se publica sub semnătura lui lady Tellall. Trebuia să existe şi altă cale de a obţine ziarul. Bates ştia ce era de făcut. Avea să-l întrebe pe el.

Vicontele plecă fără să se atingă de paharul cu porto şi fără să-i dea bacşiş ospătarului.

Jo stătea rezemată de spătarul scaunului şi încerca să gândească pozitiv. Oricum ar fi privit lucrurile însă, nu reuşea să progreseze în descoperirea adevărului în ce-o privea pe Chloë. Trecuse o săptămână de la apariţia ziarului. Recitea scrisorile care fuseseră trimise ca răspuns la ultima rubrică a lui lady Tellall. Sosiseră în ajun de la Stratford, aşa că le mai citi şi ajunse la concluzia că existau puţine lucruri care să-i trezească interesul. Câteva corespondente susţineau că ele erau Doamna din Umbră care „luase Londra cu asalt“, ca să folosească cuvintele lui lady Tellall. O altă corespondentă confirma că o văzuse pe lady Webberley pe feribot, în drum spre Calais, în timp ce alta declara că se dusese să trăiască împreună cu călugăriţele, pe Insula Iona. Exista însă şi o scrisoare pe care Jo trebuia s-o ia în serios. Era de la lady Kintyre, a cărei fiică, lady Margaret, era logodită cu vicontele

Morden. Lady Kintyre scria că n-o amuzase deloc referirea glumeaţă la fiica ei. Logodna ar fi trebuit să rămână secretă până în seara balului dat de familia Brinsley. Distrusese seara care ar fi trebuit să fie cea mai fericită din viaţa lui lady Margaret.

Jo nu se simţea vinovată. Toată lumea ştia că cei doi erau logodiţi. Dacă lady Kintyre voia să fie ofensată, n-avea decât să se uite la sine însăşi. Lady Margaret ar fi trebuit să organizeze propriul ei bal ca să-şi sărbătorească logodna. În fond, familia Kintyre era una dintre cele mai bogate din Anglia. Din păcate, erau nişte zgârie-brânză.

Ultima propoziţie din scrisoarea lui lady Kintyre o uimi pe Jo. *Vă rog să-mi anulaţi abonamentul.* Jo ştia *că Journal* avea mulţi abonaţi la Londra, dar nu şi de statura Excelenţei sale. Acest amănunt o făcea să se întrebe cine mai era pe listă, şi se hotărî să-l întrebe pe Mac, când îi va trimite următorul episod din viaţa lui lady Tellall.

Cu coatele rezemate pe masa de scris, Jo îşi acoperi ochii cu palmele. Era deja luna mai şi nu apăruse încă niciun indiciu care s-o ajute s-o găsească pe Chloë. Începea să creadă că într-adevăr era moartă. Ceea ce nu putea accepta şi nu-i dădea linişte era convingerea tot mai puternică cum că niciodată n-aveau să găsească trupul lui Chloë şi nici pe ucigaşul acesteia.

Inspiră adânc şi-şi îndreptă spatele. Încă nu era dispusă să se dea bătută. Poate că era nevoie de ceva mai mult decât de rubrica lui lady Tellall. Autorităţile nu-i erau de niciun ajutor. Se încăpăţânau să susţină că fără un cadavru nu puteau face mare lucru. Dacă ar fi scris un articol pentru *Journal*, un fel de anunţ, în care să ceară ca oricine ştie ceva despre lady Webberley să scrie la redacţie? Ca stimulent, putea oferi o recompensă.

Cu acest gând, strânse scrisorile, găsi cuţitul de birou şi-şi ascuţi vârful creionului. După un moment de gândire, îl puse jos. Trebuia să mediteze la asta. Nu voia să fie inundată de scrisori de la amatorii de curiozităţi – sau, mai rău, de la escroci şi mitomani. Se va sfătui cu Waldo.

Jacob Fry ştia că niciodată n-avea să i se ivească o ocazie mai prielnică de a-şi îndeplini misiunea. Nu mai omorâse niciodată o femeie, dar nu-şi făcea scrupule, cu gândul la onorariul care avea să-i căptuşească frumos buzunarele pentru următoarele douăsprezece luni. Cu banii aceştia putea să se ducă în America şi să înceapă o viaţă nouă. Era o perspectivă tentantă.

Supraveghea casa de mai multe zile şi hotărâse că sosise momentul să acţioneze. Era duminică, o după-amiază însorită şi somnoroasă de duminică. Prin preajmă se aflau doar câţiva servitori şi un singur grădinar, de care se ocupase deja. Mătuşa şi băiatul puteau crea oarecari probleme, însă nu peste puterile lui. Nu se vedea nici urmă de Bowman sau de cabrioleta lui. Nu că ar fi contat. Oricine l-ar fi luat drept unul dintre grădinari; n-avea de gând s-o ucidă pe femeie de faţă cu martori. Trebuia s-o omoare rapid, fără zgomot, astfel încât să se poată face nevăzut înainte de a da cineva alarma.

Putea s-o vadă stând la măsuţa ei de scris din camera cu vedere spre terasă – camera cu glasvand. Se întrebă ce făcuse ca să merite condamnarea la moarte. Nu stătu prea mult pe gânduri. Cu cât termina mai repede, cu atât avea să scape mai curând de-acolo.

Jo tresări şi ridică privirea. Pe terasă, dincolo de glasvand, era cineva. Bătăile inimii i se mai potoliră când îşi dădu seama că trebuia să fie unul dintre grădinari. Ridicându-se, se duse să deschidă uşa.

Omul ţinea în mâini un ghiveci cu o floare, una dintre preţioasele orhidee ale lui Chloë, care părea cam bolnavă. Înainte ca omul să vorbească, Jo înţelese ce dorea. Voia s-o întrebe ce să facă pentru a înviora planta. Când venea vorba de orhidee, nimeni nu ştia nimic, nici ea, nici grădinarii, nici chiar Sykes. Se pricepeau să îngrijească plantele englezeşti, dar nu şi specimenele acelea delicate.

Grădinarul îi întinse ghiveciul, spunând cu un zâmbet spăsit:

— Doamna Paige mi-a cerut să mă uit la ea. N-avea nevoie

decât de puţină apă. Poate sunteţi aşa de bună să i-o daţi înapoi? Cred că acum îi e mai bine.

Jo luă planta, privind-o cu capul înclinat. Floarea aceea nu putea să-i aparţină menajerei. Era una dintre cele mai valoroase plante ale lui Chloë. Le dăruia doar celor care ştiau cum să le îngrijească. Ea şi doamna Paige nu erau grădinărese, aşa că niciodată n-ar fi beneficiat de o asemenea onoare.

Ridică privirea, zâmbind, şi spuse pe cel mai firesc ton de care era în stare:

— Irişilor nu prea le prieşte în casă, nu-i aşa?

— Numai dacă ştiţi cum să-i ţineţi, răspunse grădinarul.

Vasăzică, nu cunoştea diferenţa dintre un iris şi o orhidee.

Ce să însemne asta?

Cuprinsă de panică, Jo era gata s-o ia la fugă sau să ţipe ca din gură de şarpe. Nu că i-ar fi folosit la ceva, deoarece în apropiere nu exista nimeni care s-o ajute. Era duminică. Jumătate din servitori plecaseră acasă la familiile lor, iar ceilalţi îşi luau prânzul. Mătuşa Daventry îşi făcea siesta, iar Eric, slavă Domnului, plecase cu Waldo să vâslească pe Tamisa, până la Westminster Bridge. Nu mai erau prin preajmă nici Harper, nici alţi grădinari. O dată cu trecerea timpului, deveniseră delăsători.

Se adună brusc. Era absurd. De ce ar fi vrut cineva să-i facă vreun rău? Nu avea un răspuns, dar îşi aminti de avertismentul lui Chloë. S-ar putea afla în pericol de moarte.

Brusc panica îi trecu. Încă se mai temea, dar avea mintea limpede. Nu-şi putea permite să-i acorde beneficiul îndoielii, când era cu mult mai puternic decât ea. Trebuia să egalizeze şansele.

Pistolul era încărcat însă, delăsătoare, îl lăsase în dulapul de sub scară, unde ţineau umbrelele.

Încet, pentru a nu-l provoca, se retrase cu un pas.

— Voi avea grijă să ajungă înapoi la doamna Paige.

Abia dacă-şi recunoştea vocea.

Ochii grădinarului se micşorară.

— Aşa să faceţi, doamnă Chesney.

Trebuia să-i întoarcă spatele ca să ajungă la uşă, dar

picioarele refuzau să i se mişte. Ochii individului fixară sfeşnicul de alamă de pe gheridon şi Jo ştiu, simţi ce-i trecea prin minte: îşi alegea o armă.

— Dacă stau să mă gândesc, spuse, mai bine du-i-l dumneata.

— Cum?

Instinctiv omul ridică mâinile ca să ia ghiveciul de lut pe care i-l întindea, dar Jo nu se mulţumi cu atât. Dându-i un brânci cu toată forţa, îl împinse înapoi, pe terasă, prin uşile deschise ale glasvandului. În clipa următoare, se răsuci în loc, înhăţă cuţitul de pe masa de scris şi fugi în hol.

Cu un muget de furie, individul se luă după ea.

O ajunse din urmă când deschidea uşa dulapului de sub scară. Mâna lui o apucă de rochie, trăgând-o înapoi. Instinctiv, Jo lovi în direcţia lui cu cuţitul de birou. Îl nimeri sub ochi, şi îi spintecă obrazul. Omul scoase un urlet, în parte de durere, în parte de furie, şi o lovi cu pumnul. Jo căzu în genunchi. Cuţitul de birou îi zbură din mână, rostogolindu-se cu zgomot pe parchet, până lângă perete.

Jo nu stătu să judece. Nu mai avea nici suflu ca să ţipe. Propulsată de spaimă, suspinând, se rostogoli şi se ridică. Chipul agresorului şiroia de sânge. Acesta îşi privi mâinile însângerate, apoi ridică ochii spre ea. Cu o expresie animalică, începu să înainteze. Jo auzi o uşă deschizându-se, apoi închizându-se, în altă parte a casei. Când zgomotul distrase un moment atenţia atacatorului, profită de ocazie, se repezi la dulap şi-şi luă manşonul.

Ţinând pistolul cu ambele mâini, se întoarse cu faţa spre el. Arma îi tremura alarmant, la fel ca vocea.

— Dacă mai faci un pas, îţi zbor creierii.

Şi, ca să-i arate că vorbea serios, îndreptă pistolul spre el şi trase cocoşul.

Fie n-o credea, fie era prea furios, dar bărbatul nu se lăsă intimidat. Degetul lui Jo se încordă pe trăgaci, dar nu avu curaj să tragă. Gândul de a lua viaţa cuiva o făcea să simtă un gol în stomac. Încercă să ţipe, să cheme servitorii, pe cineva, dar nu reuşi să scoată decât un icnet gutural.

O uşă se deschise în apropiere şi cineva o strigă pe nume. Eric! Îi era frică să-şi ia ochii de la adversar.

— Nu veni aici! răcni ea. Stai pe loc, Eric!

Băiatul nu înţelese şi Jo îi auzi paşii apropiindu-se.

— Ce e, mătuşă Jo? Ce s-a întâmplat?

— Hai, mârâi atacatorul. Apasă pe trăgaci. Nu poţi, aşa-i?

Unde, o, unde era Waldo? Îl lăsase pe Eric în faţa uşii şi plecase? Aruncă o privire spre băiat. Clipa de neatenţie o costă scump. Fry o apucă de braţ şi-i smulse pistolul din mână.

— Ştiam că nu poţi, spuse el.

O voce venind dinspre uşă rosti pe un ton sec:

— Nu, dar eu pot. Lasă pistolul jos, sau te omor. Dă-te mai încolo, Eric.

Era Waldo, în sfârşit.

Ochii lui Fry se îngustară ca două fante, înainte de a se răsuci în loc. Jo zbieră. Două împuşcături explodară în acelaşi timp. Numai una îşi nimeri ţinta. Chipul lui Fry exprima uimire. Îşi privi pieptul şi atinse cu degetele pata roşie care se lăţea. Făcu un pas spre Waldo, apoi se prăbuşi pe podea.

— La naiba, spuse acesta, speram să-l capturăm viu.

Jo aruncă o privire îngrozită spre trupul de pe podea, în timp ce alerga să-l ia pe Eric în braţe. Waldo vârî în buzunar pistolul descărcat, îl luă pe al lui Jo, îl puse pe masa din hol şi apoi li se alătură.

Jo ridică ochii plini de lacrimi spre el.

— Slavă Domnului că ai venit!

Waldo îi atinse cu degetele obrazul, într-o mângâiere gingaşă.

În casă izbucniră zgomotele şi agitaţia. Servitorii năvăliră pe uşa dinspre apartamentele lor şi se opriră brusc. Doamna Daventry apăru în capul scării. Doamna Paige striga să cheme cineva comisarul. Una dintre cameristele de la etaj aruncă o singură privire spre trupul lui Fry şi leşină.

Restul zilei trecu ca prin ceaţă pentru Jo. Ofiţerii de pe Bow Street sosiră şi luară declaraţii. Omul care o atacase, află ea, era grădinarul care dispăruse după prima spargere. Unul dintre ucenicii lui Sykes fusese găsit în latrina de afară, bătut măr,

dar încă respirând. În aparenţă, Jo se ţinea tare. În realitate, era gata să se frângă.

Se consola cu gândul că Eric scăpase neatins. Acesta plecase cu doamna Daventry, turuind despre rolul pe care-l jucase la prinderea banditului. Nu-şi dăduse seama că Fry era mort. Credea că ofiţerii din Bow Street îl duseseră la închisoare.

Waldo dădu de înţeles că intenţiona să rămână în casă peste noapte, iar Jo se bucură. O scutea de orice altă responsabilitate. Pentru o vreme, îşi putea lăsa în seama lui toate poverile şi neliniştile. După ce mâncă, se scuză şi se retrase în camera ei. Nu peste mult, Libby îi aduse un pahar cu lapte cald şi o picătură de laudanum. Jo îl bău, apoi se vârî în pat.

În pofida laudanumului, Jo dormi pe apucate. În visul ei, Chloë nu era moartă, ci se ascunsese. Ea trebuia doar să identifice uşa dincolo de care urma s-o găsească pe Chloë.

*

Înainte de a se culca, Waldo curăţă, încărcă şi armă toate pistoalele pe care le găsi în casă. Erau doar patru – al lui, al lui Jo, şi două pistoale de duel pe care le găsise într-o cutie căptuşită cu catifea, în vechea bibliotecă a lui Sir Ralph. Putea să tragă doar patru focuri, câte unul cu fiecare pistol. Auzise despre un pastor din Scoţia care inventase un pistol cu care se putea trage mai mult de un foc, înainte de a fi reîncărcat. Cu o asemenea armă, şi-ar fi putut asuma riscuri, însă în situaţia dată fiecare foc era important. Reîncărcatul necesita timp.

Lăsă un pistol de duel în camera de dimineaţă, în sertarul de sus al gheridonului, printre tacâmurile de argint, iar pe al doilea în dulapul de sub scară. Celelalte două pistoale le vârî în buzunare. Îşi turnă un pahar mare de brandy, luă bastonul şi se duse la etaj.

Woldo nu era singurul care veghea. Sykes şi grădinarii lui erau postaţi la uşile de la parter. La ambele niveluri ardeau lămpi.

Waldo se considera vinovat pentru cele întâmplate. N-ar fi trebuit să-l elibereze pe Harper din funcţie, nici să lase să-i slăbească vigilenţa. A doua oară nu va mai face aceeaşi

greşeală.

La instrucţiunile lui, i se pregătise patul în camera lui Eric. Existau multe alte încăperi pe care le-ar fi putut folosi, dar voia să fie aproape de băiat şi de Jo. Camerele erau alăturate, dar lui Waldo nu-i păsa de ce-ar zice lumea despre acel aranjament.

Pentru liniştea lui sufletească, dorea să audă dacă-i mai venea cuiva ideea s-o atace pe Jo.

Furia acumulată i se risipi când intră în camera lui Eric şi o găsi pe Jo aplecată deasupra patului. Părul despletit i se revărsa pe umeri. Purta un şal Paisley peste cămaşa de noapte şi era în picioarele goale. Atracţia pe care Jo o exercita asupra lui deveni şi mai puternică; nu era singura femeie după care poftise vreodată, dar constată cu uimire simţămintele ce-l copleşeau.

Obosită, Jo găsi totuşi puterea să-i zâmbească dulce.

— Sunt sigură că doamna Paige ţi-ar fi putut aranja ceva mai de soi, spuse ea în şoaptă, arătând spre patul de campanie care ocupa un colţ al camerei.

Vorbind la fel de încet, ca să nu-l trezească pe Eric, Waldo îi răspunse:

— Doamna Paige m-a lăsat să-mi aleg camera. Am vrut să fiu aproape de tine şi de Eric.

— Îţi mulţumesc, spuse ea simplu.

În timp ce Jo îl privea pe Eric, Waldo o studie, gândindu-se ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi intrat în casă la timp. Mâna strânse nervos paharul de brandy.

— Waldo, spuse Jo, trebuie să-ţi vorbesc. Să mergem în camera mea.

Waldo ezită.

— Servitorii au să se scandalizeze. Putem vorbi în camera de zi.

Ochii ei străluciră.

— Ce-mi pasă mie ce-au să creadă servitorii? După tot ce s-a întâmplat azi aici, asta-i ultima grijă pe care o am.

Şi, fără să privească în urmă, intră în camera ei. Waldo îşi lăsă bastonul afară şi o urmă supus, cu paharul de brandy în

mână. Lăsând uşa întredeschisă, Jo îl invită să se aşeze.

— Waldo…

— Stai jos, îi ceru el, altfel am să-mi sucesc gâtul uitându-mă la tine.

Jo se aşează pe marginea patului şi trecu imediat la subiect:

— Vreau să-l duci pe Eric undeva unde să fie în siguranţă. Ar putea sta la surorile tale, sau la mama ta. Cât e cu mine n-o să fie în siguranţă.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Mama mea îl va primi cu bucurie.

Jo se rezemă de spătar, vizibil uimită că reuşise să-l convingă atât de uşor.

— Ei, spuse ea, atunci ne-am înţeles.

— Încă nu.

Înainte de a continua, Waldo luă o înghiţitură de brandy.

— Vreau să te duci şi tu cu el. Îţi dai seama, nu pot să te las să te descurci singură, când deja ai fost atacată de două ori. Nu e momentul să faci pe viteaza, Jo. Într-o situaţie ca asta, trebuie să fii prudentă.

— N-am făcut pe viteaza. Am fost o proastă. Îl aveam în cătarea pistolului – pe Fry, vreau să spun – şi ce-am făcut? L-am lăsat să-mi ia arma. Dacă n-ai fi fost tu acolo…

— Dar am fost.

— Cred că, în adâncul sufletului, mă aşteptam să renunţe. Dar n-a făcut-o. Ce fel de om îşi asumă asemenea riscuri?

— Unul care crede că femeile n-au curaj să tragă într-un om neînarmat.

— Femeile asemeni mie, preciză ea cu înverşunare.

— Majoritatea femeilor, o corectă el, şi nu e niciun motiv de ruşine în asta.

— Ha! Uşor ţi-e ţie să vorbeşti! Poţi să-ţi imaginezi ce-am simţit? Nu ştiam că veniseşi. Credeam că e doar Eric. Nu vreau să mă mai simt vreodată atât de neputincioasă – nu vreau!

— Nu numai femeile se pot simţi neputincioase.

Jo îl privi uimită.

— Dar păreai atât de încrezător, atât de… de stăpân pe situaţie…!

Waldo îi arătă mâinile, făcându-le să tremure demonstrativ.

— Acum îţi par la fel de „încrezător“?

Sperase s-o facă să zâmbească, însă ochii ei se umplură de lacrimi. Îi luă o mână într-ale ei şi începu să-i urmărească liniile din palmă cu vârfurile degetelor. Când îi întoarse mâna, găsi cicatricea unei răni de pumnal. O privi lung, mult timp, apoi îi ridică încet mâna la buze şi o sărută.

Waldo, care niciodată nu se simţise încurcat în faţa unei femei, încremeni. În alte situaţii, cu alte femei, n-ar fi ezitat să ducă lucrurile până la capăt, dar era vorba de Jo.

— Nu vreau să rămân singură, spuse ea. N-ai vrea… n-ai vrea să mai stai puţin cu mine? M-aş simţi mai bine ştiind că eşti aici.

Se simţi flatat. Ba nu – se simţi umilit. Şi amuzat. Se gândise uneori cum ar fi să petreacă o noapte cu ea şi se părea că fantezia era pe cale să se adeverească. Dar în condiţiile stabilite de ea.

Jo voia să-i audă glasul, aşa că Waldo îi citi din *Waverley*, unul dintre romanele lui Scott, pe care-l găsise pe noptieră. Când respiraţia ei deveni lentă şi regulată, se opri din citit, dar ochii lui Jo se deschiseră şi fu nevoit să continue.

După ce Jo adormi în sfârşit, Waldo se duse să vadă ce face Eric. Apoi îşi scoase haina şi lavaliera şi se instală comod într-unul dintre fotoliile tapiţate cu piele, sorbind alene din brandy, ca să-i ajungă cât mai mult timp.

În minte i se învălmăşeau tot felul de gânduri. Jacob Fry. Atacul asupra lui Jo; cine îi poruncise şi de ce. Dar gândul care nu-i dădea pace, gândul care-l zguduia cel mai mult era importanţa pe care o dobândise acea bucăţică de fată pentru fericirea lui.

De-acum încolo, îşi făgădui el, va avea mai multă grijă de ea. Nu voia s-o mai lase să se expună punând întrebări despre Chloë. Nu voia s-o lase în casa aceea, doar cu grădinarii. Voia s-o ducă la Palliser, unde jumătate dintre valeţi erau foşti soldaţi care ştiau să mânuiască armele. O dorea acolo unde putea s-o ţină sub supraveghere.

A doua zi, hotărî el, avea să-i ducă pe Jo şi Eric la mama lui,

iar dacă doamna Daventry dorea să-i însoţească, cu atât mai bine.

Înainte de a se culca mai aruncă o ultimă privire în camera lui Jo. Nu se vedea prea mult de sub plapumă, doar vârful nasului şi coama strălucitoare de păr roşcat. Rămase o vreme locului, privind-o, cu un zâmbet prostesc pe buze.

18

A doua zi dimineaţa porniră spre Palliser Park. Waldo trimisese un servitor cu un răvaş pentru mama lui, în care îi explica pe scurt de ce veneau. Jo era nervoasă. După cum îi spuse mătuşii sale în trăsură, ideea care păruse foarte inspirată la micul dejun îşi pierdea atracţia cu cât se apropiau mai mult de Palliser Park. Îi cerea prea mult lui lady Fredericka, pretinzându-i să primească în casă trei străini. Eric însă nu găsea că aveau pretenţii exagerate. Îi invitase unchiul Waldo, aşa că trebuia să fie în regulă.

Unchiul Waldo nu putea să comenteze. Stătea pe capră lângă vizitiu, ţinând în braţe o muschetă şi câte un pistol în fiecare buzunar.

Temerile lui Jo se dovediră neîntemeiate, aşa cum prevăzuse doamna Daventry. Lady Fredericka îi aştepta în holul mare de marmură de la intrare, pentru a le ura bun venit. Nu făcu caz şi nu-i bombardă cu întrebări. Era plină de solicitudine, dar şi dezinvoltă.

— Aici veţi fi în cea mai mare siguranţă, spuse ea, şi trebuie să rămâneţi până se rezolvă toată afacerea asta îngrozitoare. Lăsaţi-o în seama lui Waldo. Are relaţii. O s-o lămurească el.

În timp ce Waldo se duse să discute cu tatăl lui, lady Fredericka îi conduse la etaj. Jo îl ţinea pe Eric de mână.

Era o casă Palladian frumoasă, într-un parc fermecător, dar Jo nu-şi putea alunga neliniştile în legătură cu Eric. Îşi amintea cum se simţise în copilărie, când era lăsată ba la o rudă, ba la alta. Nu conta cât de frumos se purtau cu ea, şi cât de buni şi generoşi erau cu toţii. Un copil avea nevoie de stabilitate.

— Prânzul se va servi într-o jumătate de oră, îi informă lady Fredericka. Nu vă formalizaţi, veniţi îmbrăcaţi aşa cum sunteţi.

După ce lady Fredericka plecă, sosi un roi de cameriste să le ajute la despachetat. Camera lui Eric era chiar lângă a lui Jo şi

avea vedere spre lac.

— Poate că unchiul Waldo o să mă-nveţe să înot, spuse Eric, cu ochi scânteietori. Sau poate sunt bărci, şi vom merge la pescuit.

Doamna Daventry şi Jo schimbară o privire scurtă.

— Cred, spuse doamna Daventry, că Eric şi cu mine gândim la fel. Totul e o aventură nemaipomenită şi suntem hotărâţi să profităm la maximum. În clipa următoare zâmbetul îi pieri. Vai de mine, n-am vrut să sune aşa. Mă bucur doar că am venit aici şi nu mai stăm în casa lui Chloë.

— Iar eu, răspunse Jo cu convingere, mă bucur că te-ai hotărât să vii cu mine, când ai fi putut să te întorci în Greek Street.

— Nici prin gând nu-mi trece să te las singură când ai atâta nevoie de mine. Vorbesc serios, Jo. N-am să te părăsesc până nu se va termina toată povestea asta nesuferită.

Jo simţi că i se pune un nod în gât, dar în clipa următoare, auzi bătând gongul care anunţa masa.

Waldo îi aştepta la baza scării, împreună cu sora lui, Maude. În timp ce Maude le arăta doamnei Daventry şi lui Eric drumul spre sufragerie, Waldo rămase puţin în urmă, ca să poată sta de vorbă cu Jo.

— Mi-am avertizat familia să nu te bată la cap cu întrebări, spuse el. Sunt convins că vor face tot posibilul pentru a te ajuta să te simţi cât mai bine.

Mişcată de grija lui, Jo îşi puse mâna pe braţul lui, preţ de o clipă.

— Nu-ţi face griji pentru mine, Waldo. N-am nicio problemă, serios.

Exagera, dar considera că, după tot ce făcuse pentru ea, era datoare să pară, dacă nu neafectată, măcar pe cale de a-şi reveni. Amintirea celor întâmplate în seara trecută nu-i dădea pace. Waldo îi citise dintr-un volum plicticos, până când adormise. Uitase de toate grijile, numai pentru că-l ştia alături. Dimineaţa, când se trezise şi nu-l mai văzuse lângă ea, fusese dezamăgită.

Bănuia că nu era prima femeie care se trezea dimineaţa şi

era dezamăgită constatând că Waldo nu mai era lângă ea.

Stăpânindu-şi un oftat, intră în sufragerie.

Tatăl lui Waldo stătea în picioare lângă scaunul din capul mesei. Waldo făcu prezentările. Jo îşi dădea seama că era examinată cu mare atenţie, însă domnul Bowman zâmbi, nu doar formal, ci cu căldură, iar Jo simţi că se relaxează. Cam de aceeaşi vârstă cu soţia lui, domnul Bowman semăna vag cu Waldo, deşi ochii îi erau albaştri, iar părul îi încărunţise vizibil. În ochii aceia strălucitori, Jo desluşi o inteligenţă vie şi mult umor.

— Ei, ei, spuse el, regretăm motivele care v-au adus pe toţi trei la Palliser, dar nu şi faptul că vă aflaţi aici. Sperăm să aveţi o şedere plăcută şi să vă simţiţi la noi ca la dumneavoastră acasă. Vă rog, doamnă Chesney, luaţi loc lângă mine, da, şi dumneavoastră, doamnă Daventry.

Jo dădu un răspuns cuviincios, la fel ca şi mătuşa ei, în timp ce se îndreptau spre scaunele indicate de domnul Bowman. Încă nu se aşezase nimeni. Toţi stăteau în picioare. Jo se uită în jur după Eric, dar nu-l văzu.

Mai rămăsese de prezentat încă o persoană, un gentleman de vreo patruzeci de ani. Era blond şi cu ochii la fel de albaştri ca ai domnului Bowman. Avea un farmec dezinvolt. Jo îl simpatiză instinctiv.

— Iar acesta, spuse Waldo, e vărul meu, Thomas Bowman. Pe fiicele lui, Jenny şi Marion, le veţi cunoaşte puţin mai târziu. Eric s-a dus cu ele. Iau masa în seră, cred.

Privind-o pe Jo, Thomas adăugă:

— Atâta doar că ele cred că-i o junglă. După ce termină masa, se vor duce să vâneze şerpi şi insecte veninoase. Prin urmare, se vor distra de minune.

Jo dădu din cap, zâmbind, şi concluzionă că vărul lui Waldo e un bărbat plăcut. El îi dădea toate acele informaţii ca să nu-şi facă griji în legătură cu Eric.

Domnul Bowman le făcu semn lacheilor să se apropie pentru a le ajuta pe doamne să se aşeze. După ce toţi mesenii luară loc, spuse:

— Thomas e membru al Parlamentului pentru comitatul Burnham. Când Camera e în sesiune, îşi petrece cea mai mare parte a timpului liber la Holland House, la o aruncătură de băţ de-aici. Azi ne onorează cu prezenţa.

Thomas zâmbi.

— Nu e tocmai timp liber, unchiule. La Holland House se rezolvă multe dintre problemele Camerei.

— Lordul Holland e un whig, nu-i aşa? întrebă doamna Daventry.

Domnul Bowman dădu din cap.

— Cei de la Holland House sunt membri ai partidului Whig de generaţii, câtă vreme noi, cei din Palliser House, am fost tory – mai bine zis până la generaţia actuală. Îşi privi cu subînţeles fiul şi nepotul. E nevoie să spun mai mult?

— În niciun caz! interveni lady Fredericka. Cunoşti regulile, Julian. Nu discutăm politică la masă. Face rău la digestie.

Domnul Bowman şi soţia lui schimbară o privire lungă, provocatoare, apoi Julian Bowman întrebă cu blândeţe:

— Atunci, am voie să vorbesc despre succesiune?

Se întoarse spre Jo:

— Îi vedeţi aici, doamnă Chesney, pe moştenitorii mei: Waldo, care e burlac, şi Thomas, care este văduv. În ritmul în care merg, nu va mai rămâne niciun Bowman de sex masculin care să ducă mai departe numele familiei.

— Asta nu-i un motiv ca să mă însor, tată, spuse Waldo.

Thomas adăugă:

— Nu le-aş schimba pe fetele mele cu nişte băieţi, nici dacă mi-ai oferi funcţia de prim-ministru.

— Nicio şansă să fac asta, dat fiind că eşti whig. După cum ştii foarte bine, vorbesc despre datorie, nu despre fermecătoarele tale fete, spuse domnul Bowman.

De la celălalt capăt al mesei, Cecy interveni:

— Ce nu-i în regulă cu fetele, tăticule? Noi nu contăm?

Tatăl ei lăsă să-i scape un oftat.

— Sigur că şi voi contaţi, spuse el, dar când vă măritaţi, luaţi numele soţului. Numai la asta am vrut să mă refer.

Lady Fredericka pufni sonor:

— Nu văd ce are atât de deosebit numele *tău*, îi spuse ea soţului ei. Dacă era după mine, mi-aş fi păstrat propriul nume când m-am măritat. Familia Howard e la fel de veche ca familia Bowman, da, şi n-a schimbat taberele când s-a urcat pe tron ştii-tu-cine. Noi, cei din clanul Howard, ştim ce-i aia loialitate.

— Mamă! râse Waldo, clătinând din cap. Ai grijă cum vorbeşti, altfel au să ne spânzure pe toţi pentru trădare.

Jo nu ştia la cine să se mai uite. Nimerise la mijloc şi se întreba cine avea să intervină în continuare. Îşi dădea seama că mătuşa ei era la fel de deconcertată. Totuşi, nimeni de la masă nu părea să găsească ceva nepotrivit în acel schimb înfierbântat de replici. Îi studie pe toţi, cu discreţie. Când privirea ei o întâlni pe cea a lui Waldo, acesta îi zâmbi, ridicând din umeri a neputinţă. Jo înţelese că aşa obişnuia familia lui să se poarte şi nimeni nu putea face nimic.

Discuţiile încetară când lacheii serviră masa – somon marinat, crochete de pui şi salată de languste. Tăcerea nu dură decât atâta cât să ia flecare câteva îmbucături.

Maude, în felul ei liniştit, ridică mănuşa aruncată de tatăl său.

— O dată ce noi, femeile, vom primi drept de vot, nimic nu ne va mai putea opri. Ne vom păstra propriile nume, vom avea diverse profesii, vom deveni membre ale Parlamentului şi ne vom lăsa lucrurile moştenire cui vom vrea noi. Ce părere aveţi, doamnă Chesney?

Jo se înecă. Luă paharul de vin şi bău o gură. Când putu respira din nou o privi pe Maude ca şi cum aceasta ar fi înjunghiat-o în spate. Apoi, îşi dădu seama că Maude n-o întrebase din răutate, nici în glumă. Dorea cu adevărat să-i cunoască părerea.

La fel de curioşi erau şi ceilalţi de la masă. Toţi ochii se îndreptaseră spre ea.

Jo îşi drese vocea, pentru a câştiga timp de gândire.

— Dacă stăm cu mâinile-n sân aşteptând ca bărbaţii să ne acorde dreptul de vot, spuse ea încet, punându-şi gândurile în ordine, asta n-o să se întâmple niciodată. Ei sunt cei care deţin

toată puterea. Numai ei pot schimba legile. Pare-mi-se că ar trebui să le îngreunăm atât de mult sarcinile, încât să fie bucuroşi să cedeze cererilor noastre. Problema e că suntem prea pasive. Ar trebui să fim mai active. Trebuie să începem prin a cere accesul la profesiuni. Apoi să ne înfiinţăm propriile firme. Să facem lobby pe lângă parlamentarii noştri ca să schimbe legile astfel încât să avem propria noastră proprietate sub control. Când bărbaţii vor vedea că nu vrem să ne dăm bătute şi că suntem la fel de inteligente şi capabile ca ei, vor fi nevoiţi să ne acorde dreptul de vot.

— Şi dacă n-o vom face? întrebă domnul Bowman cu o expresie vizibil provocatoare în ochi.

— Atunci, replică Jo, prinsă în vâltoarea dezbaterii, propun ca toate femeile să ia imediat măsuri pentru a deveni la fel ca mine. Sunt văduvă, domnule Bowman. Noi, văduvele, ne bucurăm de privilegii la care femeile măritate nu pot decât să viseze.

Când râsetele se stinseră, domnul Bowman spuse:

— Văd că sunt depăşit numeric de whigi şi radicali, şi tocmai în sfânta sufragerie a Palliser House! Mai văd şi că nevastă-mea îmi face semn să trec la un subiect de conversaţie neutru. Declar discuţiile deschise. Cine doreşte să înceapă?

Toţi se uitară unul la altul. Doamna Daventry risipi diplomatic tăcerea:

— Cecy, sora ta mi-a spus că săptămâna viitoare va avea loc prezentarea ta în faţa reginei. Ai permisiunea de a ne spune ce rochie ţi-ai ales pentru această emoţionantă ocazie?

Cecy nu avu nevoie de un al doilea îndemn şi, până la sfârşitul mesei, conversaţia se referi numai la bucuriile şi necazurile vieţii de la curte.

— Nu-mi vine să cred că am spus asta, zise Jo.

— Ce anume? o întrebă Waldo.

Masa luase sfârșit şi stăteau pe o bancă lângă lacul artificial, privind copiii care hrăneau lebedele cu bucăţele de pâine. Thomas şi Maude erau în apropiere, pe peluza din spatele lor, pregătind porţile pentru un joc de crochet.

— La masă, spuse Jo, când am recomandat ca toate femeile să devină văduve, ca mine. N-am vorbit serios, desigur. Am spus-o numai ca să-i dau replica tatălui tău.

Waldo spuse pe un ton grav:

— Cu toţii am fost foarte impresionaţi.

Ochii lui Jo se îngustară.

— Râzi de mine!

— A, nu, răspunse el, atingându-şi buzele cu un deget. Asta-i o rană veche din război, o ciupitură cu vârful unei baionete. Întotdeauna mă face să arăt ca şi cum mi-ar veni să râd.

— Ipocritule! Ochii tăi nu mint. E clar că râzi de mine.

Waldo chicoti.

— Eşti o femeie periculoasă, Jo Chesney, va trebui să iau seama la ce gândesc când sunt cu tine. Oricum, greşeşti dacă-ţi închipui că te iau în râs. Sunt amuzat fiindcă ai făcut un lucru pe care puţini oameni l-au făcut vreodată. L-ai înfruntat pe tatăl meu până când n-a mai avut replică.

Văzându-i privirea curioasă, ridică din umeri.

— Tatăl meu a fost unul dintre cei mai apropiaţi parteneri ai domnului Pitt, când era prim-ministru – amândoi tory din naştere şi prin educaţie. Îţi dai seama, a învăţat arta oratoriei de la un maestru.

— Tatăl tău a fost membru în Parlament?

— Ales, nu, dar a făcut parte din cercul pe care se baza Pitt ca să-şi traseze strategiile politice. La moartea lui Pitt, tatăl meu s-a retras din viaţa publică.

În mintea lui Jo, lucrurile începeau să prindă contur.

— Dar tu şi vărul tău, Thomas, sunteţi membri ai partidului Whig.

— E consecinţa faptului de a-l avea pe lordul Holland ca vecin. Unchiul lui, Charles James Fox, venea adesea în vizită aici, împreună cu alţi whigi de răsunet. Asta se întâmpla cu mult timp înainte ca eu să plec la război. Tocmai terminasem universitatea, când Thomas şi cu mine am fost invitaţi la câteva petreceri în casa Holland. Jucând biliard, i-am cunoscut pe unii dintre oamenii cu cele mai liberale vederi ale epocii –

liberale şi inteligente. Ne-au deschis minţile faţă de nişte idei inedite pentru noi. Eram foarte tineri şi foarte impresionabili. După câţiva ani, când au avut loc alegeri bicamerale în Burnham, Thomas a fost ales. Eu i-am făcut campania. Îţi poţi imagina ce părere a avut tata despre asta.

Mintea lui Jo funcţiona cu înfrigurare, punând toate informaţiile noi la locul lor.

— Nu cumva asta o fi fost cearta care a cauzat atâtea resentimente între tine şi tatăl tău? Motivul pentru care te-ai înrolat în armată şi ai plecat în Spania?

— Şi de ce n-ar fi?

— Păi… pentru că e numai politică. Oamenii nu încetează să-şi mai vorbească şi nu-şi poartă ranchiună pentru simplul fapt că au opţiuni politice diferite. Ar fi o copilărie.

— *Numai politică!* repetă Waldo şi începu să râdă cu poftă.

În clipa aceea li se alătură Thomas.

— Ce vă amuză? întrebă el.

Când Waldo îi spuse, izbucni şi Thomas în râs.

— În familia asta, zise el, politica e totuna cu religia. Toţi cei din familia Bowman au fost conservatori încă de pe timpul cavalerilor. Waldo şi cu mine am întrerupt tradiţia. Asta ne face să apărem ca nişte eretici în ochii generaţiei mai vârstnice.

Jo remarcă:

— Nu e chiar atât de neobişnuit, nu-i aşa? Generaţia mai veche găseşte întotdeauna cusururi generaţiei tinere.

— A cauzat o ruptură, replică Thomas.

— Pare să nu fi avut niciun rost, privind retrospectiv, spuse Waldo, dar pe-atunci totul era foarte serios.

— Resentimente din toate părţile, fu şi Thomas de acord.

Se lăsă o tăcere lungă, timp în care cei trei priviră cum hrăneau copiii lebedele.

După un timp, Waldo vorbi:

— Ce-a fost a trecut. În ultimii câţiva ani ne-am potolit cu toţii.

— Dacă aşa stau lucrurile, spuse Thomas, ce te opreşte să reiei totul de unde te-a întrerupt războiul – cu partidul, vreau să zic? Se apropie alegerile bicamerale. Ai putea să candidezi.

Ne-ai fi de mare folos în cameră.

Când Waldo îl privi sceptic, Thomas zâmbi, adăugind spăsit:

— Grenville m-a rugat să te iscodesc.

— Nu înțeleg de ce. Nu m-am mai implicat de… cât să fie… opt sau nouă ani? Știu cum se luptă pe front, la politică nu mă pricep.

— Îți înțeleg punctul de vedere, dar anii tăi de armată ți-au dat o experiență neprețuită. Măcar gândește-te. *Serios.*

Waldo ezită doar o clipă.

— Am să mă gândesc, zise el.

— Bine. Joacă cineva crochet? Le-am promis copiilor. Maude s-a dus să-i aducă și pe ceilalți.

— Mi-ar face plăcere, zise Jo.

În timp ce Thomas plecă să adune copiii, Jo și Waldo urcară panta spre terenul de joc.

— Nu ești singura care știe să citească în priviri. Știu la ce te gândești, Jo.

Jo se opri, întorcându-se cu fața spre el.

— Atunci, continuă. Spune-mi la ce mă gândesc, îl provocă ea.

— Ești impresionată. Te gândești că dacă lordul Grenville vrea să intru în partidul lui, înseamnă că sunt un om de ispravă.

Exact la asta se gândise, dar în tonul lui se simțea o nuanță dură care o puse în defensivă.

— Și ce-i în neregulă cu asta?

— Poate ai vrea să-mi vezi rapoartele de război? Și alea sunt impresionante.

Nu-i trecu prin minte nicio replică amuzantă, așa că nu spuse nimic, deși fierbea. Avea impresia că încercase s-o pună la punct, și nu înțelegea de ce.

După o cină lipsită de evenimente – slavă Domnului! – Jo urcă la etaj să vadă de Eric. Îl găsi în cămașă de noapte, proaspăt îmbăiat. O aștepta stând în pat, în capul oaselor. Camerista făcea ordine. Jo îi spuse că avea să se ocupe ea de

toate, aşa că fata făcu o reverenţă şi ieşi.

Deşi nu era tocmai stânjenită în prezenţa lui Eric, Jo nu se simţea chiar relaxată. Ţinea mult la el, dar bănuia că-i lipsea instinctul matern deoarece nu-l dezmierda şi nici nu-l săruta. Niciodată nu era mai conştientă de această lipsă ca atunci când venea ora de culcare.

Existau, totuşi, şi alte modalităţi de a-i arăta că ţinea la el. De câte ori putea, îi citea o poveste seara.

Se aşeză pe marginea patului.

— Îţi place aici? îl întrebă.

— Da, îi răspunse el cu convingere.

Era un copil fericit şi bine crescut. Toată lumea spunea asta. Şi, totuşi era ceva în neregulă, dar Jo nu putea să spună ce anume. Maude îi stârnise îndoielile. *Cum îl faci să fie aşa de politicos?* întrebase ea. *Fiii mei sunt nişte terorişti.* Thomas făcuse şi el un comentariu similar, adresându-se fiicelor lui. *Uitaţi-vă la Eric! Nu face circ pentru că e vremea să se ducă la culcare.*

De fapt nu era întotdeauna la fel de bine crescut. Şi el putea fi obraznic, ca atunci când intrase în redacţia de la *Journal*, şi mai târziu, când aruncase în Jo cu ceapă, în curtea bisericii Holy Trinity. Oare îşi schimbase atitudinea faţă de ea numai pentru că îl salvase de domnul Harding? Era cuminte fiindcă se temea că, dacă făcea vreo poznă, avea să-l trimită înapoi? Niciun copil n-ar fi trebuit să trăiască cu o asemenea spaimă în suflet.

Jo ar fi vrut să poată discuta lucrurile acestea cu Waldo, dar el se purta foarte ciudat. Devenise brusc capricios şi îi vorbea numai dacă ea i se adresa. Avusese nevoie de două ore ca să-şi dea seama, după care îşi reproşase că fusese atât de amabilă cu el.

Şi-l alungă din minte pe Waldo şi toanele lui şi se concentră asupra lui Eric.

— Asta-i casa unchiului Waldo, ştiai?

Băiatul dădu din cap.

— Zice că pot să stau aici oricât vreau.

Cuvintele o durură, dar continuă pe un ton vesel şi nepăsător:

— Şi tu ce vrei să faci, Eric?

Întrebarea păru să-l surprindă.

— Am să stau cu tine, mătuşă Jo. Jenny zice că aşa trebuie, fiindcă eşti sora lui tăticu'.

Jenny era fiica mai mare a lui Thomas, în vârstă de opt ani. Jo nu ştia cum să descurce logica ei încâlcită de copil, drept care nici nu încercă. În schimb, spuse:

— Vreau doar să ştii, Eric, că niciodată, *niciodată*, n-ai să te mai întorci la şcoala domnului Harding. Îţi promit. Mă crezi?

Privind-o cu ochii lui rotunzi, băiatul dădu din cap.

Era o perversitate, dar ceva o făcea să creadă că, dacă ar fi făcut sau ar fi zis ceva răutăcios, s-ar fi simţit mai liniştită.

— E ora pentru povestea de la culcare, spuse Jo. Uite, am găsit cartea asta în biblioteca domnului Bowman.

— E despre războiul Troiei? întrebă curios Eric. Unchiul Waldo a spus c-o să-mi împrumute cartea lui despre eroii greci.

— Ei, nu mai spune!

Jo nu considera povestirile cu violenţă şi sânge potrivite pentru un copil de vârsta lui Eric. Îi arătă cartea pe care o ţinea în mână:

— Şi astea sunt tot povestiri greceşti: fabulele lui Esop. N-ai vrea să asculţi fabula cu iepurele şi broasca ţestoasă?

— O ştiu deja din cartea lui tata cu numele lui scris pe ea. Ştiu toate poveştile pe dinafară.

— Cartea tatălui tău?

Asta era o noutate. Până acum, Eric nu-l pomenise niciodată pe tatăl lui.

— Ţi-l mai aminteşti pe tăticul tău, Eric?

— Nu, mama mi-a spus. Îmi aducea daruri de Crăciun şi de ziua mea.

— Înţeleg… răspunse Jo, încercând să vorbească pe un ton firesc. Şi cine-ţi citea poveştile, Eric?

— Mama. Feţişoara i se schimonosi de tristeţe. Asta era înainte de a se fi îmbolnăvit. A zăcut mult timp, apoi au venit îngerii şi au dus-o în cer.

Jo simţi că i se frânge inima. Îşi imagina cum s-ar fi simţit ea

în locul acelei mame tinere, ştiind că sfârşitul era aproape, şi că trebuia să-şi lase fiul în grija altora.

Eric o privea.

Înghiţindu-şi nodul din gât, Jo spuse cu o veselie forţată:

— În cer e foarte frumos.

— La fel a spus şi mama. Îmi citeşti o poveste?

În ochii lui desluşea ceva care o puse pe gânduri, ceva care-o atenţiona că nu era momentul să insiste. Puse cartea jos.

— Dă-te mai încolo, îi ceru ea şi se întinse lângă el. Ştii toate fabulele lui Esop pe de rost, nu-i aşa?

Băiatul dădu din cap.

— Perfect. Atunci, spune-mi *tu mie* povestea cu iepurele şi broasca ţestoasă. E una dintre favoritele mele.

Peste o jumătate de oră, Waldo îi găsi ghemuiţi unul lângă altul, dormind adânc. Cartea căzuse pe podea. Primul lui impuls fu acela de a o trezi pe Jo. Oscila între enervare şi îngrijorare. Doamna Daventry, îi oferise ultimul număr din *Journal* şi spre surprinderea lui văzu rubrica lui lady Tellall! Ştia ce însemna asta. Jo luase locul lui Chloë. Îi venise să urle. Ea nu realiza situaţia periculoasă.

Acum înţelegea de ce fusese trimis Jacob Fry s-o omoare. Ucigaşul lui Chloë – era sigur că femeia fusese asasinată – citise pesemne ziarul şi ajunsese la concluzia că fie Jo găsise însemnările lui Chloë din care îşi lua informaţiile, fie ştia ceva, fără a-şi da seama cât de important era ceea ce putea să publice într-o zi.

Ţinea în mână ziarul, făcut sul şi se bătea cu el peste coapsă, privind absent femeia şi copilul care dormeau. Treptat, începu să se îmblânzească. Arătau atât de inocenţi, atât de neajutoraţi şi aveau nevoie de un apărător. Constatarea aceasta nu-l făcea să se simtă mai fericit. Miza era prea mare – prea multe lucruri puteau să iasă prost.

Se apropie, fascinat de imaginea degetelor lui Eric încurcate în părul lui Jo. Cei doi deveneau de nedespărţit. Cum îngăduise ca lucrurile să ajungă atât de departe? Nu-i putea refuza lui Jo ceea ce-şi dorea, acesta era răspunsul, îi făcea

plăcere s-o bucure.

Pe de altă parte, ea nu se lăsa cucerită atât de uşor. Avea un singur etalon pentru a măsura un bărbat – soţul ei, inestimabilul, preacuviosul John Chesney. Niciun bărbat nu se putea ridica la nivelul lui.

Gândurile i se îndreptară spre discuţia de la masă. Îşi aminti cum îi luciseră ochii când contestase părerile liniştitoare referitoare la femei, pe care le preţuiau bărbaţii. Îi venise să râdă în hohote. Lucrul cel mai ciudat era că Jo habar n-avea ce anume dezvăluise. Indiferent care era adevărul privitor la căsnicia ei cu John Chesney, ea se schimbase, iar cale de întoarcere nu mai exista.

Sau poate că asta voia el să creadă.

Mormăi ceva la adresa lui însuşi şi ieşi din cameră.

19

Era ziua Salonului Reginei, data când Cecy urma să-i fie prezentată Maiestăţii sale în St. James's Palace, şi toată casa se agita cu pregătirile pentru această ocazie. Cecy, mama şi tatăl ei, Waldo, Maude – toţi trebuia să fie gata. Servitorii alergau dintr-o cameră-n alta, unii cu diverse costume puse pe un braţ, alţii aducând accesoriile esenţiale pentru ţinuta corectă la curte. Prezentarea trebuia să aibă loc după-amiază, după care urma un dineu festiv la Clarendon Hotel, unde fuseseră invitate şi Jo şi mătuşa ei.

Jo observa totul, încercând să reţină detaliile pentru următoarea rubrică a lui lady Tellall, pe care urma s-o supună aprobării lui Waldo. Când acesta descoperise că preluase rubrica lui Chloë, o făcuse cu ou şi cu oţet. Jo îi acceptase dojenile deoarece Waldo părea convins că reapariţia lui Lady Tellall în paginile ziarului era cea care provocase atacul împotriva ei. Cineva voia s-o reducă la tăcere şi fusese cât pe ce să reuşească! De-acum încolo, tot ce scria pentru *Journal* trebuia să-i fie prezentat mai întâi lui, spre aprobare. Speriată, Jo se grăbi să fie de acord.

Acum se afla în camera lui Cecy, ajutând-o să se pregătească pentru prezentare. Lady Fredericka era şi ea acolo, dar întrucât se îmbrăcase deja, nu făcea altceva decât să dea indicaţii.

Parcă ar fi intrat într-un tablou dintr-o epocă trecută, o pictură unde personajele se trezeau la viaţă. Jo îşi amintea că bunica ei purtase o rochie asemănătoare cu cea a lui lady Fredericka, şi toţi susţinuseră că era îngrozitor de demodată. Rochia lui lady Fredericka avea corsajul decoltat, talia strâmtă, poalele înfoiate şi o trenă de mătase brodată lungă prinsă în talie.

Toţi erau cu nervii întinşi la maximum, mai ales Cecy, care se plângea că nu va reuşi niciodată să păşească normal,

îmbrăcată într-o rochie cu poale înfoiate şi trenă. În sinea ei, Jo o compătimea.

— Prostii, spuse lady Fredericka, nu cu asprime, dar nici cu blândeţe. Dacă eu pot, poţi şi tu. Uită-te la mine.

Îşi drapă cu agilitate trena pe braţul stâng, ţinând în mâna dreaptă evantaiul – un alt accesoriu esenţial al ţinutei de curte, după cum descoperise Jo.

— Te uiţi, Cecy? Fă paşi mărunţi şi lenţi.

Porni încet înainte, adoptând o ţinută graţioasă.

— O reverenţă pentru Maiestatea sa.

Făcu o plecăciune adâncă în faţa cameristei, care-şi duse mâna la gură, pentru a-şi înăbuşi un chicotit.

— Apoi, o reverenţă şi pentru prinţul regent…

Se înclină în faţa stâlpului de la baldachinul patului.

De astă dată, cea care chicoti fu Cecy.

— Apoi faci un pas într-o parte, înainte de a pleca. Ţine minte, Cecy, niciodată să nu te întorci cu spatele spre regină sau spre oricare membru al familiei regale. Doar te retragi cu multă graţie.

— Ai uitat ceva, mamă.

— Serios?

— Ai uitat să săruţi mâna reginei.

Lady Fredericka râse.

— Într-adevăr. Întotdeauna ceva nu iese cum trebuie. Poţi fi sigură de asta.

Alarmată, Cecy strigă:

— Ce poate să nu iasă cum trebuie?

— A, diverse mărunţişuri. Pot să ţi se desfacă penele sau să se sfâşie trena. Aşa a păţit o nefericită de fată, în anul prezentării mele. Nimeni nu a observat până n-a ajuns pe podiumul unde aşteptau regele şi regina. Biata fată era atât de nervoasă, încât a izbucnit în plâns, şi-a luat trena şi a fugit. Nu era nevoie. Sunt acolo pajii, ca să te ajute.

— Şi dacă strănut, mamă?

— Strănutatul nu e permis.

— Dar dacă n-am încotro?

Lady Fredericka oftă.

— Poartă-te ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Se apropie de fiica ei şi o cuprinse cu braţele. Şi eu m-am simţit la fel ca tine când am fost prezentată, şi la fel se vor simţi toate tinerele prezente azi în Salon. Deci, după cum vezi, ai o companie aleasă.

Cecy oftă.

Se auzi o bătaie în uşă, şi intră domnul Bowman, îmbrăcat cu haine din altă epocă – pantaloni de satin negru până la genunchi, redingotă bleumarin din mătase brodată şi jiletcă albă cu broderii. Pe Jo o surprinse săbiuţa de la şold şi peruca argintie. Întreaga ţinută îi dădea un aer de aventurier. Asemănarea cu Waldo era de-a dreptul frapantă.

— Ca să celebrăm ocazia, îi spuse el lui Cecy şi îi prinse la gât un colier cu diamante. Apoi o întoarse cu faţa spre el şi dădu din cap aprobator.

— O, tată, e minunat! Îţi mulţumesc!

— Mama ta şi cu mine suntem foarte mândri de tine, Cecy, nu fiindcă eşti frumoasă şi deşteaptă – cum e firesc să fii, de vreme ce eşti fiica mamei tale –, ci pentru că ai crescut aşa cum am dorit noi.

O sărută pe frunte.

— O, tăticule!

— Fără lacrimi! decretă lady Fredericka, în timp ce asistenţa îşi trăgea nasul şi-şi căuta batistele. Poftim, Julian, uite ce-ai făcut!

Zâmbind, soţul ei îi şterse lacrimile cu batista.

— Îţi mulţumesc, spuse el simplu.

— Pentru ce?

Luându-i batista din mână, lady Fredericka îşi suflă nasul.

— Pentru că ai crescut nişte copii atât de reuşiţi.

— Am avut noroc, Julian.

— Mare noroc, într-adevăr.

Era un moment intim şi Jo simţi mesajele nerostite pe care şi le transmiteau. Se întreba de ce-i invidia. Erau o familie cumplită. Iubeau şi urau cu aceeaşi intensitate. Excelau în discuţiile contradictorii. Dacă unul spunea că ceva e negru, celălalt se repezea să afirme că e alb. Uneori, vorbeau prea

tare. Se certau încontinuu şi nu se grăbeau să ierte. Atunci, de ce-i găsea atât de atrăgători? Fuseseră buni cu ea, desigur, generoşi mai presus de orice aşteptare, dar la fel se purtaseră şi rudele care o primiseră în casele lor, în copilărie. Familia Bowman avea însă ceva care nu se putea caracteriza prin cuvinte.

— E timpul să mergem, spuse domnul Bowman. Trăsura ne aşteaptă. Cecy, ia-mă de braţ.

Cei doi porniră în frunte. Jo şi camerista îi urmau la o oarecare distanţă. În holul de la intrare, un mic grup îi aştepta. Doamna Daventry şi Thomas erau acolo cu copiii. Ei nu se duceau la curte, aşa că nu se îmbrăcaseră special pentru acea ocazie. Maude arăta maiestuos, cu penele albe ale parurii fâlfâindu-i ca pânzele unei corăbii. Waldo strălucea şi el dar, spre deosebire de tatăl său, nu părea să se simtă relaxat în ţinuta de curte. Îşi tot potrivea peruca şi săbiuţa.

Cecy mai primi câteva sărutări, apoi ieşiră în faţa casei, unde-i aştepta trăsura.

Eric întrebă:

— Nu te duci şi tu cu ei s-o vezi pe regină, mătuşă Jo?

— Nu, răspunse ea. Regina a uitat să-mi trimită şi mie o invitaţie. Dar nu face nimic. Mătuşa Daventry şi cu mine avem destule treburi pe-aici. Mai târziu vom merge să luăm cina la Clarendon.

— Eu unde-am să stau?

Îi răspunse la întrebare Jenny, fiica mai mare a lui Thomas:

— Cu noi, prostuţule. Nu mai ţii minte? Grăjdarul unchiului Julian ne va arăta cum se îngrijesc mânjii.

Waldo reuşi să schimbe câteva cuvinte în linişte cu Jo, înainte de a se urca în trăsură.

— Am trimis un om acasă la Chloë ca să ia numerele vechi din *Journal* despre care mi-ai spus. Citeşte-le cu atenţie. Vezi dacă nu descoperi ceva suspect.

— Înţeleg. Îmi voi petrece după-amiaza citind numerele vechi ale ziarului, în timp ce tu-ţi faci de cap la curte.

Waldo o privi lung, apoi chicoti.

— Crede-mă, dacă aş putea, aş face schimb cu tine.

Saloanele sunt îngrozitor de plicticoase. Voi sta în picioare oren şir, vorbind, în cea mai mare parte, cu nişte indivizi nesăraţi, despre subiecte la fel de nesărate şi plictisitoare. Prezentarea lui Cecy se va termina în cinci minute, şi oricum s-ar putea să n-o văd bine.

— Atunci de ce te mai duci?

Waldo îşi înclină capul într-o parte, studiind-o.

— Fiindcă e important pentru Cecy să fiu şi eu acolo.

Lui Jo îi stătea pe limbă să spună „Ce drăguţ!“, sau altă asemenea platitudine. Deşi avea intenţii sincere, se temea de o replică tăioasă, aşa că nu făcu decât să zâmbească.

— Iar îţi citesc gândurile, Jo.

— Of, mai du-te dracului!

Waldo râse.

— Atunci, ne vedem mai târziu, la Clarendon. Şi nu uita să citeşti numerele alea vechi din *Journal.* Notează orice ţi se pare ciudat sau interesant. Şi acum, întoarce-te până nu te calcă turma în picioare.

Probabil cineva îi făcuse semn majordomului, căci acesta deschise uşile şi servitorii năvăliră pe trepte, râzând. În timp ce Waldo se urca grăbit în trăsură, tatăl lui aruncă un pumn de monede de argint în aer. Numai majordomul şi menajera se ţinură la distanţă, cu distincţie. Toţi ceilalţi se repeziră să prindă monedele, inclusiv copiii. Jo se alese cu un şiling.

În timp ce trăsura pornea, alte monede fură azvârlite în aer.

Argint ca să poarte noroc, îşi spuse Jo. *Sper să-mi poarte şi mie.*

La St. James's Palace, regina încă nu-şi făcuse apariţia, aşa că invitaţii stăteau adunaţi în grupuri mici, conversând cu voce joasă în timp ce aşteptau. Waldo vorbea cu tatăl lui, când cineva îl atinse din treacăt. Era vicontele Morden.

— Bowman, salută vicontele, cu o plecăciune.

— Morden, răspunse Waldo, înclinând capul. Ce te aduce în Salonul Reginei?

Nu-şi putea imagina de ce ar fi venit cineva la un asemenea eveniment dacă nu trebuia să-şi susţină o soră sau o soţie în timp ce-şi făcea reverenţa în faţa reginei. Din câte ştia, lady

Margaret fusese deja prezentată.

Vicontele zâmbi.

— De ce vine cineva la curte, replică el, dacă nu din dorinţa de a vedea şi a fi văzut?

Waldo îşi ascunse dezgustul după un zâmbet şters. Mai erau destui ca Morden care considerau că frecventarea familiei regale le sporea prestanţa.

— E greu să vezi pe cineva în aglomeraţia asta, remarcă el nepăsător.

Aşteptă, simţind că mai urma ceva, şi nu se înşelă.

Vicontele continuă:

— Întâmplător, am citit un articol extraordinar despre lady Webberley, într-un ziar de provincie. Scria că a fost văzută luând feribotul spre Franţa. Asta înseamnă că a apărut, şi ne-am făcut griji fără niciun motiv? Prietenii ei ce spun?

În urma acestui mic discurs, Waldo îşi concentră atenţia asupra lui Morden, fără a se trăda. Un agent al serviciului secret pe al cărui chip i se puteau citi gândurile n-ar fi rezistat mult în slujba Maiestăţii sale.

Se încruntă intenționat.

— E prima oară când aud despre asta, spuse el. Unde-ai citit?

— Unde?

— Cum se numea ziarul?

— A, cred că era *Avon Journal*. Mama mi l-a arătat. I-l dăduse cineva, fiindcă era neliniştită din cauza dispariţiei lui lady Webberley. Am sperat s-o mai liniştesc, dar mă întreb dacă articolul spunea adevărul.

Grija vicontelui faţă de mama lui nu reprezenta ceva ieşit din comun, iar Waldo l-ar fi putut crede, numai că tonul era prea ostentativ de firesc, iar expresia ochilor prea intensă. În acel moment, îi trecu prin minte că nu lady Brinsley, ci însuşi vicontele era cel pe care-l interesa problema.

Acum era nedumerit de-a binelea. Ce spera Morden, ca articolul să fie adevărat? Dacă el era ucigaşul, afirmaţiile din articol n-ar fi avut nicio importanţă, o dată ce ştia că Chloë era moartă.

Nu putea fi el asasinul. Era o ipoteză care nu se susţinea. Atunci ce motive avea? Dar, pe de altă parte, fusese prezent la petrecerea aceea fatidică.

— Dacă aud ceva, spuse Waldo, am să te anunţ.

Se despărţiră, şi Waldo se alătură tatălui său. Domnul Bowman îi studie expresia, apoi aruncă o privire spre viconte.

— Ce voia? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse îngândurat Waldo, dar sunt hotărât să aflu.

Valetul care fusese trimis acasă la Chloë să aducă numerele vechi din *Journal* reveni şi cu scrisorile sosite de la Stratford, dar şi cu o cutie de voiaj cu numele lui Eric scris pe ea. Menajera îl puse să le ducă pe toate în camera lui Jo, dar aceasta nu apucă să le examineze cu atenţie, căci sosise momentul să se pregătească pentru dineul de la Clarendon.

Ea deschise mai întâi pachetul de la Mac Nevin. Conţinea listele de abonamente pe care le ceruse şi un mesaj în care-i spunea că la redacţie totul mergea bine, deşi nu mai sosiseră scrisori pentru lady Tellall în legătură cu lady Webberley. Punând listele deoparte, Jo trecu la următoarea scrisoare, de la doamna Sutherland, soţia vicarului. Aceasta îi scria de o manieră umoristică cum bunica lui Eric se vindecase ca prin minune, dar una nu atât de mare încât să-l vrea pe Eric înapoi. Era pur şi simplu prea bătrână ca să se îngrijească de băiat. Şi-n plus, erau ca doi străini. Lui Eric îi era mult mai bine la internat.

Scrisoarea continua:

Sunt sigură că boala doamnei Foley a fost doar o scuză ca să scape de Eric şi, în acelaşi timp, să salveze aparenţele, astfel încât să n-o poată acuza nimeni că e lipsită de inimă. Vicarului nu-i place să vorbesc urât despre ea, dar ştiu că ăsta e adevărul. Doamna Foley nu vrea să mai păstreze nimic care să-i amintească de Eric, aşa că v-am trimis cutia cu puţinele lucruri care i-au mai rămas. Cred că ceea ce faceţi dumneavoastră, doamnă Chesney, este cu adevărat un gest

altruist şi admirabil.

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Cu respect,

Adelaide Sutherland

Jo îşi spuse că finalul scrisorii era cam exagerat, mai ales că ea nu făcuse mare lucru pentru Eric – sau cel puţin nimic despre care doamna Sutherland ar fi putut să ştie. Era sigură că Waldo n-ar fi trâmbiţat faptul că-l salvase pe Eric atacându-l pe directorul şcolii, când această faptă se soldase cu trecerea ei prin Bow Street.

Fragmentul despre doamna Foley n-o surprinse. La moartea mamei lui, îl lăsase pe Eric să se ducă la şcoala aceea, fără să stea pe gânduri. „Lipsită de inimă" suna prea blând. Era o adevărată scorpie.

Mai erau şi alte scrisori, dar nu prezentau interes, aşa că puse cutia pe pat. Nu era foarte grea. Ar fi putut-o duce uşor în camera lui Eric, ca să-i lase plăcerea s-o deschidă el însuşi. Ceea ce o făcea să ezite era neîncrederea în motivele doamnei Foley. N-o simpatizase niciodată, iar după ce citise scrisoarea cu atât mai puţin.

Cu acest gând, Jo deznodă cureaua de piele cu care era legată cutia şi dădu capacul la o parte. Înăuntru erau foarte puţine lucruri: un schimb de haine, o pereche de cizme de piele uzate, nişte cărţi şi o cutie cu soldăţei de plumb. Una dintre cărţi conţinea fabulele lui Esop. Pe pagina de gardă găsi dedicaţia de care Eric era atât de mândru: *Pentru Eric, La mulţi ani, de la tata.*

Jo simţi o strângere de inimă. Scrisul îi părea cunoscut, îi amintea de cel al lui John. Şi el folosea *e*-ul grecesc. Ei, dar mulţi oameni scriau aşa. Nu însemna nimic.

Prin minte începură să i se învălmăşească tot felul de gânduri, impresii despre Waldo. Îi vorbise foarte puţin despre părinţii lui Eric, mai ales despre tatăl lui. Jo îi respectase reticenţa. Nu făcea decât să protejeze viaţa personală a copilului încredinţat lui, aşa cum ar fi făcut orice tutore.

Jo îşi reproşa grăuntele de suspiciune care-i încolţise în

minte.

Nu se putea ca John să fi fost tatăl lui Eric. Ştia că Eric se născuse cu două luni înainte de nunta ei. Îl *cunoştea* pe John. Fusese un om prea decent, prea onorabil, ca să abandoneze o femeie care-i purta copilul.

Apoi îşi reaminti finalul scrisorii doamnei Sutherland: *Cred că ceea ce faceţi dumneavoastră, doamnă Chesney, este cu adevărat un act altruist şi admirabil.* Îi veni în minte antipatia pe care i-o purta doamna Foley.

Îşi zise că imaginaţia ei era pe punctul de a o lua razna şi se ruşină de propriile ei gânduri.

Apoi, găsi în buzunarul unei cămăşi o coală de pergament împăturită – o scrisoare a unui avocat către Sarah Foley, în care erau stipulate prevederile clientului său pentru fiul lor, Eric. Numele clientului era John Saxon Chesney. Depusese o mie de lire sterline pe numele lui Sarah Foley, într-un cont de depozit pe viaţă, şi aceeaşi sumă pentru fiul lui, Eric Foley. Semnătura îi era necunoscută.

Şocată, Jo se prăbuşi într-un fotoliu, privind fără să vadă documentul pe care-l ţinea în mână. Trecură câteva minute până să-şi revină. Atâtea lucruri care o nedumeriseră începeau să aibă sens: ostilitatea doamnei Foley faţă de ea încă din prima zi când sosise în Stratford, ca mireasă; călătoriile frecvente ale lui John prin comitat, fără ea, „ca să adune date locale pentru *Journal*", cum spunea el; pătrunderea lui Eric în redacţia ziarului şi faptul că aruncase în ea cu zarzavaturi stricate.

Şi asta nu era tot. Trebuia să fie implicat şi Waldo. Când ceruse custodia lui Eric, probabil că aflase. Ar fi trebuit să-i spună. Nu era firesc ca ea să afle ultima.

Rămase nemişcată, cu capul plecat, încercând să înţeleagă ceea ce era de neînţeles. Bărbatul pe care-l iubise din toată inima, omul pe care-l venerase, o minţise. El avusese şi o viaţă separată, o viaţă secretă. O durea atât de tare, încât simţi că ameţeşte.

Apoi veni rândul furiei, nu un râu, nu un fluviu, ci un adevărat potop. Lacrimile care-i ardeau ochii nu erau

determinate de autocompătimire, ci de indignare şi de mândria rănită. De acum încolo avea să-şi amintească de el cu dispreţ.

Era greu de suportat. Amintirile pe care le preţuise, amintirile cu John îi străpungeau inima ca nişte spini înveninaţi.

Sări în picioare şi fugi afară din cameră.

Seara aceea îi aparţinea lui Cecy, aşa că Waldo se strădui să glumească deşi n-avea niciun chef. Jo nu era acolo, şi în tot timpul cinei constată că gândurile-i fugeau spre Palliser. Conform doamnei Daventry, Jo ieşise la o plimbare, o prinsese ploaia şi se întorsese acasă plângându-se de frisoane şi dureri de cap. Îi ruga s-o scuze şi spera să-i vadă pe toţi a doua zi dimineaţă, la micul dejun.

Toţi o compătimiră, apoi o uitară – toţi, cu excepţia lui Waldo.

La un comentariu al lui, doamna Daventry mărturisise că era vorba de altceva, de ceva ce o tulburase pe Jo, care nu voise să i se destăinuiască.

Waldo se gândea la conversaţia lui cu vicontele Morden, şi îşi aminti de atacul asupra lui Jo petrecut în urmă cu câteva seri. Crezuse că la Palliser avea să fie în siguranţă; acum nu mai era atât de sigur. Se întreba ce anume se întâmplase?

Imediat ce toasturile se sfârşiră, Waldo se scuză şi plecă. Nu putea să închirieze un cal şi să se ducă la Palliser călare aşa cum era îmbrăcat, astfel că luă trăsura cu care veniseră Thomas şi doamna Daventry, ordonându-i vizitiului să se întoarcă imediat la Clarendon.

Se întuneca, şi fuseseră aprinse lumânările. Primul lucru pe care-l avea de făcut era să dezbrace costumul pe care bunicul lui îl purtase cu atâta mândrie. Îşi scosese deja peruca şi o îndesase în buzunar, când constată că uitase sabia în trăsură. Fără îndoială că Thomas o va găsi şi i-o va înapoia.

Dispreţuia regulile şi eticheta de la curte. Erau suficiente ca să facă pe oricine să devină republican.

Apartamentul lui era la parter: un dormitor, o cameră de

toaletă şi un salon care fusese transformat în cabinet de lucru. Intră în încăperea întunecată, agil ca o pisică, un obicei pe care-l deprinsese în viaţa lui de spion. De data asta însă nu numai obişnuinţa îl făcuse să se oprească, ci şi instinctul. Cineva îl aştepta. Simţea o aromă slabă de lămâie, auzea zgomotul unei respiraţii.

Când persoana se mişcă, Waldo se mişcă şi el. Îşi dădu seama de greşeală când înşfacă atacantul şi-l puse jos. Atacantul era femeie – şi nu orice femeie, era Jo.

— Jo! exclamă el furios. Ce naiba faci?

— Vreau să fac dragoste cu tine, spuse ea cu voce tremurătoare.

20

Waldo simţi că inima i se opreşte. Nu putea fi Jo cea care vorbea.

— Ce-ai spus?

— Am spus că vreau să faci dragoste cu mine.

Era Jo, şi auzise bine ce-i cerea. Îşi frecă trupul de al ei într-o reacţie pur masculină, incapabil să se stăpânească. Jo era îmbrăcată de culcare, şi-i simţea sânii lipiţi de pieptul lui.

Îşi drese glasul.

— Ştii că n-ar trebui să fii aici, singură cu mine.

De altfel n-ar fi trebuit să zacă pe podea, cu membrele încolăcite, ca nişte amanţi care se zbenguiesc. Era cazul s-o ajute să se ridice şi să o conducă în camera ei înainte de a se întoarce acasă ceilalţi.

Când o ajută să se salte în şezut, Jo se strâmbă de durere.

— Cred că mi-am sucit glezna, spuse ea.

Îi dădu crezare, amintindu-şi cum se aruncase asupra ei.

— Cuprinde-mă cu braţul pe după umeri şi am să te-ajut să te duci în pat.

După ce o depuse pe pat, se întoarse să ia o lumânare.

— Unde te duci? strigă Jo.

— Să aprind lumânarea.

Îl prinse de mână şi îşi lipi obrazul de ea.

— Waldo, nu mă lăsa singură.

În semiîntunericul din cameră, Waldo abia îi putea distinge trăsăturile, şi părul revărsat în jurul umerilor. Era atât de blândă şi feminină. Şi, în sfârșit, se părea că-l dorea la fel de mult cum o dorea şi el.

— Jo, şopti el uimit şi se aşeză pe pat lângă ea. Mâna-i tremura când îi ridică bărbia ca s-o poată privi în ochi. Prin minte îi trecu o undă de îndoială. Se grăbise să vină acasă cu gândul că se întâmplase ceva, după ce doamna Daventry îi spusese că Jo nu se simţea bine. Îşi lăsase gândurile s-o ia

razna sau fusese indus intenţionat în eroare?

— Nu-ţi văd ochii, spuse el, aşa că va trebui să-mi spui la ce te gândeşti.

Când vorbi, vocea îi era aproape o şoaptă.

— Aş vrea să facem dragoste. Ce altceva ar mai fi de spus?

Waldo îi luă mâna, i-o întoarse şi o sărută în palmă. Zâmbi când îi auzi respiraţia accelerându-se.

— Îmi poţi spune de ce te-ai răzgândit? Doamna Daventry zicea că păreai tulburată când a plecat de-acasă. Ce s-a întâmplat, Jo?

— Pe toate amantele tale le interoghezi aşa înainte să te culci cu ele?

Degetele lui se încleştară pe încheietura mâinii lui Jo atât de strâns, încât o făcură să se strâmbe.

— Spune-mi! îi porunci el.

Jo îşi smulse mâna din strânsoare şi îşi masă încheietura.

— S-a întâmplat ceva, într-adevăr, răspunse ea. A, ştiu că eu sunt de vină. Nici măcar n-am păstrat relaţiile cu propria mea familie. În ultimii ani am fost obsedată de administrarea ziarului. Mi s-a părut un motiv destul de întemeiat ca să mă îndepărtez de toată lumea. Să mă îndepărtez de viaţa reală, vreau să zic.

Îşi frecă obrazul cu mâneca halatului de voal, înainte de a continua:

— M-am dus la o plimbare ca să mă gândesc pe îndelete şi m-a prins ploaia. Am îngheţat până-n măduva oaselor. Apoi am rămas acasă, fiindcă nu mă simţeam în stare să apar în faţa tuturor, în halul în care eram. Aşa că am stat să mă gândesc la ceea ce vreau cu adevărat şi am luat o hotărâre.

Tăcu o clipă şi îl privi pe sub gene.

— Am hotărât că nu mai vreau să fiu singură. Vreau să încep să trăiesc din nou. Pe tine te vreau, Waldo.

Nu era tocmai ceea ce-ar fi vrut el să audă.

— Pe mine mă vrei, Jo, sau te-ar satisface orice bărbat?

Jo chicoti printre lacrimi.

— Nu cunosc niciun alt bărbat, deci cred că va trebui să mă mulţumesc cu tine.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Waldo spuse sec:

— Nu ţi-a spus nimeni că sinceritatea nu e întotdeauna o virtute?

Jo înţepeni. Nici respiraţia nu i se mai auzea. Când vorbi, încercă să folosească un ton tăios, dar nu reuşi.

— N-am nevoie de sinceritate, Waldo. Nu vreau să devenim cei mai buni prieteni. Nu doresc decât o relaţie amoroasă. Ridică uşor din umeri. Credeam că asta vrei şi tu.

Îi stătea la dispoziţie. Aşa cum îşi dorise întotdeauna.

Atunci, de ce ezita?

Pentru că venea la el din cele mai nepotrivite motive.

Îşi înclină capul, în timp ce-i cântărea cuvintele. Era o schimbare totală.

Nu mai avea nevoie de cinste. Nu-şi dorea un prieten. Voia doar o aventură.

În clipa următoare îşi dădu seama.

Se duse la consolă şi aprinse o lumânare, apoi altele. Când se întoarse la ea, Jo se ridicase în picioare; prin neglijeul de tul i se desluşeau formele trupului. Era clar că se îmbrăcase pentru rolul de seducătoare.

Glasul lui Waldo sună blând:

— Cum ai aflat?

Ochii ei se deschiseră larg.

— Ce vrei să spui?

Întinzând o mână, Waldo îi ridică bărbia cu forţa.

— Uită-te la mine!

Când îi văzu ochii, dădu din cap.

— Vasăzică, ai aflat despre scumpul tău soţ şi te-ai gândit să-l pedepseşti, seducându-mă pe mine.

Jo îl plesni peste mână.

— Nici nu mi-a trecut prin minte să te seduc. Cum ar fi posibil să seduc un aventurier? Credeam că şi tu mă doreai. E clar că m-am înşelat.

— Nu te ţine de jocuri de cuvinte cu mine şi nu-mi adresa epitete, căci s-ar putea să-ţi răspund cu aceeaşi monedă. A, da, şi pentru tine există un cuvânt urât, Jo.

Jo trase aer în piept, scurt, apoi ridică mâna să-l lovească,

dar Waldo i-o prinse.

— Dă-mi drumul! strigă ea. Mă doare!

— O să te doară mult mai rău dacă mai continui să mă provoci. Iar acum, stai jos şi răspunde-mi la întrebare.

Era nevoit să-i admire curajul. Deşi în ochi i se citea teama, şi-o învinse şi porni cu spatele drept spre scaunul pe care i-l indicase. Nu se mai prefăcea că-şi sucise glezna. Cu bărbia ridicată, privindu-l în ochi, Jo spuse:

— Nu văd ce rost are să discutăm problema asta.

— Nu vezi? Atunci nu eşti atât de deşteaptă pe cât credeam. Vreau nişte răspunsuri – asta e. Aşa că începe cu începutul. Cum ai aflat?

— Bunica lui Eric a trimis o scrisoare despre care ştia că va ajunge în mâinile mele, o scrisoare a unui avocat către mama lui Eric, conţinând măsurile luate de John pentru ea şi copilul ei. În voce i se desluşea o undă de înverşunare. Dar, desigur, trebuie să ştii toate astea.

— Evident. Doar nu puteam cere custodia lui Eric fără să aflu tot ce se poate şti despre trecutul lui.

Jo ridică vocea, alarmant:

— Şi nu te-ai gândit nicio clipă să-mi spui?

— Şi să te deziluzionez în legătură cu un soţ pe care-l adorai? Ce rost ar fi avut? Şi-n plus, mesagerii care aduc veşti proaste o sfârşesc de obicei rău. Uită-te doar la tine, acum. Arunci flăcări din ochi. Îţi ţii fălcile încleştate. Nu mai poţi ajunge la John Chesney, aşa că ai vrea să mă pedepseşti pe mine în locul lui.

Pumnii lui Jo se strânseră.

Waldo dădu din cap.

— Despre asta e vorba, nu-i aşa, Jo? O fi zăcând el în mormânt, dar totuşi vrei să-l pedepseşti. Ei bine, prefer să nu mă amestec.

O aşteptă să-l contrazică, dar Jo nu făcu decât să tacă, cu o expresie împietrită. Se întoarse şi porni spre o masă pe care erau nişte pahare şi o carafă de brandy. După ce-şi turnă o porţie generoasă, trase o duşcă prelungă, apoi încă una. Dacă Jo era deziluzionată, şi el era la fel. Avusese o părere mai bună

despre ea. Nu voia decât să se folosească de el ca să-şi pedepsească soţul pentru păcatele lui.

Când o auzi trăgându-şi nasul, începu să se mai îmbuneze. Nu putea sta prea mult timp supărat pe ea. Evident, era furioasă pe John Chesney. Avea toate motivele să fie. Dar n-ar fi trebuit să-l amestece şi pe el în toată povestea.

— Ascultă, Jo, spuse Waldo cu blândeţe, întorcându-i faţa spre el. Chesney nu era un om rău. A încercat să se poarte corect cu fata, nu? Şi a încercat să fie corect şi cu tine. În plus, totul s-a întâmplat înainte de a se fi căsătorit cu tine.

Cu o clipă înainte, Jo fusese întruchiparea nefericirii. Acum sări în picioare, cu toţi muşchii încordaţi.

— Îi iei apărarea? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Nu. Încerc doar să fiu cinstit faţă de el.

— Ei bine, ai putea încerca să fii cinstit şi faţă de mine. A fost cel mai bun prieten al meu. Am jurat să fim întotdeauna sinceri unul cu celălalt, dar a continuat s-o viziteze pe femeia aia cât am fost căsătoriţi şi niciodată n-a suflat o vorbă.

— Îşi vizita *fiul.*

Cuvintele lui nu avură niciun efect.

— M-a minţit! spunea că era într-un loc, când de fapt se afla în altă parte. Avea un fiu, pentru numele lui Dumnezeu! Eric s-a născut înainte de căsătoria noastră. Crezi că nu aveam dreptul să ştiu?

— Ba da, cred că-l aveai. Dar dacă ştiai, ce-ai fi făcut?

Jo inspiră profund.

— Nu vom mai afla, nu-i aşa?

Waldo râse scurt, neîncrezător.

— Haide, Jo. Nu te minţi singură. Chesney ştia ce-ai fi făcut. Le pretindeai perfecţiune celor care-ţi erau apropiaţi şi nimeni nu se poate ridica la un asemenea nivel. N-ai menţinut relaţiile cu familia. Prietenii s-au îndepărtat de tine. Cred că Chesney ştia că l-ai fi alungat, aşa că ţi-a ascuns adevărul. Aproape că-mi pare rău pentru el. Cred că te-a iubit foarte mult. E greu să trăieşti pe un piedestal. Eu, unul, n-aş putea. Şi apoi, mie n-ai să mi-o ceri niciodată, nu-i aşa, Jo? Arătă cu o mână spre pat. Rolul meu ar fi fost nesemnificativ. Orice alt bărbat ar fi

corespuns la fel de bine scopurilor tale. Ridică uşor din umeri. Contrar convingerilor tale, chiar şi eu am scrupule. Îţi mulţumesc, dar mai bine nu.

Îşi simţea pulsul într-o vinişoară de la tâmplă. Mâinile îi tremurau. Dădu paharul cu băutură peste cap, apoi îl puse pe masă cu zgomot. În clipa aceea, nu avea o părere prea bună despre el. Intenţionase s-o rănească, şi se părea că reuşise. Jo era pământie la faţă, avea ochii plini de lacrimi şi respira sacadat.

Cuprins de remuşcări, Waldo întinse mâna, cu un gest rugător.

— N-am vrut, Jo. Mi-ai rănit mândria şi…

Fără să-l mai asculte, Jo părăsi grăbită camera.

Când ajunse pe gazon, Waldo slăbi frâul, lăsându-şi armăsarul în voia lui. Făcuse de multe ori drumul acela, însă rareori pe întuneric. Pericolul îi plăcu. Intensitatea vântului se potrivea perfect cu dispoziţia lui. Dându-i pinteni lui Mercury, îl îndemnă înainte. Muşchii puternici ai calului se încordară, apoi Mercury lungi pasul şi în curând galopa fără efort pe iarbă. Nu-şi dorea numai emoţia. Călare, un om şchiop nu este supus nici unei restricţii. Se simţea din nou întreg, şi la fel de nepăsător şi îndrăzneţ cum era calul pe care-l călărea.

Emoţia nu-i era de ajuns. Nu i-ar fi putut alunga din minte imaginea lui Jo, aşa cum o văzuse, cu doar câteva ore în urmă, albă la faţă şi zguduită. Nu avea nicio scuză. Ce dracu-l apucase? I se mai oferiseră şi înainte femei, şi le refuzase cu delicateţe, dacă nu-l atrăgeau.

Tocmai asta era problema. Jo făcea mai mult decât să-l atragă. O dorea cu o intensitate de-a dreptul dureroasă. Şi pentru că-l umilise, se răzbunase ca un şcolar năzuros. Ba nu, nu tocmai… Un şcolar nu avea rafinamentul lui. Un copil n-ar fi ştiut cum să răsucească în rană cuţitul ca să provoace şi mai multă durere. Jo i se confesase, iar el se folosise de acele confidenţe împotriva ei.

Cât de jos putea să se coboare un om?

Poate că exista un dram de adevăr în ceea ce-i spusese, dar

nu era tot adevărul. Lua prea multe asupra ei. Nu-şi abandonase familia; familia o abandonase pe ea. Şi nu era lipsită de prieteni. Îşi aminti de relaţia cu Chloë. Şi apoi, mai era şi Eric.

Nu-l invidia pe John Chesney. Probabil că pericolul demascării îl hărţuise tot timpul. Waldo putea să-l înţeleagă, dar nu să-l scuze. Totuşi, Chesney fusese un om decent. Se purtase cum se cuvenea faţă de Eric şi mama lui. Dacă ar fi avut curajul să-i spună adevărul lui Jo, acum n-ar mai fi trecut toţi, inclusiv el însuşi, printr-un asemenea infern.

În minutele următoare, Waldo se lăsă în voia furiei sălbatice dinlăuntrul lui. Alergau pe pajişti şi săreau peste gardurile vii. Cerul era brăzdat de fulgere care luminau ca ziua, iar ploaia torenţială nu-i oprea. Cei doi, cal şi călăreţ, parcurseră circuitul cu o viteză ameţitoare.

În timp ce se apropia de casă, Waldo văzu lumină la o fereastră de la etaj. Ştia că era camera lui Jo. Toţi ceilalţi se duseseră de mult la culcare. Oare de ce nu dormea Jo?

Îl aduse pe Mercury la pas, apoi îl struni, oprindu-l, cu ochii ţintă la geamul lui Jo. Oare la ce se gândea, ce simţea? Dacă şi-ar fi ţinut gura, acum ar fi fost împreună, în camera lui, în patul lui, şi era al dracului de sigur că i-ar fi alungat din minte gândul la John Chesney.

Sângele îi pulsa puternic prin vene şi respira sacadat. Dorinţa îl făcea să sufere. Nu exista decât un leac pentru boala care-l chinuia, iar leacul acela era Jo.

Niciodată nu fusese slab de înger cu femeile, dar faţă de Jo se abţinuse deoarece mai era măritată cu amintirea soţului ei. Acum îi trecu prin minte că el şi Chesney aveau foarte multe în comun. Amândoi îi îngăduiau lui Jo să stabilească regulile.

Al dracului să fie dacă va permite ca această stare să continue. Îşi mână calul înainte, înspre grajduri.

Jo nu putea să adoarmă, aşa că se ridică din pat şi încercă să citească, dar nu reuşi. O durea tot trupul. Numai norocul făcuse ca Waldo să nu-i rupă vreun os, când se aruncase asupra ei şi o trântise la podea. Deşi nu era scrântită, glezna ei

avea o julitură urâtă, provocată de catarama de argint de la pantoful lui Waldo.

Se aşeză la masa de toaletă, încercând să descopere eventualele zgârieturi şi vânătăi provocate de căderea pe podea. Niciuna nu era gravă, în afara juliturii de la gleznă.

Umerii îi căzură când îşi reaminti scena umilitoare din camera lui Waldo. O înţelesese greşit în mod intenţionat. Nu nega că era tulburată de ceea ce aflase despre John, dar nu voia să se folosească de Waldo pentru a-l pedepsi pe fostul ei soţ.

Oare…?

Îi spusese lui Waldo adevărul aşa cum îl vedea ea, că voise să… să ce? Nu-şi mai aducea aminte ce-i spusese, dar ştia ce simţea. Dorise să facă un lucru necugetat, să iasă din pielea personajului Jo Chesney şi să prindă viaţa din mers, câtă vreme mai avea timp.

Poate că Waldo o cunoştea mai bine decât se cunoştea ea însăşi. Poate că într-adevăr *voise* să se răzbune pe John. Waldo fusese aspru, dar poate că ea meritase să fie aşa.

Descoperi câteva vânătăi mici pe piept. Probabil i le făcuseră nasturii de argint ai hainei lui. Şi parcă se spunea că argintul aduce noroc, nu? Se uită pe tăblia mesei de toaletă în căutarea şilingului pe care-l culesese în curte. Găsindu-l, îl aruncă cu forţă în şemineul gol; banul ricoşă cu zgomot înainte de a dispărea în cenuşă.

Atât despre noroc.

Îşi privi din nou imaginea reflectată în oglindă, cu o vânătaie pe obrazul stâng, şi gemu copleşită. Dacă se înnegrea, nu ştia cum va putea s-o explice. Era o vânătaie, sau doar o umbră? Nu putea să vadă bine, în lumina aceea slabă.

Înhăţă oglinda de mână – tot din argint – şi se duse la consolă, unde ardea o lumânare. Lumina îi căzu pe faţă. Nu era o vânătaie. Întoarse oglinda ca să vadă mai bine, şi îi apăru chipul lui Waldo.

Mâna începu să-i tremure. Simţi un nod în gât. Preţ de-o clipă, crezu că-l plăsmuise propria ei imaginaţie. Nu auzise uşa deschizându-se. Cum ajunsese acolo? Dar glasul care-i vorbi era cât se poate de real.

— N-am putut lăsa lucrurile aşa. Am venit să-mi cer iertare.

Lacrimile o înecară din nou, şi asta o irită – se simţea neputincioasă. Puse oglinda pe consolă şi se întoarse cu faţa spre el. Waldo stătea lângă uşa care dădea pe scara de serviciu. Nu purta haină, iar părul îi era umed şi răvăşit de vânt. Arăta la fel de vulnerabil ca ea.

În ce-l privea, Waldo nu se simţea atât vulnerabil, cât zguduit. Nu frumuseţea ei îl frapase, nici faptul că purta o cămaşă de noapte transparentă, descheiată până la mijloc, care-i dezvăluia mai mult decât voia să vadă acum, când avea în minte ceva ce trebuia să fie spus neîntârziat. Ceea ce-l zguduia era înţelegerea faptului că era posibil, împotriva oricărei raţiuni, să fie obsedat de acea femeie.

— Nu-ţi cere iertare, spuse ea. Am meritat.

Waldo făcu un gest cu mâna.

— Nici jumătate din ce-am spus n-a fost serios.

Aceste cuvinte îi aduseră lui Jo un zâmbet fugar pe buze.

— Şi care jumătate *a fost* serioasă?

— Nu mai ţin minte ce-am spus, dar dacă te-am rănit, să ştii că n-am vrut.

Jo simţi usturimea lacrimilor. N-ar fi trebuit să-i ceară iertare. Vina era a ei. Nu-l ajutase să înţeleagă. Făcu un pas spre el, apoi încă unul. Când ajunse destul de aproape ca să-l poată atinge, se opri.

— Nici eu n-am vrut să te rănesc. Înghiţi în sec. Dar ce-am spus e adevărat. Am stat prea mult timp singură. În viaţa mea nu mai există nicio bucurie. Credeam că m-ai putea învăţa cum să găsesc bucuria din nou.

Degetele lui îi mângâiară obrazul; emoţia-i întuneca ochii.

— Mă gândeam că şi tu ai putea face acelaşi lucru pentru mine.

Brusc, ceva ce păruse atât de greu deveni nespus de uşor. Jo nu era o fată inocentă. Ştia ce făcea şi la ce să se aştepte. Cu un oftat prelung, îi cuprinse gâtul cu braţele şi ridică faţa spre el.

— Nu vorbi. Doar sărută-mă.

În timp ce buzele lor se atingeau, dorinţa o cuprinse, făcând-o să tânjească după mai mult. Trecuse atâta timp, atât

de mult timp… dorea o clipă de plăcere, dar nu numai atât. Măcar pentru scurt răstimp, dorea să uite de toate necazurile care o hărţuiau. Îşi dorea uitarea pe care numai Waldo putea să i-o dăruiască. Îl trase mai aproape. Waldo îi cuprinse capul în palme şi o sărută. Când trupul lui Jo cedă apăsării trupului lui, topindu-i-se în braţe, o duse în pat.

Privind-o în ochi, îi scoase cămaşa şi o aruncă pe jos, apoi se dezbrăcă şi el. Mâinile-i tremurau în timp ce-i mângâiau trupul. Avea pielea netedă şi mătăsoasă. Nu exista nici urmă de seducţie. Îi răspundea cu sărut pentru sărut, cu atingere pentru atingere. Era dornică, mai mult decât dornică, şi asta-l făcu să zâmbească.

— Încet, spuse el. Încet. Avem toată noaptea la dispoziţie.

Încercă s-o potolească murmurându-i cuvinte drăgăstoase şi mângâind-o cu blândeţe, dar gesturile lui avură efectul opus. Se aprindea ca focul în braţele lui, grăbindu-se spre final când abia începuseră.

Nu asta voia. Nu căuta uşurarea pe care i-o putea dărui un trup de femeie. Aşa ceva putea găsi oricând. O dorea pe Jo. Voia ceea ce exista în mintea şi în inima ei. Voia să savureze şi să fie intim cu ea în toate sensurile cuvântului.

Jo îi simţea inima sub mâna ei, îl auzea murmurându-i că se grăbeşte. Waldo avea să se oprească, iar acesta era ultimul lucru pe care-l dorea. Nu putea înţelege. Abia dacă o atinsese, şi ea ezita la marginea abisului. Încă o clipă, şi avea să se spulbere în mii de bucăţi.

Îi luă capul în mâini sărutându-l cu tot mai multă pasiune. Waldo încerca să-şi păstreze controlul când mâna ei se strecură între trupurile lor şi-i cuprinse sexul. O mai ţinu în loc o clipă doar, însă era prea târziu. Pasiunea ei îşi găsi răspunsul în propriul lui trup.

— Asta vrei, Jo? întrebă el cu glas răguşit.

Mâinile şi gura lui căutau cu disperare să-i afle toate secretele trupului. Era sălbatică, dulce şi umedă de dorinţă. Waldo nu-şi mai amintea să fi dorit atât de mult o femeie. Se ridică deasupra ei şi o privi o clipă. Ochii ei erau întunecoşi şi tulburi, iar părul îi strălucea ca o aureolă de foc în jurul

umerilor.

Waldo o pătrunse unind astfel două trupuri într-unul singur.

Jo îşi ţinu respiraţia, când o străbătu un junghi de durere. Treptat, scăzu la nivelul unei pulsaţii surde. Nu se aşteptase. Trecuse atâta timp de când niciun bărbat nu mai făcuse dragoste cu ea…

Waldo rămase nemişcat, citind emoţiile care i se succedau pe faţă. Râse încetişor şi murmură:

— Să nu-mi spui că te-ai răzgândit! Nu ştiu dacă mă mai pot opri.

Drept răspuns, Jo îl cuprinse cu braţele şi picioarele.

— Dacă te opreşti acum, te omor.

— N-am să mă opresc niciodată, spuse, aşa că fă bine şi hotărăşte-te.

Abia dacă-i auzi cuvintele. Waldo se mişcă, ridicându-se în braţe pentru a o pătrunde cât mai adânc. Trupul ei se arcuia şi tremura sub al lui. Apoi, orice gând coerent se dezintegră, în timp ce-şi luau zborul spre o eliberare lipsită de raţiune.

Îi luă mult timp ca să-şi recapete respiraţia. Acum, că nebunia trecuse, nu ştia încotro să se uite, nici ce să spună. Niciodată nu mai avusese o asemenea trăire. Cu John, dragostea fusese plăcută. Cu Waldo sălbatică şi liberă, şi acum se simţea stânjenită.

Erau încă pe pat, acoperiţi cu pătura. Waldo stătea rezemat într-un cot şi o privea. Ce vedea? Ce căuta? Îndrăzni să-i arunce o privire scurtă, apoi întoarse capul. Waldo o privea muşcându-şi buza inferioară. Unul dintre ei trebuia să spună ceva înainte ca tăcerea să devină asurzitoare, şi se părea că ea trebuia să fie aceea.

— Poţi să nu mai faci mutra asta, Waldo, zise Jo cu falsă nepăsare. Nu mă aştept la o declaraţie de dragoste.

Ceva licări în adâncul ochilor lui, dar spuse în felul său nepăsător:

— Mă rog, înseamnă că nu va trebui să-mi fac griji.

Jo fu dezamăgită, dar se stăpâni. Trebuia să-şi amintească

de obiceiurile lui. Nu era decât una dintre multe alte femei şi pe deasupra o novice. Oare toţi bărbaţii jinduiau după diversitate?

Îl privi o clipă.

— Ce-i? întrebă Waldo.

Jo ridică din umeri.

— Jo.

Îi săltă bărbia cu degetul mijlociu.

— Spune-mi!

— Mă gândeam la mama lui Eric – ştii, Sarah Foley. Mă întrebam cum era. Cred că, întâmplător, n-ai aflat…

Lăsă fraza neterminată, când Waldo aruncă brusc pătura într-o parte şi se ridică. După ce se îmbrăcă grăbit, cu mişcări repezi, se întoarse spre ea. Era palid şi ochii îi străluceau de furie. Jo se îndesă în perne, când Waldo se aplecă asupra ei, cu o mână rezemată de stâlpul baldachinului.

— Ca să-ţi răspund la întrebare – da, am aflat despre Sarah Foley. A fost o fată simplă, bună şi o mamă iubitoare. Dar ştim amândoi asta, nu-i aşa, Jo, pentru că Eric e un băieţel normal şi fericit. Iar ca să-ţi răspund la întrebarea pe care n-ai pus-o – nu, întâmplător n-am aflat dacă soţul tău a păstrat relaţiile cu ea şi după ce s-a căsătorit cu tine. Ca să-ţi spun adevărul, nici nu m-a interesat. A murit, Jo. Şi Sarah Foley la fel. Acceptă faptele. Şi *niciodată* să nu mă mai faci părtaş la răzbunările tale.

Jo răspunse aproape în şoaptă:

— Eşti nedrept. Răzbunarea n-a avut nicio legătură cu ce s-a întâmplat. Mi-a venit şi mie un gând răzleţ, e bine?

Dar nu era bine deloc. Waldo surâse amar şi, cu un mormăit dispreţuitor, ieşi din cameră.

21

Era dimineaţa de după prezentarea lui Cecy, la o oră când de obicei toţi erau treji şi vioi, dar Jo fu singura care coborî la micul dejun. Se vedea clar că nimeni nu era aşteptat la masă, căci pe gheridon nu era mai nimic. Se servi cu pâine prăjită şi bău o cafea călâie.

Copiii se treziseră şi ei. Le auzea glasurile prin fereastra deschisă. Cu ceaşca în mână, se duse la geam şi privi afară. Încercau să joace crichet în trei, cu un singur bowler care avea şi rolul de fielder şi doi trăgători. Protestau fiindcă domnişoara Tanner, guvernanta fetelor, care arbitra partida, declarase că ambii trăgători erau eliminaţi!

Când auzi uşa deschizându-se, se întoarse. Waldo se opri un moment în prag. Jo remarcă schimbarea din atitudinea lui. Nu era rece sau arogant, dar nici familiar, aşa cum se aştepta. Ochii-i erau inexpresivi, zâmbetul lipsit de căldură, salutul formal.

Şi ea se schimbase. Se simţea stingherită, nu-şi găsea cuvintele şi asta nu numai din cauză că noaptea trecută se purtase ca o pisică în călduri. Nu înţelegea cum de scăpase totul de sub control.

Waldo nu luă decât pâine prăjită, puţină marmeladă şi o ceaşcă de cafea. Când se aşeză la masă, îi indică un scaun, invitând-o să se aşeze şi ea.

— Vreau să-ţi vorbesc, spuse el.

Jo îşi turnă din nou cafea în ceaşcă, apoi se aşeză pe scaunul indicat de el.

— Şi eu vreau să-ţi vorbesc.

— Văd că glezna scrântită ţi s-a vindecat.

Zâmbetul lui cinic aproape că o jigni, dar n-avea chef de ceartă, aşa că nu făcu decât să dea din cap.

— Vrei să începi tu, sau încep eu?

Waldo oftă obosit.

— Dacă-i în legătură cu azi-noapte…

— Nu e vorba despre cele de azi-noapte. De fapt, cred că ar fi mai bine dacă ne-am închipui că azi-noapte nu s-a întâmplat nimic. Mi-am şters totul din memorie şi sper că şi tu vei face la fel.

— Consideră că am făcut-o.

Waldo sorbi din cafea, de parcă ceea ce se petrecuse între ei era un fapt banal.

Jo se simţi rănită.

— Asta-i tot? întrebă el.

— Nu, spuse ea. Vreau să-ţi vorbesc despre Eric. Făcu o pauză, căutându-şi cuvintele. E vorba de scrisoare, spuse ea în cele din urmă, cea de la avocat, pentru mama lui. De ce a aşteptat doamna Foley atât de mult înainte de a mi-o trimite? De ce tocmai acum? De ce nu atunci când a găsit-o, adică la moartea mamei lui Eric.

— Din câte înţeleg, a presupus că va avea sub control banii depuşi pe numele fiicei sale. Când şi-a dat seama de greşeală, n-a mai vrut să ţină băiatul.

Jo se înfurie.

— Numai asta a însemnat Eric pentru ea, bani?

— Aşa se pare.

Waldo fărâmiţa între degete o bucată de pâine prăjită, în timp ce o privea ţintă pe Jo.

— Însă nu de-asta ţi-a trimis scrisoarea.

— Într-adevăr. Şi eu m-am gândit. Cred că dă vina pe mine pentru că am intervenit între John şi fiica ei.

Se opri, temându-se să mai continue, să abordeze din nou acel subiect de ceartă, dar erau prea multe întrebări cărora dorea să le afle răspunsurile.

Pe neaşteptate, Waldo spuse:

— Ascultă, nu am căderea să divulg toate detaliile indiscrete din trecutul soţului tău. Dacă vrei să ştii mai multe despre Sarah Foley, întreabă-l pe vicar. Tot ce ştiu, de la el am aflat.

— De la vicar! Există cineva în Stratford care să nu ştie despre Sarah Foley, în afară de mine?

— N-am idee. Asta e tot?

I-ar fi făcut mare plăcere să-i alunge expresia indiferentă de pe faţă, dar nu-i veni nimic potrivit în minte, aşa că spuse:

— Nu, mai avem de vorbit despre Eric.

— Înţeleg. Acum, că ştii al cui fiu e, nu-l mai vrei. Ei bine, încă de la început am încercat să te conving. Ştiam că era o greşeală să te ataşezi prea tare de el. Dar totul este în regulă. Nimic nu s-a schimbat. Se va duce la o şcoală bună, iar în vacanţe, va merge la sora mea Maude, sau va veni aici.

— Nu s-a schimbat nimic? replică Jo, pe un ton la fel de dispreţuitor ca al lui. *Totul* s-a schimbat. E fiul lui John. Am mai multe drepturi decât tine asupra lui.

— Îl vrei pe Eric? întrebă Waldo, surprins.

— Da.

— Jo… Clătină din cap. Nu cred că te-ai gândit bine. Crezi sincer că ştiind al cui este, nimic nu se va schimba? În sufletul tău clocoteşte atâta revoltă, încât va da şi pe dinafară. Nu te voi lăsa să faci din Eric o victimă în războiul dintre tine şi o fantomă.

Jo strânse din dinţi şi-şi stăpâni lacrimile de furie.

— N-am înţeles niciodată de ce ţii cu tot dinadinsul să fii tutorele lui Eric. În viaţa ta nu e loc şi pentru un băieţel. Nu-l vei vedea decât în vacanţe.

— Într-adevăr, cum mi-ai mai spus de nenumărate ori. Oricum, din câte-mi amintesc, *tu* mi-ai vârât pe gât rolul ăsta. Un lucru ar trebui să ştii despre mine, când îmi asum ceva, merg până la capăt. Asta îmi aminteşte despre un alt lucru pe care am acceptat să ţi-l iau de pe umeri – acela de a afla ce s-a întâmplat cu prietena ta Chloë.

Jo nu putea accepta situaţia creată. Trebuia să-i demonstreze cât de amarnic se înşela în toate supoziţiile lui. Nu se războia cu o fantomă. Da, John o rănise, dar în sufletul ei nu clocotea revolta. În noaptea trecută îşi dăduse frâu liber sentimentelor, iar o parte din otravă se scursese afară. Cu timpul, avea să-i treacă de tot. Doar că îi trebuia puţin timp.

Ochii aceia duri care o priveau cu indiferenţă n-o încurajau să se explice.

— Perfect, spuse ea. Atunci, hai să vorbim despre Chloë.

Waldo pregătise toate lucrurile într-un colţ al bibliotecii – o masă lungă plină într-o parte cu coli de hârtie, iar în cealaltă cu listele de abonamente pe care le trimisese Mac Nevin. Ruggles, prezent şi el, se ridică de la masă când o văzu pe Jo.

— Doamnă Chesney, salută el. E o plăcere să vă revăd.

Şi ea se bucura să-l vadă, nu numai fiindcă era un gentleman agreabil şi manierat, ci şi pentru că ea şi Waldo erau nevoiţi să înceteze cu gâlcevile în prezenţa altcuiva.

Îl salută cu o reverenţă.

— Domnule McNab, spuse ea. Hârtia pe care o aveţi în mână e lista abonaţilor la *Journal?*

— Într-adevăr, şi am găsit ceva. Îl privi pe Waldo. Văd aici numele lui Morden, dar nu şi titlul: domnul Morden, Wattier's Club, Bolton Street.

— Vicontele Morden? întrebă Jo.

— Chiar el, răspunse Waldo. Ei, nu ţi se pare interesant?

Văzându-i zâmbetul, Jo întrebă:

— Credeţi… Făcu o pauză, căci în mintea ei prindea contur un gând. Credeţi că Morden a comandat atacul împotriva mea, că a citit articolul pe care-l scrisesem despre Chloë şi a ajuns la concluzia că reprezentam o ameninţare la adresa lui?

— Exact asta cred, răspunse Waldo. Cred că ştie că Chloë e lady Tellall şi că tu eşti editoarea şi cea mai bună prietenă a ei. Probabil îşi închipuie că ştii mai multe decât ştii de fapt… Nu, ascultă-mă până la capăt. Ieri, la prezentarea lui Cecy, Morden a ţinut să-mi vorbească. Citise articolul pe care l-ai publicat în *Journal* deşi susţinea că primise informaţia din alte surse.

— Ei, e firesc, remarcă Ruggles. Doar n-ar recunoaşte că e abonat la un… Observă expresia lui Jo şi se grăbi să se corecteze: a, a… la un… ziar de provincie.

— Nu e la acelaşi nivel cu *Times,* presupun? replică ea. Apoi i se adresă lui Waldo: Continuă, te rog?

— Ca să n-o mai lungim, a spus că spera că informaţia despre faptul că lady Webberley luase feribotul spre Franţa era adevărată, dar am avut impresia clară că mintea. Cred că şi-ar

dori să fie falsă. Înțelegi, bănuiesc că ştie unde se află Chloë.

Jo îl întrebă plină de speranţe:

— Ştie unde se ascunde?

Cu blândeţe, Waldo răspunse:

— Nu, Jo. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să spun că ştie unde e ascuns cadavrul lui Chloë, pentru că el l-a pus acolo.

Jo aşteptă ca şocul produs de cuvintele lui să i se răspândească în toată fiinţa, dar nu simţi decât o durere surdă. Începuse deja să accepte ideea că n-o vor mai găsi pe Chloë în viaţă.

— Ce vrei să spui, că speră ca reportajul să fie fals? întrebă ea. Trebuie să *ştie* că e fals, dacă într-adevăr el a ucis-o pe Chloë.

— Cred că i-ai sădit în minte o sămânţă de îndoială.

— Îndoială?

— Probabil începe să se întrebe dacă Chloë e într-adevăr moartă, la urma urmei.

— Şi dacă aşa stau lucrurile deşi încă nu-s convinsă ce realizăm?

Waldo zâmbi.

— Îl vom face să intre în panică şi să ne conducă la locul de odihnă veşnică al lui Chloë.

Când Jo clătină din cap, Ruggles adăugă:

— Şansele sunt destul de mici, dar n-avem nimic de pierdut.

Jo privi masa pe care toate obiectele aşteptau puse în ordine.

— Spuneţi-mi ce vreţi să fac, le ceru ea.

Sarcina ei era aceea de a scrie următoarea rubrică a lui lady Tellall. Avea subiecte mai mult decât suficiente – prezentarea lui Cecy şi crâmpeiele de bârfă pe care i le transmisese lady Fredericka. Adevăratul rost al acestui exerciţiu consta în a-l face pe ucigaş să intre în panică, închipuindu-şi că Chloë era vie. Singura cale de a afla adevărul era să cerceteze locul unde-i ascunsese cadavrul. Aceasta, presupunând că citea următorul număr din *Journal.*

Prin minte i se tot învârteau cuvintele „tras de păr“, dar certitudinea că partenerii ei de conspiraţie erau oricum, numai amatori nu, o făcea să spere că ştiau ce făcea.

Îl privi pe Ruggles. Acesta trebuia să caute în *Journal* orice referire la vicontele Morden ca şi oricare amănunt suspect. Lucrau de câteva ore. Între timp, Waldo pornise cu Harper spre Brinsley Hall, în căutarea unui loc în care ar fi putut fi ascuns un cadavru. Trebuia să se întoarcă în seara următoare.

Gândul la Chloë, îngropată fără a fi jelită de nimeni, îi făcea sângele să clocotească.

Ruggles ridică ochii şi-i surprinse privirea.

— Aproape am terminat.

— Şi eu.

Pe masă se afla o cafetieră proaspăt umplută; Jo turnă cafea în ceşti.

— Asta, ca să-ţi stimuleze mintea, spuse ea, aşa că bea.

Ruggles oftă.

— Am nevoie de ceva. Nu prea înţeleg despre ce e vorba aici.

— Ce anume e?

— O referire la ziua de naştere a vicontelui, de anul trecut. Chloë a greşit însă un detaliu. Spune că ziua lui e în decembrie. Apoi, peste câteva săptămâni, publică o erată. „Multe scuze vicontelui Morden şi familiei lui“, etcetera, etcetera… Morden nu s-a născut în decembrie. S-a născut în iunie.

Îi dădu lui Jo paginile respective. Ea le citi, apoi ridică din umeri.

— Nu văd ce importanţă are. E genul de greşeală pe care ar putea-o face oricine. Nu înseamnă c-a fost un copil din flori. Ceea ce, da, ar *însemna* ceva. Dar toată lumea ştie că părinţii lui erau căsătoriţi de ani de zile când s-a născut el.

— Totuşi, e ciudat şi merită să ne uităm cu mai multă atenţie.

Jo se răsuci uşor în scaun, pentru a-l vedea mai bine. Ştia că el şi Waldo aveau cam aceeaşi vârstă, dar părul roşcat şi pistruii îl făceau pe Ruggles să arate mai tânăr. Totuşi, era un

soldat călit, după ce luptase alături de Waldo în toată campania din Spania. Se zvonea că fuseseră un fel de spioni. Pe Waldo îl credea în stare. Pe Ruggles, însă, nu-l vedea în rol de spion. Părea atât de amabil şi demn de încredere…

Ruggles simţi că-l priveşte.

— Ce e? o întrebă el.

Jo zâmbi spăsită, ca şi cum ar fi fost prinsă cu mâţa-n sac. După un moment de ezitare, îşi formulă întrebarea în cel mai nevinovat mod posibil:

— Cum a fost în Spania? Pentru dumneata şi Waldo, vreau să zic. Ştiu că aţi lucrat pentru Serviciul britanic de informaţii, sau cam aşa ceva…

— Cam aşa ceva, confirmă Ruggles zâmbind.

Aşa nu ajungea nicăieri. Îl întrebă de-a dreptul:

— Cu ce anume vă ocupaţi?

Ruggles îşi înăbuşi un căscat.

— Era destul de plictisitor, spuse el, nu aşa cum îşi imaginează majoritatea oamenilor. Decodificam mesaje, chestionam martori şi făceam cam acelaşi lucru ca aici. Un fel de „activitate de poliţie“.

— Aha… înţeleg…

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Nu sunt dezamăgită, pentru că nu cred o vorbă din tot ce spui, replică ea, zâmbind ca să atenueze efectul cuvintelor.

În ochii lui se aprinse o flacără.

— Ţi-am spus adevărul.

— Poate, dar nu tot adevărul. Păstrează-ţi secretele, domnule McNab. N-am niciun drept să te descos. Ar fi trebuit să-ţi mulţumesc pentru că ne ajuţi. Deci, îţi mulţumesc, şi o spun foarte sincer.

Obrajii lui Ruggles se înroşiră uşor.

— Plăcerea e de partea mea, doamnă Chesney. N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Nu e nevoie să… vreau să zic…

Îl scoase din încurcătură întrebându-l:

— Ne apucăm din nou de treabă?

După ce Ruggles dădu din cap în semn afirmativ, ea continuă:

— Am scris ceva ce cred că va corespunde scopurilor noastre; vreau să-ţi aflu părerea.

Luă una dintre colile de hârtie şi începu să citească:

— „Năstruşnicele speculaţii despre lady Webberley au luat sfârşit. Ne scrie de la Paris că nu are intenţia să se înapoieze la Londra în viitorul apropiat, ci numai după ce îşi va publica memoriile. Da, dragă cititorule, lady Webberley şi-a vândut memoriile unei prestigioase edituri londoneze, care le va publica în august. Pregătiţi-vă pentru scandaluri care vor zgudui atât cercurile justiţiei, cât şi pe cele ale guvernării. Şi nu uitaţi că aţi aflat prima oară de la lady Tellall.“

Ridică privirea spre el.

— Cum ţi se pare?

— Dacă nici asta nu-l va face pe Morden să intre în panică, nimic n-o să-l facă.

— Nu va bănui că e o capcană?

— Posibil. Însă chiar şi aşa va dori s-o verifice şi nu poate face asta decât ducându-se la locul crimei.

— Deci, ce facem în continuare?

— Trimitem textul dumitale la *Journal* cu poşta expres, pentru ca Morden să-l poată citi în numărul viitor.

— Nu va ajunge la Londra decât peste o săptămână.

— Iar atunci, să sperăm că se va dezlănţui iadul pe Pământ.

Waldo şi Harper ajunseră la Henley când se înserа. După ce le dădură un bacşiş gras birjarilor pentru că-i aduseseră acolo într-un timp record, închiriară camere la Swan şi se duseră la cârciumă, unde sperau să întâlnească oameni din partea locului de la care să obţină informaţii. Din nefericire, era o seară liniştită, iar cei câţiva localnici prezenţi îi priveau cu suspiciune. Cârciumarul, însă, se dovedi de mare folos, după ce observă că Waldo era un om cu gusturi rafinate, dispus să dea bani ca să şi le satisfacă. Waldo dorea cea mai bună cameră, cele mai bune mâncăruri şi cel mai scump brandy care se găsea la han.

Drept paravan lansase o poveste conform căreia Waldo îl angajase pe Harper, un bine cunoscut grădinar peisagist, să-i

amenajeze o grădină în stilul celor de la Brinsley Hall.

— Bineînţeles, adăugă Waldo, dacă lordul Brinsley ne va permite să vedem grădinile. Am auzit că nu e foarte primitor, dar ne-am gândit că merită să facem o încercare. Mai beţi un pahar? întrebă el, întinzându-i cârciumarului sticla de coniac fin.

— Nu m-ar deranja, răspunse domnul Pike, vizibil încântat de acest gest, dar unul mic.

Nici Harper nu refuză. Habar n-avea despre grădinărit şi spera să se piardă în fundal, astfel încât să nu se dea de gol.

Domnul Pike deveni cooperant şi le spuse ceea ce voiau să ştie: n-avea să existe nicio obiecţie de a vedea grădinile sau casa, dacă doreau, fiindcă familia Brinsley plecase la oraş.

— Mereu vin vizitatori la Hall, adăugă el, dar când familia e în reşedinţă, nu li se arată casa.

— Prin urmare, familia Brinsley e cunoscută bine în Henley, zise Waldo.

Aceste cuvinte îl făcură pe cârciumar să-şi dea drumul la gură şi, în timp ce-şi sorbea coniacul, îi contură lui Waldo un portret al celei mai prestigioase familii din zonă, începând cu bătrânul conte, care murise cu un an înainte de naşterea nepotului său.

— Ei, contele *era* un personaj colorat, comentă hangiul, cu o nuanţă de admiraţie în glas. Mai mare decât un tablou în mărime naturală, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Mda-da, şi-i cam alergau ochii după cucoane, din câte mi-a zis taică-meu. Bietul nătărău a adus însă familia aproape în sapă de lemn, cu traiul lui nebunatic. Contele de-acuma, ei da, se poate zice c-a-nvăţat din greşelile lui taică-său.

— Nu e la fel de „colorat"? întrebă Waldo.

— Şi nici la fel de simpatic deşi, la drept vorbind, e un tată mult mai bun. Fiul său e tot ce are mai scump pe lume.

— Presupun că şi mama lui crede la fel, interveni Harper.

— Aşa s-ar zice…

În expresia cârciumarului se observa o urmă de îndoială.

— Înţelegeţi, n-a mai fost niciodată întreagă la cap, după ce l-a născut. O tragedie, asta a fost. A suportat foarte greu

naşterea. Nevastă-mea zice că se mai întâmplă şi d-astea, uneori.

— Dacă bătrânul conte a adus moşia la faliment, cum de trăiesc aşa de bine? Sunt bogaţi ca nişte nababi.

Hangiul râse.

— Excelenţa sa a luat de nevastă o adevărată comoară. Contesa era moştenitoare.

În acel moment, Waldo făcu o aluzie la faimoasa petrecere, dar domnul Pike nu putu să le fie de niciun ajutor. Brinsley Hall se afla la numai două mile distanţă, iar oaspeţii nu s-ar fi oprit la han când mai aveau atât de puţin până la destinaţie.

Când se ridicară să plece, cârciumarul le mai spuse:

— Pomeniţi-i de numele meu lui Wallace. El e grădinarul-şef. Ziceţi-i că Pike v-a trimis, şi vă va primi cu braţele deschise.

În dimineaţa următoare, închiriară doi cai de la pensiunea locală şi în curând porniră la drum spre Hall. Ar fi luat o şaretă, dar Waldo se temea că aşa ceva le-ar fi îngrădit mişcările. Un cal putea să-i ducă şi acolo unde cu şareta n-ar fi putut să încapă.

La casă se ajungea pe o alee lungă, mărginită cu stejari bătrâni.

— Arată ca o abaţie, remarcă Harper, destul de impresionat.

— Asta a şi fost. I se spunea Holywell Abbey. Exista un izvor despre care se credea că era sfânt, pentru că avea puteri miraculoase. Romanii au ajuns aici primii, apoi au venit călugării şi au construit mănăstirea.

— Se pare că ai mai trecut pe-aici.

— Când eram la universitate, confirmă Waldo. Am avut un prieten pe care-l interesau antichităţile romane. Din păcate, a mai rămas doar foarte puţin din tot ce-au construit romanii.

Harper îşi miji ochii în lumina soarelui.

— Abaţia pare cam veche.

— E veche, într-adevăr. A fost clădită în secolul al paisprezecelea.

— Fir-aş al dracului! Fac prinsoare că-n casa asta-s destule

unghere şi cotloane unde s-ar putea ascunde de minune un cadavru.

— N-ar rămâne ascuns mult timp, Harper. Gândeşte-te la miros.

Îl găsiră pe grădinarul-şef îndrumându-şi oamenii în transplantarea unor lăstari din seră în rondurile din grădină. Wallace era un om trecut de patruzeci de ani, cu înfăţişare plăcută, avea obrajii rumeni ca toţi cei care stau mult pe afară, indiferent cum e vremea. Înţelese imediat ce voiau. Nu avea timp să-i ducă la ruine, dar deţinea o hartă a locurilor. Îi mulţumiră, luară harta şi merseră la trap până la umbra unui sicomor, unde-şi legară caii.

După ce studiară harta, cuvintele lui Wallace începură să aibă sens. Cârdurile de vizitatori veneau să vadă nu grădinile, ci ruinele.

— Pare-se, spuse Harper, că sunt nenumărate locuri unde s-ar putea ascunde un cadavru, atât în casă cât şi în afara ei. Uitaţi-vă aici vechiul Capitoliu, cantina, casa pomenilor, vechea casă a fântânii, şi aşa mai departe. Dar nu cred că mai sunt toate în picioare.

— Mă îndoiesc şi eu, dar fundaţiile lor sunt ascunse în pământ.

— Ia priveşte! Într-o vreme, a existat şi o vilă romană, şi alte lucruri despre care n-am auzit niciodată. Ce să însemne asta?

— Înseamnă, răspunse Waldo, că Brinsley Hall are o istorie care datează dinainte de venirea romanilor. Trebuie să fi existat aici aşezări încă din timpuri imemoriale.

— Şi-atunci, ce facem?

— Explorăm, Harper, explorăm, apoi vom cere să vedem şi casa.

După ce văzură casa, se întoarseră la Swan, unde comandară cina devreme. Apoi închiriară un cupeu ca să se întoarcă la Palliser. Mâncară fără să-şi dea seama ce aveau în farfurii. Waldo făcea însemnări cu un creion pe marginile hărţii pe care le-o dăduse Wallace. Vorbeau vrute şi nevrute, încercând să reducă prin eliminare numărul posibilelor

ascunzători, deoarece, aşa cum spusese Harper, era un teritoriu imens.

În drum spre casă, rămaseră tăcuţi, adânciţi în gândurile lor. Pe măsură ce se apropiau mai mult de Palliser, gândurile lui Waldo se îndreptau spre Jo. Începea s-o considere o cauză pierdută. Trecuseră trei ani, şi tot era marcată de moartea soţului ei. Se întreba dacă nu cumva va avea nevoie de alţi trei ani ca să treacă şi peste trădarea lui.

Era aproape recunoscător pentru acea inversare de roluri. Femeile nu jucaseră niciodată un rol important în viaţa lui. Îi plăceau. Le admira. Se simţea bine în compania lor, dar niciodată nu-şi dorise mai mult decât o relaţie trecătoare. Asta îi oferea şi Jo, acum când pentru prima oară în viaţa lui îşi dorea mai mult.

Cu acest gând sumbru, închise ochii şi aţipi.

Se trezi când cupeul intră pe poarta de la Palliser House. Era întuneric, dar vedea lumini licărind printre copaci. Îl trezi şi pe Harper.

— S-a-ntâmplat ceva, spuse el.

Harper se uită pe geam.

— Par să fie nişte oameni cu felinare.

Privirea lui Waldo se îndreptă spre casă. La toate ferestrele ardeau lumini. Alarmat, îi strigă vizitiului să dea bice cailor. În clipa următoare, biciul pocni şi porniră valvârtej pe alee, spre casă.

22

Pe când Waldo urca treptele de la intrare, îi ieşiră în întâmpinare mama şi surorile. Doamna Daventry le urma îndeaproape.

— Unde-i Jo? întrebă el agitat.

Lady Fredericka îi luă mâna într-ale ei.

— Nu Jo a dispărut, ci Eric. S-a dus în camera lui, înainte de a merge la culcare, şi a văzut că lipsea. L-au căutat în casă, iar acum îl caută prin jur. Jo e cu tatăl tău şi cu Thomas. A insistat să-i însoţească. Îl vor găsi, Waldo. Trebuie să-l găsească.

Maude adăugă:

— Nu e decât o poznă copilărească. A fugit din casă în urma unei gâlcevi prosteşti. Şi fiul meu a făcut o dată aşa. Mai ţii minte, mamă? Derek s-a întors acasă noaptea târziu, şi noi nici măcar nu observaserăm că dispăruse.

Cecy începu să plângă încet.

Waldo, care se gândise la o răpire, expiră prelung, uşurat.

— Când a fost văzut ultima oară?

— După cină. Jo i-a citit o poveste când s-a dus la culcare. Abia mai târziu a văzut că lipseşte.

— Cu cine s-a certat?

Toţi se întoarseră spre doamna Daventry care, încurcată, frământa între degete o panglică.

— Te-a auzit certându-te cu Jo, spuse ea, şi i-a intrat în cap că dacă… dacă pleacă, o să fiţi din nou prieteni.

— Ne-a auzit certându-ne?

— Vă luaţi micul dejun. Copiii se jucau de-a v-aţi ascunselea, iar Eric s-a ascuns după tufişul de ilice din dreptul ferestrei. Mi-a spus Jenny.

Waldo îşi înăbuşi blestemul care-i veni pe buze. Îşi putea imagina uşor ce-ar fi înţeles un copil sensibil ca Eric din discuţia pe care o auzise.

Văzând că toţi ceilalţi îl priveau în aşteptarea unui sfat,

vorbi pe un ton calm şi ferm:

— Nu putea să ajungă prea departe. Am să-l găsesc. Mamă, ce-ar fi să porunceşti să pregătească nişte tartine şi ceva de băut pentru oameni, când se vor întoarce după căutare? Şi ai grijă să fie destulă cafea pentru mine şi ciocolată pentru Eric.

Când ajunseră destul de departe de ceilalţi, Harper întrebă:

— Unde mergem?

— Ne ducem la grajduri să scoatem caii.

Ajunseseră în apropierea grajdurilor, când Jo ieşi din întuneric, însoţită de tatăl lui Waldo. Domnul Bowman ţinea în mână un felinar. Waldo remarcă oboseala ce se citea pe faţa lui. Jo nu scoase o vorbă. Nu făcu decât să se refugieze în braţele lui Waldo.

Domnul Bowman şi Harper schimbară o privire, apoi se retraseră câţiva paşi, ca să-i lase singuri. Nici Waldo şi nici Jo nu-i învredniciră cu vreo privire. Împărtăşeau un moment extrem de intim.

Apoi, Jo spuse:

— L-am căutat peste tot, dar nu l-am găsit. E atât de mic, iar parcul e aşa de mare… M-am gândit că dacă mă aude strigându-l pe nume, o să iasă din ascunzătoare. Dacă i s-a întâmplat ceva? Dacă nu poate striga fiindcă…?

Nu-şi putu duce gândul până la capăt, aşa că se mărgini să clatine din cap.

— Eşti sigură că a fugit?

Waldo îşi dădea seama că Jo era la un pas de leşin, aşa că nu rosti cuvântul „răpit“, deşi îi trecuse prin minte gândul că Morden putea fi vinovat de dispariţia lui Eric.

Jo înţelese însă la ce se gândise Waldo.

— Nu. N-a fost răpit. Din bucătărie lipsesc o plăcintă cu carne de porc, o pâine şi nişte brânză. Jenny ne-a spus că Eric plângea pentru că ne auzise certându-ne.

— Asta simplifică mult lucrurile. Înseamnă că lui Eric nu i s-a întâmplat nimic. Sunt aproape sigur că ştiu unde să-l găsesc. Am să-l aduc înapoi teafăr şi nevătămat.

— Cum poţi şti tu unde e, când nici eu nu ştiu?

— Ştiu, pentru că Eric şi cu mine am avut multe discuţii ca

între bărbaţi. Şi nu e prima oară când fuge. Şi de la şcoală a fugit, ca să se întoarcă la Stratford, nu?

Jo dădu din cap.

— Atunci, unde e?

— Cred că-l vom găsi la biserica parohiei.

Nu-i dădu timp să mai pună şi alte întrebări, şi începu să dea ordine.

— Tată, încă nu opri căutarea, porunceşte să continue şi du-o pe Jo în casă, să se încălzească. Tremură. De fapt, amândoi arătaţi sfârşiţi, şi sunteţi uzi leoarcă.

— Am fost la lac, îi explică tatăl său, şi ne-am apropiat prea mult de mal.

— Înţeleg. Vom vorbi despre asta mai târziu. Acum n-am timp.

Când Waldo se întoarse să plece, Jo strigă:

— Vreau să vin şi eu cu tine!

— Nu poţi călări în halul în care eşti, şi n-am timp să aştept până te schimbi. Tată, vezi să facă ce i-am spus.

Jo era pe punctul de a protesta dar, spre surprinderea tuturor celor prezenţi, Waldo o sărută scurt, pe buze, şi porni în direcţia grajdurilor, fără să le lase celorlalţi timp să-şi revină. Până şi Harper rămăsese cu gura căscată. Când îl ajunse din urmă pe Waldo, îi spuse pe un ton provocator:

— Parcă înţelesesem că sunteţi şchiop, nu?

— Poftim? A…

Waldo încetini paşii.

— Pot să merg şi repede, când vreau. Totul e să mă concentrez asupra celei mai importante probleme.

— La fel aţi procedat şi cu doamna Chesney? Mi s-a părut că aţi fost cam aspru cu ea.

— Harper, răspunse Waldo cu răbdare, ai fost soldat, ai avut oameni sub comandă. Ce le spuneai când erau gata să cadă din picioare?

După un moment de gândire, Harper îl întrebă:

— Aţi vorbit serios când i-aţi spus unde ar putea fi băiatul?

— Da. Dar vorbea Waldo Bowman, maestrul spionajului. Să vedem dacă nu mi-am pierdut instinctele.

— Maestrul spionajului, repetă Harper, scoţând un mic sunet de dispreţ.

Domnul Bowman o lăsă pe Jo în mâinile capabilei doamne Daventry, cu instrucţiuni stricte de a-şi schimba hainele ude, după care se duse în camera lui de toaletă ca să-şi ia şi el alte haine. Lady Fredericka sosi la scurt timp, şi îl găsi sorbind dintr-un pahar cu whisky sec. Avea să-i pună mii de întrebări despre Eric. Nu i se spusese decât că Waldo era sigur că-l va găsi la cea mai apropiată biserică. Când văzu că soţul ei era palid şi tras la faţă, se mulţumi să-l întrebe:

— Nu-mi ascunzi nimic, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— În legătură cu Eric.

— A, nu. Waldo părea foarte convins că o să-l găsească la biserică.

— Ei, asta e o uşurare. Neprimind niciun răspuns, continuă: Te simţi bine, Julian? Eşti foarte palid.

— Pune-o pe seama oboselii.

Lady Fredericka oftă.

— Da, a fost o noapte îngrozitoare şi pentru Jo.

— S-a purtat ca un adevărat soldat. Nu s-a plâns. Apoi a intrat în scenă Waldo şi o clipă am avut impresia că se va desface în bucăţi.

— Dar a rezistat?

— Da. Mi s-a părut că Waldo s-a purtat cam sever cu ea, dar a avut efect. Mă rog, ai văzut-o. E doar o mână de om.

Un moment domni tăcerea. Apoi, lady Fredericka zise:

— Dar asta nu e totul. Ce mai este, Julian? Ce te frământă?

Domnul Bowman oftă din greu.

— Cred că sunt amanţi, Freddie.

La auzul acestor cuvinte, soţia lui înclină capul într-o parte.

— Ce te face să spui asta?

— Ai văzut cum se uitau unul la altul, cum a luat-o în braţe şi cum a sărutat-o. Până şi un orb şi-ar fi dat seama că trăiesc împreună.

— Nu cumva eşti şocat?

— Nu sunt şocat, sunt dezamăgit. Vreau să-l văd pe Waldo cu o soţie, nu cu încă o metresă.

— Nu cred că lui Waldo i-ar plăcea să te audă rostind cuvântul ăsta urât despre Jo. Am impresia că o iubeşte.

— Atunci, ar trebui să procedeze onorabil!

— Aud bine? Nu-ţi mai aminteşti cum e să fii tânăr şi îndrăgostit? Ai făcut mai mult decât să te uiţi la mine şi să mă săruţi, iar eu eram mult mai tânără decât Jo.

— Eram logodiţi. Fuseseră citite legămintele.

Lady Fredericka pufni:

— Ce memorie slabă ai! Tocmai pentru că nu mă mai săturam de sărutările tale am acceptat să te iau de soţ. Păreai atât de adormit şi de cuviincios. Nu erai deloc genul de bărbat pe care mi-l doream. Asta până când m-ai sărutat.

Cât pe ce să se simtă ofensat, domnul Bowman îi văzu licărirea din ochi şi atunci chicoti.

— Iar tu ai fost precoce. M-ai dus pe căi greşite.

— Amândoi ne-am dus unul pe altul pe căi greşite, din câte-mi amintesc. Eşti gata? Ar fi timpul să coborâm.

Domnul Bowman îşi goli paharul şi-l puse pe un scrin.

— Expresia din ochii tăi îmi spuse că vrei să-mi dai un sfat. S-auzim.

Deşi nu era necesar, lady Fredericka îi potrivi jaboul, apoi ridică privirea spre el.

— Să fii blând cu Waldo. Cred că i-ar cere mâna lui Jo dacă ar fi sigur că-l acceptă. Aşa că nu vreau s-aud la cină nicio dezbatere aprinsă despre vechile valori sau morala modernă. Mi-ai spus că am crescut copii reuşiţi. Păi atunci, ai încredere-n ei, Julian. Ăsta-i sfatul meu de soţie.

Ochii lui îi căutară privirea.

— Ştiu că pe fete le-am răsfăţat. Spune-mi adevărul, Freddie. Am fost prea aspru cu Waldo?

Lady Fredericka se gândi un moment, apoi răspunse cu seriozitate:

— Îmi iubesc fiul aşa cum e. Nimeni nu-i perfect. Dar în problemele cu adevărat importante, e tare ca o stâncă. Asta-ţi răspunde la întrebare?

Gravitatea expresiei lui dispăru treptat. Îi oferi braţul.

— Am permisiunea să vorbesc despre vreme la masă?

— Cu condiţia să nu faci şi din asta o dezbatere aprinsă.

Zâmbind, coborâră să li se alăture celorlalţi.

Jo stătea lângă una dintre ferestrele înalte din faţa casei, cu un şal pe umeri, privind spre aleea lungă şi aşteptând cu nerăbdare să apară Waldo. Dacă îi vorbea cineva, răspundea monosilabic. Fusese la biserică o singură dată de când venise la Palliser, şi atunci împreună cu Eric. Era chiar lângă High Street din Kensington. Parcurgea în gând distanţa ca şi cum ar fi călărit împreună cu Waldo.

St. Mary Abbots nu era chiar atât de departe. Ar fi trebuit să se întoarcă deja. Probabil că intervenise ceva şi…

Înainte de a-şi fi dus gândul până la capăt, desluşi o mişcare pe alee, şi auzi chiuituri de bucurie.

Se răsuci în loc, căutându-l din privire pe domnul Bowman. Acesta zâmbea.

— Dacă oamenii chiuie, spuse el, înseamnă că băiatul a fost găsit nevătămat.

Jo îşi ridică fustele şi ieşi în fugă din cameră. Pe scări îl întâlni pe Waldo care urca treptele cu Eric în braţe.

— Vicarul l-a găsit dormind sub iconostas, spuse el. L-a recunoscut, desigur, şi tocmai se pregătea să-l aducă acasă, când am ajuns noi. Are să-ţi spună ceva. Ei, Eric, ce voiai să-i spui mătuşii Jo?

Pe genele băiatului luceau lacrimi. Clipi din ochi şi întinse braţele.

— O vreau pe mătuşa mea Jo, spuse el.

*

Scuzele veniră mai târziu, când era deja în pat, dar nu erau atât scuze cât un comentariu al lucrurilor pe care i le spusese vicarul şi anume că, întristându-i pe *ei*, o întristase şi pe mama lui, şi pe toţi îngeri din ceruri. Îşi dorea să poată trăi cu toţii împreună şi toată lumea să fie fericită.

Waldo îl iscodi cu blândeţe şi în curând înţeleseră că ceea

ce-l tulbura cu adevărat pe Eric era gândul că nu peste mult timp urma să plece la şcoală.

— Atunci, suntem înţeleşi, spuse Waldo cu zâmbetul lui dezarmant. Ai să te duci la şcoală, dar o să vii în fiecare seară acasă. Ţi-am putea găsi un preparator şi atunci vei învăţa acasă.

În sfârşit, lacrimile încetară să-i mai curgă pe obraz.

— Iar tu şi mătuşa Jo veţi fi acolo?

Waldo aruncă o privire spre Jo, apoi răspunse fără ezitare:

— Cine altcineva să fie acolo, dacă nu mătuşa Jo sau eu?

Eric zâmbi.

— Şi mă vei învăţa să călăresc?

— Ţi-am promis doar, nu?

— Pot să spun noapte bună la toată lumea?

— E foarte târziu. Toţi s-au dus la culcare, în afară de unchiul Waldo şi de mine, spuse Jo.

— Atunci, pot să mai beau o ceaşcă de ciocolată?

— Păi, cred…

— Nu, interveni Waldo, nu poţi. Apoi, i se adresă lui Jo: Asta seamănă prea mult a târguială, şi nu sunt de acord. Trase pătura învelindu-l pe Eric până sub bărbie. Acum dormi, iar mâine vom avea o discuţie lungă, ca între bărbaţi.

Pe coridor, Jo spuse în şoaptă:

— Trebuie să vorbim despre Eric înainte ca tu să ai discuţia aia ca între bărbaţi.

— Ştiu. Dar dacă stai să te gândeşti, Jo, răspunsul la dilema noastră e evident. De fapt, cred că este soluţia perfectă.

Rămase în aşteptare, fără să se mişte şi fără s-o privească. Lui Jo îi trecu prin minte cuvântul „căsătorie“, dar îl izgoni. Niciunul dintre ei nu era pregătit pentru asta. În ce o privea, credea că nu va fi niciodată pregătită.

— Vrei să zici că Eric va sta la mine şi va veni la tine în vacanţe?

Privirea lui Waldo deveni dură.

— Ultima dată când am discutat problema asta, spuse el, ne-a auzit şi ştim amândoi ce s-a întâmplat în continuare. Hai s-o amânăm până găsim un moment şi un loc mai potrivit.

Noapte bună, Jo.

Se întoarse ca să coboare scara.

— Stai!

— Ce e?

— Spune-mi măcar cum ţi-ai dat seama că Eric se va duce la biserică. De unde-ai ştiut că acolo o să-l găseşti?

— Acolo s-a dus şi prima dată când a fugit de la şcoala lui Harding. Mi-a spus că, înainte de a muri, mama lui l-a sfătuit ca atunci când va avea necazuri să se ducă la cea mai apropiată biserică şi să-i spună vicarului.

— Înţeleg. Are sens. Dacă nici într-un vicar nu poţi avea încredere, în cine altcineva să ai?

— Ce este, Jo?

Ridică uşor din umeri.

— Cu cât aud mai multe despre mama lui Eric, cu atâta îi descopăr mai multe calităţi. Cum a putut John să…

Waldo se răsuci brusc în loc.

— Vorbim mâine dimineaţă, i-o reteză el.

Nedumerită şi jignită, Jo îl urmări cum cobora scara.

— Ce-am spus? strigă ea.

Neprimind niciun răspuns, se duse în camera ei şi închise uşa cu un gest nervos.

Dacă mai aud o singură dată numele de John Chesney, îmi trag un glonţ în cap.

Aşa-şi spunea Waldo, în timp ce scutura scrumul ţigării şi sufla un fuior de fum. Se afla în cabinetul lui, chiar lângă dormitor, şi revedea însemnările pe care le făcuse la Brinsley Hall. Din păcate, nu reuşea să se concentreze. Încă se mai gândea la Jo de care se despărţise cu nicio jumătate de oră în urmă, pe scară. Îi era ciudă că bucăţica aceea de fată avea puterea să-i tulbure gândurile. O privire de-a ei, un cuvânt şi devenea o bucată de lut în mâinile ei şi ce mâini neînduplecate avea! Se spusese că este un războinic neînfricat. Însuşi Wellington afirmase asta, în depeşele din Spania. Şi totuşi, iată-l acum lingându-şi rănile după o încăierare cu o stafie. Cum putea să înfrunte o stafie? Nu putea, şi nici n-avea de

gând să încerce.

Încruntat, luă harta proprietăţii de la Brinsley Hall. După un moment de gândire, făcu o însemnare pe margine. Apoi o şterse. N-avea niciun rost să continue. Mai bine s-ar duce la culcare.

Waldo aruncă mucul de ţigară în vatra goală, intră în dormitor şi se opri brusc. Jo îl aştepta, îmbrăcată cu acea garnitură, capot şi cămaşă de noapte transparentă. Arăta de parcă tocmai s-ar fi întrupat din fantezia lui. Stătea într-unul dintre cele două fotolii care încadrau căminul.

— Ce cauţi aici? întrebă el pe un ton repezit.

— Waldo, nu fi mârlan, îl dojeni ea. Nu te prinde. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare am venit aici fiindcă… Se ridică oftând şi porni spre el. Îmi îngreunezi foarte mult situaţia, dacă eşti aşa de tăcut şi de posomorât.

— Dac-ai fi ştiut ce este spre binele tău n-ai mai fi acum aici.

Tonul lui tăios o făcu să şovăie puţin, dar ajunsese prea departe ca să renunţe. Avusese nevoie de ceva timp pentru a înţelege lucrurile, iar acum, că le înţelegea, era pregătită să renunţe la mândrie şi să-i primească ironiile fără să protesteze.

— Nu mă gândesc la ceea ce-mi prinde bine mie sau lui Eric. Ceea ce e bine pentru tine mă interesează. De aceea nu te pot lua de bărbat.

Waldo avea un întreg repertoriu de zâmbete pe care le putea folosi cu efecte devastatoare. Acum, surâsul cinic era pe măsura sarcasmului din glas.

— Nu-mi amintesc să te fi cerut de soţie.

— Nu cu atât de multe cuvinte. Dacă o făceai, m-aş fi simţit tentată să accept.

— Serios? De ce?

Jo se juca nervoasă cu nasturii jiletcii lui, aşa că nu-i observă obrazul crispat.

— Ei bine, nu pentru că ar fi soluţia perfectă a problemei noastre în legătură cu Eric. Nu m-aş putea mărita cu un bărbat pe care să nu-l respect şi să nu-l admir, iar pe tine te respect şi te admir. De fapt, îmi place foarte mult să fiu cu tine.

Waldo îşi duse mâna la frunte şi scutură din cap.

— Dacă-ţi doreşti doar un bun prieten, spuse el, pe mine poţi să nu mă pui la socoteală. N-am niciun chef să iau locul soţului tău. Asta-i tot? Aşa stând lucrurile, aş dori să mă culc.

Împunsăturile erau mai ascuţite decât se aşteptase, dar se hotărî să nu riposteze şi continuă să vorbească pe acelaşi ton firesc şi inofensiv:

— Nu, nu vreau să iei locul lui John. Nu m-am răzgândit. Nu-mi caut un soţ. Vreau să fii amantul meu.

— Amantul tău! Deci, tot la asta ne-am întors, aşa-i?

— Ce-i în *neregulă* cu tine? strigă ea, ajunsă la capătul răbdării. Mă săruţi şi mă mângâi, iar în clipa următoare începi să te cerţi. Dacă pomenesc numele lui John, faci spume la gură.

Waldo o privi furios.

— Nu vreau să aud nimic despre John Chesney, înţelegi? Să nu-i mai rosteşti numele în prezenţa mea.

O clipă, Jo fu năucită, apoi o cuprinse furia. Îşi deschidea sufletul în faţa lui, încercând să-i explice de ce nu era femeia potrivită pentru el, iar Waldo nu făcea decât s-o privească încruntat, cu o expresie plină de răutate. Dacă ar fi avut măcar un dram de sensibilitate, şi-ar fi dat seama că simţea nevoia să fie mângâiată, nu acuzată.

Ridică bărbia sfidător şi rosti:

— John, John, John.

— Te previn, Jo!

Jo îşi propti mâinile în şolduri.

— John, John…

Îi auzi respiraţia şuierătoare înainte ca Waldo s-o îmbrăţişeze şi să-i strivească buzele cu sărutarea lui. O clipă mai târziu, se despărţiră, năuciţi de ferocitatea acelui sărut. Se priviră, scuturară din cap, apoi se repeziră unul asupra celuilalt ca şi cum s-ar fi angajat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Waldo îşi făgăduise că atunci când va face dragoste îi va arăta că plăcerea se putea prelungi. Acum însă era dominat de o pornire primitivă care nu avea nicio legătură cu plăcerea. Voia să-i alunge din minte şi din inimă tot ce era legat de John Chesney. Voia s-o copleşească cu persoana lui, astfel încât Jo

să țină minte numele *lui* şi numai al lui.

Încă încleştaţi, se apropiară de pat şi se prăbuşiră peste aşternut. Sărutarea lui îi provoca valuri de căldură şi patimă. Era la fel ca data trecută, şi totuşi nu era. Waldo se schimbase. Îi simţea gustul dorinţei pe buze şi încă ceva, ceva sălbatic şi disperat.

Blestemând, Waldo îi smulse capotul şi îi trase cămaşa de noapte în jos, până la mijloc, ca să se poată înfrupta din sânii ei. La prima atingere a buzelor şi a limbii lui, Jo scoase un icnet, dar în timp ce continua să se joace cu ea, începu să se zbată şi să se arcuiască, oferindu-i-se toată. Niciodată nu mai cunoscuse o dorinţă atât de disperată. Fiecare atingere şi mângâiere o făcea să râvnească la mai mult.

— Waldo… gâfâi ea, încercând să-şi exprime dorinţa, Waldo…

Când îşi auzi numele, Waldo râse încet, şi respiraţia caldă îi mângâie lui Jo sfârcul întărit. Râsul acela risipi o parte din negura senzuală care-o învăluise. Ridicându-se în genunchi, Jo începu să-i smulgă hainele. Waldo era la fel de dornic să şi le lepede cât mai repede, aşa că o ajuta. Când rămase gol, se ridică în genunchi lângă ea.

Acum Jo nu mai simţea doar dorinţă, ci şi uimire. Waldo rămase absolut nemişcat, în timp ce mâinile ei îi atingeau muşchii puternici şi încordaţi. Degetele i se ridicară când găsi cicatricea prelungă care-i străbătea trupul de la umăr până la ombilic. Nu era prima oară când îl vedea gol, dar de cealaltă ocazie îşi amintea doar ca prin ceaţă. Mâinile ei începură să coboare, însă el o apucă de încheietură înainte ca degetele ei să-i poată cuprinde penisul.

— A, nu, murmură el. Nu şi de data asta. De data asta, eu te conduc, iar tu mă urmezi.

Cu dinţii strânşi, Jo scrâşni:

— Waldo Bowman…

Apoi scoase un ţipăt, când Waldo se rostogoli cu ea pe pat. Ajuns deasupra, zâmbi şi spuse:

— Mi-ai dat multă bătaie de cap, Jo, dar începi în sfârşit să te revanşezi.

— Aş putea spune acelaşi lucru şi despre tine.

Waldo zâmbea când buzele lui le întâlniră pe ale ei pentru a-i absorbi din gură ţipătul de excitaţie. Niciodată nu mai simţise o asemenea dorinţă. Inima îi bătea nebuneşte, sângele-i clocotea în vene şi abia dacă mai putea să respire. Nu-i era de-ajuns. Voia ca şi Jo să simtă ceea ce simţea el, să-l dorească la fel cum o dorea şi el.

Îi ţintui braţele deasupra capului şi începu să-i exploreze toate zonele erogene pe care şi le amintea – gâtul, urechile, sânii. Coborî apoi spre fierbinţeala dintre coapsele ei. Jo nu se zbătea, nu încerca să-l oprească. La fiecare mângâiere a buzelor şi a limbii lui, suspina de plăcere, sunete care-l scoteau din minţi. Era obsedat de ea, de mireasma şi aroma ei, de gingăşia pielii, de părul mătăsos. *A mea,* îşi spuse, *numai a mea,* întrebându-se ce-ar fi făcut Jo dacă îndrăznea să-şi exprime gândurile prin viu grai. Gândul acesta îl făcu să zâmbească.

Mintea lui Jo reţinea impresii – imagini, senzaţii, sentimente – pe care dorea să le ia cu sine atunci când va pleca, imagini care să-i ţină de cald când va fi din nou singură. Nu ştiuse că un amant o putea face să se simtă puternică şi neputincioasă în acelaşi timp, nici că putea să fie pe cât de lacom, pe-atât de darnic. Nu orice amant, numai Waldo. Niciodată n-avea să-l uite. Poate că el credea că o va uita, dar ea avea să-i arate cât de amarnic se înşela.

Cu un geamăt, se răsuci, eliberându-şi mâinile şi ridicându-se deasupra lui. Trupul lui o fascina. Waldo îi descoperise toate secretele, acum voia să le cunoască şi ea pe ale lui. Îi sărută buzele, gâtul, umărul şi începu să urmărească linia cicatricei cu limba. În timp ce cobora, îi auzi respiraţia îngreunându-se. Prelungi tortura, bucurându-se de propria ei putere. Nimeni n-o mai dorise aşa. Voia de la el totul, şi mai mult decât atât.

Simţi că se rostogoleşte. Waldo ajunse deasupra ei şi o imobiliză pe saltea. Îi văzu în lumina lumânărilor chipul, transfigurat de pasiune. Avea să-i spună ceva important, dar gândul nu voia să prindă contur, şi reuşi doar să-i murmure numele.

Cu ochii aţintiţi într-ai ei, Waldo îi desfăcu picioarele. Muşchii braţelor lui se contractau ritmic în timp ce o penetra încet. Jo se pregătise să simtă durerea. Cum de această dată n-o simţi, oftă de plăcere.

Waldo o sărută lung, punând stăpânire pe buzele ei. Apoi o pătrunse adânc şi trupurile lor se contopiră. Plăcerea deveni insuportabilă şi Jo explodă. Waldo privi cum o învăluia extazul, după care o urmă peste marginea abisului.

Ameţit, cu răsuflarea tăiată, se prăbuşi peste ea. Zăcură astfel mult timp, gâfâind, încercând să-şi recapete respiraţia. Într-un târziu, Waldo se întoarse pe spate, relaxat şi zâmbitor. Acum ştia cum s-o facă să-l uite pe John Chesney.

— De ce zâmbeşti?

Jo se ridicase în capul oaselor şi se aplecase spre el, cu părul revărsat peste sâni. Avea buzele tumefiate de sărutările lui. Arăta epuizată de dragoste, aşa cum îşi dorise el.

Întinse un braţ şi o trase, cuibărind-o lângă trupul lui.

— Zâmbesc pentru că m-ai făcut fericit. Eu te fac fericită, Jo?

Cuvintele nu puteau descrie furtuna de emoţii pe care i le stârnise.

— Foarte, răspunse ea.

— Atunci, continuă Waldo întorcându-se, de ce nu ne-am face un obicei din asta? Să ne căsătorim, Jo. Dacă am fi cununaţi am putea să ne facem fericiţi unul pe altul dimineaţa, la prânz şi seara, fără ca cineva să aibă vreo obiecţie.

Jo se eliberă din braţele lui şi se ridică. Respiraţia îi era încă întretăiată.

— Asta încercam să-ţi spun înainte de a te fi repezit la mine. Ai nevoie de moştenitori, iar eu nu-ţi pot dărui niciunul. De-asta nu ne putem căsători. Îl privi peste umăr. Sau mă înşel, cumva? Când ai pomenit de „soluţia perfectă“, la ce te-ai referit?

— Ştii foarte bine la ce m-am referit.

— Vezi, tocmai asta e. Am fost măritată patru ani, dar n-am rămas însărcinată niciodată. Ştim că soţul meu a avut un copil. În concluzie, sunt… ei bine, incapabilă să fac copii.

— Patru ani nu înseamnă atât de mult. Dar dacă un copil

înseamnă atât de mult pentru tine, de ce nu te-ai recăsătorit?

— Fiindcă l-am iubit pe John, bineînţeles! Şi nu ştiam că tu exişti.

Waldo îşi dădu seama că Jo spusese mult mai mult decât avusese de gând. Stăpânindu-şi un zâmbet, o cuprinse cu un braţ peste sâni, rezemându-i spatele de pieptul lui.

— Ciudat, spuse el, procrearea unor moştenitori nu s-a numărat niciodată printre ambiţiile mele. Şi apoi am un moştenitor, pe vărul meu, Thomas.

— Pe-asta să i-o spui tatălui tău. Nu va fi încântat să vadă Palliser Park trecând în afara familiei.

— Thomas nu e în afara familiei. Şi-n plus, cum va şti tatăl meu?

— Ce spui?

— Nu va mai fi ca să vadă decât dacă, Doamne fereşte, voi muri prematur. Gata cu moştenitorii, Jo. Ştii bine că e doar o scuză. Vrei să-ţi făureşti o viaţă alături de mine, sau nu.

Jo se întoarse în braţele lui pentru a putea să-i vadă chipul.

— Hai să nu ne certăm. Nu e cazul să ne facem promisiuni pe care nu le putem ţine. Sunt foarte mulţumită de situaţie, aşa cum e.

Waldo îi cuprinse faţa în mâini.

— O, Jo… Ce laşă eşti! Există un singur motiv serios ca să ne căsătorim. Unul dintre noi trebuie s-o spună primul, şi am hotărât ca tu să fii aceea.

Cuvintele „te iubesc“ pluteau în aer. Jo trase adânc aer în piept.

— Vorbeşti în şarade.

— Serios? Atunci, gata cu vorbele. Ai vrut să fim amanţi. Hai, iubeşte-mă.

Jo tocmai se pregătea să protesteze deoarece abia mai reuşea să-şi ţină ochii deschişi, când mângâierile începură s-o aţâţe. Un val de căldură o străbătu, făcând-o să gâfâie.

— Ce spuneai? întrebă el zâmbind.

23

Lui Jo i se părea că investigaţiile lor privind dispariţia lui Chloë băteau pasul pe loc. Existau multe indicii, dar nimic concret care să-i ajute. Acum îşi puneau toate speranţele în reacţia lui Morden la lectura articolului scris de ea, despre intenţia lui Chloë de a-şi publica memoriile la o prestigioasă editură londoneză.

Încă nu era convinsă că aveau şanse de reuşită. Dacă Morden o ucisese pe Chloë şi se debarasase de cadavrul ei, acesta nu avea de ce să intre în panică. Waldo susţinea că Morden va reacţiona, deoarece era îngrijorat din cauza unui lucru care avea legătură cu Chloë, şi chiar dacă nu reuşeau decât să descopere despre ce era vorba, acel detaliu îi putea conduce la locul unde se afla cadavrul lui Chloë.

Jo avea nevoie de timp de gândire, aşa că îşi întrerupse relaţiile cu familia Bowman. În timp ce membrii acesteia îşi vedeau de diversele lor treburi, ea stătea la masa de scris din camera ei, fără să se gândească la altceva decât la Chloë. Mereu îi reveneau în minte aceleaşi întrebări. Ce se întâmplase cu cupeul care urma s-o ducă pe Chloë de la Brinsley Hall la Stratford? Unde era jurnalul lui Chloë? Unde erau cutiile cu toate hainele ei de călătorie? De ce întârziase atât de mult scrisoarea trimisă la redacţia ziarului?

Dacă putea răspunde la toate aceste întrebări, afla cine o ucisese pe Chloë şi de ce.

Oftând, se ridică şi-şi întinse membrele amorţite. Trebuia să întreprindă ceva. Nu vorbise cu lady Brinsley, deoarece de câte ori încercase s-o viziteze, i se spusese că stăpâna casei nu primeşte pe nimeni. Vorbise deja cu lady Langston, iar Ruggles îi chestionase pe toţi ceilalţi invitaţi la petrecere. Şi-atunci, ce-ar mai fi putut face? Până la urmă îşi zise că nu avea nimic de pierdut dacă se va duce iar la lady Brinsley. Dacă aceasta nu era acasă, se va duce la lady Langston care se

bucura întotdeauna s-o vadă.

Jo uitase de Harper. Era paznicul ei, aşa că atunci când îl trimise pe valet să-i găsească un mijloc de transport pentru a se duce în oraş, în locul lui se întoarse Harper, aducând o şaretă cu doi cai în care încăpeau doar două persoane. Jo sperase ca şeful birjarilor să-i dea faetonul nou şi lucitor al lui lady Fredericka, cu roţi mari galbene şi o pereche de cai albi, sau „suri“, cum le plăcea celor de la grajduri să spună. Din păcate, trebuia să se mulţumească cu şareta.

Harper ţinea hăţurile cu o mână, iar cu cealaltă o ajută să urce.

— N-o fi ea prea arătoasă, spuse el, bătând cu palma în peretele şaretei, dar bătrâna Bess aici de faţă e solidă. În ziua de azi, nu mai se fac aşa. N-o să se răstoarne la cea mai mică adiere de vânt, nici când va lua în viteză vreo curbă, ca faetoanele şi cabrioletele astea noi, după care se dă-n vânt toată lumea. Era clar că nu avea o părere prea bună despre „ultima modă“ în materie de trăsuri. Jo îşi dădu seama că aştepta ca ea să spună ceva şi îşi aminti că Waldo îi spusese că marea pasiune a lui Harper erau trăsurile. Îi plăcea să le construiască, să circule cu ele, să le restaureze. Când avea să se retragă în sfârşit din serviciul activ, intenţiona să încropească o afacere împreună cu un prieten, reparând trăsuri.

— Arată splendid, spuse ea, pe un ton cât mai convingător. Asta-i una dintre trăsurile restaurate de dumneata, domnule Harper?

Harper nu avu nevoie de altă încurajare şi, pe durata drumului până-n oraş, îi povesti despre toate îmbunătăţirile pe care i le adusese lui Bess ca să facă din ea o trăsură fără pereche.

Totul se întâmplă conform aşteptărilor. Lady Brinsley nu primea vizitatori, în schimb lady Langston o întâmpină cu căldură, deşi nu era cea mai potrivită ocazie pentru vizite, după cum glumise camerista, deoarece în seră lucrau nişte muncitori care luau măsurile pentru un sistem de încălzire nou şi modern.

— Vreo ştire despre Chloë? întrebă ea când o primi pe Jo în cameră.

— Nimic concret.

Jo ştia că trebuia să procedeze cu băgare de seamă. Nu voia să spună nimic care ar fi putut pune în pericol planul lui Waldo de a-l prinde pe Morden în cursă.

— Ultimele bârfe spun că ar fi la Paris.

— Da, am auzit şi eu.

Lady Langston rostise aceste cuvinte cu o urmă de neîncredere în glas.

— Dar nu credeţi, zise Jo?

— *Sper* că e adevărat şi nu mă îndoiesc că speră toţi prietenii ei, dar nu-mi pot alunga bănuiala îngrozitoare că i s-a întâmplat ceva cumplit. Elinor e de aceeaşi părere cu mine.

— Elinor? repetă Jo. La lady Brinsley vă referiţi?

Lady Langston dădu din cap.

— Adineauri a plecat de-aici. Mă ajută cu planurile pentru seră. Speram să folosesc ca model sistemul de încălzire al uneia dintre serele ei, ştii, în stilul romanilor, dar cred că e prea scump. Romanii aveau sclavi care le făceau toate muncile. Eu va trebui să plătesc lefurile muncitorilor.

Jo voia să vorbească despre lady Brinsley, nu despre sere. Dacă nu reuşea s-o oprească pe lady Langston, n-avea nicio şansă să afle ceva. Lady Langston era pasionată de grădinărit.

Ca atare, spuse pe un ton grav:

— Am putea învăţa multe de la romani.

— La fel zice şi Elinor.

Era deschiderea de care avea nevoie.

— Mă mir că lady Brinsley s-a simţit atât de bine încât să vă poată vizita. Am auzit că nu primeşte pe nimeni şi nici nu iese din casă.

Lady Langston râse.

— A, Elinor te-ar primi imediat dacă i-ai aduce o plantă rară sau ai fi membră a Societăţii Horticole. De fapt, nu se simte chiar atât de bine. Londra nu-i prieşte, şi dacă n-ar trebui să se ducă la toate petrecerile şi recepţiile pentru logodna fiului ei, mă îndoiesc că ar pune piciorul în oraş.

Jo nu răspunse, ci rămase privind în gol. Lady Langston o întrebă:

— Ce e, s-a-ntâmplat ceva? ’

Jo schiţă un zâmbet.

— Nu, nu. Speram doar să vorbesc cu ea despre Chloë, dar servitoarea îmi spune mereu că lady Brinsley nu e acasă.

— Iar acum ştii de ce.

— Va mai veni pe la dumneavoastră? Dacă da, poate nu vă deranjează să vin şi eu?

Lady Langston zâmbi.

— Pot face mai mult decât atât. Am să te iau cu mine mâine. Ne ducem toate la Hall să vedem grădinile. Am fost invitate să rămânem peste noapte, dar nu e nevoie să stai dacă nu vrei. Nu-i chiar atât de departe. Ai putea pleca înainte de cină, pentru a ajunge acasă la timp.

— Cine a mai fost invitat la Hall?

— Membrele micului nostru grup de grădinărese. Toate suntem pasionate de grădinărit. Ştiu că Elinor ar fi încântată să te vadă. Un grădinar celebru, al cărui nume nu-l mai ţin minte, ne va vorbi despre noile modele de amenajări decorative.

Politicos ar fi fost să găsească o scuză şi să refuze invitaţia. Participarea la o întrunire privată fără asentimentul gazdei ar fi fost o adevărată impertinență. Pe de altă parte, era mai important să afle ce se întâmplase cu Chloë decât să n-o ofenseze, eventual, pe lady Brinsley. În plus, posibilitatea de a vorbi cu unele persoane care fuseseră la faimoasa petrecere o făcea să nu refuze invitația.

Lady Langston rezolvă problema.

— Invitaţia îi include pe toţi membrii sau prietenii societăţii noastre, aşa că nimănui nu i se va părea ciudat să te vadă acolo.

— Vă mulţumesc, răspunse Jo, mi-ar face foarte mare plăcere.

Gazda zâmbi radios.

— Cine ştie, poate te convertim şi pe dumneata şi te cooptăm în mica noastră societate.

Abia după servirea gustării, Jo reuşi să devieze conversaţia

de la subiectul grădinăritului, la Chloë. Nu se pricepea la diplomaţie, aşa că puse întrebările de-a dreptul, dar nici de astă dată lady Langston nu-i fu de ajutor, la fel ca prima oară. Nu ştia nimic nici despre cupeu, nici despre jurnalul lui Chloë şi nici despre scrisoare. În dimineaţa plecării, totul se petrecuse normal.

Era timpul ca Jo să-şi ia rămas-bun.

Lady Langston o conduse până la uşă în tăcere, cu gândul la Chloë. Apoi, ea spuse:

— Ştii, Chloë şi cu mine, am făcut un rămăşag, în acea ultimă seară, înainte de a ne duce la culcare. Ne-am distrat straşnic. Chloë a pierdut şi a spus c-o să-mi plătească datoria când ajunge înapoi în oraş. Totul părea în ordine. Abia aşteptam să vină vara. Cum s-a putut întâmpla una ca asta?

Jo încercă să o liniştească, dar în sinea ei era tulburată. Acum auzea pentru prima oară despre o prinsoare. Întrebă pe un ton voit indiferent:

— Pe ce aţi pus rămăşag?

— Pe ziua de naştere a vicontelui. A spus că s-a născut în ziua în care a murit bunicul lui, dar eu ştiam că se înşela. Am fost de faţă la înmormântarea bătrânului conte. Elinor era acolo, dar nu avea niciun copil. Cred că renunţase la orice speranţă de a avea copii. Vicontele s-a născut peste şase luni.

Jo tresări şi toate simţurile i se ascuţiră. Era unul dintre detaliile ciudate care apăruseră în rubrica lui Chloë.

— Şi Chloë ce-a spus?

— Ea avea impresia greşită că bătrânul conte murise în iunie, în aceeaşi zi în care s-a născut Victor. De fapt, murise în luna decembrie a anului trecut.

— Şi cum aţi stabilit adevărul?

— L-am întrebat pe viconte. El mi-a dat dreptate mie. Cred că de la Elinor pornise confuzia. Toată lumea ştie că are nervii destul de slabi. Uneori, ia medicamente pentru nervi, iar atunci începe să încurce lucrurile.

— Dar când nu ia niciun medicament?

Lady Langston oftă.

— Atunci plânge mult. E un cerc vicios, nu-i aşa?

După ce-i ură lui Jo drum bun, lady Langston se întoarse în salon, îngândurată. Dacă stătea să se gândească la ceea ce spusese, avea impresia că o făcuse pe Elinor să pară mai prejos decât era de fapt. Nimeni nu putea fi mai lucid şi mai entuziast decât Elinor, când vorbea despre grădinărit. Doamna Chesney avea să vadă asta cu ochii ei, la Brinsley Hall.

Cu acest gând, se aşeză la masa de scris şi aşternu pe hârtie un răvaş pentru scumpa ei prietenă, înştiinţând-o că invitase o tânără, pe doamna Chesney, la mica lor adunare. Dacă totul mergea bine, spera să câştige încă o membră a Societăţii Horticole.

Asta cred că are s-o bucure pe Elinor, îşi spuse ea, semnând scrisoarea. Mereu căutau spirite înrudite. Se ridică, îşi chemă valetul şi-i spuse să ducă imediat mesajul la Piccadilly House.

Vicontele ştia totul despre planurile mamei sale de a se retrage la ţară. De fapt, chiar el îi strecurase în minte această idee. Considera că Brinsley Hall era locul unde putea pricinui cele mai puţine probleme. Mintea începea să i-o ia razna. Devenise atât de indiscretă, încât nu mai era demnă de încredere. Se apropia ziua în care va trebui să decidă ce să facă cu ea, dar asta *după* nuntă. Deocamdată, îi urmărea corespondenţa şi vizitele.

Ajunse acasă la timp ca să se îmbrace pentru cină şi se opri lângă masa din hol ca să ia poşta. Un răvaş, adus personal de cineva, îi era adresat mamei lui. Portarul îi spuse că era de la lady Langston. Vicontele nu putea să audă numele lui lady Langston fără să scrâşnească din dinţi. Remarca ei neglijentă despre ziua lui de naştere era cea de la care pornise totul. Era curios să afle ce mai voia acum.

Luă mesajul şi un pachet care venise cu poşta expres de la Stratford şi urcă în cabinetul lui de la etaj. Ştia ce conţinea pachetul. Trebuia să fie ultimul număr din *Journal* pe care i-l trimisese Taggart. Fiind expediat cu poşta expres, ajunsese cu câteva zile mai devreme decât în mod obişnuit. Bates aranjase totul, iar acum nu-i mai rămânea decât să anuleze abonamentul de la club.

Citi mai întâi scrisoarea. În primul moment fu stupefiat, apoi se înfurie. Mama lui nu-i spusese că invitase lume la Hall, aceleaşi persoane care fuseseră prezente când lady Langston pusese pariul. Ba mai mult, din grup urma să facă parte şi femeia aceea, Chesney!

Jo Chesney, pasionată de grădinărit? Nu credea o iotă. Jo Chesney era ca un cui în talpa lui. Încerca să scormonească după informaţii pentru ziarul lipsit de scrupule pe care-l publica. Sau, cine ştie, poate că voia să-i întindă o cursă.

Îşi şterse cu batista fruntea îmbrobonată de sudoare, încercând să se gândească cum să procedeze. Era prea târziu ca s-o mai oprească pe mama lui. Plecase deja. Dar nu era prea târziu s-o anunţe pe lady Langston că lady Brinsley se simţea rău şi nu putea găzdui întrunirea acelei afurisite de Societăţi Horticole. Dar cum reuşise mama lui să invite oameni la Hall fără ca el să ştie?

Trebuia să judece cu calm, fără a se lăsa dominat de temperament. Îşi repetă la nesfârşit aceste cuvinte în gând, până când reuşi să-şi recapete cât de cât autocontrolul. Lăsând deoparte pentru moment scrisoarea lui lady Langston, deschise pachetul de la Stratford. Aşa cum se aşteptase, conţinea ultimul număr din *Journal,* cu rubrica lui lady Tellall.

Parcurse ultima pagină şi în curând găsi ceea ce-l interesa – o nouă referire la lady Webberley. Chloë era la Paris şi-şi vânduse memoriile unei edituri de prestigiu din Londra.

Mâna începu să-i tremure şi simţi că se sufocă nu de frică, ci de furie. Dacă ar fi stat în faţa lui, ar fi omorât-o din nou, cu cea mai mare plăcere. Cândva, fuseseră amanţi. Îi făcuse toate chefurile. Îi spusese despre el însuşi lucruri pe care nu le mai ştia nimeni, iar căţeaua le reţinuse pe toate pentru a le folosi atunci când îl putea lovi cel mai crunt. N-avea să-i meargă.

Timp de un minut, stătu cu coatele rezemate pe birou şi pumnii strânşi, apăsaţi pe frunte. Treptat, roşeaţa din obraji i se şterse şi respiraţia îi reveni la normal.

Se întorsese la vechea dilemă. Oare Chloë supravieţuise cumva şi reuşise să se târască afară din groapa unde o aruncase?

Cu neputinţă!

Prin urmare, trebuia să fie o capcană, ticluită de acea Chesney ca să descopere unde ascunsese el cadavrul lui Chloë.

Simţi cum ochii i se umplu cu lacrimi, ca atunci când era doar un băieţel. Tăticului nu i-ar fi plăcut să vadă acele lacrimi. Tăticului nu-i plăceau băieţii smiorcăiţi sau care găseau scuze. Trebuia să se poarte ca un bărbat. Trebuia să stea pe picioarele lui şi să-l facă pe tăticu' să fie mândru de el. Nu trebuia să uite niciodată că era un Brinsley. Se afla în joc atât numele familiei, cât şi titlul. Contele Brinsley – acesta era titlul tatălui său, care într-o bună zi îi va reveni lui.

Trase de câteva ori aer în piept, ca să se calmeze, apoi îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică. Nu exista decât un singur om căruia putea să i se confeseze, iar acela era Bates. Îl găsi în camera lui de toaletă, pregătindu-i hainele pentru petrecerea din seara aceea – o cină cu prietenii, la Wattier's.

Bates aruncă o singură privire spre chipul stăpânului său şi-l împinse blând într-un fotoliu.

— Aveţi nevoie de un pahar de brandy, ca să vă revină culoarea în obraji. Sunteţi alb ca varul.

Îi plăcea să vadă că se agita cineva pentru el, că era ascultat fără teama de a părea prost sau ridicol. După câteva înghiţituri de brandy, îşi mai veni în fire, dar recunoştea faptul că efectul calmant asupra lui îl avea mai degrabă Bates, nu alcoolul. Nu-şi amintea ca Bates să nu-i fi fost alături când avusese nevoie.

La început şovăind, apoi cu tot mai multă încredere în sine, îi povesti lui Bates despre Chesney şi Chloë, explicându-i că nu se putea decide ce anume ar fi fost cel mai bine să facă. Nu intră în detalii, ci vorbi în aceiaşi termeni vagi ca de obicei.

Venise la omul potrivit. După ce se gândi o vreme, Bates spuse:

— Nu vă veţi găsi liniştea sufletească până când nu veţi afla dacă această lady Webberley mai are puterea să vă lovească. Vom merge la Brinsley Hall. Faceţi ceea ce aveţi de făcut acolo, apoi vom vedea.

— Dar dacă e o cursă? Dacă Jo Chesney a scris acel articol în *Journal* sperând s-o conduc la lady Webberley?

Bates clătină din cap.

— Dacă e o cursă, nu va strânge laţul înainte ca ziarul ei să ajungă aici, iar până atunci mai sunt câteva zile. N-are de unde să ştie că aţi primit deja un exemplar şi aţi aflat că lady Webberley îşi va publica memoriile.

— Dar…

— Nu sunteţi singurul care cade într-o cursă. Şi ea e în aceeaşi situaţie. Nu se aşteaptă să acţionaţi acum, ci numai după ce-i veţi citi articolul din *Journal.* Oricum, s-ar putea să nu fiţi dumneavoastră cel pe care-l suspectează. Poate a pus ochii pe altcineva, pe unul dintre ceilalţi oaspeţi ai mamei dumneavoastră.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Morden dădu din cap.

— E posibil.

— În cazul ăsta, o vom lua pe nepregătite, nu-i aşa?

Vicontele se gândi un moment la Jacob Fry şi la dandanaua pe care o făcuse încercând s-o ia pe Jo Chesney pe nepregătite. De astă dată, n-avea să se mai repete greşeala. De data asta, urma să se ocupe personal de ea.

Privi în ochii blânzi ai lui Bates.

— Da, o s-o luăm pe nepregătite, spuse el, zâmbind.

Când lecţiile pentru acea zi luară sfârşit, Jo li se alătură copiilor pentru o partidă de crichet. Cinci minute cu inestimabila miss Tanner ca arbitră o făcură să se alăture din toată inima taberei copiilor. Femeia era un monstru. Nu reuşea să înţeleagă că jucau crichet ca să se distreze, nu în campionatul comitatului.

Jo nu-l scăpa nicio clipă din ochi pe Eric. Poate că tocmai de-asta miss Tanner era atât de severă cu ea. Nu era atentă la joc. Eric părea să se distreze de minune. Cea mai bună prietenă a lui nu era Jenny, care la vârsta de opt ani adoptase deja aerele şi graţiile unei domnişoare, ci Marion, micuţa şi timida Marion, în vârstă de cinci ani, al cărei protector devenise.

Gândurile lui Jo se îndreptară spre mama lui Eric. Sarah Foley îşi crescuse minunat băiatul. Ar fi dorit să poată spune acelaşi lucru şi despre tatăl lui.

„Eşti nedreaptă“, se dojeni în sinea ei. Trebuia să treacă peste acea ostilitate. Cinstit vorbind, deşi Eric nu-şi mai amintea de tatăl său, când vorbea despre el o făcea întotdeauna fără răutate. Probabil învăţase asta tot de la mama lui.

Meciul de crichet se întrerupse când pe alee apărură doi călăreţi. Waldo şi Thomas se întorseseră de la Tattersall's, unde se duseseră să cumpere un ponei pentru Eric. Plecaseră în secret, ceea ce era bine, căci nu aduceau niciun ponei cu ei.

Când îi văzură pe cei doi călăreţi, copiii începură să sară în sus, dând din mâini. Inima lui Jo făcu şi ea un mic salt, ceea ce-o înfurie. Nu putea fi îndrăgostită de Waldo. Ştia ce era aceea dragoste. O simţise pentru John. Asta era altceva şi nu-i acorda nicio şansă să dureze.

Când călăreţii descălecară, Harper ieşi din grajd. Jo îl văzu sfătuindu-se cu Waldo şi nu fu surprinsă când, imediat, Waldo porni direct spre ea. Precis că Harper îi spusese despre vizita la lady Langston, şi era nerăbdătoare să discute cu Waldo, în legătură cu asta.

Începuse să plouă slab, aşa că porniră toţi spre casă să se adăpostească. Waldo îi urmă pe copii o bucată de drum, apoi se abătu pe o alee, şi o conduse pe Jo spre vechiul chioşc îmbrăcat în iederă, cu vedere spre lac.

Pe Jo n-o interesa peisajul, era grăbită să-i povestească.

— Lady Langston a…

Waldo o întrerupse cu un sărut încet şi pustiitor de dulce. Când se îndepărtă zâmbea, iar Jo se străduia să-şi recapete respiraţia.

— Lady Langston a…? repetă el.

— Lady Langston, reîncepu Jo, dar nu reuşi să continue. Waldo o săruta pe obraji, pe urechi, pe bărbie. Ea îi oferea buzele, dar el nu voia să se atingă de ele.

Când mâna lui îi cuprinse sânul şi i-l strânse, Jo se smulse din braţele lui. Şi exclamă gâfâind:

— Încetează imediat! S-ar putea să ne vadă cineva!

Waldo privi în jur.

— Poate lebedele…

Făcu iar un pas spre ea, dar Jo se retrase.

— Waldo, strigă ea, ai de gând să mă asculţi sau nu? Am ceva important să-ţi spun.

Waldo o îmbrăţişă.

— Nimic nu e mai important ca asta.

Nu mai zâmbea. O privea serios. Avea de gând s-o posede acolo, ziua-n amiaza mare, într-un pavilion vechi şi şubred, expus furiei naturii. Aştepta doar un semn de la ea.

Nu era decent. Nu putea să îngăduie. Jo se apropie, strivindu-şi sânii de pieptul lui. Apoi îi trase capul spre ea, pecetluindu-i buzele cu ale ei.

Drept pat, aveau pernele de pe o banchetă de răchită, pe care Waldo le împrăştie pe jos. La început fu blând, apoi mai puţin blând, simţind cum o cuprinde pasiunea. Nu aveau timp să se dezbrace. Dorinţa se transformă dintr-o dată în disperare, luându-i pe amândoi pe nepregătite. Waldo îndepărtă hainele amândurora, apoi o pătrunse. Plăcerea deveni insuportabilă şi saltul spre abis se produse într-o fracţiune de secundă. Strigătul ei de eliberare se contopi cu al lui.

Trecu destul timp înainte ca Waldo să se retragă şi s-o ajute să se ridice. Jo îşi aranjă jupoanele, iar el pantalonii. Apoi se aşezară pe perne, cu spinarea rezemată de tăblia banchetei.

— Nu-mi vine să cred c-am făcut asta, spuse ea.

Waldo o sărută pe ceafa.

— Ai să te obişnuieşti.

Jo se întoarse repede spre el, privindu-l printre gene.

— Nu *vreau* să mă obişnuiesc! E prea mult. E prea covârşitor, prea… prea în toate felurile.

Îngândurat, Waldo răspunse privind în gol.

— S-ar putea să ai dreptate. Parcă văd cum vom arăta într-o căsuţă confortabilă, în faţa focului, înconjuraţi de copii… Îi aruncă o privire. Nu, ţi se citeşte pe faţă: niciun copil, numai Eric. Câini putem avea? Şi la câini ţin aproape la fel de mult ca la copii.

— Bowman, replică ea, tu nu te dai niciodată bătut?

Waldo întoarse capul şi o privi.

— Ai vrea să mă dau bătut?

Jo răspunse mai degrabă cu sinceritate decât cu înţelepciune:

— Nici eu nu ştiu ce vreau.

— Perfect.

— De ce e perfect?

— Înseamnă că facem progrese.

Abia după ce Eric se culcă, reuşi să-i vorbească despre lady Langston. Ploaia încetase, aşa că ieşiseră la o plimbare în jurul lacului.

— Mă întreb: ce importanţă are când anume s-a născut Morden?

— Cred că la întrebarea asta Chloë ar fi putut să răspundă. De-asta a trebuit să moară. Avem de-a face aici cu o motivaţie foarte puternică.

— Ştiu, dar nu-mi vine în minte niciuna. Vreau să zic, dacă Morden nu era moştenitorul legal, aş putea înţelege, dar părinţii lui erau căsătoriţi de mult timp când s-a născut el. De ani şi ani de zile.

Waldo îi luă mâna.

— Iar lady Langston crede că s-ar putea ca mama lui Morden să fi încurcat lucrurile?

— Da. Şi a încurcat-o şi pe Chloë. Mie mi se pare ceva destul de nevinovat. Tu ce zici?

— A, eu nu sunt de aceeaşi părere. Cred că numai nevinovat nu e. Lasă-mă să mă gândesc, bine?

— Perfect.

— Altceva?

— Mâine am s-o vizitez pe lady Brinsley la Hall. M-a invitat lady Langston.

În continuare, Jo îi povesti cele întâmplate. La sfârşit, spuse:

— Voi avea o ocazie excelentă să pun întrebări şi să examinez casa. De ce clatini din cap?

— E prea periculos. Vei fi exact în aceeaşi situaţie în care a fost Chloë.

— Cu deosebirea că Morden nu va fi acolo. Şi chiar dacă ar fi, încă n-a citit articolul pe care l-am publicat în *Journal*, ştii,

cel menit să-l facă să intre în panică şi să săvârşească un act necugetat.

— Pierzi din vedere un amănunt foarte important.

— Care?

— Dacă Morden e mai vârstnic decât susţine, înseamnă că şi părinţii lui s-au înţeles să ascundă acest lucru.

— Şi?

— Şi înseamnă că e o conspiraţie, Jo. Înseamnă că avem de-a face cu trei suspecţi, nu doar cu unul singur.

— Un motiv în plus ca să mă duc.

— Am să mă gândesc şi la asta.

Începu din nou să picure.

— Ne-am putea adăposti în chioşc, propuse el cu falsă nepăsare.

Se priviră în ochi o clipă, după care se întoarseră amândoi spre chioşc.

— E mai aproape decât casa, constată ea.

Se uitară din nou unul la altul şi izbucniră în râs.

— Păi atunci, spuse Waldo, ce mai aşteptăm? Hai să dăm foc chioşcului!

Waldo stătea în pat, cu spatele rezemat de perne, iar Jo se afla cuibărită lângă el. Peste câteva minute trebuia s-o conducă în camera ei, înainte de a începe circulaţia prin casă. Jo dormea, iar el recapitula în minte tot ceea ce-i spusese despre vizita la lady Langston.

Pusese o ordine acceptabilă în toate. Morden rămânea principalul suspect. Ştia de ce se pierduse urma cupeului care ar fi trebuit s-o ducă pe Chloë la Stratford. Era convins că trupul ei se afla ascuns undeva în curtea proprietăţii, aproape de casă. Ştia motivul pentru care o eliminase. Nu ştia însă cum să-l aducă pe ucigaş în faţa justiţiei. Chiar dacă găseau cadavrul lui Chloë, toate probele erau circumstanţiale şi aveau puţine şanse să reziste în faţa unui tribunal. În aceste condiţii putea fi nevoit să ia legea în propriile lui mâini.

— Waldo?

— Aici sunt, Jo.

Jo oftă şi adormi la loc.

Pe buzele lui Waldo se ivi un zâmbet blând. Simţea o satisfacţie profundă auzindu-şi numele rostit, când ea abia dacă era conştientă ce spunea.

Progrese.

Doi paşi înainte.

De astă dată n-aveau să se mai întoarcă din drum, chiar dacă va fi nevoit să ia legea în propriile lui mâini şi cu privire la Jo.

Acest gând îl făcu să tresară. Judeca de parcă ar fi dorit-o împotriva propriei ei voinţe! Îşi stabilise deja strategia şi avea să şi-o respecte. Nu era important ca Jo să vină la el de bunăvoie. Atâta nu era de ajuns. Dacă Jo nu-i putea dărui toată inima ei…

De când începuse să se mintă singur? Avea s-o accepte indiferent în ce condiţii.

Îi puse o mână pe umăr.

— E timpul să te întorci în camera ta, Jo.

Jo se trezi, se întinse şi se ridică în capul oaselor.

— Pari supărat.

— Nu. Mă gândeam doar. Cineva trebuie să stea cu ochii pe tine, aşa că m-am hotărât să vin şi eu la Brinsley Hall.

Jo îl privi încântată.

— Îţi mulţumesc, Waldo. Mă întrebam cum voi reuşi să te conving.

— Se pare că amândoi avem aceeaşi problemă, murmură el. Nu-i distinse ironia din glas. Se uitase la ceas şi se îmbrăca în grabă, ca să se poată întoarce în camera ei înainte de a se trezi servitorii.

24

Jo aruncă o privire spre persoanele din jurul ei şi se strădui să afişeze aceeaşi expresie de admiraţie. Domnul Charswell, grădinarul peisagist, era un profet, iar acele grădinărese avide, discipolii lui. Trebuia să-şi joace rolul, şi să nu se dea de gol că se plictiseşte. De fapt, nu se putea spune că prelegerea nu era interesantă. Atâta doar că ea nu avea pogoane întregi de parc pe care să le înfrumuseţeze. Avea doar un petic de grădiniţă. N-o interesa cum se proiectează un lac artificial. O interesa doar cum să scape de buruieni.

Era sigură că şi Harper se plictisea la fel de tare ca ea. Dacă mai căsca va fi nevoită să-l calce pe picior. Se presupunea că şi el voia să-i aranjeze o grădină, iar Jo stătea ca pe ghimpi, pentru că respiraţia lui începea să aducă tot mai mult a sforăit.

Waldo făcea şi el parte din grup, dar nu stătuse la conferinţă. Spusese că are treburi în Henley şi că va reveni mai târziu, la cină. Aceasta nu era decât o scuză ca să poată cutreiera proprietatea şi să elimine cât mai multe dintre posibilele ascunzători pentru un cadavru.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai incredibil i se părea totul. Genealogia familiei Brinsley putea fi trasată până în vremurile Plantageneţilor. Casa lor era la fel de veche şi venerabilă. Părea ultimul loc de pe Pământ unde ar fi putut fi comis un omor.

Prelegerea se apropia de sfârşit şi toată lumea părea nerăbdătoare să pună întrebări. Jo încercă să pară cât mai interesată, când ochii vorbitorului se opriră asupra ei.

Fu salvată de lady Brinsley.

— Am aranjat ca gustările să fie servite pe terasă, spuse ea. Suntem puţini. Putem pune întrebările în timp ce ne luăm ceaiul şi prăjiturile.

Şi *erau* într-adevăr puţini. Lady Langston mărturisise că nu veniseră la fel de mulţi ca data trecută. Nu tuturor le convenea

să călătorească tocmai până-n Oxfordshire doar ca să participe la o întrunire a Societăţii Horticole. Dar dacă nu veneau la Hall, n-ar fi avut unde s-o întâlnească pe sărmana Elinor.

Pe terasă, Jo reuşi să schimbe câteva cuvinte cu ceilalţi invitaţi. Domnişoarele Boyd, deşi trecute de şaizeci de ani, o duceau cu gândul la nişte pisoi care fugăresc frunzele suflate de vânt. Nu duceau nicio conversaţie până la capăt, fiind cu uşurinţă distrase de fiecare gând sau cuvânt aruncat la întâmplare.

Lordul Skene, masiv şi volubil, era opusul soţiei sale, dar cu toate acestea se vedea uşor că între ei exista o afecţiune sinceră. Mai erau încă două cupluri, foarte asemănătoare cu soţii Skene. Una peste alta, o adunare amicală a unor prieteni vechi.

Jo nu era sigură cum se integra printre ei faţa aspră a domnişoarei de companie a lui lady Brinsley. Miss Dunn părea preocupată de un singur lucru – şi anume, de a-i fi indispensabilă amfitrioanei. După un timp, prezenţa ei nici nu se mai observa.

Nu putea să înţeleagă ce avusese Chloë în comun cu acei oameni, în afara interesului pentru grădinărit. Oricât ar fi fost de drăguţi, erau mult prea bătrâni pentru ea.

Nici nu-i trecu bine prin minte această idee, că se şi răzgândi. Nu erau doar nişte oameni drăguţi. Erau sarea pământului. La început îi reunise interesul pentru grădinărit, dar acum formau o adevărată familie. Ţineau cu adevărat unii la alţii. Era de ajuns să vezi cum se strânseseră pe lângă lady Brinsley, ca să-ţi dai seama de acest lucru. În compania lor, lady Brinsley înflorea.

Dacă suferea de nervi, nimeni nu şi-ar fi putut da seama. Părea să se simtă minunat. Nu se agita, dar era foarte vivantă. Nu păruse surprinsă când îi văzuse la uşa ei pe Jo, Waldo şi Harper. Dimpotrivă, îi făcuse să se simtă bine veniţi.

Când interveni o pauză în conversaţie, Jo comentă cu falsă nepăsare:

— Ce păcat că lady Webberley nu e aici. A mai auzit cineva de ea? Se spune că ar fi la Paris…

Nimeni nu păru să se simtă vinovat sau descumpănit de

întrebare, dar interesul tuturor se mută dinspre grădinarul peisagist către lady Brinsley, cea mai îndreptăţită să răspundă.

Stăpâna casei îşi netezi părul şi zâmbi fără subtilitate.

— Şi eu am auzit acelaşi zvon, spuse ea, şi dacă e adevărat, consider că Chloë s-a purtat îngrozitor, iar data viitoare am să i-o şi spun. E tipic pentru Chloë să plece la Paris fără să sufle o vorbă nimănui! Nu pot să n-o invidiez. Face ce vrea şi când vrea, fără să-i pese de dorinţele celorlalţi.

Vocea ei nu trăda nici undă de reproş. Părea o mamă iubitoare care scuza năstruşniciile fiicei sale. Jo se întrebă de câtă libertate se bucura lady Brinsley. Nu de prea multă, după cum se părea. Fiind căsătorită, toate dorinţele ei depindeau de aprobarea soţului, iar unii soţi erau nişte tirani.

Pe Jo o smulse din gânduri glasul lui Harper. Acesta vorbea cu grădinarul peisagist. Căută în minte ceva de spus pentru a-i distrage domnului Charswell atenţia dinspre Harper, care ştia despre grădinărit chiar mai puţin decât ea. Lordul Skene i-o luă înainte. Cei doi gentlemeni începură să discute despre trăsuri.

Harper îi surprinse privirea şi-i făcu cu ochiul.

Când doamnele se ridicară să viziteze sera, prin preajmă nu se mai zărea picior de gentleman. Bărbaţii se scuzaseră şi se duseseră în curte pentru a face schimb de impresii despre trăsurile lor.

Jo era în camera ei, şi se pregătea să se îmbrace pentru cină, când suferi un adevărat şoc. O porţiune din perete se deschise şi intră o cameristă, cu o carafa cu apă fierbinte. Jo îşi apăsă inima cu o mână şi se aşeză pe pat.

— Credeam c-ai să intri pe aici, spuse ea, arătând către uşa dinspre coridor. M-ai speriat teribil.

— Mă scuzaţi, coniţă. Am ciocănit. Nu m-aţi auzit?

— Ba da, dar nu ştiam că e o uşă acolo. Asta se numeşte o uşă mascată, nu-i aşa?

— Da, coniţă.

Uşile mascate nu erau ceva ieşit din comun. Ele dădeau direct spre scara de serviciu. Totuşi, Jo nu se aşteptase să

găsească aşa ceva în clădirea unei foste abaţii. De fapt n-ar fi trebuit să se mire. Casa fusese reamenajată, combinând armonios vechiul cu noul. O splendidă scară georgiană urca din holul cel mare până la mansardă, iar camerele principale nu sugerau prin nimic că acolo fusese cândva o mănăstire.

Capela era singura care mai amintea de biserica monahală.

După ce camerista puse carafa cu apă pe spălător, Jo o întrebă:

— Dumneata eşti Anna, nu-i aşa?

— Da, coniţă. M-a trimis doamna să vă ajut să vă-mbrăcaţi pentru cină.

În timp ce Anna pregătea prosoapele şi săpunul, Jo continuă:

— Prietena mea, lady Webberley, a fost aici chiar înainte de Paşti. O mai ţii minte, Anna?

După o scurtă ezitare, servitoarea răspunse:

— O mai ţin.

Ciudat, îşi spuse Jo. Simţise o anumită ezitare. Ori îi era frică, ori n-o plăcuse pe Chloë.

Sau poate că ea avea năluciri. Încercă din nou.

— Îţi mai aminteşti în care cameră a stat?

— În asta, coniţă.

Lui Jo i se strânse inima.

— *Asta* a fost camera lui lady Webberley?

Cu privirea în podea, Anna dădu din cap, iar obrajii i se împurpurară.

Jo se ridică de pe pat şi veni lângă ea.

— Ţi-e ruşine de ceva, Anna, spuse, pe un ton sever. Fata nu părea să aibă mai mult de cincisprezece, şaisprezece ani, dar Jo nu se înduplecă. E ceva în legătură cu lady Webberley. Şi cred că ştiu ce este…

N-avea nici cea mai vagă idee.

— … dar dacă nu mărturiseşti, jur c-am să trimit după magistrat să te aresteze.

Ochii cameristei se umplură de lacrimi.

— M-am spovedit, spuse ea. Am pus scrisoarea la poştă şi am plătit taxa din leafa mea, aşa cum m-a-nvăţat preotul.

Fata începu să plângă şi abia de mai reuşea să vorbească.

— Ştiu c-am păcătuit, da' n-a fost un păcat de moarte. Vă rog, nu-l chemaţi pe domnu' magistrat. Dacă mă arestează, mamei o să i se frângă inima.

O singură batistă n-ar fi fost de ajuns ca să şteargă acel şuvoi de lacrimi, aşa că Jo luă un prosop de la spălător şi i-l aduse cameristei.

— Îţi promit că n-am să trimit după magistrat, spuse ea, cu blândeţe. Stai jos pe scaunul ăsta şi, după ce-ţi revii, povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat.

Anna se supuse.

— Să ne înţelegem, spuse Waldo. Camerista a găsit scrisoarea lui Chloë care îţi era adresată şi a ţinut-o la ea aproape două săptămâni înainte s-o pună la poştă?

— Biata Anna. O mustra atât de rău conştiinţa, încât şi-a mărturisit păcatul în faţa duhovnicului. Preotul i-a spus să pună scrisoarea la poştă, şi păcatul i se va ierta. A costat-o opt pence, aşa că pedeapsa a fost destul de aspră. Mă îndoiesc că câştigă mai mult de unsprezece-douăsprezece lire sterline pe an.

Cei doi se aflau pe terasă şi stăteau rezemaţi de balustradă, privind apusul soarelui. În spatele lor, glasvandul era deschis şi se auzea murmurul conversaţiilor, în timp ce bătrânii – cum îi numea Waldo – jucau cărţi. Lady Brinsley cânta la pian o piesă lirică şi tragică potrivită cu expresia ei, iar Jo se întreba dacă era efectul stării ei nervoase, sau dacă doamna casei îi trimitea discret la culcare.

— De ce a luat scrisoarea, de ciudă?

Jo dădu din cap.

— Chloë nu şi-a luat rămas-bun de la ea, şi nici măcar nu i-a lăsat obişnuitul bacşiş. Rămăsese doar scrisoarea adresată mie.

— Ce neruşinată!

— Nu neapărat. Cred că s-a simţit lezată. Chloë o lăsase să înţeleagă că i-ar putea găsi un post la Londra, dar în ultima dimineaţă a dispărut, lăsând-o de izbelişte, după ce Anna se lăudase faţă de ceilalţi servitori că s-ar putea să-şi înainteze

demisia. A fost un gest impulsiv pe care l-a regretat aproape imediat, dar nu ştia cum să-l îndrepte.

— Hmm…

Waldo îşi frecă rădăcina nasului cu degetul arătător.

— Cred că-i ţii partea. Nu, mai mult decât atât. Cred că o admiri.

Ridicând din umeri, Jo răspunse:

— Poate că da. Numai o fiinţă foarte bună s-ar putea simţi atât de vinovată. Dacă n-ar fi fost aşa, ar fi distrus scrisoarea.

— Tot o nesimţită e. L-a minţit pe Ruggles. I-a spus că nu ştie nimic. Mă întreb de ce ţie ţi s-a confesat. Ce i-ai spus de-ai făcut-o să mărturisească?

Jo zâmbi blând.

— Dacă eşti atât de deştept, ar trebui să ghiceşti singur!

— Ai ameninţat-o?

— Puţin. Dar nu de-asta a mărturisit. Era speriată încă dinainte de-a intra în camera mea.

Waldo o privi cu atenţie. După un moment de gândire, spuse:

— Datorită numelui. Ştia că erai prietena lui Chloë, pentru că pusese scrisoarea la poştă şi-ţi văzuse numele scris pe ea.

Lui Jo îi pieri zâmbetul de pe buze.

— Mi-ai stricat tot efectul. Da, numele meu a fost. S-a temut că venisem s-o denunţ autorităţilor. Îl privi drept în ochi. Ceea ce n-am să fac. S-a pripit, dar i-a părut rău, aşa că asta e tot.

Waldo îşi desfăcu braţele în semn de neputinţă.

— N-am să scot o vorbă.

— Bine.

— Eşti sigură că nu ştie nimic despre jurnalul lui Chloë?

— Foarte sigură. Am căutat în cameră, dar n-am găsit nimic. Nici nu mă aşteptam. A trecut atâta timp.

Jo tăcu un moment, apoi continuă:

— N-a lăsat în urma ei nimic altceva decât scrisoarea aceea. O cunosc pe Chloë. N-ar fi uitat să-i dea un bacşiş cameristei. Întotdeauna era atentă. Putea uita să-i mulţumească gazdei, dar nu şi cameristei.

Jo se întrerupse şi-l privi pe Waldo.

— Când a plecat din cameră, era panicată. Scrisoarea o dovedeşte, precum şi lipsa bacşişului pentru cameristă. Acum sunt convinsă că se află aici.

Waldo îi acoperi mâna cu palma şi i-o strânse.

— O vom găsi, îţi promit.

O siluetă care apăru dintr-o dată în cealaltă parte a balustradei îl făcu să tacă. Era Harper, şi gâfâia.

— Ia ghiciţi cine a venit să adauge puţină sare şi piper petrecerii?

La vederea privirilor lor surprinse, zâmbi.

— Da, însuşi vicontele. Nu l-am văzut, dar Ruggles l-a urmărit din oraş şi până aici. El mi-a spus…

— Unde e Ruggles acum? întrebă Waldo.

— S-a ascuns în camera mea.

— Bine. Spune-i să nu se-arate până nu aflu eu ce se petrece.

— Nu-mi place cum sună, zise Jo.

Waldo îi susţinu privirea un moment, apoi zâmbi uşor.

— Jo, vei fi păzită de trei dintre cei mai buni agenţi ai Maiestăţii sale. N-ai încredere în capacitatea noastră de a te apăra?

— Ba da, dar pe voi cine o să vă apere?

Râseră, crezând că glumeşte, dar Jo era cât se putea de serioasă.

*

Vicontele nu se alătură invitaţilor mamei sale. Un lacheu intră în salon şi-i şopti lui lady Brinsley ceva la ureche, dar nu se făcu niciun anunţ cu privire la prezenţa vicontelui. Era clar că acesta nu dorea să ia parte la petrecere.

Ceaiul o dată servit, porniră cu toţii spre paturile lor, în afară de lady Brinsley şi domnişoara ei de companie, care se duseră la capelă să-şi facă rugăciunile, ca în fiecare seară. Waldo reuşi să schimbe câteva cuvinte cu Jo înainte de a porni fiecare spre dormitorul lui.

— Încuie uşa, spuse el. Voi veni să discutăm de îndată ce se va putea.

Jo nu întârzie să pună în aplicare sfatul lui Waldo, dar uşa

mascată nu avea cheie, şi acest lucru o alarma. De când auzise de sosirea vicontelui, începuse să se teamă. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa. Vicontele nu avea de ce să vină la Brinsley Hall înainte de a citi ultimul articol despre Chloë.

Jo îşi spuse că era normal să scoată cutia din dulap şi să ia pistolul. Se comporta ca orice femeie raţională, cu atât mai mult cu cât mai fusese atacată o dată. Verifică pistolul dacă e încărcat şi armat, apoi se aşeză într-un fotoliu în aşteptarea lui Waldo.

După ce trăgea un foc, rămânea lipsită de apărare. Mai avea nevoie de o armă. După câteva clipe de gândire, se ridică şi se duse la şemineu. Vătraiul îi putea fi de mare folos.

Reveni în fotoliu, înarmată cu cele două „arme", simţindu-se ceva mai liniştită.

Timpul trecea. Se întreba ce-l reţinea pe Waldo. Când clanţa se lăsă, inima-i tresări atât de puternic, încât i se tăie respiraţia. Dacă nu l-ar fi aşteptat pe Waldo, şi-ar fi adunat poalele şi ar fi fugit pe uşa mascată.

— Jo! Eu sunt, Waldo! Deschide-mi.

Deschise uşa şi Waldo, urmat de Harper, se strecură în cameră.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. De ce-ai venit şi dumneata, Harper?

Harper zâmbi.

— Am să stau în camera asta, tăcut ca un şoricel, sperând ca ştii-matale-cine să intre pe furiş, iar atunci o să punem mâna pe ticălos.

Inima începu să-i bată nebuneşte.

— Credeţi că va încerca să mă ucidă? întrebă Jo.

Waldo îi citi în ochi frica şi îşi puse o mână pe umărul ei.

— Poate că nu va încerca să facă nimic, spuse el pentru a o linişti.

— Atunci, ce *caută* aici? Vreau să zic, nu-l aştepta nimeni. Trebuia să stea la Londra pe toată perioada Sezonului.

— Nu ştim. Poate că e o coincidenţă, poate că nu e. Însă acum, că tot *este* aici, cred că va încerca să verifice dacă Chloë e tot acolo unde a pus-o. Dacă n-o face, n-am pierdut nimic.

Trebuie însă să-i anticipăm următoarea mişcare. Vom face exact ceea ce am plănuit dacă ne cade în cursă. Dacă stai să te gândeşti, aşa e chiar mai bine decât am plănuit. Avem acces în casă. Chiar în clipa asta, Ruggles e postat în camera aflată vizavi de cea a vicontelui şi va şti când iese.

— Şi dacă odaia vicontelui are o ieşire ca asta, zise Jo, arătând spre uşa mascată.

— N-are. În casă sunt trei scări de serviciu, dar numai două camere au uşi care dau direct pe ele: a ta şi a lui lady Brinsley. Toate celelalte uşi dau pe coridoare.

Jo era impresionată.

— N-am ştiut că ai descoperit atât de multe. Mie nici nu mi-ar fi trecut prin minte să verific scările. Se pare că într-adevăr ai fost un mare agent britanic.

Singurul comentariu al lui Harper fu un pufnet scurt, zgomotos.

— Deci, acum ce facem? continuă Jo.

— Harper rămâne aici, iar tu vii cu mine. Nu mergem departe, dar vei avea nevoie de o pelerină, ca să-ţi ţină de cald.

Jo se duse la dulap, îşi luă pelerina şi şi-o puse pe umeri.

— Unde ţi-e pistolul?

— Aici.

— Bravo.

— Unde mergem?

— La trăsura mea.

— Nu cumva vrei să mă alungi?

Waldo scoase un mic sunet nervos.

— În niciun caz! Tu vei fi cercetaşul nostru.

Lui Jo îi plăcea cum suna.

— Ia-o înainte!

Waldo o conduse pe scara de serviciu. Lumânările de pe pereţi răspândeau destulă lumină ca să vadă în jur. Se aflau pe al doilea palier. Tot aici mai era o uşă prin dreptul căreia trebuia să treacă înainte de a începe să coboare.

Oprindu-se, Waldo spuse:

— Uşa asta dă în camera lui lady Brinsley.

— De unde ştii a cui cameră e?

— Uşa e descuiată, la fel ca a ta, aşa că am intrat şi am aruncat o privire.

— Ai riscat, nu crezi?

— Nu tocmai. Ştiam că lady Brinsley era în capelă.

Jo se uită înapoi spre uşa pe unde ieşiseră, apoi îl privi pe Waldo.

— Şi dacă Chloë a ieşit pe-aici? întrebă ea. Poate că Morden a intrat în camera ei, în noaptea aceea, iar ea a fugit. Ar fi putut veni încoace, ca să cheme în ajutor sau să se ascundă.

— Ei bine, ştim că n-a ajutat-o nimeni. Morden a avut grijă de asta, şi-a ales bine momentul.

Jo înţelese.

— Când mama lui şi domnişoara ei de companie erau în capelă, zise ea.

— Într-adevăr. Şi unde s-ar fi putut ascunde? Morden putea să iasă pe oricare dintre cele două uşi, în orice clipă, şi ar fi găsit-o…

Îl privi lung.

— Dar…?

Waldo zâmbi.

— Dar s-ar putea să fi avut timp să-şi ascundă jurnalul înainte ca el s-o ajungă.

Mintea lui Jo lucra frenetic.

— Presupunând că ai dreptate, crezi că lady Brinsley a găsit jurnalul?

Waldo începu să râdă.

— Dacă l-a lăsat acolo atunci cred că e în posesia ei. Harper şi cu mine am căutat în cameră, însă n-am găsit nimic.

— Bine, dar…

Îi acoperi buzele cu un deget.

— Ghiceşte singură, îi spuse el, dar nu mai scoate o vorbă până nu ajungem în trăsura mea.

25

Caii nu erau înhămaţi. Waldo trase chiar lângă vechiul hambar pentru zeciuieli, care acum servea drept şopron al trăsurilor, ca să nu dea de bănuit. Avea un post de observaţie excelent. De acolo, vedeau clar casa – sau atât de clar pe cât puteau, deoarece lumina provenea de la felinarele agăţate pe stâlpi sau de la cele câteva ferestre ale camerelor de la etajele superioare, unde oamenii încă nu se culcaseră. În acel semiîntuneric, toate accesoriile moderne se estompau şi casa arăta ca în urmă cu câteva secole când fusese construită, o mănăstire magnifică menită a-l sluji pe Dumnezeu.

Jo aflase că numele iniţial al clădirii fusese Holywell Abbey, asta până când trecuse în posesia celui de-al doilea conte de Brinsley. Câtă îngâmfare, să-i dea numele lui. Simţi un fior pe şira spinării şi-şi strânse mai bine pelerina în jurul trupului.

Glasul lui Waldo fu o şoaptă abia auzită.

— Orice s-ar întâmpla, Jo, vreau să rămâi aici până vine Ruggles sau Harper să te ia.

— Crezi că s-ar putea întâmpla ceva rău?

— Nu. Dar nu vreau să am pe cap şi grija ta.

— Parcă era vorba să fiu cercetaşul vostru, nu?

— Într-adevăr, asta şi eşti. Reţine orice mişcare suspectă şi raportează-mi-o când mă întorc.

— Şi vicontele?

— Pe el lasă-l în seama mea.

Nu părea o misiune prea dificilă, iar Jo începea să se întrebe dacă nu cumva Waldo o pusese intenţionat la adăpost. Ar fi trebuit să ştie că voia să ia parte la tot ce se întâmpla. Dar, cine ştie, probabil că trebuia să stea cineva şi pe post de cercetaş.

După un timp, spuse:

— De unde ştii că Morden va veni încoace? Dacă iese pe altă uşă?

— Nu contează pe care uşă iese. Ruggles va fi pe urmele lui.

Ne va da un semnal, ca să ştim unde se află.

— Un semnal?

— Va imita ţipătul unui animal. Iar acum, gata cu întrebările. Să nu ne dăm de gol.

Una câte una, luminile din încăperile de la etaj se stinseră. Timpul trecea. O dată sau de două ori, Jo încercă să vorbească, dar Waldo o reduse la tăcere, cu un gest scurt. Era concentrat asupra casei şi împrejurimilor. Jo îi studie profilul. În interiorul întunecos al trăsurii, nu mai semăna cu Waldo cel pe care-l cunoştea ea. Nu mai avea pe buze zâmbetul fermecător, nicio urmă de umor în ochi sau în expresie. Era concentrat şi aspru. Acum, credea toate zvonurile pe care le auzise despre trecutul lui în război. Nu era un Făt-Frumos, ci un cavaler în armură de argint înnegrită de timp.

Îşi stăpâni un zâmbet. Părea un sacrilegiu să zâmbească în timp ce încercau să demaşte un ucigaş. Ar fi trebuit să se dovedească la fel de vigilentă ca Waldo. O vreme se concentră, dar cum nimeni nu ieşea din casă şi nu primea niciun semnal de la Ruggles, gândurile începură să-i zboare aiurea.

Auzea ploaia răpăind pe capota trăsurii. Prin geamul deschis pătrundea mireasma de iarbă proaspăt cosită. Vântul adia uşor, anunţând vara. O dată sau de două ori, Jo căscă. Se simţea în siguranţă, cu Waldo lângă ea.

Se trezi din somn cu o tresărire. Nu mai putea să respire. Când începu să se zvârcolească, mâna care-i acoperea gura cedă.

— Nu scoate niciun sunet, spuse Waldo, altfel prada noastră îşi va lua zborul.

Dezmeticindu-se, Jo dădu din cap şi trase adânc aer în piept. O visase pe Chloë – un vis confuz, în care Morden era abatele şi o zidea pe Chloë de vie într-o criptă. Apoi îi venea ei rândul, şi toate rugăminţile către călugări rămâneau fără răspuns.

Mâna lui Waldo îi apăsă umărul.

— Jo, te simţi bine?

Îl privi, clipind din ochi.

— Acum, da. Deci, a început?

Waldo se mişcă uşor, făcându-i loc să vadă mai bine pe geam. Un om desprindea felinarul de pe stâlpul aflat cel mai aproape de uşa din spate. Nu-i putea distinge trăsăturile, pentru că stătea întors cu spatele spre ei.

— De unde ştii că e Morden?

— Ruggles a dat semnalul, răspunse Waldo. Ai pistolul la tine?

— Da, răspunse ea, sprijinind ţeava pe braţ.

— Ţine minte ce ţi-am spus. Stai aici şi nu te arăta. Dacă se întâmplă ceva, trage cu pistolul şi am să vin numaidecât.

O clipă mai târziu, Waldo coborî din trăsură pe uşa din partea opusă casei. Nu făcu niciun zgomot. Ambele uşi aveau zăvoarele trase. Trecură câteva minute, dar tot nu auzi nimic. Îl vedea bine pe Morden, pentru că acesta avea felinarul la el. Îl urmări cu privirea când o luă pe o cărare care ducea la casele pădurarilor. Nu departe în urma lui, se furişau două umbre – Waldo şi Ruggles. Îi privi până când se pierdură toţi trei în noapte.

Inima îi bătea nebuneşte. Cunoştea locurile, pentru că Waldo mai fusese acolo şi făcuse o hartă a zonei. Dincolo de casele pădurarilor se afla ferma, cu păşunile şi dumbrăvile ei. Prin zona aceea curgea un râu care se vărsa în Tamisa la Henley, dar nu era destul de adânc ca să poată fi scufundat în el un trup omenesc.

— Chloë, şopti ea cu vocea întretăiată, unde eşti?

Auzi un sunet, o mişcare la uşa din spate a casei, şi se retrase repede de la geam. O altă umbră ieşi din casă, şi se îndreptă spre unul dintre stâlpii cu felinare. Când întinse mâna să desprindă felinarul, lumina îi dezvălui chipul. Era Morden.

Jo rămase uluită. Atunci, cine… *O momeală!* Trimisese pe altcineva înaintea lui, ca să-i inducă în eroare. Un moment, cuprinsă de panică, se gândi să tragă cu pistolul. Procedând astfel i-ar fi adus pe Waldo şi Ruggles înapoi, însă l-ar fi pus în gardă şi pe Morden, şi atunci n-ar mai fi găsit-o niciodată pe Chloë. Mai rămânea Harper, dar până să ajungă la el, Morden

avea tot timpul să dispară. Când Morden o luă din loc, Jo înţelese că nu mai avea de ales. Străduindu-se să nu facă niciun zgomot, coborî din trăsură, pe uşa din partea opusă casei.

Nu avu nevoie de mult timp ca să-şi dea seama încotro se îndrepta Morden. Sera, separată de casă, la fel ca a lui Chloë, se afla la capătul unei alei largi, destul de aproape de casă. Morden mergea pe alee, iar Jo îl urmărea ascunzându-se printre arbuştii de pe margine. Ea aşteptă ca Morden să intre în seră, apoi îşi croi drum printr-un pâlc des de rododendroni şi se uită prin ochiul unui geam al serei. Nu-l distingea, dar vedea lumina felinarului îndepărtându-se şi apoi oprindu-se. Presupuse că Morden ajunsese la destinaţie – locul de veşnică odihnă al lui Chloë.

Jo încremeni de spaimă. Ştia ce avea de făcut în continuare, dar picioarele refuzau s-o asculte. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa, nu fusese vorba să se confrunte cu Morden de una singură, dar dacă n-o făcea, dacă nu intervenea nimeni, criminalul avea să scape nepedepsit.

Gândul acesta o făcu să-şi vină în fire. O asasinase pe Chloë. Trimisese un om s-o omoare şi pe ea. Cine avea să urmeze? Waldo? Trebuia să pună capăt şirului de asasinate.

Mişcaţi-vă, le comandă ea picioarelor, iar acestea se supuseră. Uşa era întredeschisă. Se strecură înăuntru, apoi se opri. Lumina era departe în faţa ei, dar nu putea să-şi dea seama cu precizie unde anume, pentru că nu cunoştea topografia serei decât în linii mari. Îşi aducea aminte doar că era un labirint de cărări întortocheate – cărări întortocheate, palmieri uriaşi, straturi de flori şi artefacte antice pentru a le aminti oamenilor de istoria casei.

Trecură câteva minute bune până să-şi adune curajul. Făcuse doar câţiva paşi şovăitori, când auzi uşa din spatele ei închizându-se. Cineva era în apropiere. Îi auzea respiraţia. Avea pistolul în mână, însă mai trebuia să-i tragă cocoşul. Când reuşi s-o facă, zgomotul o dădu de gol. Se răsuci în loc, dar era prea târziu. Primi o lovitură în cap şi pistolul îi alunecă dintre degetele amorţite. În clipa următoare, fu înşfăcată şi

târâtă spre zona luminată.

Waldo deveni bănuitor când prada lor urcă pe un dâmb şi începu să traverseze pajiştea din spatele fermei.

— Ce e? întrebă Ruggles.

Privind înapoi spre drumul pe unde veniseră, Waldo spuse:

— Am ajuns prea departe. Morden nu putea să care un cadavru atâta drum.

— Şi dacă a silit-o să vină încoace sub ameninţarea armei?

— Prea riscant. Ar fi putut să-i vadă cineva dintre chiriaşi sau pădurarii. În noaptea aceea ieşiseră să caute braconieri, mai ţii minte? Morden ştia. Nu, nu mi se pare normal. Trebuie să fi ascuns cadavrul mai aproape de casă.

— Şi atunci, ce face acum?

— Nu ştiu. Am impresia că e mai deştept decât l-am crezut. Nu cred că a căzut în capcana noastră. Mă tem că noi am căzut într-a lui.

— Crezi vă vrea să ne prindă într-o ambuscadă?

— Nu ştiu. Eşti sigur că cel pe care-l urmărim e Morden?

Urmă o scurtă tăcere, înainte ca Ruggles să răspundă:

— I-am recunoscut haina.

Urmă o nouă tăcere, după care Waldo spuse:

— Eu mă întorc. Tu du-te înainte, dar nu-ţi asuma niciun risc. Dacă încearcă ceva, omoară-l.

Waldo porni grăbit înapoi spre trăsură reproşându-şi prostia de a-şi fi subestimat adversarul.

Ruggles trecu dâmbul.

— La fel ca pe vremuri, spuse el, grăbind pasul pentru a nu-şi scăpa prada din ochi.

— Data trecută, spuse vicontele, aveam totul pregătit dinainte. N-a fost nevoie decât s-o lovesc pe Chloë în cap şi s-o împing în canal. Acum, trebuie să-mi acorzi câteva minute ca să fac toate pregătirile, îi spuse el lui Jo. Mai târziu m-am dus în camera ei ca să-i strâng lucrurile – articolele de toaletă şi aşa mai departe – pentru ca toată lumea să creadă că-şi făcuse bagajele şi plecase. I-am dat săculeţul valetului, să se

debaraseze de el.

Îi vorbea pe un ton firesc, de conversaţie, ca şi cum n-ar fi atacat-o, cu câteva momente în urmă. Durerea de cap continua s-o înjunghie ca un cuţit. O durea şi gâtul, în locul unde mâinile lui o strânseseră când încercase să ţipe.

Dacă nu s-ar fi simţit atât de slăbită, ar fi putut încerca să scape. Deocamdată, respira încet şi adânc, căutând să se orienteze. Şedea pe duşumeaua pardosită cu dale de gresie, rezemată cu spatele de o urnă de piatră, iar vicontele stătea în picioare lângă cadranul solar, unul dintre cele mai valoroase artefacte, pe care începuse să-l demonteze. O prevenise că dacă încerca să se ridice sau să scoată vreun sunet, o s-o omoare.

Ceea ce Jo nu putea înţelege era de ce n-o ucisese deja.

Îşi reprimă frica. Panica nu-i folosea la nimic. Trebuia să găsească o cale de a amâna momentul acela îngrozitor când avea să-i facă şi ei ceea ce-i făcuse lui Chloë.

— Chloë…

Îşi înghiţi nodul din gât şi reuşi să vorbească.

— Te înşeli în legătură cu Chloë. N-a murit. Eu sunt singura persoană care ştie unde este.

Spera ca minciuna s-o ajute să câştige suficient timp, dar îşi dădu seama cât de uşor de demontat era cadranul solar. Mai întâi se dădea la o parte capacul, apoi piedestalul. Morden ajunsese deja la bază. În curând îşi va da seama că-l minţise.

— Aproape reuşiseşi să mă convingi, spuse el, până ai venit aici.

O privi stând cu mâinile în şolduri şi cu un zâmbet malefic pe buze.

— Voiai s-o găseşti pe Chloë? Ei bine, am să ţi-o arăt.

Minţea. Dacă ar fi fost convins că victima lui zăcea în acel canal – care canal? – nu s-ar fi aflat acolo. Ar fi ştiut că era moartă şi că nu avea de ce să se teamă. Dar, dacă-l făcea mincinos, nu câştiga nimic. Trebuia să se gândească la altceva.

Baza ceasului solar era mai greu de urnit decât celelalte piese. Îl privi cum se opintea s-o ridice într-o parte, încordându-se şi gemând. Călca în picioare rondurile de pansele. Îi trecu prin minte că, dacă Waldo vedea acele flori

strivite, va şti unde s-o caute.

Oribil gând! Jo îl alungă.

— N-o să-ţi meargă, îl preveni ea. Prietenii mei au să mă caute.

Morden se ridică, clătină din cap şi începu să râdă.

— Mai încearcă, doamnă Chesney. I-am trimis după cai verzi pe pereţi. Îşi consultă ceasul. Nu se vor întoarce mai devreme de o oră. Va avea grijă valetul meu de asta.

Îl urmăriseră pe valet, nu pe Morden. Îi păcălise pe toţi. N-avea să mai iasă vie de acolo. Gâtlejul i se contractă de spaimă. Vicontele îi văzu expresia şi râse.

— N-o să te găsească nimeni, fiindcă nimeni nu ştie de existenţa acestui loc. L-am găsit când eram mic, când muncitorii reparau sera.

— Ce este? întrebă ea cu voce răguşită.

— Baia vechii vile romane. Atâta a mai rămas ca să arate că romanii au fost cândva aici, plus cele câteva artefacte pe care le vezi. Acolo era izvorul. L-au numit Holy Well, pentru că se credea că apa are proprietăţi miraculoase.

Mica lui cuvântare era atât de bine învăţată, încât şi-l putea imagina ţinându-le-o vizitatorilor curioşi care veneau să vadă vestigiile. Chiar şi acum se lăuda cu remarcabila lui moştenire. Nu se putea stăpâni.

Apă miraculoasă. Pentru asta se ruga şi ea acum – pentru un miracol.

— Holywell Abbey, spuse ea cu voce surdă.

Morden râse.

— Deci, dumneata şi Chloë vă veţi odihni în pământ sfinţit.

Avea s-o omoare. Monstrul acela zâmbitor avea s-o omoare. Când va găsi trupul lui Chloë, o va face. Nu mai avea niciun motiv s-o ţină în viaţă. Trebuia să acţioneze înainte ca Morden să dea la o parte piatra de temelie.

— Îţi pierzi timpul, spuse ea, surprinsă să audă cât de calmă îi era vocea. Nu-i acolo. Ai crezut că ai omorât-o, dar n-ai reuşit. A găsit o cale de ieşire şi a plecat la Paris. Eşti terminat, Morden. Memoriile ei vor fi publicate…

Vicontele o întrerupse cu un gest nervos.

— Minciuni! Toate sunt minciuni! Ţi-am citit articolul din *Journal.* Credeai că mă poţi atrage într-o cursă, dar dumneata şi prietenii dumitale sunteţi cei care aţi căzut în cea întinsă de *mine!*

Vasăzică, ştia despre *Journal.* Nu conta. Trebuia să continue să mintă.

— E la Paris, îţi spun eu. A găsit altă cale de a ieşi din canal şi a venit la mine, la Stratford. Eu am ajutat-o să se ducă la Paris.

— Şi cum a plecat de la Brinsley Hall?

Întrebarea o derută. *Fii prudentă,* îşi spuse. Apoi rosti cu voce tare:

— Cu cupeul, presupun. Nu mi-a spus.

— N-a existat niciun cupeu!

Morden vorbea împroşcând cu stropi de salivă, iar Jo se feri la vederea furiei de pe chipul lui.

— Mi-a cerut să trimit un servitor la Henley ca să comande un cupeu pentru a doua zi dimineaţa, dar n-am făcut-o. Ştiam că n-avea să mai plece nicăieri.

Jo îşi imagină ultimele clipe ale lui Chloë ca şi cum ar fi fost de faţă. O invitase în seră, probabil ca să discute. Chloë era speriată. Jo ştia acest lucru din scrisoare. Dar ce-i rămânea de făcut, dacă vicontele insista? Iar cât despre ea… ce-i spusese? Că mormântul lui Chloë o aştepta. Nu avea altceva de făcut decât, *s-o lovească în cap şi s-o împingă în canal.*

Brusc, fricii îi luă locul o emoţie şi mai puternică, o mânie oarbă, pe măsura furiei lui. Se ridică în picioare şi-l privi drept în ochi. Vocea-i tremura, iar respiraţia îi era greoaie.

— Era aici cineva care a ajutat-o. Nu ştiu cine. A refuzat să-mi spună. Dacă n-a pornit spre Stratford cu cupeul, poţi fi sigur că aceeaşi persoană a ajutat-o să plece de-aici. Haide. Dă piatra la o parte şi spune-mi dacă Chloë mai e acolo.

Vicontele se înroşi la faţă, apoi începu să pălească.

— Nu, spuse el, mama mea n-ar merge atât de departe.

Se lăsă în genunchi şi împinse baza cadranului solar într-o parte. Jo îl vedea ca prin ceaţă, şi mintea îi lucra rapid. Mama lui? Ce voise să spună cu asta?

Tresări când Morden scoase un muget şi se răsuci spre ea. Avea chipul schimonosit de furie.

— Unde e? răcni el. Unde i-ai ascuns cadavrul?

Jo se strâmbă de durere când o înhăţă de umeri. O zgâlţâi atât de tare încât îi clănţăniră dinţii. Apoi conştientiză spusele lui, şi nimic nu-i mai putu înăbuşi speranţele. Chloë nu era în canal! Ar putea să mai fie încă în viaţă! Speranţa îi limpezea minţile şi-i reînnoia puterile.

Brusc, îl lovi cu capul în nas, apoi îl împinse furioasă. Morden mugi de durere, împleticindu-se. Jo nu mai aşteptă. Adunându-şi fustele, porni în fugă spre ieşire.

Conştientă că nu putea fugi mai repede decât el, n-o luă spre casă. Ruinele cantinei se aflau în apropierea serei. Coti şi se îndreptă într-acolo. Nu exista nicio lumină după care să se orienteze, aşa că se ghemui în spatele unui zid surpat şi-şi încordă auzul pentru a-şi da seama dacă este urmărită.

Vicontele nu alerga, dar îi auzea respiraţia. Era din ce în ce mai aproape. În orice clipă putea s-o înhaţe şi s-o tragă la lumină. Încetase să mai respire. *Respiră,* îşi spuse ea şi trase rapid aer în piept. Auzi un scrâşnet pe pietriş şi întoarse capul în direcţia de unde venea semnalul. O umbră uriaşă se înălţă deasupra ei. Jo se chirci lângă perete, bâjbâind cu mâinile după ceva care i-ar fi putut servi drept armă. Pietrele erau prea mari, n-ar fi putut să le ridice.

Morden răcni:

— Căţea! Ai să plăteşti pentru toate necazurile pe care mi le-ai făcut!

Două mâini puternice o ridicară în picioare. Jo deschise gura să ţipe, dar nu ieşi decât un scâncet, când Morden o doborî la pământ lovind-o cu dosul palmei. Jo îşi scutură capul încercând să şi-l limpezească. În clipa următoare, vicontele o ridică din nou în picioare.

— Şi acum, căţea, scrâşni el, ai să-mi spui unde e Chloë sau îţi mp toate oasele înainte să te arunc în canal şi să-l închid la loc.

Waldo se duse mai întâi la trăsura unde o lăsase pe Jo. Când

constată că e goală, simţi că i se înmoaie picioarele. Subestimase un inamic, iar acest lucru era de neiertat. Apoi, începu să judece cu calm. Nu trebuia să se repeadă să tragă concluzii. Era posibil ca Jo să-şi fi pierdut răbdarea şi să se fi întors în casă. Existau mai multe posibilităţi. Trebuia să spere că nu se întâmplase nimic rău, dar să acţioneze ca şi cum s-ar fi întâmplat. Aşa fusese instruit să gândească.

Ochii îi erau deprinşi cu întunericul şi putea distinge umbrele pe fondul întunecat. Sera era cufundată în beznă. Privirea i se îndreptă spre cantină. Din vechea sală de mese a călugărilor nu mai rămăsese mare lucru. Doar câteva ziduri dărâmate şi amvonul de piatră. Fu cât pe ce să nu observe că o umbră se mişcase. Porni, înainte de a distinge sunetul asemănător cu miorlăitul unui pisoi, înainte de a auzi un glas bărbătesc plin de furie.

Când ajunse la peretele exterior al cantinei, se opri şi ascultă. Morden o ameninţa pe Jo că avea să-i frângă oasele. Pistolul nu-i folosea la nimic, pe întuneric. Îl vârî în buzunar şi sări peste zid.

Vicontele percepu mişcarea şi o îmbrânci pe Jo într-o parte, pentru a se întoarce spre noul adversar. Waldo fentă lateral, apoi îl lovi pe Morden în stomac cu piciorul. Acesta căzu în genunchi şi se îndoi de mijloc, cu respiraţia tăiată. Când Waldo lovi din nou, vicontele se aştepta la atac. Reacţionă, simţind că avea să fie o luptă pe viaţă şi pe moarte, pară lovitura şi-l trânti pe Waldo la pământ. Se rostogoleau pe solul pietros, încleştaţi, fiecare încercând să-l strângă pe celălalt de gât.

— Jo, gâfâi Waldo, adu-l pe Harper. Pleacă de-aici! Fugi!

Jo nu-l ascultă. Le dădea târcoale încercând să intervină.

Waldo voia s-o ştie în siguranţă. Dacă el nu-l învingea pe Morden, acesta o va ataca din nou.

Teama pentru Jo îi distrase atenţia, iar acest lucru îi fu fatal. Vicontele se răsuci într-o parte şi îi trase lui Waldo un genunchi între picioare. Durerea îi explodă prin trup, făcându-l să slăbească strânsoarea. Morden profită de ocazie şi se ridică. Gâfâind, luă un bloc de piatră care cândva făcuse parte din perete.

De asta se temuse cel mai tare Jo. Waldo era doborât la pământ, iar monstrul acela avea să-l ucidă. De aceea îi nesocotise ordinul.

Îşi luă inima în dinţi când Morden ridică piatra deasupra capului. Acesta n-o văzu venind. Jo se aruncă asupra lui, iar inerţia îi propulsă pe amândoi. Vicontele căzu la pământ cu o bufnitură, iar Jo se prăbuşi peste el. După o ultimă încercare slabă de a se ridica, Morden rămase nemişcat. Ridicându-se în grabă, Jo alergă la Waldo.

Acesta încă mai gemea când îl ajută să se ridice.

— Cred că a leşinat, spuse ea.

— Adu un felinar şi hai să aruncăm o privire.

— N-ai să fii în pericol? Dacă se trezeşte?

— Am pistolul.

De fapt, avusese pistolul în mână şi l-ar fi găurit pe viconte dacă Jo n-ar fi sărit asupra lui.

Când reveni cu felinarul, Jo îşi dădu seama că vicontele n-avea să se mai trezească niciodată. Zăcea pe spate, cu o expresie de surpriză pe faţă. Waldo examină trupul, apoi se îndreptă.

— Şi-a rupt gâtul. Cum o s-o mai găsim pe Chloë acum?

Pe Jo o străbătu un fior, dar nu pierdu timpul să-şi analizeze sentimentele. Va avea timp pentru asta mai târziu. Îl privi pe Waldo.

— Ştiu unde a ascuns-o pe Chloë, dar nu-i acolo. Vino, am să-ţi arăt. Cuprinde-mă cu braţul pe după umeri, te voi ajuta să mergi.

Deşi Waldo nu avea nevoie de ajutorul ei, îi îndeplini supus ordinele. Îi plăcea să se ocupe cineva de el. Îi plăcea să fie răsfăţat. Uneori, independenţa prea multă devenea obositoare.

Când intrară în seră, Jo avu senzaţia că mergeau printr-o junglă pietrificată. Nu adia nicio boare. Nimic nu se clintea, îi era clar că pentru ea serele n-aveau să joace un rol prea important. Nu voia să mai aibă de-a face cu ele. Aduceau prea mult ghinion.

Îl conduse pe Waldo la canalul roman de scurgere,

explicându-i despre cadranul solar şi despre felul cum găsise Morden acel loc. Waldo coborî felinarul în deschizătură.

— Din când în când, un sclav curăţa canalul, de aceea e atât de lat şi adânc, spuse Waldo.

— Dar Chloë? Morden a spus că nu-i aici, însă n-am văzut cu ochii mei.

— Nu e, Jo.

Waldo se ridică şi reveni lângă ea.

— Măcar am rezolvat enigma cutiilor. Sunt în canal.

Cu voce surdă, Jo spuse:

— Mai era încă un săculeţ cu obiecte de toaletă. A spus că i l-a dat valetului ca să scape de el.

— Nu mă mir. Era foarte meticulos. Dar nu îndeajuns de meticulos. I-au scăpat scrisoarea şi jurnalul.

Epuizată, Jo îşi apăsă ochii cu mâna şi se rezemă de Waldo. Atingerea lui îi dădea o senzaţie plăcută, îl simţea puternic şi cinstit. Începu să plângă.

— Unde e? Ce i s-a întâmplat?

Waldo îi şterse lacrimile.

— Vom vorbi cu singura persoană care poate şti unde se află Chloë.

— Cine?

— Singura care cunoaşte toate cotloanele şi ungherele serei.

— Lady Brinsley, spuse Jo.

— Da, lady Brinsley.

26

Nu se întâlniră cu lady Brinsley timp de încă o oră. Waldo avea nevoie de timp ca să aranjeze lucrurile astfel încât moartea lui Morden să pară un accident. Se gândea în primul rând la Jo. Nu voia ca aceasta să fie suspectată de crimă. Lordul Brinsley avea relaţii sus-puse. Îi putea crea mari probleme, dacă voia.

Ruggles se întorsese din urmărire, după ce-l prinsese pe valet, care acum se afla într-un beci până se hotărau ce să facă cu el. Harper şi Ruggles aveau dezgustătoarea sarcină de a face ordine în seră şi a potrivi cadavrul lui Morden astfel încât să pară că murise într-un accident cauzat din vina lui. Îl mutară în dormitor şi îl aranjară astfel încât să dea impresia că se împiedicase de un taburet şi căzuse peste grătarul şemineului, rupându-şi gâtul.

Jo se aranjase, dar în rest nu avusese altă ocupaţie decât propriile ei gânduri. Când Waldo veni s-o cheme, era mai derutată ca oricând. Oboseala îi trecuse, deşi era foarte târziu şi în curând urma să se trezească servitorii. Până nu descoperea ce se întâmplase cu Chloë, n-avea nicio şansă de a-şi afla odihna.

Waldo îi observă paloarea şi cearcănele de sub ochi, şi se blestemă în sinea lui pentru că i le cauzase. Ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de ea, nu s-o lase să se descurce singură.

Revedea mormântul acela căscat, şi îşi imagina ce s-ar fi întâmplat cu Jo dacă o părăsea norocul. Apoi frica se transformă în furie. Îi spusese să nu coboare din trăsură, iar ea nu-l ascultase. Îi venea s-o zgâlţâie. Ba nu. Îi venea s-o strângă în braţe, doar ca să se asigure că era vie şi nevătămată.

Se mulţumi cu un sărut şi o îmbrăţişare lungă, înceată, care erau mai grăitoare decât cuvintele. Jo înţelese. Şi pe ea o încercau aceleaşi sentimente. Nu dorise ca Waldo să fie un erou. Dorise doar să-l ştie în siguranţă.

După ce se despărţiră, Waldo îşi rezemă fruntea de a ei.

— Ai de gând să-mi spui şi mie odată cuvintele alea?

— Am să mă gândesc.

— Ai grijă să nu pierzi ocazia, Jo. Nimeni nu poate aştepta la nesfârşit.

— Parcă era vorba să mergem la lady Brinsley, nu?

— Atunci, să n-o lăsăm să ne aştepte.

Lui lady Brinsley i se comunicase că urmau s-o viziteze. Astfel că o găsiră atât pe ea cât şi pe domnişoara ei de companie. Se aflau în salonaşul de lângă dormitor. Focul fusese aprins, iar pe mescioara rotundă fusese pusă o tavă cu un serviciu de ceai. Abia se aşezaseră, şi miss Dunn turnă ceaiul, după care se retrase discret.

Lady Brinsley deschise conversaţia:

— Omul dumitale a spus că ai să-mi comunici ceva important, domnule Bowman. Ce s-a întâmplat?

— Morden a murit.

Jo aproape rămase cu gura căscată. Nu aşa se comunica unei mame vestea morţii fiului ei. Privi chipul sever al lui Waldo, apoi se uită la lady Brinsley. Faţa ei nu exprima nici şocul şi nici durerea la care Jo se aşteptase, ci doar un soi de curiozitate resemnată, ca şi cum vestea n-ar fi surprins-o.

— Cum s-a întâmplat? întrebă lady Brinsley.

La fel de direct, Waldo răspunse:

— Voia s-o omoare pe doamna Chesney şi să-i ascundă cadavrul lângă al lui Chloë. Doamna Chesney a ripostat. Morden a căzut şi s-a lovit cu capul de o piatră. Am pus ca trupul să fie dus în camera lui. Când vor veni autorităţile, vor crede că a căzut cu capul peste grătarul de alamă. În felul acesta, nu va avea loc niciun scandal.

Urmă o lungă tăcere.

— Îţi mulţumesc, spuse lady Brinsley într-un târziu.

Jo începea să se simtă ca o spectatoare care asista la o piesă prost jucată. Actorii îşi rosteau replicile fără nicio intonaţie, ca şi cum nu le-ar fi înţeles semnificaţia. Simţea că îşi pierde răbdarea.

Aplecându-se înainte, spuse cu convingere:

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o, lady Brinsley, dar trebuie să înţelegeţi că fiul dumneavoastră era un om rău. Acum însă vă previn, mie nu-mi pasă dacă va izbucni un scandal sau nu. Nu mă interesează decât prietena mea, Chloë. Păreţi să ştiţi că fiul dumneavoastră a aruncat-o în groapa aceea îngrozitoare din seră. Acum nu mai e acolo. Prin urmare, unde e?

Chipul aspru al femeii se îmblânzi. Pe buze îi apăru un zâmbet vag.

— Voiam să-ţi spun, răspunse ea, pentru că i-ai fost lui Chloë o prietenă atât de bună, dar mă temeam de ceea ce ar fi putut face Victor. Am ascuns-o la sanatoriu. Încă nu şi-a revenit, dar progresează pe zi ce trece.

— Care sanatoriu?

— Cel din mănăstirea Sfintei Inimi, la marginea oraşului Henley.

Jo se lăsă moale în fotoliu. Era prea simplu. Nu-i venea să creadă. Îl privi pe Waldo.

— Poate fi adevărat?

În ochi îi citi răspunsul pe care-l dorea.

— Da, slavă Domnului, spuse el.

Toate emoţiile pe care şi le înăbuşise în ultimele săptămâni o năpădiră brusc. Nu vărsa lacrimi, dar umerii începură să i se zbuciume în timp ce se chinuia să respire. Apoi fu în braţele lui Waldo. Încerca să vorbească, să-i spună ce simţea, dar singurul cuvânt pe care-l putea rosti coerent era numele lui.

Jo ar fi vrut să se ducă imediat la mănăstire ca s-o vadă pe Chloë, dar acest lucru nu era posibil. Nimeni n-ar fi primit-o în sanatoriu la ora aceea din noapte. După cum îi atrase atenţia Waldo, afară era întuneric beznă şi o călătorie ar fi fost riscantă. În plus, avea multe întrebări pe care dorea să i le pună stăpânei casei.

După ce turnă iar ceai în ceşti, Waldo îi ceru lui lady Brinsley să-i povestească ce anume se întâmplase în noaptea dispariţiei lui Chloë.

Urmă o lungă tăcere, după care lady Brinsley începu să vorbească:

— Cred că ştii ce s-a întâmplat, domnule Bowman, sau ai dedus totul.

Jo îl privi pe Waldo, care dădea din cap a încuviinţare, şi se uită din nou la lady Brinsley. Cu o voce în care se simţea dezamăgirea, spuse:

— Ei bine, eu n-am dedus totul, aşa că vă rog să continuaţi, lady Brinsley.

— Cu ce să încep? Sunt atât de multe de spus…

Waldo îi sugeră cu blândeţe:

— Începeţi cu conversaţia de după cină. Ce anume s-a spus în noaptea aceea ca să-l incite pe fiul dumneavoastră s-o omoare pe Chloë? Ştim că Chloë intrase în panică, pentru că a scris un mesaj care mai târziu a ajuns în mâinile noastre. Ce s-a întâmplat? Ce s-a vorbit?

Lady Brinsley răspunse cu înverşunare:

— Nimic important! Totul era doar în mintea lui Victor. Lui Chloë nu-i păsa dacă el era moştenitorul legitim sau nu.

Respiră de câteva ori, agitată, înainte de a continua:

— De la comentariul Lydiei a pornit totul. Ziua lui de naştere e luna viitoare. Lydia voia să-i ureze la mulţi ani, în caz că nu-l mai vedea până atunci. Chloë a remarcat că Victor se născuse în aceeaşi zi în care murise bunicul lui. Lydia a corectat-o. Ştia că bătrânul conte murise în decembrie, cu şase luni înainte de naşterea lui Victor. Chloë a fost nedumerită. Credea că cele două evenimente, naşterea lui Victor şi moartea bunicului său, avuseseră loc în aceeaşi zi. Aşa îi spusese Victor, înainte de a descoperi că ea era lady Tellall.

— Şi, desigur, completă Waldo, dacă s-ar fi născut în ziua morţii bunicului său, n-ar fi putut să fie fiul dumneavoastră.

— Într-adevăr, şopti lady Brinsley. Nici n-a fost fiul meu.

— Continuaţi.

— Chloë –, mai bine zis lady Tellall – i-a urat la mulţi ani de ziua lui în ziar, cam cu… ăă… doi ani în urmă în decembrie. Victor a venit la mine. Aşa am descoperit că Chloë scria pentru *Journal.* Nu-i mai spusese nimănui altcuiva. Eu i-am spus să

lase totul în seama mea. I-am scris lui lady Tellall, atrăgându-i atenţia asupra greşelii pe care o făcuse şi anume că Victor s-a născut în iunie. Erata a apărut şi am sperat că astfel se va termina totul. Asta până în ultima seară a petrecerii, când Lydia a pus prinsoarea.

Jo era nedumerită.

— Ce importanţă avea? Chiar dacă Chloë o striga în gura mare, n-ar fi fost decât cuvântul ei, împotriva cuvântului vostru.

— Există şi scripte, Jo, acte parohiale pe care le ţine episcopul. Falsurile nu sunt greu de detectat, interveni Waldo.

Lady Brinsley adăugă:

— Pe lângă asta, gândeşte-te la scandalul care ar fi urmat. Dar nu s-a ajuns niciodată până acolo. Chloë nu e o fată rea, şi n-ar face nimic care să mă rănească.

— Prin urmare, reluă Waldo, Victor s-a născut în decembrie, în ziua în care a murit bunicul lui.

— Da, dar nu eu l-am născut. Eu eram la înmormântare, la fel ca Lydia. Nu se ştia şi nu se vorbea despre niciun copil. Aşa că, atunci când Chloë a povestit ceea ce credea că era doar o mică anecdotă interesantă despre ziua de naştere a lui Victor, Lydia a corectat-o, şi au făcut pariul. Mai mult chiar, Lydia a insistat asupra faptului că numai moştenitorii legitimi pot primi titlul şi moşiile.

Jo întrebă încet:

— Aşadar, Victor a fost adoptat?

Cu un zâmbet trist, lady Brinsley răspunse:

— Nu. Dacă l-am fi adoptat, n-ar fi putut moşteni titlul, iar asta nu i-ar fi convenit soţului meu. E anormal de mândru de moştenirea lui şi voia să i-o transmită mai departe unui fiu. Vezi dumneata, doamnă Chesney, Victor *era* fiul lui. Mama lui, cred, a fost o femeie destul de respectabilă. A murit când Victor avea doar câteva săptămâni. Eu nu aveam copii şi, după toate probabilităţile, nici nu puteam să am vreodată, aşa că am adoptat băiatul şi am lăsat să se creadă că era al meu. Au apărut însă probleme. Trebuia să mă prefac că sunt însărcinată şi să plec de la Hall… mă rog, cred că înţelegi ce vreau să

spun.

Jo dădu din cap. Fusese nevoită să se despartă de toţi prietenii şi rudele şi să se ducă, sub un nume de împrumut, într-un loc unde n-o cunoştea nimeni. Apoi, după o vreme, să se întoarcă acasă cu soţul lângă ea şi cu un copil în braţe.

— Spuneţi-ne, îi ceru Waldo cu blândeţe, ce s-a întâmplat în noaptea aceea după ce toţi s-au dus la culcare. Aţi mers la capelă?

Lady Brinsley zâmbi vag.

— Da, ca întotdeauna. Auzisem conversaţia dintre Lydia şi Chloë şi eram nervoasă, nu fiindcă m-aş fi temut că Chloë ne-ar fi divulgat secretul, ci pentru că mi-era frică să nu facă Victor vreo prostie – s-o ameninţe, nici eu nu ştiam ce anume… El ştia adevărul despre naşterea lui, ştia că era fiul natural al soţului meu, şi că eu nu-i eram mamă.

Când făcu o pauză, Waldo o întrebă:

— I-aţi spus dumneavoastră?

— A, nu. A aflat-o de la tatăl lui, absolut întâmplător, când a împlinit douăzeci şi unu de ani. Soţul meu băuse prea multă şampanie. Una dintre amintirile cele mai scumpe soţului meu a fost faptul că i-a putut spune bătrânului conte, pe patul de moarte, că i se născuse un fiu, deci exista un moştenitor.

Râse strepezit.

— Dacă Victor ar fi fost fată, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Numai fiii contează când un om are un titlu şi moşii de lăsat moştenire. Ei bine, Victor ştia că bunicul îi murise în luna decembrie, înainte de naşterea lui, aşa că a venit la mine şi m-a forţat să-i spun toată povestea. Nici până-n ziua de azi tatăl lui n-a aflat că Victor ştia că este nelegitim. Atunci era prea beat ca să-şi mai amintească, iar Victor n-ar fi spus şi n-ar fi făcut nimic care să schimbe situaţia dintre ei. Îşi adora tatăl.

Imaginea acelei relaţii între tată şi fiu era atât de patetică, încât Jo simţi nevoia să-şi plece privirea. Începea să i se facă milă de toţi, dar mai ales de lady Brinsley.

— Deci, aţi plecat la capelă, reluă Waldo. Şi pe urmă?

— Pe urmă m-am dus la Chloë, dar uşa camerei era încuiată şi nu mi-a răspuns nimeni. Începusem să mă îngrijorez, aşa că

m-am gândit să încerc uşa servitorilor. I-am găsit caietul chiar lângă uşă.

Waldo şi Jo schimbară o privire scurtă. Exact aşa îşi imaginaseră şi ei.

Lady Brinsley continuă:

— Mi-am dat seama că trebuia să-l fi pus acolo cu un anumit scop, aşa că vă închipuiţi cum m-am simţit. Uşa dormitorului ei era încuiată pe dinăuntru, şi am crezut că ieşise pe scara servitorilor, ca să se ducă la bucătărie sau afară. Am trimis-o pe Harriet – adică, pe miss Dunn – la bucătărie, iar eu am ieşit să mă uit prin curte. Atunci l-am văzut pe Victor ieşind din seră. M-am ascuns între arbuşti până a intrat în casă. Nu peste mult, Harriet a venit şi ea. Am luat un felinar şi ne-am dus în seră.

Se lăsă o lungă tăcere, timp în care lady Brinsley încerca să se adune.

— Am căutat peste tot şi n-am găsit nimic. Tocmai eram pe punctul să renunţ, când mi-am amintit de vechiul canal de scurgere. Când era mic, Victor a căzut acolo, aşa că l-am acoperit cu un cadran solar. Ştiam că avea un temperament vulcanic, dar nu mi-a venit să cred că a ajuns atât de departe.

Vocea îi devenea mai nesigură, pe măsură ce-şi amintea.

— Când am ajuns la cadranul solar, am văzut că plantele din jur erau călcate în picioare. În clipa aceea am fost sigură că o ucisese pe Chloë şi o ascunsese în canal. Eram gata să trezesc toată casa şi să chem autorităţile. Îi eram loială lui Victor doar din cauza sentimentului de vinovăţie. Dacă fusese răsfăţat şi i se făcuseră toate hatârurile încă de când se născuse, aveam şi eu o parte din vină. Nu că aş fi avut o influenţă prea mare. A avut grijă de asta soţul meu. Dacă aş fi avut un caracter mai puternic…

Se întrerupse, clătinând din cap şi continuă:

— Însă niciodată nu l-am crezut capabil să omoare pe cineva.

— Dar, interveni Waldo, n-aţi anunţat autorităţile.

— Nu. Lui Harriet i s-a părut că a auzit ceva şi ne-am gândit că poate Chloë mai trăia, aşa că am început să lucrăm febril

pentru a demonta cadranul solar. Şi, după cum s-a dovedit, Harriet n-a greşit.

— Aţi *dat la o parte* ceasul solar? întrebă Waldo, uimit.

Lady Brinsley râse încetişor.

— Şi mie îmi vine greu să cred, când stau să mă gândesc. Atunci mi s-a părut că aveam puterea lui Samson. Panica poate avea acest efect asupra unei persoane. Şi numai panica ne-a dat putere s-o scoatem pe Chloë din văgăuna aceea îngrozitoare. Era într-un hal fără de hal. N-am stat pe gânduri. Şi acum mă întreb încă cum am reuşit s-o aducem până în camera mea.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Dacă l-aş fi acuzat pe Victor, nu m-ar fi crezut nimeni. Nu prezentam nicio garanţie, înţelegeţi, fiindcă se ştia că sufăr de nervi. Aşa am ajuns să ştiu despre sanatoriu. De-a lungul anilor, am petrecut acolo perioade de săptămâni întregi, ca pacientă. Unii oameni îl numesc azil, şi cred că asta şi este. Nu m-am gândit decât să-l ţin pe Victor departe de Chloë până mă voi simţi destul de bine ca să le spun autorităţilor ce se întâmplase în noaptea aceea.

Îşi şterse lacrimile.

— Am ţinut-o în camera mea două zile, până când Victor a plecat la Londra. Harriet e o soră foarte pricepută, la fel de bună ca un medic. A avut grijă de Chloë până am reuşit s-o transfer la sanatoriu.

Waldo interveni:

— Sanatoriul pe care-l finanţaţi cu atâta generozitate şi unde nimeni n-ar fi pus nicio întrebare, nu-i aşa?

Lady Brinsley ridică mândră capul, susţinându-i privirea.

— Văd că ne înţelegem, domnule Bowman.

Jo clătină din cap.

— Dar au trecut aproape două luni de la dispariţia lui Chloë. De ce mai e acolo? De ce nu v-aţi adresat autorităţilor?

Privirea lui lady Brinsley se îndreptă spre ea.

— Fiindcă nu şi-a revenit complet. A suferit o comoţie foarte gravă, şi a zăcut fără cunoştinţă timp de două săptămâni. Avea un braţ şi câteva coaste fracturate. Şi încă

ceva. Nu-şi mai aminteşte nimic din noaptea aceea. Ultimul lucru pe care-l ţine minte dinainte de a se fi trezit în sanatoriu este că mergea spre Hall, cu trăsura lordului Skene. Medicul mănăstirii spune că s-ar putea să nu-şi mai amintească niciodată ce i s-a întâmplat.

— Cât de mult i-aţi spus? se interesă Waldo.

— I-am dat caietul şi a părut să-i amintească unele momente răzleţe din timpul petrecerii. Ştie că cineva a încercat s-o omoare – mă rog, a trebuit să-i spun asta, ca să înţeleagă de ce este sechestrată în sanatoriu. Nu i-am spus însă că-l suspectam pe Victor. Medicul e de părere că nu trebuie să-i băgăm în cap cine ştie ce idei. Consideră că ar fi mai bine să aşteptăm până îşi va aminti singură. Şi, în plus, până în seara asta când aţi venit dumneavoastră aici, m-a frământat mereu îndoiala. La urma urmei, nu fusesem de faţă. Nu l-am văzut pe Victor atacând-o pe Chloë. Acum, însă, nu mai am niciun dubiu.

Îi zâmbi lui Jo.

— Mi-a spus să te aştept. A spus că vei pune în mişcare cerul şi pământul ca s-o găseşti. Voia să-ţi scrie, dar am sfătuit-o să n-o facă. Am considerat că până-i revenea memoria, ei bine, e mai bine să nu ştie nimeni unde este.

În ochi îi apărură iarăşi lacrimi.

— Trebuie să spun că e foarte norocoasă să te aibă ca prietenă, doamnă Chesney.

Waldo spuse cu grijă, aproape cu prea multă grijă:

— Chloë are mare noroc să vă aibă şi pe dumneavoastră ca prietenă, lady Brinsley. Ceea ce-aţi făcut a fost cu totul extraordinar.

Lady Brinsley ridică din nou privirea.

— Îţi mulţumesc, domnule Bowman, spuse ea. Chloë mi-e foarte dragă. Mă gândesc la ea ca la fiica pe care mi-am dorit-o întotdeauna, dar n-am avut-o niciodată.

Waldo zâmbi.

— Sunt sigur că aşa este.

În timp ce Waldo o conducea spre camera ei, Jo întrebă:

— Ce-a fost asta, acum, la sfârşit?

— Ce să fie?

— Nu face mutra asta nevinovată. Aproape c-ai acuzat-o pe lady Brinsley că este mama lui Chloë.

— Nu, tot ce-am făcut a fost să abordez o problemă care mă nedumereşte. De ce să fi făcut asemenea eforturi pentru o persoană pe care abia dacă o cunoştea? Tot ce au în comun e pasiunea pentru grădinărit. Lady Brinsley a fost cea care a menţionat relaţia. Tu o cunoşti pe Chloë mai bine ca oricine. Crezi că ar fi posibil?

— Din câte ştiu eu, nu. Vreau să zic că nu ştiu prea multe despre trecutul ei. La fel ca mine, este singură la părinţi şi fericită. Asta-i tot ce ştiu.

Ajunseseră la uşa camerei lui Jo. Waldo o privi intens.

— E secretul lui lady Brinsley, Jo. Nu te amesteca. S-ar putea să faci mai mult rău decât bine.

— Nu mă amestec. Speculez doar, de la tine am deprins năravul ăsta.

Waldo râse.

— Totuşi, continuă ea, n-a prea dat dovadă de compasiune faţă de fiul ei, nu-i aşa?

— Ei, dar nu era fiul ei. Şi nu numai atât, dar nici măcar nu i s-a îngăduit vreodată să se apropie prea mult de el. A avut grijă tatăl lui de asta. Nu mă mir că avea accese de demenţă. Au ostracizat-o. Pentru ei, nu era decât o persoană simbolică, iar aceste ultime două luni trebuie să fi fost pentru ea un chin. Cred că a amânat să cheme autorităţile şi din alte motive, în afară de pierderea de memorie a lui Chloë. Probabil spera să se fi înşelat, şi Morden să nu fie un ucigaş.

— Halal speranţă!

Waldo ridică din umeri.

— Nici tu n-ai abandonat niciodată speranţa că o vei găsi pe Chloë. Uneori, speranţa e tot ce avem. Uită-te la mine.

Jo se prefăcu că nu-i auzise ultimele cuvinte.

— De ce ai fost atât de dur cu ea, la început, vreau să zic, când i-ai spus că Morden a murit?

— Am vrut să-i văd reacţia, răspunse el. Era posibil să-l fi ajutat. Ce ştiam noi? În fond, e şi secretul ei.

— Chloë a avut noroc cu ea. Apropo, când ne ducem s-o vedem?

— Nu prea curând. Nu, nu mă contrazice. Am de făcut câteva lucruri, înainte să putem merge.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă, să inventez o poveste plauzibilă care să explice prezenţa unui cadavru într-un dormitor şi a unui valet închis într-o pivniţă. După ce magistratul şi comisarii lui vor constata şi vor pleca, ne vom duce s-o vedem pe Chloë.

— Şi cât va dura până să aranjezi asta?

— Nu prea mult. De ce?

Jo îl cuprinse cu braţele pe după gât.

— Să te întorci cât mai repede. Nu vreau să stau singură. Vreau să fiu cu tine.

Waldo o înţelegea prea bine. După o luptă, soldaţii care supravieţuiesc trăiesc aceleaşi emoţii ca şi ea. Văzuse moartea cu ochii. Acum, îşi dorea să se bucure din plin de viaţă. Ca şi el de altfel. Zâmbi.

Pe buzele lui se ivi încet un zâmbet.

— Poate rezolva şi Ruggles, spuse el, şi luând-o în braţe, o duse pe sus în cameră şi închise uşa în urma lui.

Lady Brinsley stătea lângă fereastră, privindu-şi imaginea reflectată în geam. Nu era sigură ce anume simţea – vinovăţie, remuşcare sau, dacă era sinceră cu sine însăşi, un sentiment de uşurare că în sfârşit se terminase totul şi nu fusese nevoită să-şi trădeze fiul în faţa autorităţilor.

Victor nu era singurul vinovat. Dacă ar fi trebuit să fie judecat cineva, aceia erau părinţii lui, deoarece crescuseră un fiu care se credea centrul universului.

Lacrimile îi umezeau genele, dar nu se lăsa în voia lor. Dacă începea să plângă, nu s-ar mai fi oprit niciodată.

Se întoarse când miss Dunn intră în cameră şi zâmbi la vederea ceainicului pe care-l adusese domnişoara ei de companie. Harriet credea cu tărie în eficacitatea ceaiului pentru rezolvarea tuturor problemelor.

În timp ce beau, miss Dunn o întrebă:

— Acum ai să-i spui lui Chloë adevărul?

— Că sunt mama ei? Ce rost ar avea? Are prea multe amintiri plăcute despre mama care a crescut-o. Eu n-aş fi decât o intrusă. Nu vreau să schimb relaţia dintre noi. N-am să risc s-o pierd de tot. Când va şti cine a atacat-o, s-ar putea să decidă că nu vrea să mă cunoască.

Miss Dunn îşi mestecă ceaiul.

— Înţeleg, spuse ea. Asta va fi penitenţa ta, pentru ceea ce i-a făcut Victor?

— Nu. Va fi penitenţa mea pentru Victor.

— Nu tu l-ai făcut să fie aşa. Singur a hotărât, singur şi-a ales drumul.

— Harriet… dă-mi zahărul.

Miss Dunn oftă. Subiectul era închis, cel puţin pentru moment.

— Mai bine să repetăm ce-i vom spune magistratului, când va ajunge aici, propuse ea.

— Da, şi contelui. Niciodată nu-şi va reveni după pierderea fiului său.

— Ce-ai să-i spui?

— Exact ceea ce-i vom spune şi magistratului.

Magistratul, însoţit doar de un comisar, acceptă fără ezitare probele prezentate. Valetul, care se temea de ştreang, se grăbi să confirme că găsise cadavrul când venise să-i aducă stăpânului cafeaua de dimineaţă. Medicul poliţiei era mulţumit cu atât, şi avea să i-o spună şi procurorului.

După ce-i prezentară lui lady Brinsley condoleanţele lor, cei doi plecară.

Erau de făcut şi alte aranjamente, însă fură lăsate în seama lui Ruggles. Waldo şi Jo porniră spre sanatoriu, după-amiază. Jo avea la ea un bilet de la lady Brinsley pe care i-l arătă portarului, pentru a fi lăsaţi să intre.

Când Jo păşi în camera lui Chloë, îşi stăpâni cu greu un ţipăt. Prietena ei stătea într-un scaun de invalid, şi arăta de parcă n-ar mai fi mâncat de săptămâni de zile. Dar ceea ce o impresionă în mod deosebit fu părul lui Chloë care fusese tuns

şi arăta ca penajul unui pui abia ieşit din nou.

Chloë se întoarse, o privi cu indiferenţă, apoi, când o recunoscu, zâmbi.

— Jo, spuse ea cu voce nesigură, de ce eşti îmbrăcată cu cea mai bună rochie a mea?

O podidiră lacrimile.

Apoi izbucniră amândouă în râs, şi se îmbrăţişară. Treptat emoţiile li se risipiră şi începură să vorbească.

— Lady Brinsley e şi ea cu tine? întrebă Chloë.

— Nu. Waldo Bowman m-a adus aici. Aşteaptă afară. Lady Brinsley e la Hall. Luă mâinile lui Chloë într-ale ei. S-a întâmplat ceva îngrozitor. Lordul Morden a murit în dimineaţa asta…

Chloë tresări puternic. O clipă îşi pierdu respiraţia, apoi cuvintele i se rostogoliră năvalnic:

— Nu-mi pare rău că a murit. El e cel care mi-a făcut asta. Nu ştiam cum să i-o spun lui Elinor. A fost atât de bună, atât de generoasă…

O copleşi emoţia şi nu mai putu să continue.

Jo spuse încet:

— Am auzit că ţi-ai pierdut memoria.

Chloë dădu din cap.

— Într-adevăr, dar mi-a revenit pe bucăţi, iar când Elinor mi-a dat caietul şi am citit ultimele însemnări, mi-am amintit totul – cum m-a silit să intru în seră, teama care mă sufoca fiindcă ştiam că avea să mă omoare…

Trase aer în piept, şuierător, întretăiat.

— … iar aici amintirile mele se sfârşesc, până într-o seară când m-am trezit în camera asta, cu Elinor lângă pat. Îmi plesnea capul de durere. Nu puteam vorbi. Nu vedeam bine. Nu mă puteam mişca. Eram înfăşată ca una din mumiile alea egiptene. Dar Elinor era aici, în seara aceea şi în fiecare seară, de-a lungul primelor săptămâni, anticipându-mi toate nevoile. Cum aş fi putut să-i spun, când în sfârşit mi-a revenit memoria, că propriul ei fiu încercase să mă ucidă?

— Cred că ştia.

— Fiindcă mi-a citit jurnalul? Nu ştiu ce să zic… Mamele

sunt întotdeauna ultimele care văd ce au rău în ei copiii lor, iar printre însemnările din ultima seară nu e nimic care să indice că Victor ar putea încerca să mă ucidă. N-am scris decât despre rămăşag.

Jo o privi nedumerită.

— Atunci de ce-ai fugit de el?

Chloë începu să tragă de un fir din pătura care-i acoperea picioarele.

— Abia când am stat să mă gândesc mi-am dat seama despre ce era vorba. Victor nu putea fi moştenitorul legitim. Lucrul pe care-l preţuia mai presus de orice altceva era moştenirea lui. Ştiam că e capabil să facă moarte de om ca să-şi păstreze secretul.

După o scurtă pauză, continuă:

— Ajunsese deja la uşa mea. Nu avusesem timp să-ţi scriu decât câteva cuvinte. Nu ştiu la ce mă gândeam… Voiam doar să afle cineva ce mi se întâmplă.

Jo întinse mâna şi o strânse de braţ.

— Slavă Domnului că ai avut prezenţa de spirit să-ţi laşi caietul în camera lui lady Brinsley. Asta a fost salvarea ta.

Chloë clătină din cap.

— A trebuit să mă întorc după el. L-am lăsat pe masa de scris, sperând că îl va găsi una dintre cameriste. Apoi m-am răzgândit. Mă cuprinsese panica. Nu ştiam că odaia în care mi-am lăsat jurnalul era a lui lady Brinsley, altfel poate că n-aş fi făcut-o. La urma urmei, e mama lui. Voiam doar să mă asigur că, dacă mi se întâmplă ceva, cineva va citi ultimele însemnări şi va face legătura.

Îşi trase nasul şi continuă printre lacrimi:

— Aşa am pierdut timp preţios, iar când în sfârşit am fugit afară, l-am găsit acolo, aşteptându-mă.

Părea atât de îngrozită, încât Jo încercă să-i distragă atenţia.

— Ar fi trebuit să-mi trimiţi vorbă, să mă anunţi unde erai.

— Jo, nu puteam să scriu, chiar dacă aş fi vrut. Aveam braţul rupt. Eram neputincioasă ca un pisoi. În plus, mă temeam să nu-l conduci direct la mine. Ştie… ştia… că eşti cea mai bună prietenă a mea. Începeam să regret că-ţi scrisesem

acele câteva rânduri. Le-ai primit?

— Da. Asta m-a pus pe jăratic. Dacă nu era Waldo Bowman, Morden ar fi scăpat basma curată.

— Întotdeauna l-am plăcut pe Waldo. Aş vrea să-i mulţumesc, dar nu înainte de a-mi reveni total.

Îşi atinse cu o mână puful de pe cap, zâmbind amărâtă.

— O să-mi fac rost de o perucă. Mă cunoşti, Jo. Toată viaţa am fost o vanitoasă.

Jo nu înţelese de ce încercarea lui Chloë de a glumi îi aduse lacrimi în ochi. Căută în poşetă, scoase batista şi-şi suflă nasul.

— Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu Victor, întrebă Chloë.

— L-am omorât eu.

Chloë o privi stupefiată.

— Vorbeşti serios?

Jo dădu din cap, înghițindu-și lacrimile.

— În cazul ăsta, n-am să mai scot o vorbă despre cea mai bună rochie a mea. Poţi s-o păstrezi.

Jo chicoti.

— Toate hainele pe care le-am purtat în oraş sunt ale tale. A trebuit să le iau cu împrumut ca să prind un ucigaş.

— Ei bine, povestea asta trebuie s-o aud. Începe cu începutul şi spune-mi totul.

27

Chloë îşi petrecu convalescenţa alături de Jo, nu în casa ei din Londra, ci la Stratford, astfel încât prietena ei să poată rezolva problemele ivite la redacţie cât timp lipsise. Cel puţin, asta le spuse celor din familia Bowman, iar insistenţele acestora n-o putură convinge să mai rămână. Waldo îi uşură situaţia, permiţându-i să-l ia pe Eric cu ea, în baza înţelegerii clare că era doar un aranjament temporar. După balul lui Cecy, urma să vină şi el. Abia atunci aveau să hotărască viitorul lui Eric, ca şi pe al lor.

Waldo părea să înţeleagă că avea nevoie să stea singură o vreme. I se întâmplaseră atât de multe în ultimele două luni…! Se schimbaseră atâtea, încât uneori avea senzaţia că devenise o străină faţă de sine însăşi. Trebuia să descopere cine era Jo Chesney şi ce voia cu adevărat să facă cu viaţa ei.

— Acum două luni, viaţa mea era perfect aşezată, îi spuse ea lui Chloë. Ştiam exact cine eram şi încotro mă îndreptam. Acum totul s-a schimbat… Clătină din cap. Nu mai sunt aceeaşi persoană.

Şedeau în grădină, la soare, şi-şi beau ceaiul. Doamna Daventry îl dusese pe Eric să dea de mâncare lebedelor de pe râu, ca să aibă o ocupaţie. Venise acolo ca într-o vacanţă, dar îi era dor de Waldo şi de fete, „verişoarele“ lui, cum le numea acum. Nu înţelegea de ce nu puteau să stea cu toţii împreună.

Chloë arăta mai bine. Se mai împlinise şi-i revenise culoarea în obraji. Purta o perucă şi putea să meargă fără ajutor. Deocamdată, se mulţumea să lenevească la soare.

Deschise ochii şi o privi pe Jo.

— Şi cu *Journal* cum va rămâne? Credeam că a devenit viaţa ta, după moartea lui John.

— Într-adevăr, dar acum nu mă mai atrage. Credeam că sunt indispensabilă, însă am constatat că nu-i aşa. Am fost plecată două luni şi s-au descurcat destul de bine fără mine.

Mac vorbeşte despre apariţia ziarului de două ori pe săptămână. Are tot felul de planuri pe care e nerăbdător să le pună în aplicare. Şi eu am fost cândva la fel.

— Aha… făcu Chloë.

— Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că, în sfârşit, ai ajuns să accepţi că John nu mai este; viaţa ta nu mai e legată de a lui. Dacă vei rămâne la *Journal*, o vei face pentru că aşa vrei tu, nu fiindcă e ceea ce crezi că ar fi vrut John.

— Am acceptat deja ideea că viaţa mea nu mai e legată de John, răspunse Jo alungând o muscă, în timp ce muşca dintr-un corn. Dar *Journal* rămâne important, e o parte din mine.

— Schimbările sunt întotdeauna dificile, nu-i aşa? Iar când nu mai există cale de întoarcere, pot fi înspăimântătoare, mai ales pentru cineva ca tine.

Jo se simţi o clipă jignită, apoi se gândi mai bine.

— Ai dreptate. Nu-mi plac schimbările. Prefer stabilitatea.

— Schimbarea e inevitabilă. Nu poţi nici să opreşti ceasul, nici să-l dai înapoi. Viaţa merge înainte.

— Sunt conştientă de asta, dar aşa sunt eu. Ridică din umeri, neputincioasă. Nu vreau să încep ceva nou, înainte de a fi sigură că voi reuşi, sau că măcar sorţii sunt în favoarea mea. Nu vreau s-o sfârşesc pierzând totul.

Urmă un moment de tăcere, după care Chloë spuse:

— Înţeleg ce vrei să zici. John a fost un pariu sigur; Waldo e o loterie.

Vocea lui Jo deveni mai rece.

— Vorbeam despre *Journal.*

Chloë râse.

— N-aş crede. Vorbeam despre ceea ce vrei să faci cu viaţa ta. Desigur, sunt ultima persoană care să-ţi dea sfaturi…

— Bine măcar că suntem de acord într-o privinţă!

— Dar, ca prietenă, mă simt datoare să te ajut să te decizi. Ştim deja că inima nu-ţi mai aparţine.

Jo îşi privi prietena lung şi intens. Când îşi dădu seama că n-o putea intimida cu privirea, capitulă.

— Ei bine, da, mi-am dăruit inima, dar refuz să renunţ şi la

respectul faţă de mine însămi. Ştiu că Waldo mă iubeşte *acum*, dar cât timp o să dureze? Cât timp va trece până o să se plictisească de mine? Ţi-am citit articolele. Îi cunosc reputaţia în ceea ce priveşte femeile.

— Deci, asta era. E un ticălos, prin urmare nu trebuie să te măriţi cu el.

— N-am spus că e un ticălos, ba dimpotrivă.

— Aha, acum o întorci! Atunci mărită-te cu el.

— Nu-mi eşti de niciun ajutor.

Chloë râse.

— Ce vrei să spun? Că nu există niciun risc? Întotdeauna există şi ar trebui să ştii asta. Aminteşte-ţi de John. Nu, n-am să intru în detalii, dar îţi voi spune un lucru. S-ar putea ca Waldo să treacă prin acelaşi gen de frământări sufleteşti. Dacă aş fi în locul lui, m-aş codi să iau de nevastă o femeie ca tine. Cine poate şti ce se poate întâmpla? În ultimele două luni v-aţi riscat amândoi viaţa pentru mine şi pentru Eric, nu-i aşa? Nu că aş avea vreo obiecţie, desigur. Vă voi fi veşnic recunoscătoare pentru tot ceea ce-aţi făcut. Oricum, dacă Waldo îşi doreşte o viaţă sigură şi liniştită, atunci l-aş sfătui să se ţină cât mai departe de tine.

Jo chicoti.

— Că bine zici! remarcă ea şi începu să strângă ceştile şi ceainicul de pe masă. Apoi o privi pe Chloë şi spuse: Waldo a zis că ai exagerat, că nu-i un aventurier, aşa cum îl descria lady Tellall.

— Ei, era firesc să spună asta, nu? replică prietena ei, cu o licărire în ochi. Aşa spun toţi bărbaţii când îi prinde din urmă trecutul. Nu, Jo, dacă vrei să-ţi asumi riscul, trebuie să-l accepţi aşa cum e, cu bune şi cu rele.

— Nu ştiu de ce discut toate astea cu tine.

— Nici eu. Te-ai hotărât deja.

Jo scoase un pufnet morocănos şi, luând tava, se îndreptă spre casă.

Chloë luă o scrisoare care sosise mai devreme, de la Lydia Langston, şi o citi din nou. Următoarea întrunire a Societăţii Horticole va avea loc acasă la Lydia, care voia să le arate

îmbunătăţirile aduse serei. Chloë nu era sigură că va fi în stare să participe, după tot ceea ce se întâmplase cu Victor. De fapt, nu mai suporta serele.

Mai primise veşti şi de la familia Brinsley. Contele, îi scria Lydia, era doborât de tristeţe. Suferise un atac de apoplexie şi începea să se agite ori de câte ori soţia lui se apropia de el. În consecinţă, Elinor plecase de la Hall şi se instalase în casa din Knightsbridge. Se spunea că ea şi domnişoara ei de companie se pregăteau să pornească printr-un tur al Europei. Bineînţeles că toate prietenele ei rămăseseră cu gura căscată. Doamnele în vârstă nu plecau să se zbânţuiască prin toată Europa, ca nişte tineri abia ieşiţi de pe băncile facultăţii.

Oare n-ar fi fost bine să încerce s-o convingă pe Elinor să renunţe la călătorie? se întrebă Chloë. Nu, avea chiar s-o încurajeze. Ce importanţă avea vârsta? Viaţa e nepreţuită. Ar fi un păcat de moarte să iroseşti fie şi un singur minut din ea. Încercase să-şi trăiască viaţa din plin. Învăţase asta de la Ralph şi refuza să lase ca un specimen uman malefic şi nesuferit să-i învenineze existenţa. O să se ducă la următoarea reuniune a Societăţii Horticole. Absenţa ar fi fost o dovadă de laşitate, iar ea nu era o laşă. N-avea de gând să se lase învinsă de Victor.

Gândurile i se îndreptară spre Jo şi Waldo. Se întreba ce să le ofere ca dar de nuntă.

Era seara lui Cecy, iar Waldo încerca să se bucure cât de cât de fericirea surorii lui. Nici nu-i venea să creadă cât de matură arăta – matură şi frumoasă. Nu mai departe de ieri o considerase un copil. În seara asta însă, era femeie. Ruggles părea să fi observat şi el diferenţa. Îi acorda prea multă atenţie. O să-i spună vreo două vorbe înainte de sfârşitul petrecerii. Cecy era prea tânără pentru aşa ceva.

Încercă să-şi aducă aminte cum fusese el la vârsta lui Cecy. El şi prietenii lui, proaspeţi absolvenţi, se credeau în stare să schimbe lumea. O doză masivă de realitate le spulberase iluziile. Acum s-ar mulţumi să poată schimba măcar intenţiile unei femei încăpăţânate, slobode la gură şi neconvenţionale.

Poate că ar trebui să se mulţumească cu locul doi. Ar putea

prezenta motive întemeiate pentru a o convinge să se mărite cu el. De exemplu un cămin adevărat pentru Eric, acceptarea ca ea să-şi conducă nepreţuitul ziar şi acces nelimitat în patul lui.

Şi viceversa.

Asta ar fi trebuit să însemne ceva. Micuţa lui puritană avea o fire la fel de pasională ca a lui.

Îşi dorea însă mai mult. Dorea inima ei, iar dacă nu va putea s-o cucerească, orice victorie ar fi fost parţială.

Waldo luă un pahar de şampanie şi ieşi pe terasă. Thomas era acolo şi fuma o ţigară subţire de foi. Găsi încă una în buzunar şi i-o oferi lui Waldo, ştiind dinainte de a-l întreba că avea s-o accepte. Nu erau numai veri, ci şi buni prieteni.

— Ce te frământă? îl întrebă Thomas, întinzându-i propria ţigară pentru ca Waldo să şi-o aprindă pe a lui.

Waldo se rezemă de balustradă şi suflă un nor de fum.

— Ce te face să crezi că mă frământă ceva?

— Se observă că şchiopătezi. Întotdeauna se accentuează când te necăjeşte ceva. De doamna Chesney e vorba?

Waldo nu avea de gând să discute despre Jo cu nimeni – nici cu mama lui, care încercase să-l descoasă, nici cu tatăl lui, care era de o circumspecţie suspectă, şi în niciun caz cu un văr mai vârstnic care nu avea nicio fărâmă de tact.

— Nu, replică el cu emfază, nu e vorba de doamna Chesney.

— Încă mai ţine doliu după răposatul ei soţ?

— Am spus că nu e vorba de… Waldo se lăsă păgubaş. Nu cred. Cât despre şchiopătatul meu, e din cauza oboselii, nu a vreunei nelinişti sufleteşti. Am alergat ca un cal de poştă, aducând şi cărând tot felul de lucruri pentru balul ăsta afurisit.

Thomas trase o duşcă din paharul pe care-l ţinea în mână şi spuse gânditor:

— Atunci, dacă între tine şi doamna Chesney nu e nimic, cred că s-ar putea să-mi încerc norocul. Fetele mele au nevoie de o mamă, şi ţin mult la Jo. Cred că ne-am potrivi foarte bine. Ce părere ai?

La fel de binevoitor ca vărul lui, Waldo răspunse:

— Dacă te apropii de Jo, o să te fac să regreți.

Thomas arcui o sprinceană.

— Deci, așa stau lucrurile?

— Încep să număr: unu, doi…

Thomas izbucni în râs.

— Nu credeam s-apuc vreodată ziua asta – Waldo Bowman oftând după o femeie. N-o lăsa să-ți scape, vere, fiindcă altfel am să mă iau eu după ea. Vorbesc foarte serios.

Și, continuând să râdă, plecă țanțoș.

Waldo trase cu furie din țigară reușind să se aleagă cu un acces de tuse. O aruncă și își goli paharul.

Nu-i plăcea ceea ce spusese Thomas despre el, dar n-avea ce-i face – ăsta era adevărul. Pentru prima dată în viața lui se îndrăgostise. Nu căutase dragostea, iar dacă ar fi știut că-l așteptă, stând la pândă, când intrase în redacția gazdei *Journal* ca să se confrunte cu Jo, ar fi ocolit orașul Stratford. O întâlnise însă pe Jo și găsise mai mult decât o femeie drăguță cu care să-și împartă patul. Ceva înlăuntrul lui se urnise, făcându-l să se schimbe pentru totdeauna. Știa că și ea simțea același lucru și nu putea înțelege de ce nu voia să recunoască.

Thomas avea dreptate. Nu trebuia s-o lase să-i scape. Ar fi fost un prost dacă-i lăsa timp să ia singură o hotărâre. A doua zi dimineața în zori…

— Ai învins. N-am cum să mă mai ascund. Te iubesc, Waldo Bowman.

Waldo închise ochii. Când îi deschise din nou, Jo stătea chiar în fața lui. Purta o rochie de mătase roșie care scânteia la fiecare mișcare. Culoarea avea un efect miraculos asupra părului și a pielii ei. Arăta fericită, încrezătoare în sine și răpitor de frumoasă. Waldo nu-și putu stăpâni zâmbetul. Imaginea pe care o avusese în minte cu o clipă în urmă fusese a lui Jo așa cum o văzuse prima oară, cu părul legat la spate cu o panglică zdrențuită, murdară de cerneală pe nas și pe halat, aruncând flăcări din ochii ei verzi. Cum ar fi putut să n-o iubească?

— Ei, dar ce zâmbet ciudat, constată ea, atingându-i buzele cu degetul. La ce te gândești?

Waldo îi sărută vârfurile degetelor.

— Ştii bine la ce mă gândesc. Au trecut două săptămâni.

— Cred că suntem făcuţi unul pentru altul. Gândim la fel.

— Atunci, de ce nu facem nimic?

— Ţi-am spus că gândim la fel.

— La ce te gândeşti?

— Mmmm?

Jo se uita la baldachinul de deasupra patului, revenind încet la realitate. Acordurile orchestrei care cânta un vals se auzeau încet de pe terasă. Simţea sub palmă bătăile inimii lui. Cuvintele îşi făcură efectul, şi-l privi printre gene. Apoi spuse pe un ton languros:

— Mă gândeam la *Journal.*

Waldo replică sec:

— Ţi-am mai spus că sinceritatea nu e întotdeauna o virtute.

În primul moment, Jo crezu că glumea, dar apoi constată că nu zâmbea, şi că ochii lui o priveau. Se săltă într-un cot, ca să ajungă la acelaşi nivel cu el.

— I l-am vândut lui Mac Nevin, spuse ea, şi mă desfătam cu acest enorm sentiment de eliberare pe care-l am. Nu cred că ţi-aş fi putut spune că te iubesc, câtă vreme mai eram legată de *Journal.*

Waldo era copleşit.

— Dar tu eşti forţa care poartă *Journal* înainte. Tu l-ai schimbat şi ai făcut din el un ziar de mare succes. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine.

— Aşa e – dar numai până la un punct. N-a fost ziarul meu, nu-i aşa? A fost al lui John. Atâta vreme cât am fost legată de el, eram legată şi de John. Acum sunt liberă să-mi urmez glasul inimii.

Se ridică în capul oaselor, bătu pernele şi se rezemă de ele. După ce Waldo îi urmă exemplul, continuă:

— Să nu crezi că sunt supărată pe John. M-am împăcat cu el ieri, când l-am dus pe Eric la mormântul lui. M-am gândit mult şi mi-am dat seama că nici eu n-am fost fără pată.

Zâmbi uşor.

— Întotdeauna mă va întrista faptul că n-a avut curajul să-mi spună despre Eric. Cu toate astea, am să-mi amintesc mereu cât de fericiţi am fost împreună.

Îşi răvăşi părul cu degetele, îngândurată.

— Ştiu, tu consideri că l-am ridicat pe John pe un piedestal, dar nu e întru totul adevărat. Adevărul este că el m-a aşezat pe *mine* pe un piedestal, iar eu am încercat să fiu genul de soţie pe care şi-a dorit-o el. Mi-a fost uşor, pentru că nu ştiam cine eram cu adevărat. Abia după ce am rămas văduvă am început să gândesc singură – dar, o, ce drum greu şi dureros a fost…!

Ridică privirea spre el.

— Ţi-am vorbit vreodată despre părinţii mei?

— I-ai menţionat. De ce?

— Sunt sigură că ştii tot ce e de ştiut despre ei. Niciodată n-am vrut să fiu ca ei sau să trăiesc o viaţă ca a lor, aşa că am căzut în extrema cealaltă, ceea ce a fost o greşeală la fel de mare.

Se întinse, întorcându-se spre el.

— Dar toate astea au rămas în urmă. Acum ştiu în sfârşit cine sunt şi ce vreau. Te iubesc, Waldo, din toată inima.

— Şi vei accepta cuvântul unui aventurier ca mine dacă-ţi spun că şi eu te iubesc?

— Un aventurier? Aiurea! pufni Jo. Pe-asta din rubrica lui Chloë ai învăţat-o, şi ştii cum exagerează ea. În plus, atunci nu ne cunoşteam. Acum, pot să te asigur, Waldo, că în viaţa ta nu vor mai fi doamne din umbră, în afară de mine.

Waldo râse şi o strânse la piept, într-o îmbrăţişare pătimaşă. Când în sfârşit se retrase, îi spuse:

— Jo Chesney, continui să mă uimeşti. Asta înseamnă că te vei mărita cu mine?

— Bineînţeles. Apoi adăugă pe un ton provocator: N-aş putea renunţa niciodată la Eric.

— Aha, Eric… L-ai dus la mormântul tatălui său?

Jo dădu afirmativ din cap.

— Vreau ca Eric să ştie cine au fost adevăraţii lui părinţi. Mi-am amintit de familia Brinsley. Morden a aflat adevărul despre părinţii lui în ziua în care a împlinit douăzeci şi unu de

ani. Îţi poţi imagina ce trebuie să fi simţit? Pentru prima dată, mi-a fost milă de el. Nu-i vom face acelaşi lucru şi lui Eric. Va şti adevărul despre părinţii lui încă de la început.

Vehemenţa ei îl făcu să zâmbească.

— Şi care e acel adevăr?

— Că părinţii lui au fost oameni cumsecade, că l-au iubit şi l-au dorit, că s-ar fi căsătorit dacă n-ar fi existat o piedică, aşa că, în cele din urmă, John s-a însurat cu mine.

— Ce piedică?

— Am să mă gândesc eu la ceva sau putem spune că nu ştim. Waldo, un băiat trebuie să ştie că părinţii lui l-au dorit şi l-au iubit. Asta e singura moştenire care merită să fie transmisă mai departe. Şi e adevărat. L-au iubit.

Waldo zâmbi.

— Cât va înţelege Eric din toate astea?

Jo oftă.

— Nu prea mult. Doar că mama şi tată lui l-au iubit. Dar, când va începe să pună întrebări, trebuie să ştim ce să-i răspundem. Tot ce vreau să spun e că trebuie să cunoască adevărul.

— Nu e nevoie să mă convingi. Sunt de acord. Acum unde e?

— Unde crezi?

Ridică puţin capul, pentru a-i vedea mai bine faţa.

— E aici. Când a aflat că vin încoace, a făcut atâta caz, încât a trebuit să-l iau cu mine. Două săptămâni m-a tot bătut la cap, întrebând când urma să vii tu la Stratford sau când vom merge noi la tine. Mătuşa Daventry şi Chloë s-au bucurat să mai scape puţin de noi.

Pe chipul lui se aşternu un zâmbet larg.

— Mi-a plăcut băiatul ăsta din clipa în care l-am văzut.

Jo oftă încet şi cu oarecare amărăciune.

— Mie nu. De fapt, nu mi-a plăcut deloc, şi nici tu nu mi-ai plăcut. Ştiam că amândoi aveaţi să-mi creaţi probleme, şi am avut dreptate. Pe de altă parte, asta arată cât de amarnic m-am înşelat. Tu şi Eric sunteţi tot ce mi s-a întâmplat mai bun până acum.

Această scurtă cuvântare fu răsplătită cu un sărut fierbinte, aproape pătimaş. După câteva clipe, Waldo ridică din nou capul.

— Am impresia, spuse el, că ai cugetat destul de adânc cât timp ai stat la Stratford.

— Într-adevăr, şi a meritat. Acum mă simt împăcată cu mine însămi şi cu lumea. Tu ce-ai făcut în lipsa mea?

— A, şi eu m-am gândit la tine.

Jo îl privi.

— Şi?

— Şi am ajuns la concluzia că eşti cea mai perversă, încăpăţânată şi exasperantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Nu înţeleg de ce vreau să mă căsătoresc cu tine.

— Aş putea spune acelaşi lucruri şi despre tine.

— Şi ai mai putea spune şi că sunt îndrăgostit de tine fără speranţă, cu disperare.

Jo îl cuprinse cu braţele pe după gât. Un moment, gura ei o atinse pe a lui.

— Cu câtă disperare? îl întrebă în şoaptă.

— Am să-ţi arăt.

The Journal, iulie, 1817

(extras din „Viaţa londoneză“)

Lady Tellall este foarte încântată să vă anunţe căsătoria bunei sale prietene, Jolie Chesney, cu Waldo Frederick Bowman, Esq., la St. Mary Abbots Church, Kensington. Domnul Bowman, mireasa lui şi fiul lor adoptiv se vor stabili la Marylebone. În prezent, se află în Irlanda, în vizită la părinţii miresei, Sir Vivian şi lady Moore.

Domnul Bowman, care provine dintr-o familie care a dat mulţi parlamentari, candidează în alegerile bicamerale din partea comitatului West Hockham. Atât soţia cât şi vărul lui, Thomas Bowman, îi vor conduce campania electorală. Acest lucru ar putea da naştere unor dezbateri foarte interesante, dacă nu chiar aprinse, în casa familiei din Kensington. Domnul Bowman senior este un tory, iar juniorul un whig.

Domnul Bowman senior mi-a spus personal că e foarte mândru de fiul lui şi că, deşi iau politica în serios, dezbaterile lor în contradictoriu s-au desfăşurat întotdeauna în spiritul unor discuţii vesele.

Am încercat să nu-mi trădez scepticismul.

După slujba religioasă a avut loc o recepţie în Palliser Park. Toată lumea bună a fost prezentă, inclusiv draga mea prietenă lady Webberley. Cu tristeţe trebuie să vă anunţ că memoriile ei nu vor mai fi publicate. Proiectul a fost abandonat când editorul a primit o ameninţare cu darea în judecată pentru calomnie. Cine l-a ameninţat? Lady Webberley, refuză să spună.

Amintiţi-vă, dragi cititori, că de la mine aţi aflat prima oară.

Va urma.

Sfârşit